

Giới thiệu Forget Me Not

Truyện Forget Me Not kể về một cô gái tên Luru Ly, cô xinh đẹp, quậy phá, thông minh nhẹ dạ và là một tay thiện xạ số một. Ba cô là một ông trùm của thế giới ngầm, ông rất tàn nhẫn nhưng lại yêu thương con gái mình hết mực.

Anh là Hồ Phách, một tên đẹp trai thông minh bá đạo, một đại ca của toàn trường và là một cao thủ võ thuật. Từ khi anh gặp được Luru Ly thì mọi thứ trong anh đều thay đổi từ một con người thích đánh nhau thành một tên dịu dàng muốn chiếm cô cho riêng mình.

Câu chuyện của họ sẽ ra sao? Liệu cô và anh có đến được với nhau và hạnh phúc cùng nhau không??!

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Gặp gỡ

- Xe sắp đến trạm, quý khách có nhu cầu xuống trạm vui lòng bước ra cửa...

Chiếc xe bus hơi lắc lư rồi đi chậm dần. Luru Ly vừa bước ra cửa thì có một bàn tay thô bạo bắt ngang vào hông cô. Cô bé giật mình, chắc chắn đằng sau cô là một thằng biến thái giờ trò xàm sỡ. Cô nhóc nghiêng rặng, nắm chặt chiếc cặp da quay lại phang vào mặt nó.

- Thằng biến thái khốn kiếp!!!

Chiếc cặp giáng thẳng vào mặt cậu con trai phía sau. Cả xe bus dồn hết sự chú ý vào hai người. Cậu con trai bị Luru Ly đánh nhìn cô nhóc tức giận, tay cậu đang nắm cổ áo của một gã đàn ông có bộ râu quai nón xô về phía trước.

- Thằng biến thái đây nè, con nhỏ hậu đậu.

Tên biến thái kia sau khi ăn vài cái bạt tai của cậu nhóc đã bị ném xuống đường, hai người cũng xuống trạm để vào trường.

- Anh à! Em xin lỗi mà. Thực ra lúc đó em không cố ý đâu, vì em tưởng anh là thằng biến thái xàm sỡ em nên em mới đánh mạnh như thế...

Luru Ly vừa đi vừa hót líu lo bên tai Hồ Phách, cậu nhóc kia thở dài. Mới sáng sớm đã gặp một con nhóc phiền phức. Nhưng điều khiến cậu đau đầu hơn là cậu và con nhóc này lại học chung một trường.

- Hồ Phách!!!

Ba cậu con trai ở đâu đi đến trước mặt hai người tươi cười. Luru Ly ngược lên nhìn họ và không khỏi trầm trồ, dường như những người trước mặt cô đều là diễn viên điện ảnh đi ra, mỗi người một vẻ, nhưng tựu trung lại thì đều rất đẹp trai và phong cách. Rồi cô bé ngược nhìn Hồ Phách, giờ mới để ý là Hồ Phách cũng rất đẹp trai.

- Hồ Phách, bé nào đây? Cậu con trai tóc nhuộm nâu nhìn Luru Ly thắc mắc.

- Đáng yêu quá! Anh chàng đeo kính nhìn cô bé trầm trồ.- Cậu mới bắt cóc được ở đâu vậy?

- Đây là khẩu vị của cậu sao? Anh chàng còn lại nhìn cô bé cười quý dị.- Thích trẻ em vị thành niên? Giờ tớ mới biết cậu biến thái đến mức này.

Luru Ly nhìn ba tên con trai với vẻ rụt rè, từ nãy đến giờ mọi người trong trường đi ngang qua đều dán mắt vào họ, hình như họ rất nổi tiếng ở trường này.

- Cô bé! Anh tên Hoa Thiên. Em tên gì? Học lớp nào? Cậu nhóc tóc nâu kia dường như không kìm lòng được đưa tay lên捏 má cô bé trêu chọc.

- Hoa Thiên, thôi đi! Hồ Phách cau mày gạt tay Hoa Thiên ra rồi cúi xuống Luru Ly mỉm cười.- Luru Ly...khối 10 ở dãy C. Vào lớp đi, ngày đầu tiên đi trễ không tốt đâu.

Luru Ly ngoan ngoãn gật đầu rồi lon ton chạy về lớp học, sau lưng cô, đám con trai vẫn còn đang huyên náo bàn luận về sự xuất hiện của cô có vẻ rất hào hứng, Luru Ly nghe lỏm bõm được vài câu thế này:

- Hồ Phách...đừng phá hoại mầm non của tổ quốc.

- Bao nhiêu em xinh tươi tỏ tình đều từ chối, hóa ra cậu thích trẻ con.

Một tháng sau.

Luru Ly cười toe toét chạy đến nhận ly kem trên tay Hồ Phách rồi hạnh phúc đưa lên miệng. Trên sân thượng lộng gió, bốn chàng trai đang dán mắt vào cô nhóc đáng yêu đang ngấu ngiến ly kem với vẻ thích thú. Từ sau khi vào ngôi trường mới này ngày nào Luru Ly cũng lẻo đẻo chạy theo Hồ Phách, ban đầu thì cậu và đám bạn cũng thấy phiền phức với cái đuôi nhỏ này, nhưng dần rồi cũng thành quen.

- Da mặt của em cũng dày thật! Hồ Phách vừa nói vừa đưa tay捏 má cô nhóc.-Ngày nào cũng chạy theo anh, em không sợ anh có ý đồ xấu với em sao?

- Không sợ! Luru Ly ngược lên cười ngây ngô.

Hồ Phách chỉ có thể thở dài, còn đám bạn cậu nhìn hai người bật cười.

- Luru Ly, tại sao em lại thích Hồ Phách? Hoa Thiên nhìn cô bé mỉm cười dịu dàng. Cô nhóc kia nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi ngây thơ trả lời.

- Vì Hồ Phách đẹp trai và ngày nào cũng mua kem cho em ăn.

- Giữa kem và Hồ Phách em thích bên nào hơn? Gia Huy đẩy gọng kính trên mắt. Lần này chẳng cần suy nghĩ, Luru Ly lập tức trả lời cậu luôn.

- Kem!

Đám con trai lại cười rộ lên, Hồ Phách bức bối giật que kem trên tay Luru Ly đưa lên miệng mình. Thấy đồ ăn bị Hồ Phách cướp mất, Luru Ly ngơ ngác nhìn cậu sau đó ngồi phụng phịu một mình. Hồ Phách không thèm đồ dành, dám coi cậu không bằng một ly kem thì khỏi cho cô ăn nữa.

Hồ Phách và đám bạn cậu là nhóm học sinh được liệt vào danh sách cá biệt trong trường, mặc dù rất thông minh và luôn xếp hạng đầu nhưng mấy cậu này lại chuyên gia cúp tiết. Và hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Nghe tiếng chuông vang lên, Hồ Phách đang lười biếng nằm sưởi nắng liếc sang Luru Ly giục:

- Luru Ly! Chuông reo rồi, mau vào lớp đi.

- Không! Luru Ly ương bướng trả lời, vẫn dán mắt vào khối rubic trên tay, loay hoay suốt buổi sáng rồi mà cô không thể nào xếp được.

- Đừng cứng đầu. Em muốn tự đi hay anh xách cổ em xuống. Hồ Phách nhú mồm.

- Anh xếp cho em đi rồi em vào. Đưa khối rubic cho Hồ Phách, Luru Ly trưng ra bộ mặt oan ức bị bắt nạt.

Hồ Phách thở dài, không nói không rằng cầm khối rubic xoay xoay xếp xếp một vòng. Chưa đầy 10 giây sau thì hoàn chỉnh. Luru Ly tròn mắt nhìn cậu thần phục, rốt cuộc cũng phải ngoan ngoãn đứng dậy đi về lớp. Hồ Phách rất hay trêu học, nhưng cậu không bao giờ để Luru Ly bắt chước mình.

- Cái đuôi của cậu đáng yêu quá! Kiến Văn nhìn theo cô bé mới đi khuất nhận xét.-Cậu thích con bé rồi à?

- Ai biết? Hồ Phách khẽ nhắm mắt hờ hững trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trận quyết đấu của hai kẻ cầm đầu

Một mình ngồi bên trạm chờ xe bus trong công viên, Luru Ly lơ đãng nhìn những hạt bụi đang quay cuồng trong dải nắng chiều mơ màng. Cuối cùng cô cũng đã có một cuộc sống đúng như mong muốn. Cô sẽ cố gắng trở thành một họa sĩ nổi tiếng và đi sang Anh du học.

Có tiếng ồn ào vang lên gần đó, Luru Ly đưa đôi mắt trong veo tò mò nhìn sang. Cảnh tượng lọt vào mắt cô là một chú heo đen thui đang bị đám nam sinh bắt nạt. Luru Ly nhú mồm, con heo bị đau gào rống thảm thiết càng làm đám con trai thấy khoái chí.

Rồi một tên nhóc bị con heo ngoạm một phát vào tay. Nó nổi điên lập tức ném con vật xuống đất rồi đứng dậy định đập chết nó. Nhưng trước khi bàn chân thô bạo kia giáng xuống thì con heo đã được bế lên. Luru Ly ôm nó, nhìn đám người kia khinh bỉ.

- Ba đứa to xác ăn hiếp một con heo, không thấy xấu hổ hả?

Mấy tên nhìn Luru Ly ngạc nhiên vài giây rồi phá lên cười.

- Thấy tội nghiệp nó vậy để tụi anh ăn hiếp em thay nó nhé. Một tên cọt nhả đưa tay lên vuốt má Luru Ly.

Không nói không rằng, cô nhóc lập tức đâm vào mặt nó, tên này tức giận giơ tay định tát cô bé. Nhưng tay nó mới giơ lên đã bị tóm chặt.

- Làm gì đó? Một người thanh niên có mái tóc màu nâu để siết chặt cổ tay tên du côn gần giọng.

Hai tên kia nhìn đồng bọn mình đang nhăn nhó rồi vội vã bỏ chạy mất. Con heo đen trong lòng Luru Ly thấy người này thì mừng rỡ nhảy xuống lòng cuống cuống chạy đến ra sức dụi đầu vào chân cậu. Chàng trai lập tức trở nên vui vẻ, thả cánh tay sắp bị bẻ gãy của tên con trai kia cúi xuống bế nó lên.

- Nicolai! Thì ra mày ở đây, mày làm tao lo quá.

Một người một heo cứ thế dụi đầu vào nhau có vẻ rất hạnh phúc. Luru Ly ngẩn ngơ đứng nhìn, giờ mới nhận ra người con trai kia chính là chủ của con heo nhỏ. Sau vài phút vui mừng anh ta mới nhìn qua Luru Ly nở một nụ cười thân thiện.

- Cảm ơn em đã bảo vệ Nicolai của anh. Anh tên Đức Duy, còn em tên gì?

- Luru Ly!

Cô bé kia ngược lên, đôi mắt trong veo khẽ chớp nhẹ. Anh chàng Đức Duy và con heo lập tức sững sờ. Đúng lúc này xe bus cũng vừa tới, Luru Ly vội gật đầu chào rồi lên xe về nhà. Sau khi chiếc xe bus lăn bánh đi khá xa rồi anh chàng kia mới siết chặt con heo nhỏ nói bằng giọng xúc động:

- Nicolai! Tao đã bị mũi tên cupido bắn trúng rồi.

- Ếc!

Ngày hôm sau.

Hồ Phách và đám bạn anh hôm nay lại trốn học, nghe đâu họ có hẹn ở một quán bar nào đó ở trung tâm thành phố, Luru Ly cũng muốn theo họ đi chơi, nhưng Hồ Phách lại không cho cô cùng đi đến những nơi phức tạp như thế. Rốt cuộc cô đành dùng khổ nhục kế khóc toáng lên ăn vạ. Hồ Phách và đám bạn anh giật mình, cuối cùng không đấu lại nước mắt con gái đành phải hủy kế hoạch, quyết định tan học sẽ cùng Luru Ly đến quán trà sữa. Còn cô nhóc kia thì đứng bên cổng trường mỉm cười hạnh phúc.

Nước mắt đúng là vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ.

- Luru Ly!

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, cô nhóc quay lại thì thấy một đám con trai trường lạ đang nhìn cô chằm chằm. Cô bé cảm thấy có gì đó bất an, khẽ lùi ra sau hỏi bằng giọng cảnh giác.

- Các anh muốn gì?

Bất ngờ có một chiếc khăn tắm thuốc mê từ đằng sau bịt chặt miệng cô bé, Luru Ly cố gầy dựa vài giây rồi gục xuống. Một tên con trai to khỏe lập tức bế cô bé đưa vào một chiếc taxi chạy đi mất.

Lúc Hồ Phách và đám bạn của cậu ra đến nơi thì trên ghế chờ xe bus chỉ còn lại chiếc ba lô của Luru Ly. Hồ Phách nhú mồm nhìn nó rồi ngó xung quanh, không hiểu sao con nhóc lại bất cẩn ném ba lô một chỗ chạy đi đâu thế này?

- Hồ Phách, có lẽ chúng ta không đi uống trà sữa với bé con được nữa rồi. Kiến Văn vỗ vai cậu thờ dài.

Hồ Phách nhú mồm quay lại, Gia Huy đưa cho cậu một tấm thiệp có in hình con heo đen nhún vai.

- Có người hẹn cậu đó, Hồ Phách!

Những tiếng ồn ào khiến Luru Ly dần tỉnh lại, cô bé khẽ nhú mồm và cảm thấy hơi đau đầu, có lẽ thuốc mê đã hết tác dụng, cũng may đám người kia chỉ dùng một lượng nhỏ nên không ảnh hưởng gì đến sức khỏe của cô. Cô bé nhìn xung quanh rồi nhận ra mình đang ở trong một căn nhà bỏ hoang, cô chậm chạp ngồi dậy.

Lúc này bụng cô đói cồn cào, khi sáng đi học trễ nên cô còn chưa kịp ăn gì, nếu không phải bị đám người này bắt cô đã đi ăn đùi gà với nhóm Hồ Phách rồi. Cô bé chán nản nhìn xung quanh, rồi một mùi thơm ngào ngạt tỏa ra khiến cô chú ý.

- Ô! Tỉnh rồi à?

Một tên con trai lên tiếng, nhưng vài giây sau thì cả đám giật mình hét toáng lên:

- Cô đang ăn cái quái gì thế hả?

Luru Ly quay lại nhìn họ bằng bộ mặt trong trắng trơn, vẫn vô tư đưa miếng pizza lên miệng nhai ngon lành.- Ăn Pizza!

Cả đám hét hoảng xô đến giật khay bánh ra khỏi tay cô nhóc. Luru Ly vì đói nên cũng cố sống cố chết tranh giành với họ, kết cục một tên con trai đã giành được sau khi lãnh trọn một vết răng sâu hoắm của cô nhóc. Tên này tức lắm, nhưng vì lí tưởng “nam nhi không bao giờ ra tay đánh phụ nữ” nên chỉ biết nuốt hận nhìn vết răng.

- Làm sao đây? Đại ca sẽ giết chúng ta mất.

Mấy tên con trai nhìn chiếc bánh lo lắng. Luru Ly ngó tụi nó khó hiểu, chỉ là một chiếc bánh thôi, có cần phải keo kiệt đến mức bỏ đói một cô bé dễ thương như cô không? Đám con trai này đúng là kẻ xấu.

Chợt một chiếc ghế bị ai đó đá văng ra giữa căn phòng, rồi một con heo nhảy ra kêu ụt ụt, sau đó là chàng trai có mái tóc màu nâu dề ngốc dậy từ chiếc ghế ngáp dài.

- Tụi mày làm gì mà ồn ào thế?

- Xin lỗi đại ca, tụi em làm anh thức giấc...

Đám nhóc nhìn kẻ mới gọi là đại ca với vẻ lễ độ, khuôn mặt vẫn chưa hết lo lắng. Anh chàng kia vươn vai ngáp dài một cái nữa rồi nhảy xuống đi lại chiếc bàn vui vẻ hỏi.

- Thằng Hồ Phách sắp đến đây chưa?

- Người của mình cho biết tụi nó sắp tới rồi.

Anh chàng kia vuốt ve con heo đen mỉm cười.- Không ngờ nó lại ngoan ngoãn tới đây cứu bạn gái thật, đúng là thằng ngốc.

- Đức Duy, anh định làm gì Hồ Phách? Một tên đàn em tò mò hỏi.

Ở góc nhà kho, Luru Ly cũng ôm cái bụng rỗng ngồi hóng chuyện. Thì ra đám người này bắt cô đề dụ Hồ Phách tới. Hồ Phách là học sinh cá biệt hay đánh nhau nên có không ít kẻ thù, nhưng rốt cuộc thì anh ấy đã làm gì đắc tội với đám người này?

- Đương nhiên là tao sẽ đánh cho nó một trận chứ làm gì? Thằng mấc dịch đó còn món nợ rất lớn chưa thanh toán với tao.

Đức Duy vừa nói vừa vui vẻ mở hộp bánh Pizza trên bàn ra, vài giây sau thì nó tím mặt, vài giây sau đó thì chiếc ghế bị đập văng ra giữa phòng.

- Thằng khốn nạn nào dám ăn vụng Pizza của tao lúc tao đang ngủ?

- Đức Duy...Anh bình tĩnh đã.

- Thủ phạm không phải tụi em đâu, là con bé bạn gái Hồ Phách đó.

Đức Duy ném đàn em sang một bên rồi hùng hổ bước lại góc phòng, nơi có con mèo nhỏ đang buồn hiu ngồi ôm bụng đói. mấy tên đàn em kia thấy bộ dạng nguy hiểm của nó vội xô ra cản lại.

- Đức Duy, anh định đánh con bé sao? Dừng lại đi...

Hắt đám đàn em sang một bên, Đức Duy hùng hổ bước đến.- Ê, con nhãi kia! Sao dám ăn vụng pizza của tao?

Luru Ly ngược lên nhìn kẻ đang nổi điên trước mặt mình, cậu nhóc kia vài giây sau đã sững sờ. Kẻ đã bắn mũi tên cupido vào tim cậu hôm qua đây mà.

Vài giây sau thì Luru Ly ngồi trên bàn hạnh phúc ăn nốt chiếc bánh Pizza khi nãy. Đức Duy ngồi đối diện ngắm nhìn cô và mỉm cười mơ màng. Con heo và đám đàn em của cậu ta hết nhìn Luru Ly rồi lại nhìn cậu ngơ ngác. Rốt cuộc thì vị thủ lĩnh vĩ đại của họ hôm nay đã uống nhầm thuốc gì rồi?

Chợt cánh cửa nhà kho bị đá văng sang một bên, Đám người của Hồ Phách lần lượt đi vào.

- Lại là mày, Đức Duy?

Hồ Phách liếc tên đầu xỏ đang ngồi bên chiếc bàn giữa căn phòng, thằng bạn nể khổ của cậu. Nó và cậu từ nhỏ đã không ưa nhau, gặp mặt là xông vào gây lộn, khi lớn lên vẫn chẳng có gì thay đổi, cứ cách vài tuần là nó lại tìm cậu gây sự. Luru Ly lúc này cũng vừa nuốt gọn miếng pizza cuối cùng ngược lên mỉm cười.

- Đến rồi à, Mấc dịch?

Đức Duy cười nhạt nắm tay Luru Ly kéo lại gần mình khi thấy cô bé định chạy đến với Hồ Phách.

- Mày định giờ trò gì nữa đây, Đức Duy?

Đức Duy cười nhạt rồi chỉ tay vào mặt cậu cao ngạo.- Mấc dịch, tao thách đấu với mày, trận đấu một chọi một.

Đám người hai phe nhìn cậu ngạc nhiên, Luru Ly cũng ngược lên khó hiểu. Đức Duy nhìn xuống cô bé mỉm cười dịu dàng rồi lại nhìn lên kẻ thù hùng hồn tuyên bố.

- Nếu tao thắng, Luru Ly sẽ là của tao.

- Đừng có chọc cười tao. Hồ Phách nhếch môi mỉa mai. - Từ nhỏ đến giờ đã khi nào mày thắng được tao chưa? Năm học lớp 1 đứa nào gửi thư tình cho bạn gái cùng lớp bị người ta đem ra lau bàn. Rồi cô bé đó lại tỏ tình với tao, năm lớp 3 tặng sôcôla cho bạn lớp trưởng, rút cục nhỏ đó đem cho tao ăn, cái mặt đã xấu, đầu óc lại không bình thường, đã thế còn suốt ngày chạy đi tán gái. Tao nhớ từ khi còn học cấp 3 mày đã bị từ chối 99 lần. .

- Im miệng đi!!! Đức Duy đỏ mặt tía tai, chỉ sợ Hồ Phách nói tiếp từ nay cậu sẽ không dám nhìn mặt đám đàn em nữa.- Có giỏi thì bây giờ đấu tay đôi với tao, tao sẽ cho mày biết tao giờ khác xưa như thế nào.

Lưu Ly nhìn kẻ đang giữ mình, rồi liếc sang Hồ Phách, đang định lên tiếng phản đối trở thành cúp thương thì Hồ Phách đã hùng hổ nhận lời.

- Thua cũng đừng khóc nhé!

Vốn là một kẻ hiếu chiến, Hồ Phách đâu ngại gì lời thách đấu của kẻ khác. Đức Duy nở một nụ cười hài lòng rồi thả Lưu Ly ra, Hồ Phách bước lên phía trước bắt đầu trận đấu. Lưu Ly thì bị một tên đàn em của Đức Duy kéo ra sau.

- Cô bé! Nguy hiểm lắm, đừng lại gần họ.

Sau vài giây nhìn đối thủ dò xét, Hồ Phách và Đức Duy cũng lao vào nhau. Lưu Ly giật mình, mắt cô hoa lên vì được chứng kiến pha hành động gay cấn y như trong phim. Đại ca lâm trận, hiển nhiên đám đàn em cũng đâu có chịu ngồi yên.

-Tao đặt 500k cho Hồ Phách thắng trận này. Hoa Thiên rút ra năm tiền ném phạch lên chiếc bàn giữa căn phòng, đám đàn em của Đức Duy cũng lao đến móc tiền cá cược.

- Tao đặt 500k cho đại ca Đức Duy.

Lưu Ly nhìn về đám người đó ngưỡng mộ. Không hiểu sao hoàn cảnh này họ lại nhanh nhẹn như thế, còn nghĩ ra trò cá cược để kiếm thêm thu nhập.

Ở giữa căn phòng, hai vị đại ca đang lao vào đánh nhau thừa sống thiếu chết. Ở bên này đám đàn em của họ cũng ra sức cược tiền và không ngừng đầu võ mồm. Cãi nhau một lúc thì cả đám quay sang Lưu Ly đang đứng ngẩn ngơ một mình nhìn chằm chằm.

- Chúng ta quên mất cúp thương quan trọng nhất. Già Huy vừa nói vừa đi đến bế xốc Lưu Ly đặt lên giữa đồng tiền trên bàn.-Nếu bỏ quên cúp thương này đại ca sẽ giết tội mình mất.

Đám người kia nhất loạt gật đầu.

Còn chưa kịp phản ứng với hành động thái quá của lũ nghiện cá cược thì có một bóng đen bay vút qua mặt Lưu Ly va vào đồng thùng hàng phía sau. Mọi người lúc này mới dừng việc hiện tại quay ra quan sát trận đấu. Thì ra bóng đen khi nãy là Đức Duy, Hồ Phách tiếp tục lao đến bồi thêm một cú đá vào giữa mặt cậu. Đức Duy vội lách người qua né được. Cú đá của Hồ Phách trúng vào thùng hàng khiến chúng nghiêng ngã muốn đổ sụp xuống. Đám khán giả nín thở quan sát diễn tiến trận đấu. Lưu Ly cũng ngồi im trên bàn hồi hộp.

- Đến đây là hết nhé.

Hồ Phách dứt lời, khoe miệng nhếch thành một nụ cười nhàn nhạt rồi lao vào Đức Duy, cậu nhóc kia vội tung một cú đấm vào giữa mặt đối thủ, nhưng khi cú đấm tung ra, Hồ Phách đã lộn người ra sau và đập một cú thật mạnh vào lưng Đức Duy, cậu nhóc này bị văng vào tường. Bất tỉnh nhân sự.

Lưu Ly nhìn theo hồi hộp. Mấy vụ đánh nhau của đám con trai này xem ra cũng thú vị lắm. Hoa Thiên cầm mấy đồng Polime đưa lên miệng hôn chụt hài lòng. Lần này thì họ trúng đậm rồi. Lưu Ly lúc này mới nhớ lại mình đang bức xúc chuyện gì. Cô bé ném đôi mắt giận dữ về phía kẻ mới đem cô ra làm cúp thương.

-Hồ Phách!!! Ai cho anh đem em ra làm cúp thương?

Lưu Ly định nhảy xuống đất thì thấy Hồ Phách mặt biến sắc rồi lao vào cô. Đám người Hoa Thiên cũng hét lớn.

-Lưu Ly, coi chừng!!!

Mấy thùng gỗ xếp trên cao bị Hồ Phách đá trúng khi nãy bây giờ đổ ụp xuống ngay chỗ Lưu Ly đang đứng, cô bé chưa kịp phản ứng gì đã thấy cơ thể mình nằm gọn trong lòng Hồ Phách. Hai người ngã lăn xuống sàn, một vài thanh sắt đặt bên trên cũng rơi xuống trúng vào đầu và vai cậu. Lưu Ly giật mình nhắm chặt mắt, khi những tiếng leng keng dừng lại cô mới mở mắt ra ngược lên. Một giọt máu nóng hổi rơi trên mặt cô. Hồ Phách đang nhìn cô lo lắng.

- Lưu Ly, có sao không?

- Không sao...Hồ Phách...trán anh chảy máu rồi. Lưu Ly hoảng hốt nhìn vết thương của Hồ Phách, cậu nhóc kia vẫn nhìn cô bé mỉm cười trấn an.

- Không sao, chỉ là vết trầy nhỏ thôi.

Đám bạn Hồ Phách và đàn em Đức Duy vội vàng chạy tới hắt những chiếc thùng gỗ và mấy thanh sắt đè trên hai người xuống.

Đúng lúc này thì Đức Duy cũng tỉnh lại, nhìn thấy Hồ Phách đang ôm Luru Ly trong lòng, cậu ta có hơi bức bối, nhận ra vẻ khó chịu của tình địch, Hồ Phách cao ngạo ôm chặt cô bé trong lòng mình giống như một lời tuyên bố thắng cuộc.

- Có gì bất mãn à, kẻ chiến bại?

- Chờ đó. Đức Duy gượng ngồi dậy nhìn cậu cảm tức.- Lần sau tái đấu tôi sẽ thắng cậu.

Hồ Phách nhếch một nụ cười nửa miệng. Cậu không biết là bàn tay của mình đang đặt trên ngực Luru Ly nên vui vẻ nắm lại khiến cô bé giật mình. Đường như đoán được hành động tiếp theo của Luru Ly nên mọi người cũng vui vẻ ngồi thưởng thức. Chỉ có Hồ Phách không biết gì là vẫn vô tư xò xiên đối thủ.

- Cho xin đi, lần nào cậu cũng gây phiền phức cho tôi chứ có thắng được tôi đâu?

- Hồ...Phách...

Tiếng gầm gừ vang lên bên tai khiến Hồ Phách lạnh sống lưng. Cậu quay sang. Còn chưa kịp hiểu chuyện thì đã nhận được một cú tát nảy lửa của Luru Ly vào mặt. Cô bé đứng phắt dậy bức bối bước ra ngoài. Hồ Phách nằm dưới đất, một bên má in hằn 5 ngón tay bông rạt nhìn theo cô bé bức xúc.

- Chắc! Mình đánh giá hơi thấp sức mạnh của con bé.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bắt cóc

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó đã hết một học kì, sau buổi tổng kết sân trường vắng hoe, Luru Ly ngồi trên ghế đá đợi Hồ Phách lấy xe đưa về, ánh mắt trong veo khẽ lướt qua hàng hoa trắng bên góc sân trường, rồi cô vòng hai tay ra sau gáy khẽ tựa đầu vào mơ hồ.

Cô bỏ đi cũng được hai năm rồi, có lẽ ba cô vẫn cho người đi tìm cô khắp nơi. Có đôi lúc cô thấy nhớ ông kính khùng. Cô muốn trở về gặp ông, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thôi, những gì xảy ra vào cái đêm định mệnh đó vẫn còn ám ảnh cô đến bây giờ. Luru Ly cười buồn. Ước mơ? Lí tưởng? Viển vông ra bao nhiêu lí do để bỏ nhà đi nhưng sự thật cũng chỉ vì cô sợ hãi. Người mà cô yêu thương nhất cũng là người mà cô sợ nhất, hiện thực thật tàn nhẫn.

- Luru Ly!

Một giọng nói ngọt ngào vang lên, rồi một cô gái chạy đến ôm chầm lấy cô.

- Anh Thảo! Cậu chưa về nhà sao?

Luru Ly mỉm cười. Anh Thảo là bạn thân của cô từ khi hai người còn bé xíu, cô nhóc đó cũng là người duy nhất hiểu lí do mà Luru Ly trốn nhà, nhưng vì đạo nghĩa bạn bè nên suốt hai năm qua vẫn giúp cô che giấu.

- Lát nữa ba tớ sẽ đem xe lên đón, cậu về cùng tớ luôn nhé! Anh Thảo nhìn Luru Ly thuyết phục.

Nhưng lời thuyết phục này không có giá trị suốt hai năm rồi. Luru Ly thờ dãi ngồi dựa lưng vào ghế đá ngửa mặt nhìn bầu trời xanh ngắt.

- Tớ không về.

Anh Thảo cũng không ngạc nhiên lắm, cô bé nhìn bạn thân một chút rồi thông báo.

- Dương Vỹ đi du học ở Anh mới về.

- Anh ấy về rồi sao? Luru Ly giật mình ngồi phắt dậy.

Anh Thảo mỉm cười gật đầu, khuôn mặt trẻ con của Luru Ly khẽ đan lại, sắp có chuyện không hay xảy ra rồi. Hai năm nay cô được tự do chạy nhảy khắp nơi chỉ vì Dương Vỹ bạn học bên Anh, bây giờ anh ấy về rồi thì cô sẽ khó thoát. Luru Ly nhủ thầm, ba mươi sáu chước chuẩn là thượng sách. Anh Thảo dường như biết bạn thân mình đang nghĩ gì nên chỉ mỉm cười đứng dậy.

- Có lẽ từ giờ tớ không giúp gì được cho cậu nữa, chúc may mắn nhé, Luru Ly!

Anh Thảo khẽ vỗ vai bạn mình rồi bình thần bỏ đi mất, Luru Ly luống cuống đứng dậy meo meo.

- Anh Thảo, cậuỡ bỏ rơi tớ trong lúc hoạn nạn thế này sao?

- Ủ! Anh Thảo đáp lại tình bơ rồi mắt hút khỏi tầm mắt cô.

Cảm thấy không thể trông cậy vào đứa bạn thân nổi khó, Luru Ly nhủ mày, chỉ còn cách dựa vào bản thân mình thôi, chỉ mong con nhóc đại trai đó không phun ra điều gì về cô khi Dương Vỹ hỏi đến là mừng rồi.

Hồ Phách và Hoa Thiên vừa đi ra cổng vừa tranh luận về vấn đề gì đó về căng thẳng lắm. Luru Ly định đi lại gần Hồ Phách thì ở đâu có một chiếc xe hơi màu đen mới công đi tới thẳng gặp lại trước mặt cô. Luru Ly giật mình. Cô nhớ là thầy hiệu trưởng mới nhắc nhở dạo gần đây có rất nhiều kẻ bắt cóc nữ sinh, không lẽ lại thấy ấy linh nghiệm đến thế này sao? Cô bé lùi ra sau cảnh giác.

Cánh cửa xe mở ra, một người thanh niên trẻ bước ra nhìn Luru Ly mỉm cười. Người con trai này rất đẹp, vóc dáng cao ráo cân đối, khuôn mặt thanh tú, mũi cao, đôi mắt đen thẳm như mặt nước hồ đồng. Đám con gái trong trường nhìn thấy lập tức lên tiếng xuýt xoa ngưỡng mộ.

Nhìn thấy người này, Luru Ly tá hỏa, kẻ này còn nguy hiểm gấp vạn lần mấy tên bắt cóc kia. Người con trai này bước tới. Không nhanh, không chậm, nhưng chỉ vài giây là đã đứng trước mặt cô bé cười nhạt. Không nói không rằng, Luru Ly quay đầu chạy vụt đi như một con sóc, nhưng chưa được ba bước cô bé đã thấy cả người mình bị nhắc bổng lên, người thanh niên kia đã túm lấy cô ném vào xe.

- Không muốn bị đau thì đừng có phản kháng.

Mấy người đàn ông trong xe lập tức nhét cô vào băng ghế giữa. Luru Ly vùng tay đâm loạn xạ vào đám người đang bắt mình, miệng không ngừng la hét.

- Cứu tôi với, có kẻ bắt cóc, cứu tôi với!

Đám học sinh gần đó lập tức xúm lại tò mò. Thấy mấy người kia hành động đáng ngờ nên có vài người định gọi bảo vệ trong trường ra can thiệp. Anh chàng đẹp trai kia nhìn cô bé đang giãy lộn lên vài giây nhủ mày rồi đi lại gần.

- Con nhóc cứng đầu!

Luru Ly chưa kịp có phản ứng gì thì đã thấy sau gáy mình hơi nhói lên, rồi cô bé từ từ ngã xuống, ngất lịm.

Ở phía xa, Hồ Phách đang và Hoa Thiên đã chứng kiến cảnh này, hai người vội chạy ra. Nhưng người thanh niên kia đã nhanh hơn cậu, trước khi Hồ Phách đến nơi, chiếc xe đã phóng đi mất. Hồ Phách nhìn theo nghiêng rãnh tức tối. Ngay lập tức cậu cùng Hoa Thiên leo lên xe mô tô đuổi theo.

- Đám người kia là ai? Sao lại bắt Luru Ly? Hoa Thiên ở đằng sau không ngừng thắc mắc.

- Có lẽ là bọn bắt cóc.

Hồ Phách nghiêng rãnh nghiêng lợi rồ ga đuổi theo chiếc xe hơi đang lao đi vùn vụt phía trước. Trong lòng vừa tức giận vừa lo lắng. Không ngờ bọn bắt cóc bây giờ liều lĩnh như vậy, ngay trước cổng trường cũng dám ra tay.

Ở trong xe, người thanh niên kia cúi xuống nhìn cô bé đang nằm gổ đầu lên đùi anh say sưa ngủ với vẻ hài lòng. Cánh tay đưa lên dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc mượt như tơ của cô bé, ánh mắt đen thẳm phức tạp.

- Anh Vỹ! Có kẻ đang bám theo chúng ta.

Đột nhiên gã tài xế quay xuống thông báo. Người thanh niên đang ôm Luru Ly ngồi ở ghế sau ngước lên, ánh mắt bình thản nhìn qua chiếc gương chiếu hậu. Nhìn trang phục trên người Hồ Phách và Hoa Thiên anh ta cũng đoán được hai người có lẽ là bạn cùng trường với Luru Ly, anh ta nhếch môi cười nhạt rồi bình thản dựa hấn lưng vào ghế.

- Tăng tốc cắt đuôi đi.

Tên tài xế gạt đầu lập tức tăng tốc lao vụt đi. Hồ Phách có hơi bất ngờ. Nhưng rồi cậu cũng tăng tốc bám theo. Hoa Thiên đang gọi điện thoại cho Kiến Văn và Gia Huy nhờ trợ giúp bị một phen hết hồn khi suýt nữa Hồ Phách hất cậu xuống đất, chiếc điện thoại trên tay cậu văng xuống đường vỡ nát.

- Hồ Phách, tăng tốc đột ngột phải báo cho tớ một tiếng chứ? Suýt nữa là cậu cho tớ vào thăm bệnh viện rồi.

- Im đi!!! Bọn kia đang cố cắt đuôi chúng ta, tụi nó cũng đâu có báo trước cho tớ.

Hồ phách nghiêng rãnh, đôi mắt đen thẳm như tóe ra tia lửa, chiếc xe lao đi vùn vụt bám theo chiếc xe hơi phía trước. Hoa Thiên định lên tiếng nhắc nhở Hồ Phách, nhưng rồi lại thôi, Hồ Phách bây giờ đang lo lắng cho Luru Ly, có nói gì có lẽ cậu ta cũng không nghe đâu, lão nháo chọc Hồ Phách nổi giận còn bị hất xuống đường. Trong hoàn cảnh này thì cậu chỉ biết nhìn theo đám bắt cóc trước mặt ra sức nguyên rủa.

Hai xe rượt đuổi nhau hơn một tiếng đồng hồ mà chưa ngã ngũ, Hồ Phách và Hoa Thiên lúc này mới nhận ra mình đã đi rất xa thành phố rồi. Sau một lúc đã quen dần với tốc độ ngang ngửa ánh sáng của Hồ Phách. Hoa Thiên bắt đầu kế hoạch giải cứu cô bé kia.

Chiếc mô tô bất ngờ tăng hết tốc độ phóng vút lên đi song song với chiếc xe hơi. Hoa Thiên cười nhạt cời chiếc nón bảo hiểm trên đầu ra làm vũ khí và bắt ngờ giáng vào kính xe ngang mặt gã tài xế khiến gã giật mình.

- Anh Vỹ...bọn này...

Người con trai trong xe quay sang nhìn hai tên nhóc bên ngoài có vẻ thích thú. Một giây nào đó, ánh mắt anh ta bắt gặp ánh mắt đờ đờ sát khí của Hồ Phách. Kính xe đã vỡ nát sau hai cú đập từ chiếc nón bảo hiểm hàng hiệu của Hoa Thiên. Anh chàng giờ chiếc nón lên định làm một cú quyết định vào mặt tên tài xế thì chiếc mô tô đột nhiên chạy chậm dần.

Gã tài xế lái chiếc xe hơi ngạc nhiên, Hồ Phách và Hoa Thiên cũng ngạc nhiên. Cho đến lúc chiếc xe dừng hẳn lại Hồ Phách mới nhận ra nó đã hết xăng.

- Mẹ kiếp!!!

Hoa Thiên lao xuống ném chiếc nón theo chiếc xe kia, nhưng vô ích, nó đã phóng thẳng bỏ lại hai người ở xa phía sau. Người thanh niên ngồi trong xe đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt búp bê đang say ngủ của Lulu Ly, nhếch môi cười nhạt.

- Lũ trẻ trâu!

Sau mười phút dật bộ thì hai cậu nhóc cũng may mắn tìm được trạm xăng. Chiếc mô tô sau khi nạp nhiên liệu lại rồ ga lao về phía trước. Vấn đề là họ đã mất dấu chiếc xe bắt cóc Lulu Ly, cả hai chỉ biết theo quán tính lao đi theo trên con đường duy nhất về phía trước và đoán rằng đó cũng là lộ trình của chiếc xe hơi kia. Con đường cứ chạy thẳng không hề có ngã rẽ, cũng không có bất kì ngôi nhà nào dọc đường đi khiến hai người yên tâm. Theo con đường đó, Hồ Phách và Hoa Thiên đi đến một rừng cà phê bạt ngàn, thấp thoáng có vài bóng người đang chăm sóc, có lẽ là những người sống ở đây. Chiếc xe vẫn giữ nguyên tốc độ lao về phía trước.

Đi qua nông trại cà phê, hai người lại bắt gặp một khu trồng toàn bắp, những cây bắp mang trên mình những trái to đã đến kì thu hoạch trải dài xa tít tắp. Chạy ngang qua vườn bắp có một đường ray tàu bên cạnh một hồ nước rộng trong vắt. Nông trại này thật đẹp và có vẻ yên bình. Nhưng đến đây thì con đường lại chia thành ba hướng. Hồ Phách dừng xe lại đâm chiêu.

Đang không biết đi theo ngã nào thì hai người nhìn thấy bóng một cô gái. Một cô gái có lẽ còn khá trẻ, trạc tuổi hai người, mặc sơ mi trắng, quần jin bó sát đồng thùng rất cá tính, cô gái đi đôi giày đen cao cổ, trên đầu còn đội một chiếc mũ cao bồi, mắt kiếng đen che gần nửa khuôn mặt trên, mái tóc dài đen nhánh được cột túm gọn bằng một sợi dây bạc sau gáy. Cô gái đang đứng dựa vào một chiếc Lamborghini màu đỏ rực ngược lên nhìn trời. Dáng vẻ nhàn nhã thanh tao. Mặc dù trang phục có phần cá tính nhưng cũng không thể giấu được vẻ đẹp rạng rỡ của cô. Hoa Thiên đi đến gần định hỏi thăm thì chợt ngậy người.

Cô gái cũng nhanh chóng nhận ra có người đang đứng nhìn mình chằm chằm. Cô quay lại tò mò.

Hoa Thiên đưa tay lên gãi đầu ấp úng.-Tôi...tôi muốn...hỏi thăm...

- Chuyện gì? Cô gái đưa tay tháo cặp kính râm trên mặt xuống, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra rõ hơn càng khiến Hoa Thiên mê mẩn ngây người nhìn.

- Xin hỏi cô có thấy một chiếc xe hơi đen chạy qua đây không? Hồ Phách đi đến trước mặt cô gái lịch sự hỏi thăm. Thái độ bình thản không tỏ vẻ gì lung túng như tên bạn của mình.

Cô gái kia nhìn Hồ Phách có vẻ hiểu kì rồi nở một nụ cười khó hiểu. - Các người có việc gì với đám người đó à?

- Cô biết họ? Hồ Phách vui mừng hỏi lại.-Cô có thể chỉ cho tôi biết chủ nhân chiếc xe đó bây giờ đang ở đâu không?

- Đó là xe của nhà họ Lulu. Có lẽ bây giờ đang ở trong thị trấn.

- Đi đường nào để tới đó. Hồ Phách nóng vội hỏi.

- Rẽ phải rồi đi thẳng. Cô gái kia chậm chậm đeo kính râm lên rồi đưa tay chỉ con đường bên phải cho Hồ Phách.

- Cảm ơn cô!

Đã xác định được phương hướng. Hồ Phách không chậm trễ lời theo Hoa Thiên đang đứng ngây ngốc như người mất hồn lên xe phóng đi. Tên bạn phía sau cậu vẫn còn chưa tỉnh táo.

- Hồ Phách, có lẽ tớ bị mũi tên cupido bắn chết rồi.

Cuối cùng cũng thấy thị trấn mà cô gái kia nói. Nơi này có vẻ khá sầm uất và sạch sẽ. Hai bên đường dày đặc các cửa hàng bán các mặt hàng thủ công mỹ nghệ, khắp nơi tấp nập người mua bán, cảnh tượng sôi động không khác gì một điểm du lịch.

Sự xuất hiện của Hồ Phách và Hoa Thiên cũng nhanh chóng lọt vào mắt những người dân ở đây, lập tức họ quay lại nhìn hai người khách lạ với vẻ kì quái. Ánh mắt phức tạp khó hiểu. Hồ Phách và Hoa Thiên ban đầu có hơi ngạc nhiên vì thái độ của những người ở đây, nhưng sau đó thì nhanh chóng dẹp hết thắc mắc của mình sang một bên khi nhìn thấy ở phía trước, chiếc xe đã bắt cóc Lulu Ly đang đi với tốc độ rất chậm. Họ cũng nhận ra người ở băng ghế sau là người thanh niên lạ đã bắt cô bé ở công trường.

Hồ Phách nở một nụ cười nửa miệng rồi rồ ga lao vút lên. Chiếc xe mô tô tiếp cận chiếc xe hơi bất ngờ nhảy chồm lên, bánh trước của nó giáng mạnh vào đầu kính xe hơi khiến nó vỡ nát. Tên tài xế giật mình vội thắng gấp lại. Hoa Thiên ngồi phía sau cũng bị hất xuống đường, nhưng cậu nhóc đã nhanh nhẹn lộn người ra sau đáp xuống đất an toàn, sau đó ngược lên mắng té tát tên bạn thân trước mặt.

- Thằng ngu kia! Sao mày dám hất tao xuống đường? Có biết nguy hiểm lắm không? Đầu mày chứa toàn bã đậu hay sao mà không biết suy nghĩ gì thể hả? Mẹ kiếp! Ai đã nuôi thằng ngu này lớn đến chừng này chứ?

Không để ý đến thằng bạn thân đang ngồi mắng mình dưới đất. Hồ Phách dựa xe xuống chắn trước chiếc xe hơi rồi hùng hổ bước lại.

- Bọn kia, muốn sống thì trả con bé lại cho tao.

Cánh cửa xe mở ra cho cậu thấy người thanh niên kia đang ôm Lư Ly. Trong lòng Hồ Phách dâng lên cảm giác khó chịu. Người thanh niên ngồi trong xe nhìn Hồ Phách cười nhàn nhạt.

- Dám đuổi theo tới tận đây vì con bé này à?

Không đợi người thanh niên này ra lệnh, ba tên trên xe nhảy xuống lao vào tấn công Hồ Phách. Hồ Phách cười nhạt đáp văng tất cả qua một bên rồi tiến lên. Người thanh niên kia thấy vậy thờ dài bước ra, bế theo Lư Ly đặt nằm xuống chiếc ghế đá đặt trên hè phố gần đó, rồi cũng xắn tay áo lên, nhìn Hồ Phách cười với vẻ thích thú.

- Thằng nhóc! Nếu còn gì trần trời thì nói đi.

Chẳng mấy chốc khu phố yên bình trở nên náo loạn.

Ở trên chiếc ghế đá gần đó, Lư Ly đang say ngủ. Vài tia nắng chiều xuyên qua tán lá rơi nhẹ lên khuôn mặt búp bê trắng nõn khiến cô bé càng trở nên xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Công chúa nhỏ của ông trùm

Ngày hôm đó người dân ở thị trấn được một màn rữa mắt với pha đấu võ cực kì hấp dẫn của hai anh chàng đẹp trai ngay trên phố. Sau một hồi đấu cược không phân thắng bại, hai người tách ra, giữ một khoảng cách nhỏ dò xét sơ hở của đối phương. Nhìn Hồ Phách với ánh mắt đen thẳm xa xôi, người thanh niên kia cười nhạt:

- Không tệ!

Hồ Phách cảm thấy hơi khó chịu trước thái độ bề trên của người trước mặt nên tức tối lao vào bồi tiếp một cú đấm ngang mặt đối thủ. Anh chàng kia dường như đọc được đòn đánh của cậu nên lùi lại sau một chút. Hai cánh tay cứng ngắc đưa chéo lên khóa chặt cổ tay Hồ Phách, sau đó nắm chặt và bẻ oặt ra sau. Tất cả những động tác của anh ta rất nhanh chóng và không hề có một tiểu tiết nào thừa. Hồ Phách bất ngờ, đây là lần đầu cậu bị người ta khống chế.

Hoa Thiên thấy vậy định chạy tới can thiệp. Đột nhiên đám đông từ từ rẽ sang hai bên cho một người nào đó đi tới.

- Ở đây xảy ra chuyện gì thế ?

Người mới xuất hiện này là một người đàn ông hơi kì lạ. Ông ta mặc trên người bộ đồ tầu có vẻ giản dị. Tuổi ngoài 40. Đầu hói một chòm tóc trên đỉnh, trên khuôn mặt gần một chiếc kính lão vuông to bản. Dáng vẻ ông ta vừa giống một viên chức suốt ngày ngồi bàn giấy ở công ty lại vừa giống một ông chú dưới quê mới lên thành phố. Đi lại chiếc ghế Lư Ly đang nằm, ông ta nở một nụ cười hiền lành đưa tay lên vuốt nhẹ khuôn mặt búp bê đáng yêu của cô bé.

- Sao lại để nó nằm đây? Rồi ngược lên nhìn người thanh niên kia đang khống chế Hồ Phách có vẻ tò mò.- Dương Vỹ! Hai thằng nhóc đó là ai?

- Đừng có chạm tay vào con bé!

Hồ Phách gào lên, dùng hết sức lao ra sau khiến đối thủ va mạnh vào tường rồi nhanh chóng thoát ra khỏi cánh tay cứng ngắc đang siết chặt cổ mình.

Người đàn ông kia nhìn lên Hồ Phách cười nhạt.- Thằng nhóc này khá đấy.

Âm thanh huyền ảo khiến Lư Ly tỉnh giấc. Khuôn mặt bé nhỏ xinh xắn khẽ cử động, rồi hàng mi cong chậm chậm mở ra. Và đập vào mắt cô là lão quái vật hói đầu đang cúi xuống cười nhàm nhảm.

- Ngủ ngon không, bé con?

Lư Ly nhìn ông ta tức tối, sau đó bật dậy đứng trên ghế đá ông ta tới tấp.

- Lão già hói đầu! Đồ đáng ghét! Sao dám sai người đến bắt cóc con về đây. Pappy muốn giờ trò gì? Há?

-Luru Ly, dừng lại mau! Sao con nỡ dùng bạo hành gia đình với ba? Dừng đá nữa! Con gái bất hiếu. Người đàn ông kia đau khổ vội lên tiếng.

Luru Ly không những dừng lại mà còn đá mạnh hơn, chiếc kính lão của ông ta văng xuống đất. Mọi người lúc này chỉ biết đứng há miệng sững sờ. Hồ Phách nghe Luru Ly gọi người kia là pappy thì thôi không ra tay đánh người nữa. Khua chân múa tay một lúc cô nhóc đứng thờ dốc, sau đó ném ánh mắt tức tối về phía người thanh niên kia nói bằng giọng giận dữ.

- Còn anh nữa, Dương Vỹ! Dám đánh ngất em rồi ném em vào xe lôi về đây. Anh đối xử với em như vậy, anh có phải đàn ông hay không?

- Anh còn là trai tân, chưa thể gọi là đàn ông được. Dương Vỹ nhún vai mỉm cười, khuôn mặt không tỏ chút áy náy.

Luru Ly nghe xong lại càng tức hơn. Trong đầu thầm rửa cho tên con trai đó làm trai tân cả đời. Rồi cô nhìn lại hai người gần đó lo lắng.

- Hồ Phách, Hoa Thiên, hai anh không sao chứ ?

Hồ Phách lắc đầu. Giờ mới nhận ra là mình đã lầm. Không phải Luru Ly bị bắt cóc mà là người nhà của cô bé đón về. Và ông chú mà cậu tưởng là tên trùm buôn bán phụ nữ thực ra là ba của cô bé. Nhưng lí do khiến cậu hiểu lầm cũng do hành động của họ quá giống những kẻ bắt cóc.

- Luru Ly! Hai thằng nhóc này là bạn con sao? Người đàn ông được gọi là pappy của Luru Ly đi đến trước mặt đám nhóc nhìn chăm chăm dò xét.- Nhìn không giống con nhà tử tế gì hết. Bọn này lại còn biết đánh nhau nữa chứ. Luru Ly, con nghĩ gì mà lại đi giao du với bọn con đồ này hả?

Luru Ly liếc ba mình cười mỉa mai.- Pappy mà cũng có tư cách nói người ta câu đó sao?

- Luru Ly, đây là ba em sao? Ông ta giống một ông chú thất nghiệp hơn là một người cha tốt đó nhỉ? Hoa Thiên nhìn ông ta tò mò.

Luru Ly thờ dãi.- Ông ta không lương thiện như thế. Lão hói này là ông trùm ở đây đó.

Nghe Luru Ly nói, hai kẻ trước mặt há hốc miệng suýt rớt cằm xuống đất. Quay sang ba cô bé. Nhìn đi nhìn lại không khác gì một chú hai dưới quê với dáng vẻ hiền lành chất phác. Rồi lại nhìn sang Luru Ly, cô bé đáng yêu như thiên thần này mà là con của xã hội đen sao? Vô lí!

Hồ Phách đi lại gần nhéo má cô bé xác nhận.- Ông chú này thì là mafia cái gì chứ? Nếu em nói ông là thầy chùa thì anh còn tin. Tóc ông rất thưa.

Hồ Phách nhìn mái tóc thưa thớt của ông ta có vài cọng tung lên vì gió cười cười. Mấy tên thuộc hạ gần đó thì nhìn cậu lạnh sống lưng. Điều mà ông trùm của họ ghét nhất là người ta bàn luận về mái tóc của ông. Ba Luru Ly thì vẫn nhìn Hồ Phách gùm gùm không một chút thiện cảm.

- Luru Ly, ba giết hai thằng nhãi này nhé? Hình như lũ cá dưới hồ lâu lắm rồi chưa được cho ăn. Ba sẽ gọt sạch đầu tụi nó rồi băm nhỏ tụi nó ra cho cá ăn.

Đáp lại con tức giận đang phùng phùng nổi lên của ba mình là nụ cười hết sức bình thản của Luru Ly.

- Bình tĩnh lại đi, tóc thưa!

- Tóc thưa? Ông Hạ nhìn Luru Ly ngờ ngẩn một chút rồi vui vẻ mỉm cười. - Nghe cũng hay hay, nghe giống như “tóc thưa” vậy. Mà thôi về nhà với ba nào.

Nắm cổ tay Luru Ly, ông Hạ vui vẻ kéo cô bé lên xe. Luru Ly thì ghi chặt lại cổ gờ tay mình ra, miệng la lối ầm ĩ.

- Buông tay con ra mau. Pappy!

- Ngoan theo ba nào. Ba dặn người làm chuẩn bị bánh ngọt cho con ở nhà rồi. Chuẩn bị thức ăn mà con thích nhất cho bữa tối nữa, chắc con đói lắm rồi phải không? Ông Hạ cố gắng dỗ dành cô bé, tay vẫn nắm lấy cô lôi đi xềnh xệch.

- Đừng có đi gần con như thế! Luru Ly vẫn hung hăng giành lại tay mình nhất quyết không chịu lên xe.-Pappy khiến con xấu hổ quá. Buông ra đi!

- Sao thế Luru Ly? Đi với ba con thấy mắc cỡ à? Ông Hạ tỏ vẻ xúc động hỏi lại. - Phần nào của ba khiến con thấy mắc cỡ? Nói đi, ba sẽ sửa.

- Muốn rồi! Luru Ly thờ dãi nhìn chớp đầu bóng loáng của ông rồi lại thờ dãi khẳng định.-Tóc đã rụng rồi thì đầu mọc lại được nữa.

Ông Hạ bị chọc vào nỗi đau thì tức lắm, nhưng vẫn nhất quyết ném cô bé vào xe chở về nhà mặc cho cô la hét. Hồ Phách và Hoa Thiên thì đứng ngây người một chỗ nhìn hai cha con Luru Ly cãi nhau.

- Hồ Phách, giờ chúng ta làm sao đây? Về thành phố chứ? Hoa Thiên nhìn qua Hồ Phách hỏi ý kiến.

Hồ Phách hơi nhúm mày. Bây giờ hai người mới để ý đến hoàn cảnh hiện tại của mình. Đã xế chiều rồi. Bây giờ về nhà e rằng không kịp. Đang còn ngẩn ngơ suy nghĩ thì Dương Vỹ đi lại gần hai người mỉm cười.

- Hai cậu nhóc! Đã tối đây rồi thì ở lại chơi vài ngày đi.

Hai chiếc xe đi chậm chậm song song với nhau. Qua khỏi thị trấn là một nông trại bắp xanh bạt ngàn. Những bông hoa bắp trở lên trời đông đưa gieo từng hạt phấn qua làn gió nhẹ. Trời về chiều, những dải nắng đỏ rực trên trời đỏ xuống khiến bụi hoa trở nên lung linh huyền ảo.

Thấp thoáng trong nông trại là những cô nhân công đang chăm sóc những cây bắp xanh mướt, nghe nói đâu tất cả những người này đều là người làm cho nhà họ Lư. Hồ Phách và Hoa Thiên đến giờ mới biết được được nhà Lư Ly giàu như vậy, ba cô bé còn là ông trùm vùng này. Vậy mà cô lại tự ý bỏ nhà đi, lí do là muốn tự mình trở thành họa sĩ nổi tiếng suốt hai năm trời không chịu về nhà. Cũng may Dương Vỹ điều tra ra nơi cô bé đang ở đi tới tới tìm cô về.

Dương Vỹ ngồi bên cạnh Lư Ly, mắt nhắm hờ như đang ngủ. Hồ Phách cảm thấy khá tò mò về con người này. Dương Vỹ dường như không phải anh trai Lư Ly, nhưng đối với hai ba con Lư Ly dường như anh ta có vị trí nào đó rất quan trọng.

Qua hết cánh đồng bắp là con đường rộng chạy dọc theo bờ sông, mặt nước trong vắt lấp lánh như hàng ngàn sợi kim tuyến được dát dưới đáy. Nhà Lư Ly đứng sừng sững trên một ngọn đồi nhỏ. Nói là nhà nhưng chính xác thì giống một tòa lâu đài cổ hơn. Ngay khi xe chở Lư Ly đến nơi thì cánh cổng được mở toang ra. Có vài người chờ sẵn vội chạy ra cất xe vào gara. Xe của Hồ Phách cũng có người ra đưa vào giúp. Lư Ly sau khi xuống xe thì nhay tót lại níu tay Hồ Phách.

- Hồ Phách, Hoa Thiên! Hai người ở đây với em đến hết kì nghỉ nha. Em không muốn ở với “hói đầu” và “khó ưa” đâu.

Hồ Phách mỉm cười gật đầu. Cô bé tung tăng dẫn hai người vào nhà. Sau cánh cổng to vật vờ được trang trí bằng những hoa văn cách điệu là một bãi cỏ được cắt tỉa thường xuyên như một tấm thảm mềm mại. Dọc con đường dẫn vào tòa nhà khang trang có hai hàng cây lớn, hoa tím đầy cành rơi phủ đầy mặt đường.

Tòa biệt thự được xây dựng ở vị trí trung tâm của vùng đất này. Bao quanh nó là những hàng rào bằng thép được dây leo đại phủ kín. Khuôn viên xung quanh biệt thự được thiết kế rất đẹp mắt. Nổi bật với khu vườn hoa rực rỡ đủ sắc phía bên phải. Bên trái là một giàn nho cùng hoa tigôn thiết kế theo kiểu rèm, bên dưới là một bộ bàn ghế bằng mây rất tao nhã.

Kiến trúc bên trong còn khiến người ta kinh ngạc hơn. Khắp nơi trong nhà đều là những món đồ cổ vô giá. Sàn nhà lát gỗ thích. Có hệ thống điều hòa nhiệt độ đầy đủ. Hồ Phách đưa tay lên cảm vuốt xoa. Ngay cả nhà cậu nổi tiếng là đại gia lắm tiền ở trên thành phố cũng không thể so sánh được với nơi này.

Một cô gái giúp việc dẫn hai người lên lầu hai và chỉ phòng cho từng người. Sau khi vệ sinh cá nhân xong họ lại được mời xuống ăn tối.

Từ lúc về đến nhà, Lư Ly tỏ ra rất quan tâm đến Hồ Phách, điều này khiến ông Hạ và Dương Vỹ có vẻ không vui. Nhưng ở một nơi hẻo lánh như thế này Lư Ly có rất ít bạn, hơn nữa Hồ Phách và Hoa Thiên dám liều mạng chạy một quãng đường dài để cứu Lư Ly bất chấp nguy hiểm, nên ông Hạ cũng không nổi giận hai tên nhóc mà theo ông không xứng làm bạn với con gái ông.

Sáng hôm sau.

- Lư Ly, em có chắc là tìm được cô gái hôm qua anh gặp không? Hoa Thiên đi bên cạnh Lư Ly sốt ruột nhìn ngó xung quanh.

Hồ Phách và Lư Ly thờ dãi. Từ tối hôm qua đến giờ cứ làm loạn lên đòi đi tìm cô gái xinh đẹp đó. Mà tất cả những gì Hoa Thiên biết là cô ấy rất đẹp, rất cá tính. Ngoài ra đến tên của cô ấy cũng không biết. Nhưng trong cái thị trấn bé nhỏ này thì việc tìm một cô gái xinh đẹp đặc biệt như thế cũng không phải khó. Nhất là đối với Lư Ly, con gái cưng của một ông trùm.

Chỉ chưa đầy một tiếng đồng hồ. Lư Ly đã cho tập hợp một hàng dài các cô nhân công ở khắp nông trại.

- Người con gái mà anh gặp hôm qua rất đặc biệt. Không phải những người này. Sau một buổi tìm không có kết quả, Hoa Thiên quay sang Lư Ly nhăn nhó.

- Sao anh không nói sớm? Cô bé mỉm cười rồi quay sang một cô gái bên cạnh.- Chị gọi chị Noong ra đây giúp em đi.

Cô gái kia gật đầu, đi một lúc thì trở về với một cô gái khác. Một cô gái có thân hình hơi quá khổ so với những cô gái bình thường, cao khoảng 1m85, vai rộng, chân mày rậm, khuôn mặt tròn như chiếc bánh bao. Cô nàng mặc một bộ đầm màu xanh đen điểm dứa, đeo tạp dề trắng. Mái tóc dày thắt hai bím, môi tô son đỏ chót y chang mấy bà phù thủy trong truyện cổ tích.

Hoa Thiên mặt buồn hiu chưa nói được câu nào đã thấy cô gái kia ngúng nguẩy đi lại gần mình. Chiều cao của cô gái này hơn hẳn cậu một cái đầu. Lấy chiếc khăn tay ra vò vò có vẻ bối rối, cô gái đung mạnh hông mình vào người Hoa Thiên nhõng nhẽo.

- Nghe nói anh đang tìm em?

Hồ Phách giật mình quay lại. Hoa Thiên đứng người. Mới nhìn qua đã thấy không bình thường rồi. Bây giờ nghe cái giọng eo éo như gà mái này thì hai người có thể khẳng định đây là một gã bóng. Hoa Thiên tái mặt lùi ra sau. Không nhận ra vẻ sợ sệt lo lắng của cậu, Lư Ly nhiệt tình giúp hai người thắt chặt mối quan hệ bằng những lời giới thiệu sau:

- Đây là chị Noong, người giúp việc nhà em kiêm đầu bếp nấu ăn cho nhân công trong nông trại, đây có phải là chị gái xinh đẹp anh đang tìm không?

Hoa Thiên mặt trắng bệch ra sức lắc đầu, Hồ Phách thì ôm bụng cố nhịn cười.

- Cô này...rất đặc biệt... Nhưng không phải kiểu đặc biệt như anh nói. Hoa Thiên cố lùi ra sau, cô gái kia càng tiến tới.

Chẳng nói chẳng rằng. Đôi mắt tròn tròn dưới hàng chân mày rậm nhìn Hoa Thiên xúc động, cái mũi cà chua to đùng chột thờ dốc y như chú trâu rừng sắp lao vào trận chiến. Sau vài giây nhìn ngắm con mồi, cô gái kia lao đến bế thốc Hoa Thiên chạy đi sau khi quăng lại một câu vội vàng cho Luru Ly.

- Cô chủ yêu quý! Hôm nay tôi xin phép nghỉ một hôm, tôi sẽ chăm sóc tử tế cho anh chàng đẹp trai này.

Hoa Thiên trên tay cô ta ra sức đẩy dụa và quay mặt về hai người bạn cứu trợ thảm thiết. Nhưng đáp lại tình cảnh tội nghiệp đó, Hồ Phách vẫy tay nhìn theo mỉm cười.

- Vui vẻ nhé, bạn tốt!

Kẻ phiền phức đã bị quý tha. Hồ Phách và Luru Ly nhẹ nhõm dắt tay nhau đi dạo quanh bờ sông. Cô bé dẫn Hồ Phách đi thăm quan tất cả mọi nơi trong nông trại. Điềm cuối cùng là một đỉnh đồi gần đó. Nơi này mọc đầy dâu dại và những loài hoa màu tím kì lạ mà hai người không biết tên.

- Nơi này thật yên bình. Hồ Phách mỉm cười nhìn về xa xa.

Luru Ly có vẻ hơi bất ngờ trước câu nói của cậu. Cô bé lặng im nghĩ ngợi một lát rồi cười buồn. Ai mới tới cũng nghĩ nơi này yên bình. Nhưng thực ra không phải vậy.

Hai người đứng trên đỉnh đồi, nhìn từ vị trí này xuống có thể bao quát được một phần nông trại trước mắt. Khắp nơi đều trải một màu xanh mượt mà của bắp và cà phê. Nơi hai người đang đứng có một bóng cây ngô đồng to xòa ra che mát một góc đồi. Bên dưới là thảm cỏ xanh mát dịu. Xen lẫn trong đám cỏ là những bông hoa dại đủ màu sắc. Luru Ly lặng lẽ đi đến nơi cao nhất trên đỉnh đồi. Ở đây có một ngôi mộ nhỏ nằm lẻ loi. Xung quanh ngôi mộ là một mảng hoa xanh ngắt.

- Luru Ly, đây là mộ của ai thế? Hồ Phách hơi tò mò quay sang hỏi Luru Ly.

- Mộ của mẹ em. Luru Ly đi lại đặt một bó hoa nhỏ mới hái lên trên rồi đưa tay gạt một lọn tóc vừa bị gió hất tung.- Khi còn sống mẹ em rất thích nơi này, lộng gió và có thể nhìn khắp nơi xung quanh thị trấn.

Hồ Phách không hỏi gì nữa, cậu nhận thấy Luru Ly hơi buồn. Cậu để cô bé lặng im ngồi trước mộ, còn mình thì ngồi dựa vào gốc cây ngô đồng gần đó, miệng ngậm một cọng cỏ non, thả ánh mắt xa xăm lên nhìn trời. Vài cánh chim chao đảo trên đầu, gió nhẹ ủa qua mát rượi, ngồi từ đây nhìn xuống cánh đồng bắp cậu có thể thấy hàng ngàn tia nắng đang nhảy múa trên những chiếc lá xanh ngắt. Nắng vàng, nhưng không oi ả. Những ngày cuối đông thời tiết đã trở nên se se lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: quá khứ kinh hoàng

Luru Ly không biết từ lúc nào đã mon men lại gần Hồ Phách, đôi mắt trong veo nhìn cậu chăm chú như thác mắc không biết Hồ Phách đang nghĩ gì, đôi môi nhỏ xíu phớt hồng khẽ cử động khiến cậu hơi bối rối. Cậu khoác vai cô bé kéo lại gần mình. Luru Ly trong lòng cậu bây giờ y như con mèo nhỏ. Nhưng dường như cô bé chỉ tỏ ra ngoan ngoãn với cậu.

- Hai ngày nữa ở đây tổ chức lễ hội đó Hồ Phách. Luru Ly ngược lên mỉm.

- Lễ hội gì?

- Lễ hội cầu may. Cuối mỗi vụ hoa màu dân nơi đây thường tổ chức một lễ hội rất lớn để ăn mừng mùa màng bội thu, đồng thời để mọi người có cơ hội giải trí trước khi bước sang năm mới. Đây cũng là một dịp tốt để các chủ nông trại quảng cáo những mẫu nông sản cho các nhà tư bản đến thu mua. Người ta sẽ làm các món đặc sản và hàng gia công bán cho du khách, gia đình em là khách mời danh dự, nếu anh tham gia cũng sẽ trở thành khách mời danh dự.

Luru Ly liên tưởng quảng cáo. Hồ Phách lặng im ngồi nghe, đôi khi mỉm cười với vẻ thích thú, bất chợt cậu ghé sát vào mặt Luru Ly mỉm cười ranh mãnh:

- Em muốn anh ở lại đây bao lâu?

Luru Ly ngây người. Cô bé ngược lên trời nghĩ ngợi. Thực ra cô muốn Hồ Phách ở lại bao lâu. Một ngày...hai ngày hay ba ngày? Tính bằng ngày thì chưa đủ.

- Cả đời.

Cô bé bắt giác buốt miệng. Sau đó hiểu ra là mình không nên nói, khuôn mặt đỏ đỏ, hai bàn tay bé nhỏ trắng nõn đưa lên che miệng, đầu ngược lên nhìn trộm. Hồ Phách vẫn nhìn cô bình thản, vẻ mặt khó đoán, vài giây sau thì cậu mỉm cười đưa tay lên vuốt tóc cô bé.

Một cơn gió nhẹ ùa qua mon trón trên những sợi tóc tơ mượt mà của Lư Ly, cô bé nhón miệng cười. Hồ Phách đưa tay ngắt một bông hoa lư ly xanh biếc lên xoay xoay nghịch ngợm. Giờ cậu mới nhận ra là khắp nơi trên ngọn đồi đều được bao phủ bởi loài hoa xanh biếc này.

- Hồ Phách, anh có biết hoa lư ly mang ý nghĩa gì không?

- Forget me notà? Ba em đặt cho em cái tên này sao?

Hồ Phách giờ bông hoa xanh lên cao ngắm nghía, bông hoa mỏng manh xanh ngắt thật đẹp, trong lòng có chút ngưỡng mộ đối với ông chú hói đầu. Dù tóc không nhiều, nhưng ông ta có vẻ là người rất tình cảm, rất yêu vợ.

- Không, là mẹ em đặt cho em. Lư Ly ngược lên nhìn bầu trời xanh mỉm cười buồn bã.- Bà ấy gọi em là Lư Ly để nhắc bản thân không bao giờ được quên người yêu cũ. Và để hi vọng người đó cũng sẽ mãi nhớ đến bà.

Hồ Phách kinh ngạc quay sang. Lư Ly vẫn nhìn bầu trời xanh ngắt, ánh mắt trong veo xa thẳm dường như không còn nhìn vào thực tại nữa, mà đi đến một nơi nào đó rất xa, rất buồn trong kí ức.

- Mẹ em lấy chồng năm 18 tuổi, nếu còn sống thì bây giờ bà ấy mới chỉ có 34 tuổi thôi, anh nghĩ tại sao mẹ em lại mất sớm như vậy?

Hồ Phách nghe cô bé nói hơi nhúm mày, cậu nhìn về ngôi mộ nhỏ nằm lẻ loi nơi đỉnh đồi, những cánh hoa lư ly xanh biếc vẫn đong đưa theo từng cơn gió, Hồ Phách đã đoán ra lí do, nhưng không hiểu sao cậu vẫn không dám nói ra.

- Là Pappy đã giết mẹ.

Hồ Phách thở dài, cậu quay lại, khuôn mặt bé nhỏ của Lư Ly trở nên vô cảm. Đồi mất trong veo đau nhói. Cô bé còn nhớ như in cảnh tượng hai năm về trước.

Về câu chuyện tình buồn của ba mẹ mình.

Mẹ Lư Ly-Ngọc Bích là con gái của một ông chủ lớn thường về đây thu mua nông sản. Lúc đó ông Hạ mới thừa kế lại nông trại và vị trí ông trùm từ cha mình, thế lực rất lớn, tính tình cũng lạnh lùng tàn nhẫn. Nhưng ngay lần đầu tiên thấy Ngọc Bích đã tỏ ra yêu mến và muốn cưới bà làm vợ. Nhưng lúc ấy cô gái này lại yêu một chàng trai khác ở đây, đó là Thành Phong, là bạn thân của ông và cũng là người nắm giữ một nửa quyền lực trong thị trấn. Hai người đã yêu nhau và có một thời gian dài hạnh phúc, cùng thề non hẹn biển sẽ sống cùng nhau đến răng long đầu bạc.

Nhưng khi tình cảm của hai người trở nên sâu đậm thì Ngọc Bích phát hiện ra Thành Phong đã có vợ và có một cô con gái 2 tuổi. Đau lòng uất giận vì mình bị lừa dối. Trong một phút yếu lòng, cô đã ngã vào vòng tay của ông Hạ, rồi hai người kết hôn. Nhưng trong sâu thẳm trái tim mình Ngọc Bích chưa bao giờ quên Thành Phong và cũng chưa từng giành một chút tình cảm cho ông Hạ. Lư Ly đã được sinh ra trong sự đau khổ và dằn vặt khôn nguôi của người phụ nữ đó. Khi người vợ của Thành Phong lâm bệnh qua đời, ông ta muốn Ngọc Bích quay lại với mình. Ông Hạ biết điều này, hai người bạn thân đã nhanh chóng trở thành kẻ thù không đội trời chung. Khi Ngọc Bích cố gắng thoát khỏi ông Hạ để đi tìm người mình yêu, ông ấy đã ra tay giết Ngọc Bích.

Hai năm.

Lư Ly không tài nào quên được buổi tối hôm đó. Đó là vào một đêm đông buốt giá. Ba mẹ cô cãi nhau rất dữ dội. Mẹ cô cầu xin ông buông tha cho bà, bà muốn đi, muốn tìm lại người mà bà yêu say đắm và cả đời bà không thể nào quên được, nhưng đáp lại lời van xin tha thiết ấy là hòng súng đen ngòm nhắm thẳng vào ngực bà, và ánh mắt lạnh lẽo cô không tài nào quên được của ba mình. Lư Ly đã lao vào cản ông lại, nhưng vô ích, viên đạn lạnh lẽo đã đâm sâu vào ngực mẹ cô, bà từ từ gục xuống sàn trên vũng máu.

Nhưng còn một điều mà Lư Ly không thể quên được.

Cũng chính giây phút đó, hòng súng đen ngòm lạnh lẽo kia lại chĩa vào cô. Lúc đó Lư Ly rất sợ hãi, sợ đến mức toàn thân bất động. Bà nhìn cô, ánh mắt rất phức tạp. Nhưng cô có thể nhận ra ngập tràn trong đó là đau đớn và giận dữ. Lư Ly khóc, nước mắt nóng hổi lăn trên má, cả người vẫn đứng im bất động nhìn ông. Đúng lúc này thì Dương Vỹ lao vào ôm lấy che chở cho cô. Lúc đó ba cô mới vực tỉnh, cây súng trên tay ông rơi xuống sàn. Ông thần thờ nhìn xác vợ rồi bỏ đi.

Mọi người không biết ông đã đi đâu. Dương Vỹ cho người đi tìm khắp nơi nhưng không thấy. Hai hôm sau ông mới quay về, chỉ lặng im ngồi trước mộ của vợ. Lư Ly không biết nên làm gì. Cô chứng kiến ba giết mẹ nhưng không thể ngăn cản được. Cô đau đớn, cô thương mẹ, nhưng cô không thể hận ba mình được. Vì cô cũng thương ông. Vì cô biết tự tay giết đi người mình yêu thương nhất ông ấy còn đau khổ gấp trăm ngàn lần cô.

Sau đó trước mộ của mẹ, ông đã ôm cô và khóc rất nhiều, cả người ông run rẩy cố ôm siết cô vào lòng. Lư Ly không thấy ông khóc, nhưng cô cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi rơi nhẹ trên mái tóc, trên vai cô. Những giọt nước mắt của sự đau khổ, nước mắt của sự ân hận khôn nguôi.

Lư Ly kể xong, hai tay nắm chặt bông hoa xanh biếc. Ánh mắt trong veo hơi nhói lên. Hồ Phách cũng lặng im không nói gì. Nhưng Lư Ly cũng không buồn lâu. Dù có chuyện gì xảy ra thì chỉ vài phút sau là cô bé lại mỉm cười được. Có thể đây là lí do mà Lư Ly dễ dàng tha thứ cho ba mình. Hồ Phách

mỉm cười. Một cô gái thuần khiết không bao giờ ôm hận thù trong lòng. Luru Ly đúng là hiện thân của thiên thần.

- Hồ Phách! Em căm ghét cái tên của mình. Nó chính là nguyên nhân khiến mẹ em phải chết, là nguyên nhân khiến pappy phải đau khổ suốt hai năm qua.

Hồ Phách nghe cô bé nói xong vẫn không đáp lại. Luru Ly cũng không nói gì nữa, cô bé nhìn những bông hoa xanh biếc ngất ngời. “Đừng quên tôi?” Bông hoa mỏng manh này chẳng mang lại điều gì cả, khi nó úa tàn mọi hi vọng cũng tắt ngấm rất nhanh như một cái chớp mắt.

- Forget me not! Anh thích cái tên này, vì sâu trong trái tim anh, anh cũng hi vọng em sẽ không bao giờ quên anh.

Hồ Phách nói và khoác tay ôm cô bé vào lòng. Luru Ly có hơi ngẩn ngơ một chút, rồi cũng mỉm cười hạnh phúc.

- Hồ Phách, sau này anh sẽ không làm em tổn thương chứ?

- Không đâu. Anh sẽ luôn bảo vệ cho em, luôn yêu thương em dù cho xảy ra bất cứ chuyện gì.

- Được... Vậy em hứa với anh: “Forget me not”.

Hai người cứ ngồi bên nhau để mặc thời gian trôi qua, những cơn gió se lạnh mang theo hương cỏ dại cứ ùa tới rồi lại lướt đi. Những cánh hoa mỏng manh không ngừng lay động theo từng cơn gió nhẹ. Một lúc sau đó thì Luru Ly dựa vào người Hồ Phách gục xuống ngủ. Cậu nhóc bật cười. Đúng là trẻ con, bạ đâu cũng ngủ được.

Rồi cậu cởi áo khoác trên người mình ra khoác lên người cho cô bé. Lặng im ngồi ngắm nhìn cô say sưa ngủ, rồi đôi mắt cậu càng lúc càng trở nên ngất ngời. Ngón tay thon dài chậm chậm đưa lên chạm nhẹ vào làn môi hồng xinh xắn đó, nó thật mềm mại. Rồi cậu mỉm cười. Cô nhóc này chỉ hai năm nữa thôi sẽ trở thành một thiếu nữ xinh đẹp khiến bao người mơ ước.

- Hồ Phách... Luru Ly...

Tiếng kêu thống thiết của người bạn thân vang lên. Hồ Phách ngược ra xa. Hoa Thiên đang lên đây tìm hai người. Hồ Phách không muốn làm Luru Ly tỉnh giấc nên cậu nhẹ nhàng đặt cô bé xuống bãi cỏ non mềm mại dưới gốc cây, kéo chiếc áo khoác của mình đắp ngang người cô rồi chầm chậm đi xuống.

- Hoa Thiên, hình như cậu mới được tận hưởng những phút giây ngọt ngào bên người đẹp nhỉ? Định lên đây cảm ơn hả? Đừng khách sáo!

Hồ Phách nhìn bộ dạng thẳng bạn suốt xoa. Thật không nhận ra hình người nữa. Tóc tai rối bù, trên mặt đầy vết son môi, mà không cần nói thì cậu cũng đoán ra được chủ nhân của chúng là ai. Chiếc áo sơ mi của cậu nhóc cũng bị giật phanh hàng cúc ngực, xộc xệch nhăn nhúm dính đầy son môi. Xem ra cô nàng Noong là một người phụ nữ rất mãnh liệt. Không hổ danh là đứa con của núi rừng.

- Còn dám nói nữa? Tin tôi đâm vỡ mặt cậu không? Chỉ vì cậu và con nhóc Luru Ly bày trò, báo hại tôi suốt nửa thì bị con hổ cái nửa nạc nửa mỡ đó nuốt sống rồi. Có biết tôi cùng đường phải chui xuống gầm giường, tháo ván tường bỏ chạy bạt mạng ra ngoài này không?

Hoa Thiên bức xúc lao lên định đánh người. Hồ Phách cố nhin cười khoác vai cậu kéo ra xa để không làm Luru Ly tỉnh giấc. Anh chàng kia thì vừa đi vừa léo nhéo kể tội hai người. Cứ tưởng ở lại có thể tìm ra được người đẹp trong mộng, ai ngờ Luru Ly lại tàn nhẫn ném cậu cho quái vật để cùng Hồ Phách tung tăng dắt nhau đi dạo.

Nói về Luru Ly. Lúc tỉnh ngủ đã là xế chiều. Hồ Phách không biết từ lúc nào đã rời khỏi cô rồi. Luru Ly cất tiếng gọi, không có ai trả lời, chỉ có những cơn gió lạnh ùa qua rét buốt. Cô bé nhìn xuống chiếc áo khoác vắt ngang người mình rồi ôm lấy nó đứng dậy. Ngọn đồi về chiều thật vắng vẻ. Hoàng hôn đỏ rực phủ lên tất cả mọi nơi một màn ánh sáng mờ ảo. Chỉ còn lại một mình khiến Luru Ly thấy cô đơn và sợ hãi.

- Hồ Phách!!!

Cô bé cất tiếng gọi, không có ai đáp lại, Luru Ly lại bước đi. Cô bé đi mãi, đi mãi rồi đến một cánh đồng hoang tàn, những cây bắp ở đây đã bị nhổ bỏ để chuẩn bị cho mùa vụ mới, cánh lá xanh đã úa vàng, hoàng hôn phủ bóng lên càng làm mọi thứ trở nên cô quạnh.

Cô bé hơi lạnh, trời đông về chiều ở đây còn có một làn sương mỏng bao phủ, Luru Ly chậm chậm khoác chiếc áo của Hồ Phách lên vai, sương và nắng chiều phủ lên mọi thứ khiến cảnh vật trở nên mờ ảo. Cô bé cứ chầm chậm bước đi về phía trước vẫn không thấy Hồ Phách. Đột nhiên cô thấy hơi chóng mặt. Mọi thứ trước mắt trở nên chập choạng trắng xóa, cơ thể cô càng lúc càng khó chịu và trở nên nặng trĩu. Luru Ly mở to hai mắt cố đứng vững, nhưng không được. Rồi trước mắt Luru Ly, mọi vật chập choạng và bỗng tối đen.

- Luru Ly! Em sao vậy, Luru Ly?

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tình địch

Không biết bao lâu sau đó Lưu Ly dần dần tỉnh lại, cô có cảm giác như có mấy chiếc dùi sắt đang cào mạnh vào ngực mình, rồi còn một chiếc dùi khác đang gõ gõ vào trán khiến cô đau nhói. Lưu Ly nhắm mắt mở mắt ra. Và trước mặt cô, một con chim đại bàng đất có đôi mắt vàng trong veo đang cúi mỏ mổ cóc cóc lên trán cô.

- Cút ngay, Hades!!!

Lưu Ly vùng dậy, đưa tay hất con chim xuống đất, con chim dường như đã có sự chuẩn bị nên lao vút lên cao. Mọi người đang ở ngoài phòng khách nghe tiếng ồn vội chạy vào phòng cô bé. Và họ thấy Lưu Ly đang nghiêng rầm nghiêng lợi đánh nhau với con chim đại bàng.

- Hades!!! Không đùa nữa! Dương Vỹ lên tiếng gọi con thú cưng.

Con chim nghe tiếng chủ vội dừng ngay lại, rồi bay đến đậu lên vai anh nghiêng đầu nhìn Lưu Ly trêu chọc. Cô bé kia giờ mới hoàn hồn, tóc tai rối bù, ngược mặt lên phụng phịu.

- Dương Vỹ! Sao anh dám cho con gà khôn kiếp này vào đây? Phòng em không phải chuồng của nó.

- Bớt giận đi Lưu Ly!!! Dương Vỹ đưa tay vuốt vuốt mỏ con chim mỉm cười.-Hades nhớ em nên mới quẩn quýt em như vậy, sao lại dùng bạo lực với nó?

Lưu Ly nhìn con chim căm tức, cái con gà đó thì nhớ gì cô? Từ khi Dương Vỹ nhặt nó về nuôi là nó với cô đánh nhau suốt ngày. Cũng may lúc cô về Dương Vỹ đã gửi nó tới phòng khám thú y tiêm phòng, vậy mà chưa được một ngày yên bình nó đã vác xác về gây chuyện với cô rồi. Con chim dường như đọc được suy nghĩ của cô nhóc, nó há chiếc mỏ ra về ngáp ngáp, đôi chân như những chiếc chông sắt bám trên vai Dương Vỹ không ngừng nhún nhảy, hài lòng vì đã chọc cho Lưu Ly nổi điên.

- Lưu Ly! Em thấy trong người thế nào rồi? Hồ Phách đi lại đặt tay lên trán cô bé kiểm tra nhiệt độ, không bị sốt.- Chiều qua bỗng dưng em ngất xỉu khiến anh lo quá. Em cũng đã ngủ li bì từ lúc đó đến giờ rồi, bây giờ em thấy thế nào rồi? Có đau chỗ nào không?

- Em không sao! Lưu Ly lắc đầu, cô bé cũng không biết tại sao khi chiều mình ngất xỉu, rõ ràng từ trước đến giờ sức khỏe của cô rất tốt.

- Lưu Ly, dạo này con có ăn uống đầy đủ không vậy? Sao bỗng dưng ngất xỉu? Rõ ràng sức khỏe của con có vấn đề mà. Ông Hạ nhìn con gái lo lắng. Rồi gấp thêm thịt vào chén cho cô bé.

- Có lẽ do thay đổi khí hậu đột ngột, nơi này lại là vùng cao, thời tiết lạnh lẽo, không khí loãng hơn so với trên thành phố nên con hơi choáng thôi. Lưu Ly vừa nói vừa nhai nhồm nhoàm, quả thật thức ăn ở nhà ngon gấp bao nhiêu lần so với trên thành phố.

- Để cho chắc chắn, ăn sáng xong anh sẽ đưa em lên bệnh viện ở thành phố kiểm tra. Dương Vỹ gấp một trái trứng luộc vào chén cho Lưu Ly. Cô bé kia thì ngược lên bắt ngơ.

- Không được, hôm nay mọi người chọn chỗ để mai đi săn phải không? Em không đến bệnh viện đâu. Hôm nay em muốn vào rừng chơi với Hồ Phách và Hoa Thiên.

- Không cãi bướng. Dương Vỹ đưa tay cốc lên trán cô bé ra lệnh.- Ăn xong thì lập tức lên phòng thay đồ, anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra.

- Em không đi! Lưu Ly dằn mạnh tay xuống bàn bức xúc.

Sau khi ăn sáng xong, Lưu Ly vào phòng khóa trái cửa lại, rồi mở cửa sổ tìm đường bỏ trốn đi chơi. Ở bên ngoài, Dương Vỹ không ngừng gõ cửa thúc giục. Cô nhìn xuống dưới sân, bên dưới là thảm cỏ xanh mướt có trồng mấy nhánh hoa lưu ly xanh biếc. khoảng cách hơi cao nên cô chưa đủ can đảm nhảy xuống.

- Lưu Ly!!! Em định trốn trong đó đến khi nào? Mở cửa ra mau. Nếu không anh sẽ phá cửa xông vào bắt em đó.

Lưu Ly giật mình, gã khó ưa lúc nào cũng đọc được suy nghĩ của cô. Cũng không còn thời gian để nghĩ ngợi vẩn vơ, cô nhóc lao đến bên cửa sổ, nhìn nhó mãi vẫn không dám nhảy xuống.

Cánh cửa phòng bị một lực mạnh kinh hoàng đập vào, Dương Vỹ đã bắt đầu hành động, anh ấy không đùa. Lưu Ly bắt đầu hoảng loạn.

- Lưu Ly!

Một giọng nói ầm ập vang lên bên dưới cửa sổ, cô bé lộ đầu ra. Hồ Phách đang đứng dưới đó đưa tay vẫy vẫy. Như chết đuối vớ được phao, cô nhóc vội nhào ra ngoài.

- Hồ Phách! Cứu em, em không muốn đi khám bệnh với Dương Vỹ, em muốn vào rừng chơi với anh.

- Anh biết rồi, em nhảy xuống đây đi. Hồ Phách ngược lên và đưa tay ra hứng.

- Cao quá, em không dám nhảy! Luru Ly nói vọng xuống có vẻ lo lắng.

- Không sao đâu, nhảy xuống đi, nếu có gì xảy ra anh sẽ cùng Dương Vỹ đưa em đi bệnh viện. Hồ Phách mỉm cười vui vẻ.

Luru Ly cười chua chát. Nhảy xuống cũng chết mà ra ngoài cũng chết. Chưa bao giờ cô bị rơi vào tình huống cùng đường mặt lộ thế này.

Cánh cửa bị đá bật tung vào trong, Dương Vỹ bước vào với nụ cười nửa miệng trên môi từ từ tiến lại gần Luru Ly. Cô bé kia giật mình, không một giây suy nghĩ, cô lao khỏi cửa sổ xuống dưới sân.

Dương Vỹ thấy Luru Ly nhảy xuống thì giật mình chạy lại. Sau một giây rời khỏi cửa, Luru Ly đã rớt gọn vào lòng Hồ Phách, phải nói cậu nhóc kia chọn góc độ rơi rất chuẩn. Khi đã chắc chắn mình an toàn rồi, Luru Ly ngược lên nhìn Dương Vỹ bên cửa sổ mỉm cười vẫy tay chào.

- Ở nhà vui vẻ nhé Dương Vỹ! Em vào rừng chơi đây.

- Ngây thơ!

Dương Vỹ mỉm cười rồi lao lên cửa sổ nhảy xuống. Lúc này Luru Ly mới tá hỏa. Cô quên mất Dương Vỹ ai, mấy vụ đấm đá của anh và kẻ thù diễn ra như cơm bữa, khoảng cách thấp tè từ lầu một xuống đối với anh ấy thì nhăm nhò gi, cô bé vội kéo Hồ Phách, xách vác bỏ chạy bật mạng.

Hồ Phách mỉm cười chạy theo Luru Ly, vẫn không quên quay lại tặng Dương Vỹ một cái nháy mắt thân ái. Còn Dương Vỹ, khi từ trên lầu nhảy xuống đã đứng yên bất động nhìn theo hai người đang xa dần. Rồi anh từ từ nhìn xuống chân mình, khuôn mặt lạnh tanh như muốn giết người. Giữ chặt cứng lấy hai chân anh lúc này là chiếc hố đồ đầy keo bầy chim.

Thấy con mồi đã sập bẫy, Hồ Phách nở nụ cười nửa miệng ranh mãnh. Keo bầy chim ở đây tốt thật, không biết người ta làm bằng chất liệu gì mà bám chắc còn hơn keo dán sắt.

- Hồ Phách!!!

Dương Vỹ nghiêng răng gọi tên cậu nhóc, con chim Hades mới đậu trên vai anh cảm nhận được luồng sát khí kinh người vội cất cánh bay vụt lên cao. Lần đầu tiên có kẻ dám qua mặt Dương Vỹ.

Hồ Phách và Luru Ly chạy một mạch vào sâu trong rừng. Hoa Thiên không đi cùng hai người, anh chàng còn đang bận tìm kiếm cô nàng xinh đẹp hôm trước.

Khu rừng sáng sớm mát lạnh sương đêm, những cây cổ thụ cao vút đứng sừng sững theo thời gian, khu rừng này thuộc quyền sở hữu của nhà Luru Ly, chỉ tính riêng giá trị của những cây gỗ thôi đã là cả một gia tài khổng lồ rồi. Khu rừng này cũng là tấm lá chắn cho những cơn mưa đầu mùa không tràn xuống tàn phá hoa màu của người dân và là nơi tổ chức cuộc thi săn bắn mỗi năm một lần.

Hồ Phách đi bên cạnh Luru Ly thắc mắc, khu rừng này có giá trị như vậy tại sao nó không bị bọn lâm tặc chặt phá. Hồ Phách đâu biết rằng để vào được khu vực này đâu có dễ. Nông trại nhà họ Luru như một vương quốc nhỏ có phần tách biệt với thế giới bên ngoài. Cảnh sát ở đây đều chịu sự điều khiển của nhà họ, kẻ nào muốn vào đây chặt trộm cây thì phải xác định trước là sẽ không có đường về. Mà người thực thi bản án trong mười năm nay chính là Dương Vỹ.

Chợt tiếng la thất thanh của Luru Ly vang lên, Hồ Phách giật mình vội chạy lại. Trước mặt Luru Ly là con lợn rừng to gấp đôi cô bé, đang nhe hai chiếc nanh nhọn hoắt tiến gần đến kẻ thù.

- Luru Ly, đừng bỏ chạy, đừng khiến nó kích động. Hồ Phách cau mày nhìn con lợn rừng đang từ từ tiến đến gần Luru Ly.

Luru Ly mặt tái mét nhìn cậu cầu cứu. Trong lúc đuổi theo con bướm trắng, cô bé không chú ý mà dẫm lên đầu nó lúc nó đang mãi mê uống nước. Hồ Phách cũng chưa gặp tình huống như thế này bao giờ nên hơi lúng túng, con lợn rừng lùi lùi đi lại gần Luru Ly rồi bắt chợt nhe hai chiếc nanh nhọn hoắt lao vào cô bé.

Hồ Phách giật mình. Không nghĩ ngợi nhiều, cậu lao vào ôm cô bé ngã về trước, rồi hai người cùng rơi xuống bờ vực phía trước. Cũng may bờ vực không cao lắm, bên dưới con suối nên cả hai thoát chết. Con lợn rừng sau khi thấy kẻ thù đã rơi tòm xuống suối cũng nguôi giận phần nào, đứng thờ phỉ phò vài giây rồi quay đi.

Ở dưới nước, Hồ Phách và Luru Ly ngoi lên ho sặc sụa. Đứng là ngàn cân treo sợi tóc, nếu không có con suối dưới này chắc cả hai tan xương nát thịt rồi.

- Đi với em đúng là xui xẻo thật .

Hồ Phách thở dài mở tung hàng cúc sơ mi, cởi áo ra vắt nước. Luru Ly len lén liếc qua nhìn trộm. Thân hình cao 1m80 của Hồ Phách kết hợp với cơ thể săn chắc trông thật gọi cảm. Còn đẹp hơn nhiều so với tượng david mà cô bé từng về mẫu, một sợi dây chuyền trên cổ cậu lọt vào mắt Luru Ly, mặt dây chuyền là mảnh đá hồ phách, bên trong có một con bọ khá lạ mắt, con bọ ẩn hiện mờ ảo qua ánh sáng vàng lấp lánh. Sợi dây buông dài dưới bộ ngực gọi cảm của Hồ Phách lại càng đẹp hơn bao nhiêu lần. Cô nhóc cứ dán mắt vào Hồ Phách ngẩn ngơ ngắm nhìn.

-Luru Ly, về nhà thôi, coi chừng bị cảm lạnh đó.

Hồ Phách sau một hồi ngắm mây trời quay lại thấy Luru Ly ngồi ngẩn ngơ có vẻ đắm chiêu, cậu tưởng rằng cô bé lạnh nên đứng dậy nhắc cô về nhà. Luru

Ly đứng dậy, mắt vẫn dán chặt vào đôi môi gợi cảm của Hồ Phách, cô không biết làn môi xinh đẹp đó khi hôn sẽ lạnh lẽo thô cứng hay mềm mại áp áp như người ta vẫn nói trong tiểu thuyết. Mà muốn biết chỉ cần hôn anh ấy thôi. Sự hiếu kì cứ thôi thúc cô.

Rồi cô bé làm một hành động khiến Hồ Phách phải hóa đá, kiễng chân lên hôn cậu, đôi môi nhỏ hơi run rẩy lướt nhẹ qua làn môi mềm mại của Hồ Phách. Nụ hôn thoáng qua, chỉ hơn một giây. Và Luru Ly có thể vui mừng khẳng định là đôi môi của Hồ Phách vừa mềm mại vừa ẩm áp lại có cái gì đó rất khó tả khi môi cô chạm vào.

- Luru Ly... Hồ Phách cứng đờ người, đôi mắt mở to không chớp nhìn Luru Ly vẫn chưa hết bàng hoàng.

Con nhóc này có biết mình đang làm gì không? Hồ Phách dờ khóc dờ cười. Con nhóc này, ngây ngô như thế, trong sáng như thế, sao có lúc dám làm một hành động táo bạo như thế?

Luru Ly thì vẫn chưa nhận ra sự ngốc nghếch của mình, vẫn đứng ngơ ngác nhìn Hồ Phách bằng bộ mặt trong trắng tròn.

Nhưng cả Hồ Phách và Luru Ly không biết rằng khi cả hai đều đang bận suy nghĩ đã có một bóng người đi đến. Nghe tiếng cành khô bị giẫm gãy rắc rắc cả hai mới quay lại.

- Dương Vỹ?

Luru Ly nhìn anh giật mình. Cô bé đâu biết Dương Vỹ đã vào rừng từ sớm tìm cô, khi nghe tiếng hét thất thanh của Luru Ly anh lập tức chạy dọc theo bờ suối tìm tới đây. Vừa đến nơi thì bất gặp một cảnh tượng khiến anh phải nổi điên. Luru Ly và Hồ Phách vẫn nhìn Dương Vỹ, không nhận ra rằng ánh mắt của anh ngày càng phức tạp. Rồi anh lao đến và thẳng tay đập vào mặt Hồ Phách. Cậu nhóc ngã nhào xuống con suối phía sau, một bên khóe miệng của cậu bị rách nhòe máu. Không để Hồ Phách kịp định thần, Dương Vỹ cũng lao luôn xuống suối đập tới tấp vào mặt cậu.

- Dương Vỹ, anh làm gì vậy? Dừng lại mau!!!

Luru Ly giật mình vội chạy lại can thiệp, nhưng Dương Vỹ không còn nghe tiếng cô bé nữa. Sau khi nhận một trận đòn không rõ lý do, Hồ Phách lập tức gượng dậy giữ thăng bằng, chụp một cánh tay của Dương Vỹ vật anh ra sau. Dương Vỹ ngã nhào xuống, nhưng không hề hấn gì, vì con suối này rất rộng, nước cao đến nửa đùi hai người nên đã trở thành tấm đệm rất êm đỡ Dương Vỹ khi anh ngã xuống. Hồ Phách lùi ra sau thủ thế. Dương Vỹ không đến hai giây sau đã bật dậy rồi lao vào. Hai đối thủ ngang tài ngang sức không ngừng tung ra những cú đấm, đá hết trong phim hành động.

- Dương Vỹ, Hồ Phách, mau dừng lại!

Luru Ly trên bờ sợ hãi nhìn cảnh tượng trước mặt, cô chưa bao giờ thấy Dương Vỹ giận dữ như vậy. Hồ Phách cũng chưa bao giờ đáng sợ như vậy. Nếu cứ để họ đánh nhau thế này sẽ xảy ra án mạng mất. Không suy nghĩ nhiều, cô bé nhảy tòm xuống nước lại gần hai người.

Sau một hồi không phân thắng bại, Hồ Phách và Dương Vỹ đều quyết định kết thúc trận đấu bằng một cú đấm hết lực vào mặt đối thủ. Cả hai đều ngã nhào ra sau. Đúng lúc này Luru Ly đang mon men lại gần, cô bé bị Hồ Phách va trúng ngã ra sau. Hồ Phách lúc này mới giật mình vội kéo cô bé lên đưa vào bờ. Luru Ly đã bất tỉnh, nhưng đôi mày vẫn nhíu lại vì đau.

- Luru Ly! Em có sao không?

Hồ Phách vỗ nhẹ vào má cô bé, Luru Ly vẫn không động dậy, đôi mi khép chặt, nước trên tóc chảy tong tong xuống mặt. Dương Vỹ đi lại khẽ nhíu mày.

- Đưa con bé đây!

- Dừng hòng! Đáp lại là thái độ bất cần đời của Hồ Phách.

Dương Vỹ lại như nổi điên hơn. Đang định lao vào tiếp tục trận đấu khi nãy thì một giọng nói xúc động vang lên.

- Trời ơi...Luru Ly!!! Con gái cưng của ba, sao lại ra nông nỗi này?

Ông Hạ và một vài người khác xuất hiện. Vừa nhìn thấy con gái, ông vội chạy lại ôm chầm lấy cô bé khóc lóc:

- Hai thằng nhãi ranh kia, tụi mày đã làm trò ngu ngốc gì hả? Sao dám làm con gái ta bị thương hả? Ta báo trước cho hai thằng nhãi tụi bây, con gái ta mà có mệnh hệ gì là ta lột da chúng mày ra làm gỏi. Luru Ly ơi Luru Ly, tỉnh lại đi con, đừng làm ba sợ mà!

Hồ Phách và Dương Vỹ nhìn nhau, sống lưng hơi lạnh. Hình như lão đại không đùa với họ.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Sự hiểu lầm đáng tiếc

Lúc Lưu Ly tỉnh lại đã chiều tối, chị Noong đang ở bên cạnh chăm sóc cô. Cô bước xuống giường rót một cốc nước lọc vừa uống vừa nghỉ ngơi. Đến tận bây giờ cô vẫn không hiểu tại sao lúc sáng Dương Vỹ lại nổi giận? Vì khi sáng cô chạy trốn không đi bệnh viện hay vì Hồ Phách đặt bẫy anh ấy?

- Cô chủ yêu quý. Sao Dương Vỹ lại đánh nhau với anh đẹp trai đó? Chị Noong hỏi cô bé bằng giọng suýt xoa. –Nhìn hai khuôn mặt đẹp trai bầm dập đó thật khiến người ta đau lòng mà!

Lưu Ly nhìn cô ta một lúc, suy nghĩ một chút rồi cũng thành thật kể lại toàn bộ câu chuyện và đưa ra thắc mắc của mình. Nghe xong câu chuyện. Chị Noong nhìn cô bé cười bí hiểm ra vẻ ta đây đã hiểu mọi chuyện.

- Lưu Ly, thật tiếc khi phải nói cho em biết điều này, xem ra tình địch của em đã xuất hiện rồi.

Lưu Ly bỏ chiếc cốc xuống bàn ôm ngực ho sặc sụa, khi dứt ho thì cô nhóc cười ngặt nghèo như chưa từng được cười. Rồi cô nhóc tự nhận ra là mình ngu ngốc thật, bao nhiêu người không hỏi, lại đi hỏi bà bóng dờ hơi này.

- Nếu chị nói chị thích Hồ Phách của em thì em còn tin. Dương Vỹ thích Hồ Phách sao? Chuyện này còn vô lý hơn cả việc cái đầu hói của ba em mọc lại tóc nữa.

Chị Noong nhìn cô bé ai oán, bĩu môi một lúc rồi đi đến ngồi phịch xuống ghế cười bí hiểm.

- Nếu em biết được điều này em sẽ không nói như vậy nữa đâu. Lúc chị băng bó vết thương cho Dương Vỹ, chị thấy anh ấy cứ nhìn chăm chăm mãi vào Hồ Phách, nhưng ánh mắt không phải là lạnh lùng căm ghét như nhìn kẻ thù, chị cảm thấy ánh mắt ấy tràn ngập yêu thương, cháy bỏng và buồn da diết. Nói thế nào được nhỉ, ánh mắt đó giống như ánh mắt tha thiết của Lương Sơn Bá khi gặp Chúc Anh Đài, nó cũng vừa vẩn vương như Ngưu Lang và Chức Nữ gặp lại nhau sau một năm trời cách biệt, nó cũng tràn ngập đam mê và hạnh phúc như Romeo lần đầu nhìn thấy Juliet... Tóm lại là rất nồng nàn. Đã thế lúc Hồ Phách đi về phòng anh ấy còn dặn chị mang thuốc qua cho cậu ấy nữa. Thử hỏi có ai lại đi quan tâm đến kẻ thù như vậy hay không? Vì vậy chị có thể khẳng định Dương Vỹ rất yêu Hồ Phách, nếu anh ấy có đánh cậu nhóc đó cũng vì quá đau lòng khi thấy cậu ấy thân thiết bên em thôi.

Lưu Ly sốc quá đứng im bất động, nhưng sau đó suy nghĩ một chút vẫn thấy nghi ngờ những gì bà bóng này kể.

Bây giờ là 18h00, ở ngoài thị trấn đang bắt đầu tổ chức hội chợ, đây là đêm lễ hội đầu tiên giới thiệu các mặt hàng nông sản năm nay, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt. Lưu Ly định rủ Hồ Phách và Hoa Thiên đi chơi, nhưng vừa đến cầu thang thì cô gặp Dương Vỹ, dường như anh ấy đang đợi cô. Thấy Lưu Ly anh liền đứng dậy tiến lại gần. Lưu Ly nhìn anh hơi nhũn mảy, không biết có phải cô suy nghĩ nhiều quá hay không mà cô thấy anh ấy có vẻ hơi buồn.

- Em muốn tìm Hồ Phách hả? Dương Vỹ nhìn cô, ánh mắt đầy phức tạp khiến cô thấy bất an.

- Ồ...em muốn rủ anh ấy đi ra thị trấn. Anh đi chơi cùng tụi em chứ?

- Lưu Ly! Em thích Hồ Phách sao? Dương Vỹ đi lại gần Lưu Ly, ánh mắt lạnh như băng khiến cô bé khó chịu.

Lưu Ly không trả lời, biểu hiện kì lạ của Dương Vỹ khiến cô phải suy nghĩ về những lời bà chị kia nói với mình. Lưu Ly ngược lên nhìn Dương Vỹ dò hỏi:

- Dương Vỹ! Anh ghét Hồ Phách lắm sao?

- Không! Anh không hề ghét cậu nhóc đó. Dương Vỹ trả lời, không một chút do dự, không một chút giả dối.

Trái tim Lưu Ly đập mạnh một nhịp trong ngực. Xong rồi! Vậy là bà bóng kia không nói dối. Chưa bao giờ cô dám nghĩ đến một ngày hai anh em cô lại tranh giành nhau một người con trai như thế này, Dương Vỹ không ghét Hồ Phách, vậy là...

- Lưu Ly! Tránh xa Hồ Phách ra. Dương Vỹ lên tiếng. - Em không được yêu Hồ Phách.

- Không! Em thích Hồ Phách, sau này em và Hồ Phách sẽ kết hôn.

Tốt nhất là đánh đòn phủ đầu để Dương Vỹ hết hi vọng. Nhưng Lưu Ly đã làm, ngay sau khi cô thốt ra những lời này, Dương Vỹ liền dẫn cô vào một góc, hai tay anh giữ chặt lấy hai cánh tay bé nhỏ yếu ớt của cô. Cúi xuống nhìn cô bé, ánh mắt anh lạnh lẽo như băng, ánh mắt trước giờ chỉ giành cho kẻ thù:

- Nghe cho rõ đây Lưu Ly: Em và nó không thể đến với nhau đâu. Anh chỉ muốn tốt cho em thôi. Anh cảnh cáo em. Em không được phép lại gần Hồ Phách, nếu không nghe lời anh sau này em sẽ phải hối hận đấy.

- Tại sao? Lưu Ly nhìn anh run rẩy, Dương Vỹ đang tức giận, cô cảm giác hai cánh tay của mình bị siết chặt đau nhói.

- Đứng để anh phải nhắc lại. Dương Vỹ vẫn nhìn cô bé, ánh mắt sắc lẹm lạnh lẽo.-Tránh xa Hồ Phách ra!

Dương Vỹ không đùa, anh ấy thật sự đang cảnh cáo cô. Nhưng tại sao lại giận dữ với cô như vậy? Anh ấy trước giờ rất yêu thương chiều chuộng cô kia mà. Cô bé mở to đôi mắt trong veo nhìn anh nghĩ ngợi rồi ngoan ngoãn gật đầu.

Nét mặt Dương Vỹ bắt đầu giãn ra, anh thấy hài lòng vì Luru Ly bỗng nhiên trở nên ngoan ngoãn. Nhưng chỉ vài giây sau cô nhóc lại khiến anh tức ói máu.

- Em hiểu rồi, Dương Vỹ! Em sẽ không từ bỏ Hồ Phách đâu, nhưng chúng ta là anh em mà, em hứa sẽ cùng anh cạnh tranh với nhau một cách công bằng. Chắc! Lẽ ra em nên nghĩ tới sớm hơn mới phải, chả trách từ trước đến giờ anh không thèm để ý đến cô gái nào, hóa ra là anh giống chị Noong.

- Luru Ly!!!

Dương Vỹ rít qua kẽ răng, hít vào thật sâu cố gắng kiềm chế mình không vận cổ con nhóc lão toét trước mặt. Đúng lúc này thì Hồ Phách và Hoa Thiên đi ra, thấy Luru Ly đang bị Dương Vỹ khống chế ở góc cầu thang, Hồ Phách cau mày bước lại. Luru Ly lập tức nhảy tót lại gần hai người bạn cười toe toét, không bận tâm là khi này suýt nữa thì bị bẻ cổ vì tội ngu ngốc.

- Hồ Phách, Hoa Thiên! Chúng ta tới thị trấn đi, lễ hội sắp bắt đầu rồi.

Hồ Phách không nói gì, vẫn nhìn Dương Vỹ bằng sự thiếu thiện cảm, anh chàng kia chỉ lặng yên, suy nghĩ điều gì đó trong vài giây rồi bỏ đi.

Đêm hội chợ.

Luru Ly hoan hỉ nhảy xuống xe chạy nhảy loanh quanh mấy gian hàng bán đồ ăn vặt. Đây là đêm lễ hội đầu tiên trong thị trấn. Không chỉ có gia đình Luru Ly mà cả những chủ nông trại xung quanh cũng tham gia, có một buổi tiệc tổ chức ở trung tâm hội chợ và ông Hạ được mời lên bục phát biểu.

- Con gái cưng. Trước khi đi ông quay sang Luru Ly khấn thiết năn nỉ. - Ngoan ngoãn ở đây chơi với các bạn của con, đừng gây chuyện gì nhé. Ở đây hôm nay có rất nhiều đối thủ và kẻ thù của ba, ba không muốn con vướng vào rắc rối hay để bọn chúng có cơ gây chuyện với chúng ta.

- Con biết rồi, con biết rồi. Luru Ly vừa cẩn thận vừa ra sức đẩy ông Hạ về phía trước. - Người ta đang gọi pappy lên phát biểu kia, nhanh lên đi.

- Từ từ ba đi, đừng đẩy ba. Đường như không yên tâm nên trước khi lên sân khấu ông Hạ còn quay sang Dương Vỹ căn dặn. - Dương Vỹ, trông chừng con bé nhé.

Luru Ly liếc qua, thấy Dương Vỹ nhìn ông gật đầu, trong lòng cô hơi khó chịu, không biết đến bao giờ hai kẻ khó ưa này mới thôi quấy thúc cô, cô có còn là đứa trẻ lên ba nữa đâu. Còn đang lờm lờm Dương Vỹ giận dữ thì có một giọng nói cất lên phía sau.

- Luru Ly! Cô bé quay lại, thấy một tên con trai ăn mặc chải chuốt, miệng cười khà ồ bước đến. - Lâu rồi không gặp.

Luru Ly lạnh lùng nhìn nó, gã này là Châu Phú Quý, hơn cô năm tuổi, từ nhỏ cô đã không ưa tên này, nhà nó cũng có một nông trại trồng cà phê sát với nông trại nhà cô, nhưng hai năm trước bố nó đã bán cho một đại gia trên thành phố để ông ta xây dựng sân golf, gã đại gia đó cũng nhiều lần lên tiếng hỏi mua hai nông trại bên cạnh, trong đó có nông trại nhà cô nhưng không thành công. Vì hai nông trại án ngữ con đường đi vào mảnh đất sau nên dự án xây dựng sân golf của gã đó vẫn đang gác lại. Và trong danh sách kẻ thù mà ông mới nhắc cô khi này có tên những kẻ này. Châu Phú Quý nhìn cô từ đầu đến chân, ánh mắt bắn thủ chứa đựng lại nơi bờ ngực cô bé.

- Mặc dù thân hình vẫn chưa phát triển đầy đủ, nhưng công nhận là em càng lớn càng xinh đẹp.

- Còn anh càng lớn càng tởm lợm. Luru Ly cười nhạt, liếc ngang nó bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Lạnh lùng thế, nhưng không sao, khi nào lấy em làm vợ anh sẽ dạy dỗ lại em sau.

Dương Vỹ cau mày. Anh rất muốn đập cho tên này một trận, sau đó cuốn nó vào chiếu ném xuống sông cho cá ăn. Nhưng dù sao tên này cũng là khách mời danh dự của lễ hội, đánh nó ở đây bố nó và đám kẻ thù phía sau sẽ có cơ hội gây chuyện với gia đình cậu. Thôi thì cố nhịn một chút vậy. Luru Ly làm được không lẽ anh không làm được.

Lúc này lại có vài người đến chào hỏi Dương Vỹ, đó là chủ của những nông trại nhỏ gần đây, Dương Vỹ là người thay ông Hạ giao lưu giữ mối quan hệ tốt đẹp với họ nên chỉ một lát là Luru Ly được thả tự do đi chơi với Hồ Phách và Hoa Thiên.

- Anh sao vậy Hoa Thiên? Cảm thấy không khỏe à?

Khi ba người ngồi vào một gian hàng bán rượu nho, Luru Ly và Hồ Phách mới quay sang hỏi han anh bạn bên cạnh. Hoa Thiên thờ dãi. Ở nhà Luru Ly đã ba ngày rồi mà vẫn chưa tìm thấy cô gái xinh đẹp hôm nào nên khiến anh thất vọng.

- Cậu vẫn chưa tìm ra cô gái đó sao? Hồ Phách đặt một ly rượu nho trước mặt bạn thân hỏi thăm.

Hoa Thiên vẫn ủ rũ lắc đầu. Nơi hai người gặp cô gái đó là trước cửa nông trại nhà họ Luru, nhưng đã lật tung khắp nơi mà vẫn không thấy cô ấy đâu. Duyên gặp gỡ của hai người chỉ có một lần thôi sao?

- Đừng buồn nữa. Hồ Phách vỗ vai bạn an ủi. - Nếu thật sự cô ấy là duyên phận của cậu thì sẽ sớm gặp lại thôi, còn nếu không phải. Thôi... quên đi.

Cách an ủi thật khiến người ta muốn giết người. Hoa Thiên nổi khùng gạt tay Hồ Phách ra, sau đó gục xuống bàn khóc lóc.

- Cậu không phải là tớ thì làm sao mà biết được, tớ yêu cô ấy lắm, mặc dù mới gặp một lần nhưng tớ không thể sống thiếu cô ấy được.

Hồ Phách cố nhin cười vỗ vai an ủi thằng bạn đang rầm rức khóc. Luru Ly thì rón rén đưa tay với ly rượu của Hồ Phách. Nhưng trước khi cô nhóc đụng được vào nó, Hồ Phách đã nhắc lên uống mất.

- Luru Ly, em là con nít, đừng bắt chước người ta uống rượu. Đặt chiếc ly rỗng xuống bàn, Hồ Phách lên tiếng nhắc nhở.

Cô nhóc kia thì lờng lộn lên, đưa tay nhéo má cậu cố kéo ra, nước mắt rom róm ăn vạ. Gian hàng bỗng trở nên huyền ảo, người ngoài nhìn vào cứ tưởng rằng hai tên to xác đang bắt nạt một cô bé yếu ớt.

- Hồ Phách, em không uống được sao anh lại uống được, em không biết, mau mua ly rượu nho khác cho em.

- Đau anh Luru Ly. Hồ Phách cố gỡ tay cô bé ra giải thích.- Anh năm nay 18 tuổi, theo pháp luật được coi là trưởng thành rồi. Vì vậy anh được phép uống rượu, em mới có 16 tuổi thôi, em còn là con nít, đừng có ý kiến.

- Em khát, em khát, em khát nước lắm. Nếu bây giờ không có nước em chết mất. Luru Ly vẫn khua chân múa tay không thôi bài ca ăn vạ, cố với lấy nửa ly rượu nho bên cạnh.

- Vậy để anh đi mua sữa bắp cho em. Hồ Phách uống cạn ly rượu nho còn lại rồi đứng lên đi ra ngoài. Luru Ly nhìn sang bên cạnh, hỏi bằng giọng giận dỗi.

- Anh đi cùng Hồ Phách luôn chứ, Hoa Thiên?

- Không! Anh ở lại trông chừng em. Hoa Thiên mỉm cười.

Luru Ly hết lờm nguýt hai người lại nằm gục xuống bàn ngồi ngắm ly rượu màu hồng trên quầy với vẻ thèm thuồng. Gian hàng sữa bắp hơi xa gian hàng rượu nho, cộng thêm hội chợ đông người chen chúc nên Hồ Phách đi khá lâu. Hoa Thiên và Luru Ly ở quầy rượu vừa tán gẫu vừa thả tầm mắt xa xa ngắm nhìn những dãy đèn màu lấp lánh.

- Linh Lan, cô đi du học về rồi sao?

Nghe cái tên này Luru Ly bắt giác quay lại. Hoa Thiên cũng theo quán tính nhìn sang. Và cả hai người cũng sững sờ.

Một cô gái xinh đẹp bước vào, đi theo cô là một đoàn vệ sĩ khoảng 6 người có vẻ rất chuyên nghiệp. Luru Ly chưa từng gặp người này, nhưng nhìn đám vệ sĩ bên cạnh cô có thể đoán cô gái đó là ai. Được bảo vệ cẩn thận như vậy, lại có khí chất hơn người, cô ta có lẽ là con gái của Thành Phong, người yêu cũ của mẹ cô, kẻ thù không đội trời chung với ba cô, nhưng vì một vài lí do nên bây giờ tạm thời hai người đang là đối tác làm ăn.

- Cô ấy...cô ấy đây rồi.

Hoa Thiên lấp bắp, khuôn mặt rạng rỡ như đứa trẻ mới được cho quà. Luru Ly nghiêng đầu nhìn cậu một lúc, rồi nhìn lại cô gái kia mỉm cười hiểu ra vấn đề. Hèn gì tìm mãi không thấy, hóa ra là cô chủ ở nông trại sát nhà cô.

- Hoa Thiên! Mau qua đó làm quen với người ta đi.

Luru Ly đẩy Hoa Thiên ra khỏi chỗ ngồi, anh chàng này háp tấp đứng dậy, đi về phía cô gái vài bước rồi lại vội vàng quay lại lúng túng.

- Xấu hổ gì chứ? Không phải suốt ba ngày nay anh lăn lộn khắp nơi tìm cô ấy sao? Luru Ly vừa nói vừa đẩy anh chàng nhút nhát này đi.

- Thôi...hay để khi khác đi...bây giờ...bây giờ anh thấy không tự tin. Hoa Thiên ấp úng gãi gãi đầu. Luru Ly thì thờ dãi. Không hiểu Hoa Thiên là học sinh cấp ba hay học sinh lớp một?

Trong tình cảnh này thì cô đành ra tay thôi. Se duyên kết tóc cho người khác là việc tốt nên làm mà. Luru Ly che miệng cười gian chỉ mấy ly rượu màu đỏ hồng trên quầy.

- Hoa Thiên, anh mua rượu nho cho em uống em sẽ giúp anh.

Hoa Thiên nhìn cô bé hơi do dự. Luru Ly chưa đến tuổi uống rượu, cô bé mà say thì Hồ Phách sẽ giết cậu ngay. Nhưng nhìn lại cô gái xinh đẹp như nữ thần kia thì mọi sợ hãi đều tan biến cả. Chỉ cần làm quen được với cô gái đó thì bị Hồ Phách đánh hay bị ông Hạ cạo hói đầu cũng được.

- Được! Anh mời em uống rượu.

Rượu nho mà cậu uống khi nãy cũng khá nhẹ, nói là rượu nhưng 50% là mật nho rồi nên chắc không đến nỗi say đâu.

Thế là Luru Ly hoan hỉ đưa ly rượu lên miệng, mùi nho thơm nồng quyện vào vị cay cay, ngọt ngọt khiến cô mê mẩn, uống đến ly thứ hai thì làn da trắng mịn của cô nhóc hơi ửng hồng. Hoa Thiên vội giắt lấy ly rượu không để cô uống tiếp nữa. Nhưng Luru Ly thì chưa chịu dừng lại, đưa tay giắt lại ly rượu đang uống dở, hai người tranh giành nhau một lúc thì cô gái xinh đẹp kia đứng dậy bước ra khỏi quán. Hoa Thiên thấy vậy vội vã thanh toán rồi kéo theo cô nhóc đã ngà ngà say đuổi theo.

- Luru Ly, bây giờ chúng ta làm sao?

Núp sau một gian hàng bắp nướng, Hoa Thiên vẫn nhìn theo cô gái sốt sắng. Luru Ly cũng lấp ló nhìn ra. Rồi hai người ngồi xỏm xuống, dựa lưng vào một bức tường bắt đầu lên kế hoạch.

- Linh Lan là một cô gái đặc biệt. Nếu chỉ tới chào hỏi bình thường chưa chắc cô ấy chịu để anh trong trí nhớ đến ngày mai. Em nghĩ chúng ta cần lên kế hoạch giúp anh để lại ấn tượng với cô ấy ngay lần đầu.

- Nghe hay đó, nhưng chúng ta phải làm sao?

Luru Ly cười, khuôn mặt phúng phính ửng hồng vì say, nhờ có chút men kích thích nên cô rất hào hứng vạch ra kế hoạch.

- Con gái thường rất thích những chàng trai mạnh mẽ. Em sẽ giúp anh tạo một tình huống kịch tính để anh làm anh hùng cứu nữ nhân.

Luru Ly nói xong thì cười nhạt, đưa tay móc điện thoại ra gọi.

- Thanh Tùng! Gọi thêm 5 người nữa đến gặp em, em có chuyện cần nhờ...

Tắt điện thoại, cô bé ngược lên cười gian xảo. Hoa Thiên cảm thấy hơi nghi ngờ vào khả năng giúp đỡ này, nhưng bây giờ ngoài cô nhóc ra không biết nhờ ai nữa, lỡ đâm lao đành theo lao vậy.

Năm phút sau đám người Luru Ly gọi đã có mặt. Cô gái xinh đẹp kia thì vẫn đứng bên một gian hàng đồ mây ngắm nghía mấy chiếc giỏ tuyệt đẹp được làm gia công. Luru Ly phổ biến kế hoạch, rồi giao nhiệm vụ cho từng người, còn cô và Hoa Thiên sẽ đứng bên ngoài quan sát, đến lúc cần thiết cậu sẽ nhảy ra đóng vai anh hùng. Mấy người vệ sĩ nhà họ Luru lúc mới nhận điện thoại rất háo hức, lâu lâu mới có dịp khiến con gái cưng của ông chủ vui lòng. Nhưng sau khi nhìn lại đối tượng, cả bọn mồ hôi đầm đìa ra sức van xin Luru Ly dừng lại.

- Cô chủ ơi, đó là con gái cưng của Thành Phong, chúng ta không thể đắc tội được.

- Ông chủ và Dương Vỹ mà biết sẽ giết tội tôi mất.

- Lỡ có sơ suất gì sẽ gây ra xung đột giữa hai nhà đó.

- Chúng ta không thể gây chuyện với người của Thành Phong được. Thanh Tùng quả quyết.-Cô chủ! Chúng tôi không thể giúp cô được. Có chết cũng không giúp được.

Luru Ly ngồi lắng nghe với vẻ lơ đãng, đến khi người mình được gọi đến kết luận là anh ta sẽ không làm thì cô bực mình, đứng dậy nhìn họ cười nhạt.

- Anh-Hôm qua cá độ bóng đá thua nặng, lên nói dối thủ quỹ là mẹ bệnh để xin ứng trước lương. Anh-thủ phạm làm vỡ chiếc lục bình men xanh mới mua của ba tôi. Anh-ăn vụng đồ ăn sáng của chị Noong làm cho Dương Vỹ. Anh-làm hư chiếc mô tô của Hồ Phách...

Mấy người đàn ông há miệng nhìn cô thẳng thốt, cô nhóc nói tới đâu là mồ hôi hột của họ đổ ào ào tới đó. Luru Ly kể tội người ta xong thì kết luận một câu xanh rờn:

- Mấy người thấy chưa muốn chết thì tốt nhất nên nghe lời tôi.

Mấy người kia gờm im như thóc, mặt tái xanh tái mét. Không ngờ cô chủ nhỏ suốt ngày nghịch ngợm quậy phá lại biết được hết tội lỗi của họ. Họ nhát loạt nhìn Luru Ly, cô bé đang cười, rất hiền, rất xinh. Nhưng có ai biết chẳng ẩn sau cái lột thiên thần thánh thiện đó là một tâm hồn ác quỷ và tính cách vô cùng khủng bố. Thế là dù không muốn họ cũng phải cắn răng làm theo kế hoạch của cô nhóc. Dù biết rằng hậu quả khó lường.

Để trấn an tinh thần cho đám tay chân, trùm Luru Ly vỗ vai Thanh Tùng giải thích lại một lần nữa.

- Các anh đừng lo, chúng ta không làm gì quá đáng cả, chỉ cần các anh gây sự và hù dọa Linh Lan để Hoa Thiên xuất hiện làm người hùng là được.

Mấy anh chàng tội nghiệp gật gật đầu rồi lầm lũi đi ra, trong lòng không ngừng gào thét hối hận vì đã lỡ dại chạy tới đây. Hoa Thiên cũng háo hức hi vọng có thể để lại một chút ấn tượng với người đẹp.

Ở bên kia, Linh Lan đang ngắm nghía một chiếc giỏ mây nhỏ có cắm đầy những cành hoa lan trắng muốt trang nhã. Đám vệ sĩ nhà họ Luru xuất hiện, ai cũng mặc áo khoác đen, đội mũ lưỡi trai sụp xuống mặt.

- Cô gái xinh đẹp, đi theo chúng tôi, chúng tôi có chuyện muốn nói với cô. Thanh Tùng đi lên trước ra lệnh với vẻ côn đồ.

Đám vệ sĩ của Linh Lan thấy một nhóm người lạ mặt xuất hiện liền tỏ ra cảnh giác. Linh Lan thì ngược lên với vẻ lơ đãng, hai giây sau lại cúi xuống tiếp tục chọn những chiếc giỏ hoa trước mặt.

- Cô gái kia, nếu không biết điều thì đừng trách tội tôi dùng bạo lực nhé.

Nói cho cho giống kịch bản, chứ thực ra họ đã muốn dùng bạo lực ngay từ đầu rồi, khi sáu người vệ sĩ nhà họ Luru xông vào, đám vệ sĩ kia cũng lập tức động thủ. Thế là một cuộc hỗn chiến diễn ra. Một góc hội chợ trở nên hỗn loạn. Luru Ly ở bên tường đứng lấp ló phần khích coi cảnh hay.

Những người vệ sĩ đi theo bảo vệ Linh Lan quả thật không tầm thường, chỉ hai phút sau đám tay chân của Luru Ly đã nằm đo đất. Cô nhóc thấy thể tức tốc lao ra.

- Đám ăn hại, mọi hôm mấy người ham đi đánh nhau lắm mà, sao bây giờ ai cũng như cọng bún thiêu thế? Rồi ngược lên nhìn kẻ duy nhất còn đứng vững.- Thanh Tùng! Mau rút súng ra xử đẹp họ đi, xạ thủ nằm trong top ten 5 người giỏi nhất thị trấn mà yếu ớt vậy sao?

Mấy tên thuộc hạ nhìn cô muốn khóc. Thanh Tùng không còn cách nào khác là rút ra một khẩu súng không có đạn nhắm vào kẻ thù. Đám người kia bị dọa lập tức phải lùi lại.

Linh Lan vừa chọn được một giỏ iris ngược lên nhìn Luru Ly cười nhạt. Hóa ra đám côn đồ là thuộc hạ của con nhóc miệng còn hôi sữa này. Cô nhóc kia thì không biết mình đang bị quan sát nên quay sang đưa tay ngoắc ngoắc Hoa Thiên ra hiệu. Thời cơ đã đến. Ở sau bức tường, anh chàng si tình ngốc nghếch lập tức lao ra.

Nhưng ngay khi Hoa Thiên nhảy ra thì Thanh Tùng bị ai đó đá ngã lăn ra đất. Linh Lan cười nhạt, chậm chậm tiến lại gần Luru Ly, ánh mắt sắc lạnh. Cô bé kia thì sốc quá nên đứng yên bất động.

- Con nhóc! Thích đánh nhau lắm à? Vậy chị sẽ vui vẻ giúp em.

Linh Lan bẻ tay rắc rắc đi lại gần. Luru Ly thì đã ý thức được nguy hiểm lùi ra sau. Hoa Thiên cũng hết cơ hội được làm người hùng, và bây giờ phải đóng vai khác-dồng phạm kẻ phản diện. Cậu nhóc khóc không ra nước mắt.

- Cô chủ, chạy đi!!!

Thanh Tùng vừa dứt lời, Linh Lan đã lao đến tấn công Luru Ly. Cũng may Hoa Thiên ở ngay bên cạnh nên vội chụp lấy tay cô ta rồi đẩy Luru Ly ra sau. Nhưng Linh Lan không do dự, đưa tay kia nắm cổ áo Hoa Thiên gạt chân quật cậu xuống đất.

Luru Ly nhìn theo suýt xoa, một đòn Judo cực kì đẹp. Hai người đấu võ mà cô cứ nghĩ họ đang khiêu vũ. Trong tình huống hết sức nguy hiểm nhưng Luru Ly vẫn không thôi tán dương kẻ thù và nhìn cô gái đó bằng đôi mắt đầy ngưỡng mộ, cho đến lúc:

- Còn muốn trốn trời gì nữa không? Linh Lan đã đến trước mặt Luru Ly, giờ nắm đầm lên cao giáng xuống,

Cô nhóc lúc này mới giật mình la hét hoảng loạn, mắt nhắm chặt.

Nhưng trước khi Luru Ly bị ăn đòn thì có một cánh tay nắm gáy áo cô bé kéo ra sau. Luru Ly mở mắt ra ngược lên, là Hồ Phách đã cứu cô. Ngược lên phía trước, Dương Vỹ cũng đang giữ chặt tay Linh Lan. Luru Ly thở phào nhẹ nhõm, suýt nữa thì ăn đòn vì nghịch dại.

- Không sao chứ, Luru Ly?

Luru Ly lắc đầu, nhìn lại Hoa Thiên đang nằm dưới đất, không đến nỗi đau lắm, nhưng anh chàng ngồi dậy không nổi. Mọi tình đầu chưa thành đã tan tành. Bây giờ thì anh thấy hối hận muốn chết đi khi ngu ngốc nghe theo kế hoạch của Luru Ly.

- Hoa Thiên, lần đầu tiên bị knock out bởi một cô gái cảm giác thế nào? Hồ Phách vui vẻ xoaáy vào nỗi đau của người bạn thân.

Hoa Thiên vẫn nằm bất động như một cái xác, đám thuộc hạ của Luru Ly đang nằm dưới đất cũng lóp ngóp bò dậy lồm lết nhìn Dương Vỹ.

- Xây ra chuyện gì vậy? Dương Vỹ nhìn cô gái mình đang khống chế, bàn tay anh nắm chặt cổ tay Linh Lan không có biểu hiện là sẽ buông ra.- Sao cô lại đánh Luru Ly?

Linh Lan nhìn Luru Ly ngạc nhiên, rồi hé một nụ cười nửa miệng tuyệt đẹp.- Thì ra con nhóc đó là Luru Ly sao? Nó đã cho người tới tìm tôi gây sự.

- Con bé gây sự với cô?

Dương Vỹ nhìn sang Luru Ly, con nhóc phá phách đang đánh bài chuẩn. Anh thả tay Linh Lan ra, đi đến chụp gáy áo cô bé nhấc lên cười nhạt.

- Luru Ly! Em có biết mình mới gây ra chuyện gì không? Dương Vỹ cười, nhưng Luru Ly thấy lạnh sống lưng.- Nói cho anh biết lí do, không thì đừng trách anh tàn nhẫn.

Cô nhóc bây giờ giống như con thỏ ngọc bị người ta xách lưng lẳng trên tay, đôi mắt trong veo nhìn anh run lấy bầy, tim đập loạn thình thịch. Hết nhìn Hồ Phách lại nhìn Hoa Thiên cầu cứu, nhưng chẳng ai thêm ngó ngang gì đến cô. Những người này thật không có nghĩa khí, cô chỉ muốn làm người tốt giúp đỡ bạn bè, ai ngờ lại phải tự mình gánh họa. Không muốn bị ăn đòn, cô nhóc đành sử dụng chiêu bài ăn vạ quen thuộc: khóc toáng lên, rồi kẻ lẽ, rồi giả vờ ăn năn, sau đó nịnh nọt xin tha mạng.

- Nói tóm lại là em vì muốn giúp anh Thiên làm quen với chị Linh Lan, em chỉ muốn làm việc tốt se duyên tác hợp cho hai người họ thôi. Em đâu có làm gì sai đâu chứ.

Sau một lúc kể hươu kể vượn, khóc lóc ỉ ôi, cô nhóc cũng kết luận mình là một người tốt vô...số tội.

Hai lỗ tai Dương Vỹ lùng bùng cả lên vì tiếng khóc của cô nhóc. Anh thở dài, đưa tay捏 hai má Luru Ly kéo dài ra, mặc kệ cho cô đau đến chảy nước

mắt rồi mới kéo cô đến trước mặt Linh Lan, ấn đầu xuống:

- Linh Lan, là do tôi dạy dỗ con bé không tốt nên khiến nó làm phiền đến cô thế này. Luru Ly còn chưa trưởng thành, tính tình lại hiếu động phá phách nên nhiều khi làm ra những hành động hơi quá đáng, cô là người lớn hiểu chuyện, vì vậy mong cô rộng lượng bỏ qua cho.

Luru Ly không dám phản kháng, hai mắt rom róm nước vì đau, tay xoa xoa má phụng phịu. Linh Lan vẫn lặng im quan sát Luru Ly.

- Luru Ly, xin lỗi chị ấy đi! Dương Vỹ ra lệnh rồi đẩy cô bé tới trước mặt Linh Lan.

Luru Ly ngược lên, mím môi nhìn cô ấy một chút rồi ngoan ngoãn cúi đầu.

- Xin lỗi chị, Linh Lan!

Linh Lan cười, thì ra chỉ là một con nhóc hiếu động. Gia đình cô và nhà Luru Ly đang cần giữ hòa khí để liên kết chống lại những kẻ muốn tới đây mua đất nông trại, cô cũng không muốn chuyện nhỏ này ảnh hưởng đến đại cuộc nên cũng thôi không truy cứu nữa.

- Luru Ly!!!

Một bóng trắng nhỏ ở đâu lao đến ôm chầm lấy cổ Luru Ly, cô bé gạt mình quay lại, thì ra là Anh Thảo, nhờ bạn xấu xa đã bán đứng cô cho Dương Vỹ.

- Cậu về lâu chưa Luru Ly? Sao không gọi điện cho tớ. Anh Thảo nhìn cô bé mỉm cười.

- Đừng có làm bộ nữa, tớ bị tóm cổ về ngay cái ngày mà cậu về nhà, chính cậu bán đứng tớ cho Dương Vỹ mà còn giả vờ vô tội à?

- Tớ không bán đứng cậu, tớ đâu có nhận được đồng nào từ Dương Vỹ đâu, tớ giúp anh ấy miễn phí.

Luru Ly lao đến đánh Anh Thảo, cô bé kia thì biết trước được phản ứng tiếp theo của Luru Ly nên lập tức núp sau lưng Linh Lan mỉm cười. Bất chợt một giọng nói khan khan cất lên.

- Hai cô gái xinh đẹp nhất thị trấn đều có mặt ở đây sao? Hôm nay mới được gặp. Thật hân hạnh quá.

Mọi ánh mắt đổ dồn về kẻ vừa lên tiếng. Một gã đàn ông khoảng tầm 30, khuôn mặt xương xẩu, gò má nhô khiến hai mắt như hõm vào trong, trên mặt lại trang trí thêm cặp kiềng tròn có gắn dây bạc vòng qua cổ. Anh ta mặc bộ đồ vest hàng hiệu màu xanh đen bó sát khiến vóc dáng gầy lại càng thêm gầy, nhìn sơ qua thì có vẻ trí thức nhưng bộ dạng có phần đều giả không giống người lương thiện.

- Chào hai người đẹp! Tôi là Thành Đạt, rất vui được làm quen với hai em. Anh ta đi đến trước mặt Linh Lan và Luru Ly cười tình.

Ngay từ khi nghe đến cái tên này mọi người đã tỏ ra khó chịu. Đây chính là kẻ đang muốn thu gom tất cả đất đai trong vùng để xây dựng sân golf. Nhưng ở thị trấn này đất đai nông trại là nơi duy nhất đem lại cho họ công ăn việc làm, những kẻ ở trên thành phố lại bất ngờ xuất hiện, ngang nhiên đập đổ bát com của họ làm sao họ dễ yên. Mục đích của gã nhà giàu Thành Đạt này ngoài việc thu mua nông trại làm sân golf, hẳn còn nhắm nhe đến khu rừng già quý giá thuộc sở hữu của nhà họ Luru. Để thuận tiện cho việc mua đất và đuổi người dân đi nơi khác, hẳn sử dụng tất cả mọi thủ đoạn từ dụ dỗ đến đe dọa hành hung. Đây là lí do mà hai người chủ hai nông trại lớn nhất là ông Hạ và Thành Phong đã liên kết lại.

Mọi người nhìn kẻ trước mặt, ánh mắt lạnh như băng phát ra đầy sát khí, rồi không ai nói ai quay lưng bỏ đi, mặc cho kẻ đó đứng chết trân sừng sừng.

Bữa tiệc của đêm hội đầu tiên bắt đầu.

Linh Lan đưa ly rượu màu hồng lên môi mơ màng, lễ hội ở thị trấn năm nào cũng náo nhiệt như vậy. Luru Ly cũng lẫn trốn Hồ Phách lại ngồi gần cô uống rượu, rượu nho ở đây được pha khá nhiều mật nhô nên rất ngọt, Luru Ly không biết mình đã hơi say, mặt đỏ bừng bừng mà vẫn vô tư dốc những ly rượu ngọt vào miệng. Hồ Phách đi tới tịch thu ly rượu thì lại giờ trò khóc lóc ảm đạm, chỉ đến khi Dương Vỹ liếc sang cô nhóc mới chịu ngoan ngoãn ngồi im.

Linh Lan nhìn anh hơi nghĩ ngợi. Dương Vỹ không chỉ có vẻ ngoài tuyệt vời, anh còn sở hữu một bộ não thông minh và quyết đoán, giá mà anh ta không phải là người nhà họ Luru thì tốt biết mấy.

- Chào người đẹp! Lần này tới đây hi vọng sẽ có cơ hội làm ăn với gia đình cô. Chúng ta cùng nâng ly nhé! Một người đàn ông có vẻ lịch sự đi đến mời rượu Linh Lan.

Cô ngược lên, người này cô nhớ không lầm vốn là bạn làm ăn của Thành Đạt, là một chủ vừa thu mua nông sản vừa keo kiệt lại vừa gian xảo. Dân trong vùng này rất ghét hắn. Linh Lan không muốn tốn thời gian với những kẻ như vậy, nhưng dù sao đây cũng là một bữa tiệc xã giao, từ chối lời mời có vẻ hơi bất lịch sự. Nghĩ vậy cô đưa tay nhận lấy ly rượu của người đàn ông trước mặt, gã này liếc Thành Đạt cười bí hiểm.

- Á!!! SAO BĂNG KÌA!!! tiếng hét lạnh lạnh của Luru Ly cất lên. Mọi người giật mình, theo quán tính nhìn theo cánh tay của cô nhóc đang chỉ lên bầu trời.

Chỉ đợi có thế, cô nhóc giật phăng lấy ly rượu trên tay Linh Lan, nhanh nhẹn đánh tráo nó với ly trước mặt Thành Đạt, Linh Lan ngạc nhiên nhìn cô bé với vẻ khó hiểu. Không nói gì, cô bé đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu cho Linh Lan im lặng. Mọi người sau vài giây nhìn ngơ ngác lên bầu trời không thấy gì thì quay lại Luru Ly quở trách.

- Sao băng đâu ra? Chị Noong nhìn cô thờ dài.

- Luru Ly, em uống say rồi sao? Hồ Phách đưa tay nhéo má cô nhóc.

- Kì ghê. Rõ ràng khi nãy em thấy sao băng mà. Cô nhóc cười giả lả.

Mọi người lại tiếp tục quay lại bữa tiệc đang dang dở. Linh Lan không hiểu được cô nhóc đó lại bày ra trò gì, lặng lẽ đưa ly rượu lên miệng uống. Thành Đạt và gã mời rượu thấy vậy rất hài lòng, cũng đưa ly rượu của mình lên uống cạn. Luru Ly nhìn chiếc ly rỗng của Thành Đạt khẽ cười nhạt.

Vài giây sau đó, hai gã này vẫn nhìn Linh Lan chờ đợi một điều gì đó. Cô gái kia cũng nhận thấy sự bất thường của họ, có lẽ ly rượu mà gã đàn ông kia mời cô có vấn đề.

Mọi người tiếp tục bàn luận về buổi đi săn sáng mai. Khoảng một phút sau Thành Đạt bắt đầu thấy khó chịu. Gã nhàu mày, rồi đưa tay sờ lồng cà vạt, nhưng vẫn không hiệu quả, gã lại tháo thêm nút sơ mi trước ngực, rồi ngo nguẩy đứng ngồi không yên. Luru Ly cười gian lên tiếng.

- Anh sao thế Thành Đạt? Thấy trong người không được khỏe sao?

Gã ngước lên nhìn Luru Ly gượng cười rồi cố gật đầu. Trong người gã bây giờ vừa nóng như lửa đốt, vừa như có hàng ngàn con kiến đang bò khắp người, rất khó chịu, Linh Lan lúc này đã biết trong ly rượu khi nãy có lẽ có một viên thuốc lác liều mạnh. Nhìn thấy hai cô gái xinh ngồi trước mặt, gã lại càng tỏ ra khó chịu hơn. Luru Ly cười gian quay sang người bên cạnh.

- Chị Noong, vị khách quý của chúng ta hình như cảm thấy không khỏe, chị sang xem anh ấy thế nào?

Cô gái quái vật bên cạnh Luru Ly ngước lên, đôi chân mày rậm khẽ nhướng lên ra vẻ thắc mắc, nghe Luru Ly nói, mọi người cũng quay lại bắt đầu chú ý đến Thành Đạt, tên này thì có vẻ lúng túng cố gượng cười.

- Không sao...tôi không sao.

- Anh chắc chứ?

Mặc dù hỏi vậy, chị Noong cũng đi lại đưa tay lên trán anh ta kiểm tra nhiệt độ, Luru Ly nhìn thấy càng tỏ ra khoái trá hơn. Thành Đạt càng lúc càng không thể làm chủ bản thân mình được nữa, lúc đầu thì cố gỡ tay chị Noong trên trán ra, sau đó lại nắm chặt lấy, kéo cô gái quái vật có giới tính không xác định ấy vào lòng mình, rồi nhiệt tình đặt nụ hôn lên tay, lên cổ, lên bờ ngực cường tráng rậm lông đó.

Mọi người trở mắt ra nhìn. Dương Vỹ đang uống rượu cũng phun ra sặc sụa. Hoa Thiên và Hồ Phách cầm ly rượu trên tay run run, mặt mũi tái mét, rượu trong ly bị nghiêng chảy ào ào xuống đất mà không biết.

Rồi không thể khống chế được thú tính, Thành Đạt đè ngửa cô nàng bóng Noong ra giữa bàn tiệc ra sức hôn lên cổ, lên ngực cô ta. Cơ thể cuộn cuộn dâng trào lên khoái cảm.

- Á...Dê xôm, có dê xôm...cứu tôi với...

Giọng ca lãnh lút của họa mi núi rừng bây giờ được dịp ngân lên vang xa từ đầu thôn cho đến đến cuối thôn. Hàng ngàn ánh mắt nhìn chăm chăm vào hai con quái vật giữa bàn tiệc. Gã Thành Đạt sức cỏi áo cô nàng quái vật mà đặt những nụ hôn nồng cháy vào bộ ngực vạm vỡ nam tính, còn bà bóng kia thì nhắm mắt, hai tay nắm chặt vào nhau, cổ cất cao giọng kêu cứu, nhưng ẩn sâu trong giọng ca lãnh lút đó là lời cảnh cáo: “Ai dám can dự vào, ta xé xác”. Đích thực là đang rất vui sướng vì cuối cùng cũng có một gã đàn ông chấp nhận mình.

Rất hay, rất kịch tính. Hai người này dường như không còn chú ý đến mọi thứ xung quanh, để bản thân mình đắm chìm vào men tình. Càng lúc càng hăng máu cời đồ cho nhau và quần lấy nhau như hai con rắn đến mùa động dục. Dân làng quanh đó ùa tới xem ngày càng nhiều, có người còn hào hứng reo hò cổ vũ. Không ít người vui mừng hạnh phúc vì tương lai thoát khỏi sự săn đón nồng nhiệt của Noong quái vật vì cuối cùng cô ta đã tìm được người như ý. Và ai cũng chắc chắn sau vụ này thì gã Thành Đạt sẽ không dám vác mặt đến thị trấn thêm lần nữa. Luru Ly là người được chứng kiến rõ cảnh tượng này nhất đã hòa vào dòng người xung quanh ra sức vỗ tay cổ vũ.

Hồ Phách và Dương Vỹ nhìn cô nhóc khẳng định “Lại là con quỷ nhỏ bày trò”. Linh Lan nhìn đám đông đang xông xáo, khoan khoái đưa ly rượu lên môi liếc qua hai kẻ đang đóng phim kinh dị cười nhạt.

- Gió gặt bão.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chàng linh mục đẹp trai

- Dương Vỹ, Hồ Phách! Sao hai anh có vẻ mệt mỏi vậy? Tối qua không ngủ được sao? Luru Ly nhìn hai người con trai đi bên cạnh mình quan tâm, đôi mắt của hai người này giống y hệt mèo.

- Nhờ ơn của em mà hôm qua anh được miễn phí vé xem phim kinh dị, âm ảnh cả đêm không ngủ được. Hồ Phách thở dài ngồi phịch xuống bên gốc cây.

- Hôm qua chị Noong khóc cả đêm, cứ làm như trong nhà có người chết vậy, rõ ràng anh đã cứu chị ta mà chị ta còn giận anh. Dương Vỹ đưa tay lên che miệng ngáp ngáp than thở.

- Chị ấy giận anh vì anh đã cứu chị ấy đó. Luru Ly cười tinh quái. Bà quái vật ăn tạp đó từ xưa đến nay đều cuồng đàn ông. Phụng chương của cô ta vốn là "già không bỏ, nhỏ không tha, xấu xa tốt đẹp gì cũng hết". Hôm qua tóm được con mồi béo bở như vậy hẳn là hạnh phúc lắm.

- Cô chủ! Sao lại nói vậy? Ghét cô chủ ghê! Chị Noong cắn chặt chiếc mùi xoa làm ra vẻ uất ức.

Hôm nay là ngày đi săn duy nhất trong năm, mọi người ai cũng tập trung ở bãi rừng từ sớm chọn cho mình nhóm năm người. Mục tiêu của cuộc săn là gà rừng, đội nào mang về được nhiều gà rừng nhất sẽ là đội chiến thắng, hạn chế và cấm tuyệt đối bắn giết các loài thú khác. Mới sáng sớm, Luru Ly đã nhao nhao lên đòi ra đây, khỏi nói cũng biết cô bé háo hức cho cuộc vui này thế nào.

- Chào buổi sáng! Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Nữ cao bồi xinh đẹp khoác trên vai khẩu súng săn mới cứng đi đến tươi cười. Hoa Thiên vội giơ tay vẫy vẫy, ánh mắt ngây dại:

- Chào buổi sáng, Linh Lan!

Linh Lan ngó lơ anh chàng si tình trước mặt đi lại gần Luru Ly và Dương Vỹ mỉm cười.

- Luru Ly, cảm ơn em về chuyện hôm qua!

Dương Vỹ nhìn cô khó hiểu, rồi nhìn sang Luru Ly khẽ nhủ mảy. Biết ngay hôm qua là trò đùa của con nhóc này.

- Không có gì đâu, cứ coi như em làm vậy để xin lỗi chị vụ hiểu lầm hôm qua đi, chị đừng để bụng. Luru Ly ngửa mặt lên trời cười vang, nhớ lại chuyện hôm qua khiến cô không thể bình tĩnh được.

- Dương Vỹ, anh có đội chưa? Có thể cho em tham gia được không? Linh Lan nhìn anh lên tiếng, đôi mắt lúng liếng như đang cười khiến người đối diện có chút bối rối.

- Anh chưa lập đội, em có thể đi với anh.

- Ông còn sống sao, lão hói?

Một toán người lạ xuất hiện, dẫn đầu là một người đàn ông khá ấn tượng. Không ít người tỏ ra lễ độ trước ông ta, đây có lẽ là mẫu đàn ông lí tưởng của bất kì cô gái nào đến tuổi lấy chồng, dù đã ngoài 30 nhưng vóc dáng cao to khỏe mạnh của ông ta không thua bất kì một người con trai mới lớn nào, khuôn mặt đẹp trai có vẻ lạnh lùng trầm tĩnh và trẻ hơn rất nhiều so với tuổi. Đó là Thành Phong, người đàn ông quyền lực thứ hai trong thị trấn này. Và bên cạnh ông ta là pappy hói đầu của Luru Ly. Nếu so về ngoại hình thì hai người này là một trời một vực, Luru Ly cũng thấy như vậy, mặc dù ba cô đã nói với cô rất nhiều lần là khi còn trẻ ông cũng rất phong độ. Đôi mắt xám tro của Thành Phong hờ hững nhìn mọi thứ rồi dừng lại trước Luru Ly với vẻ bất ngờ, nhưng chỉ vài giây sau cũng lướt đi nơi khác.

- Đừng có mới sáng sớm đã gây chuyện. Ông Hạ liếc ngang đối thủ lạnh nhạt.

Trong đôi mắt phong trần của hai người này có biểu hiện rất phức tạp khi nhìn thấy nhau, vừa là bạn cũ, vừa là kẻ thù, thật khó mà diễn tả tình cảm thật. Thế nhưng không hiểu sao hai người vẫn quyết định vào cùng một nhóm đi săn, có lẽ cả hai đều muốn săn, nhưng không phải là săn thú. Bầu không khí trở nên nặng nề từ khi hai người này xuất hiện. Cho đến khi một giọng nói vang lên:

- Cuộc thi vẫn chưa bắt đầu à?

Một người thanh niên trẻ đi lại gần đám đông đang tụ tập, vừa thấy người này, Luru Ly lao đến giơ ra nụ cười nịnh nọt.

- Thiên Dã!!!

- Công chúa nhớ! Em bị Dương Vỹ tóm cổ về rồi sao? Người thanh niên mỉm cười đỡ lấy cô bé nâng lên giống như người ta hay nâng em bé.

Thiên Dã là một chàng trai có vẻ ngoài thanh tú rạng rỡ, khuôn mặt xinh đẹp như một cô gái, ánh mắt sáng và ấm áp, mái tóc để dài đến vai và được cắt tỉa một cách nghệ thuật. Trong chiếc áo sơ mi trắng, quần jin bó, vóc dáng cao ráo của anh càng trở nên đẹp hoàn mĩ hơn. Thiên Dã được coi là cánh tay trái đắc lực của ông Hạ, vị trí ngang ngửa với Dương Vỹ. Vì Luru Ly không có ý định sẽ tiếp quản sự nghiệp của ông Hạ sau này, nên đã có rất nhiều lời đồn đại ông ta sẽ nhường chức lão đại lại cho một trong hai thuộc hạ đắc lực này.

Thấy sự xuất hiện của Thiên Dã, Dương Vỹ tỏ ra hơi khó chịu, còn Hồ Phách thì ngây người, ánh mắt tối sầm lại. Bàn tay run run trong vô thức đưa lên ngực nắm chặt mặt dây chuyền. Đầu cậu quay cuồng với những mảng kí ức đen trắng mập mờ.

Và người con trai này...

- Hình như năm nay chúng ta có thêm vài vị khách mới, bạn của em hả Lư Ly? Thiên Dã đi đến trước mặt Hồ Phách và Hoa Thiên mỉm cười. - Hai cậu nhóc này đẹp trai quá.

- Chào anh! Em là Hoa Thiên.

Hoa Thiên gật đầu chào lấy lệ rồi lại dán mắt vào cô gái cao bồi xinh đẹp phía xa xa thờ dài thiếu não. Dương Vỹ đang kiểm tra lại khẩu súng sẵn cho cô ấy. Linh Lan đang mỉm cười với anh ta. Tình cảm của hai người này xem ra rất tốt, tốt đến nỗi không có một kẻ hở nào để cậu chen chân vào. Hoa Thiên cúi xuống đau khổ. Yêu đơn phương đúng là đau không gì bằng.

Hồ Phách thì vẫn run run nắm chặt mặt dây chuyền trên cổ, ánh mắt đen thẳm nhìn người trước mặt có vẻ bối rối.

- Em... em là Hồ Phách.

- Chào cậu, tôi là Thiên Dã, có thể coi là anh trai của Lư Ly, rất vui được gặp cậu. Thiên Dã ban đầu thấy thái độ của Hồ Phách thì hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nắm chặt lấy tay cậu cười thân thiện.

Lư Ly nhìn hai người khó hiểu. Hồ Phách bá đạo của cô bình thường rất kiêu ngạo, dù là ba cô hay Dương Vỹ đứng trước mặt anh cũng không kiêng nể, vậy sao bây giờ lại tỏ ra lễ phép với Thiên Dã như vậy?

- Sao năm nay lại lết xác đến đây? Không phải làm giám mục bị cấm sát sinh sao? Dương Vỹ nhìn anh lạnh nhạt. Thiên Dã thì cười dịu dàng.

- Chúa sẽ không trách tội nếu tôi chỉ bóp chết một hai con gà con, cậu bận tâm làm gì, nhóc gà?

- Nói ai là gà, thằng khốn nạn? Dương Vỹ nhìn anh gầm gừ. Ánh mắt hai người nhìn nhau tóe lửa.

Bầu không khí trở nên nặng nề. Lư Ly nhìn họ thờ dài, hai người này từ nhỏ đến lớn không khác gì như nước với lửa, nếu không nhanh tách họ ra thì nào lát nữa cũng có một cuộc đọ súng.

- Dương Vỹ, Thiên Dã! Sao chúng ta không giải quyết vấn đề bằng một cuộc thi đi. Thiên Dã và hai người bạn em sẽ chung đội với em. Dương Vỹ cứ việc bắt cặp với ai tùy ý, bên nào bắn được nhiều gà rừng hơn sẽ thắng.

Ba anh chàng kia lập tức đồng ý. Thi đấu với ai chứ Dương Vỹ thì họ sẵn sàng. Mỗi thù truyền kiếp, mỗi thù oan gia, mỗi thù bị cướp mất người trong mộng. Chỉ với chừng đó lí do cũng đủ đem ra quyết đấu rồi.

Lư Ly hai tay chống hông, đầu nghiêng sang một bên tươi cười. - Chúng ta cược đi, Dương Vỹ. Nếu anh săn được ít hơn đội của em, anh phải mặc bộ đầm ren của chị Noong, mặt trang điểm cô dâu, sau đó đi dạo một vòng khắp thị trấn.

Dương Vỹ cười nhạt muốn bẻ cổ Lư Ly. Dựa vào đám trẻ trâu ấy mà đòi thắng anh? Ngây thơ! Trước lời khiêu chiến của Lư Ly. Anh đưa tay khoác vai Linh Lan vui vẻ.

- Được! Nếu đội của anh thắng. Lư Ly! Em phải ở trong phòng học đàn từ giờ cho đến khi đi học. Ba thằng nhóc kia thì khóa thân, bơi một vòng quanh bờ hồ trước mặt tất cả mọi người.

Mọi người xung quanh hò reo phấn khích. Đối với họ thì đội nào thua cũng đều tốt đẹp cả. Thế là đám người đi săn nhanh chóng ủa vào rừng, chẳng mấy chốc những âm thanh chất chứa từ những khẩu súng hơi vang lên khiến khu rừng trở nên náo động. Đội của Dương Vỹ khởi đầu khá tốt với một chú gà trống rừng tuyệt đẹp. Lư Ly không để ý, cô bé cùng hai người bạn đi vào sâu hơn để đến những địa điểm đã phát hiện hôm qua.

- Sao Thiên Dã không đi cùng chúng ta? Hồ Phách quay sang Lư Ly thắc mắc.

- Anh ấy đang uống trà và trông chừng hai lão trùm ngu ngốc để phòng trường hợp họ lấy súng “pho” nhau. Lư Ly thờ dài.

Hồ Phách và Hoa Thiên không hỏi gì thêm nữa. Tập trung vào chuyên môn của mình, lần theo tiếng dấu vết họ đã nhìn thấy trên cành cây cao trước mặt có một chú trống choai đang vươn cổ gáy te te. Hồ Phách lập tức giơ súng lên ngắm. Nhưng cậu chưa kịp bóp cò thì đã có một âm thanh chất chứa vang lên. Một viên đạn bay xẹt qua túp lông đuôi tuyệt đẹp của chú gà khiến nó giật mình. Con gà trống vội cất cánh bay vụt lên. Đám Lư Ly lập tức quay sang bức bối tìm kẻ phá đám.

- Ấy da! Hụt mất rồi. Một anh chàng cao lêu nghêu hạ khẩu súng xuống nhìn Lư Ly cười cười. - Chào cô chủ! Cô đã bắn được con nào chưa?

- Dương Vỹ sai mấy người qua đây phá tội tôi sao? Lư Ly liếc gã, lạnh nhạt.

- Không! Anh Vỹ chỉ nói tội tôi qua đây xem cô chủ có cần giúp gì thì giúp thôi. Người thanh niên kia cười giả lả.

- Tôi không cần. Biến!!!

Thấy Luru Ly nổi giận, mấy người kia mới cười sằng sặc bỏ đi. Luru Ly thì vẫn nhìn theo tức tối. Cả đám lại đi sâu vào trong rừng, nhưng được một đoạn gặp gà rừng là y như rằng sẽ có một đám khác nhảy ra phá rối. Đã hơn ba tiếng đồng hồ mà đội của Luru Ly vẫn chưa săn được gì, cô bé đã bắt đầu nổi điên, vừa đi vừa lầm bầm mắng Dương Vỹ là đồ tiểu nhân. Vì không chú ý phía trước nên cô bé vấp phải đá ngã sấp xuống. Mặt mũi lem nhem bụi đất.

- Không sao chứ Luru Ly? Hồ Phách đỡ cô bé ngồi dậy phủi phủi bụi trên quần áo cho cô bé.

Luru Ly liếc qua thứ đã ngáng chân mình. Đột nhiên viên đá cử động rồi vội bỏ đi chỗ khác. Hóa ra không phải viên đá mà là một chú rùa cạn.

Hồ Phách tóm lấy chú rùa để ngựa lên phiến đá phẳng, con rùa nhỏ giơ bốn chân và chiếc đầu bé xíu khua khua cố gượng dậy nhưng không được, bất lực, nó đành chui vào trong chiếc mai cứng cáp lẩn trốn. Luru Ly có vẻ rất thích nó, con rùa này chỉ to bằng lòng bàn tay cô bé, chiếc mai đen như đá tảng tròn nhẵn và mát rượi. Cô bé nhoèn cười đưa tay vuốt ve cái mai bé nhỏ của nó, chiến lợi phẩm đầu tiên của đội cô.

- Thịt rùa rang muối, ngon số một!

Hoa Thiên vừa nói vừa vuốt ve đầu con rùa nhỏ, con rùa nghe có vẻ nói muốn ăn thịt mình liền há miệng ra nhè ngón tay cậu ta ngoạm chặt. Cậu nhóc kia hét loạn lên, chim chóc gần đó nghe động vội cất cánh bay đi mất, đến khi con rùa nhỏ nhả ra thì ngón tay của Hoa Thiên rướm máu.

Ba người mang theo chiến lợi phẩm đầu tiên lăm lử đi sâu hơn vào khu rừng, những địa điểm mà Luru Ly Và Hồ Phách tìm hôm qua đã có người tới trước, tất cả đều là thuộc hạ của Dương Vỹ được sai đi phá đám đối thủ. Cũng may trước khi vào rừng Thiên Dã đã ghé tai cho cô biết một vài địa điểm bí mật mà anh tìm được, bây giờ chỉ cần cắt đuôi cái đám phá rối này và tới đó là được. Nhưng tình hình càng về sau càng bất lợi cho đội của cô. Đám gà rừng sau khi quen với tiếng súng đã tỏ ra cảnh giác, chỉ cần một viên đạn được bắn ra thôi là cả đàn sẽ bay toán loạn đi hết.

Hồ Phách vừa tranh đua với mấy người kia, vừa nhắm bắn mục tiêu, khó khăn lắm mới hạ được 2 con trong khi con số bên đối thủ Luru Ly mới cập nhật được là 12 con. Chỉ còn gần nửa tiếng là cuộc thi kết thúc. Hồ Phách và Hoa Thiên đã tỏ ra lo lắng, Luru Ly thì vẫn bình tĩnh đi tới địa điểm cuối cùng. Mấy tên thuộc hạ của Dương Vỹ vui vẻ bỏ đi. Họ cho rằng với thời gian ít ỏi còn lại, nhóm của Luru Ly sẽ không thể lật ngược tình thế được nữa.

Luru Ly biết họ nghĩ gì nên vẫn án binh bất động, ngay từ đầu cuộc săn chưa hề bắn ra một phát đạn nào. Dương Vỹ có thể thông minh khi cài người tới phá rối cô, nhưng đám thuộc hạ khờ khạo của anh không thể đánh giá được hết vấn đề.

- Thôi xong! Hoa Thiên lấy đồng hồ ra xem giờ tái mặt, chỉ còn đúng 15 phút.-Chúng ta thua rồi.

- Chết tiệt!!!

Hồ Phách ném khẩu súng sấn xuống đất bực bội. Nếu không phải vì đám người kia đi theo phá đám, cậu đã bắn được rất nhiều gà rừng rồi. Dương Vỹ đúng là đê tiện. Không lẽ lần này phải khóa thân bơi dưới hồ?

- Hai người đừng lo, chắc chắn chúng ta sẽ không thua đâu, em vẫn còn một thứ vũ khí bí mật chưa tung ra. Luru Ly nhìn hai người, khuôn mặt gian xảo nở nụ cười tinh quái.

- Em bẫy đám gà giấu ở đâu rồi bây giờ lấy ra tính điểm hả? Hồ Phách đi đến gõ cốc cốc lên đầu cô nhóc. Luru Ly thì ngước lên phụng phịu.

- Ai thèm giờ thù đoạn đó?

Địa điểm cuối cùng, quả thật gà rừng tập trung ở đây khá nhiều. Hồ Phách lên đạn định ngắm bắn nhưng đã bị Luru Ly cản lại. Cô nhóc đứng lặng im quan sát trên những cành cây vị trí của những con mồi đang đứng. Rồi nhẹ nhàng đặt khẩu súng sấn xuống, lôi trong túi ra hai khẩu súng ngắn, một màu đen, một màu bạc tuyệt đẹp giơ lên. Hồ Phách và Hoa Thiên còn đang ngỡ ngàng thì:

“Đoàng...doàng...doàng...”

Những âm thanh chát chúa vang lên, rất nhanh, rất liên nhau, sau mỗi phát đạn là một chú gà rơi bịch xuống đất. Những con khác thấy đồng loại bị giết nhưng cũng không kịp bỏ chạy trước những viên đạn xé gió.

Hồ Phách và Hoa Thiên đang đứng sững một chỗ, khóe miệng giật giật. Luru Ly là con gái ông trùm nên việc cô nhóc có súng cũng không đáng ngạc nhiên lắm. Nhưng điều khiến hai người phải kinh hoàng là khả năng bắn súng của Luru Ly quá chuẩn, tất cả viên đạn bay ra đều không trật khỏi mục tiêu dù chỉ 1mm.

Luru Ly là con gái ông trùm, dù không giỏi võ như Dương Vỹ và Thiên Dã, nhưng cô nhóc là xạ thủ số 1 trong thị trấn.

Cô nhóc nhìn dưới mặt đất bắt đầu đếm. Mấy con gà bị cô hạ, cộng thêm đám Hồ Phách bắn được vừa đủ 12 con, như vậy mới có tỉ số hòa với Dương Vỹ.

- Có một em gà vừa mới chui vào bụi rậm ở đằng kia. Hồ Phách chỉ vào bụi cỏ lau ở ven sông.

Luru Ly và Hoa Thiên cũng đã nhận ra đám lông sặc sỡ trong đám cỏ khô đó. Cô bé lập tức nhắm vào bụi rậm cười nhặt.

Đang chuẩn bị bóp cò thì cánh tay Luru Ly bị ai đó tóm chặt, khẩu súng bị chệch khiến viên đạn gim vào tảng đá bên cạnh, con gà lập tức lao ra bay vút

đi mất. Luru Ly tức tối quay ra sau. Nhưng một giây sau thì cô bé im bật, mặt hơi tái. Dương Vỹ nhìn cô, đôi mắt lạnh lùng đờ đờ sát khí.

- Dương Vỹ, chuyện gì thế? Cô bé nhìn anh già ngu.

Dương Vỹ không nói gì, anh giật lấy hai khẩu súng trên tay Luru Ly rồi kéo cô bé nằm sấp trên đùi mình.

- Em giỏi lắm rồi Luru Ly. Dám lấy trộm súng của anh đi săn gà rừng hả? Hả? Hả?

Cùng với những từ “hả” đó là cánh tay thô bạo giáng đét đét vào mông cô bé. Luru Ly bị đánh đau đến chảy nước mắt, tay chân khua loạn xạ cố nhìn Hồ Phách cầu cứu. Nhưng đáp lại ánh mắt mong chờ đó, cậu nhóc kia ngoi lơ đi chỗ khác. Luru Ly vừa khóc vừa lăm bầm mắng anh là đồ phản bội. Rồi cô bé rít rít xin tha.

- Dương Vỹ, đau em, tha cho em đi, đừng đánh em nữa, em biết lỗi rồi...

- Biết lỗi hả? Đây là lần thứ bao nhiêu anh cầm em đem súng ra nghịch rồi hả?

Cánh tay thô bạo của Dương Vỹ vẫn giáng đét đét xuống mông cô bé. Luru Ly chỉ còn biết khóc toáng lên. Lúc này thì một tốp người ở bìa rừng kéo đến, về mặt của ai cũng tái mét nhìn Dương Vỹ đang xử lý Luru Ly.

- Thiên Dã... Cứu em với!

Vừa thấy đồng mình đến, cô nhóc giằng giụa nước mắt đưa tay cầu cứu. Dương Vỹ lúc này mới quăng cô bé ra một bên đi đến hỏi tội kẻ đồng phạm.

- Thằng khốn nạn! Đầu mày có vấn đề rồi hay sao mà dám đưa súng cho con bé đùa giỡn? Lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?

- Chậc! Súng ngắn thì có khác gì súng săn đâu. Cùng lắm là tia được vài con gà rừng. Cậu giận gì chứ, gà con? Thiên Dã nhìn anh tỉnh bơ.

Dương Vỹ nghe xong nhếch môi khẽ cười, rồi lạnh lùng lôi khẩu súng bạc ra ngấm lên đầu Thiên Dã cười nhạt.

- Thứ này không phải để đi săn gà rừng. Có cần tao chỉ mày cách dùng không?

Nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của Dương Vỹ, Thiên Dã vẫn chỉ đáp lại bằng nụ cười hờ hững. Luru Ly đang ngồi khóc dưới đất chợt im bật khi thấy ngón tay Dương Vỹ đang siết chặt cò súng. Mọi người xung quanh cũng nín thở. Không ai dám lên tiếng can ngăn, sợ sợ suýt nói ra điều gì không nên viên đạn sẽ đổi hướng.

Nhưng rồi khẩu súng bị gạt sang một bên. Nhìn ánh mắt không hài lòng của Dương Vỹ giành cho mình. Hồ Phách chỉ lạnh lùng buông một câu.

- Đừng có đùa quá trớn.

- Đây không phải là một trò đùa. Nếu không muốn gặp rắc rối thì tránh xa nơi này ra, nhóc!

Dương Vỹ lạnh lùng ném khẩu súng bạc cho Thiên Dã rồi bỏ đi, ngang qua Hồ Phách, anh nói một câu thật nhỏ đủ chỉ để cậu nghe được. Hồ Phách hơi nhủu mày, có lẽ đây là một lời cảnh cáo giành cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tình yêu cách trở

Sau cuộc thi săn, một buổi tiệc thịt rừng nướng được tổ chức ngoài sân sáng rực ánh điện. Luru Ly, Hồ Phách và Hoa Thiên đang đắm chìm trong hương vị thơm ngào ngạt của cánh gà nướng mật ong. Phải công nhận đặc sản ở vùng này không chê vào đâu được. Linh Lan cũng được mời tới ăn tối, Luru Ly cảm thấy dường như mối quan hệ giữa cô gái này và Dương Vỹ ngày càng trở nên thân thiết.

Mọi người đang ăn uống vui vẻ thì Thiên Dã ở trong nhà đi ra cầm theo cuốn sách dày cộm có vẽ tức giận.

- Ai đã xé rách một trang trong cuốn kinh thánh của tôi để trên bàn?

Mọi người im bật. Thiên Dã nắm chặt cuốn sách liếc mắt dò tìm thủ phạm. Không ít người thấy lạnh gáy vì cơn giận của Thiên Dã, còn chưa ai hiểu chuyện gì xảy ra thì Dương Vỹ đã lên tiếng.

- Cuốn sách đó của cậu à? Khi nãy Luru Ly ăn thịt nướng làm đồ tương ớt ra bàn nên tôi có xé một trang để lau. Tôi vắt nó vào thùng rác đằng kia. Nếu

cậu muốn tìm lại thì tới lục thử xem, biết đâu vẫn còn.

Mọi người lặng yên, khí lạnh bao trùm lên tất cả. Ai cũng biết Thiên Dã là một linh mục nổi tiếng quý những cuốn sách thánh. Còn Dương Vỹ thì cố tình lấy chúng ra để chọc giận anh. Ông Hạ thờ dài, có một cô con gái phá phách đã khiến ông mệt mỏi lắm rồi, thế mà hai tên nhóc này còn suốt ngày gây sự, không biết từ nhỏ đến giờ ông phải làm người hòa giải cho cả hai bao nhiêu lần rồi.

Thiên Dã nghe Dương Vỹ nói xong thì lặng người một chút. Trong đầu dần đập những hình ảnh mang tính chất bạo lực, ánh mắt hết như hai lưỡi dao lam sắc lẹm. Ông Hạ thấy vậy nhủ mày.

- Thiên Dã, bỏ đi, tới đây ăn tối với mọi người đi.

Nghe ông Hạ lên tiếng, Thiên Dã không nói gì, lặng lẽ đi lại bàn ăn ngồi xuống bên cạnh Dương Vỹ, bình thần tháo cặp kiềng trên mặt xuống rồi vui vẻ nhấp tiệc như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đến lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Phách ngồi đối diện với Thiên Dã có vẻ đăm chiêu. Lưu Ly thì thấy hơi tò mò, cô bé không hiểu vì lý do gì mà ngay từ lúc gặp mặt Hồ Phách đã tỏ ra chú ý đến Thiên Dã nhiều như vậy?

Đột nhiên Dương Vỹ hai tay ôm cổ họng, mặt đỏ bừng, bật dậy khỏi ghế lao vội ra thùng nước gần đó ra sức dốc những ly nước mát lạnh vào họng, ánh mắt căm thù không quên liếc xéo qua Thiên Dã. Còn vị giám mục hiền lành, đẹp trai kia vẫn thản nhiên ngồi ăn thịt nướng.

- Cái giá phải trả cho việc bán bỏ thân linh.

Mọi người lặng lẽ nhìn vào đĩa thức ăn còn sót trên bàn của Dương Vỹ thờ dài. Thức ăn được rắc đầy tiêu bột. Lưu Ly nhìn theo bộ dạng khổ sở của Dương Vỹ rồi liếc qua Hồ Phách. Đã có lần đi ăn cùng Hồ Phách cô cũng thấy anh làm hành động như vậy khi lỡ ăn nhầm một chút ớt hiểm.

- Dương Vỹ và Hồ Phách đều không ăn được cay?

Bữa tiệc hôm nay cũng có sự tham gia của Thành Phong. Vì đạo này có vài tên đại gia trên thành phố ráo riết tìm cách thu mua những nông trại gần đây làm sân gôn nên hai gia đình có thế lực lớn nhất cần liên kết chống lại họ. Mọi ân oán trước kia của hai nhà đều được gác sang một bên. Mặc dù trong những câu nói khách sáo của hai người đứng đầu vẫn luôn có những từ ngữ hết sức cay nghiệt, nhưng nghe nhiều mọi người cũng thấy quen dần.

Đến giữa buổi tiệc Dương Vỹ thông báo một tin khiến mọi người phải kinh ngạc.

- Dương Vỹ, ta không nghe nhầm chứ? Ông Hạ hỏi lại, giọng nói có chút tức giận.

- Không! Tôi muốn kết hôn cùng Linh Lan.

Lời khẳng định của anh khiến tất cả ồ lên. Lưu Ly nhìn nhân vật nữ chính ngồi trước mặt mình, rồi liếc sang Hoa Thiên đang bất động thờ dài thương cảm, chắc Hoa Thiên bị sốc nặng rồi.

Thành Phong lạnh lẽo nhìn kẻ mới cầu hôn con gái mình cười nhạt.

- Kết hôn với Linh Lan? Cậu nghĩ con gái ta sẽ đồng ý sao?

Mọi người nhìn sang Linh Lan, cô gái thản nhiên đặt ly rượu nho xuống bàn ngược lên mỉm cười.

- Ba! Con đồng ý lời cầu hôn của Dương Vỹ.

Ông Hạ nhìn cô hơi bất ngờ, Thành Phong thì tím mặt vì tức giận. Thiên Dã cũng hơi nhíu mày, dường như không ai có ý ủng hộ cuộc hôn nhân này, mọi người trong nhà bắt đầu xôn xao lên. Lưu Ly nhìn anh trai mình cười cười vì cảm thấy thú vị. Dương Vỹ quyết định kết hôn cùng Linh Lan. Vậy là từ nay cô có thể ăn ngon ngủ yên khi tình địch của mình quyết định từ bỏ Hồ Phách. Mà lẽ ra Dương Vỹ nên cho cô biết anh muốn kết hôn với Linh Lan sớm hơn mới phải, đỡ mất công mấy ngày nay cô nom nớp lo nghĩ cách bảo vệ Hồ Phách của mình.

- Chuyện này ta nhất quyết không đồng ý. Ông Hạ quay sang Dương Vỹ lớn tiếng.-Dương Vỹ, cậu lấy ai ta cũng không phản đối, nhưng nếu là con gái của Thành Phong thì tuyệt đối không được.

- Ta cũng đâu có ý định để con gái mình kết hôn với một kẻ trong nhà họ Lưu. Thành Phong cũng đặt mạnh ly rượu xuống bàn gần giọng.

Không khí bất chợt trở nên im ắng lạ thường. Mọi người nín thở quan sát những nhân vật chính với vẻ hồi hộp. Dương Vỹ và Linh Lan có vẻ đã đoán trước được điều này rồi.

- Ông chủ. Dương Vỹ lên tiếng.- Chuyện của hai nhà cũng đã qua từ lâu rồi. Sao cứ nhất thiết phải ôm mối hận trong lòng làm gì? Tôi và Linh Lan thật sự muốn kết hôn với nhau. Hi vọng ông và ông chủ Phong có thể nhân chuyện này mà bỏ qua mọi bất đồng, dù sao người mất cũng đã mất rồi. Cứ đấu đá như vậy thì được gì?

- Câm miệng đi!!! Ông Hạ quát lớn, tiện tay gạt hết đồng ly, đĩa trước mặt xuống đất.- Chuyện này không đến lượt cậu dạy khôn cho ta. Dương Vỹ! Ta cảnh cáo cậu, nếu còn muốn ở lại đây thì dẹp ngay ý định kết hôn với Linh Lan đi, ta sẽ không để đứa con gái đó bước chân vào nhà này nửa bước đâu.

- Đừng tưởng mình có giá lắm, lão hói. Thành Phong lên tiếng, giọng nói có vẻ bức bối.- Ta chưa bao giờ có ý định để con gái mình lấy một tên trong gia đình kẻ thù. Linh Lan! Con có thể lấy bất cứ ai trong thị trấn này, nhưng nhất định không phải người nhà họ Lưu.

Hai ông chủ lớn tiếp tục cãi nhau. Lưu Ly và Hồ Phách quay sang thờ dãi. Xem ra mối tình của hai người này không khác gì Rômeo và Juliet. Muốn đến được với nhau có lẽ họ phải trải qua một hành trình gian nan thử thách. Hoa Thiên ban đầu hơi sốc vì người mà mình luôn thầm thương trộm nhớ sắp đi lấy chồng, nhưng khi tình yêu của cô ấy bị ngăn trở thì cậu còn buồn hơn. Bây giờ cậu mới biết hóa ra yêu một người là luôn muốn cho người ấy được hạnh phúc. Trong tình huống này thì cậu chỉ còn biết chúc phúc cho hai người mà thôi.

- Ông có ý định gì khi cố ý để con gái mình quyến rũ Dương Vỹ? Muốn lợi dụng con gái mình vào nhà ta để làm gián điệp sao? Xem ra ông tính toán sai rồi. Thành Phong, đừng mong ta sẽ đồng ý cho đám cưới này.

- Ông nghĩ ta sẽ để con gái mình cưới thằng nhãi đó sao? Hừ, ta còn đang thắc mắc không biết Dương Vỹ dụ dỗ con gái ta là có mục đích gì? Muốn lợi dụng con bé để đánh đổ vị trí của ta sao? Không có cửa đâu. Nếu không phải trong tình huống khó khăn này thì ta còn lâu mới hợp tác với ông, nhưng muốn kết thông gia với ta, ông đừng mơ.

Thành Phong và ông Hạ mặt mũi tím tái vì tức giận, thù mới nợ cũ trong quá khứ đều được khơi dậy trong đầu hai người. Dương Vỹ và Linh Lan đều tỏ ra khó xử.

- Ba! Linh Lan nhìn ba mình nhủ mảy.- Những chuyện xảy ra trong quá khứ của hai người không liên quan đến con và Dương Vỹ, xin đừng kéo chúng con vào chuyện này. Con và Dương Vỹ thật sự yêu nhau và muốn đến với nhau. Tại sao ba cứ đắm chìm trong thù hận mà không chịu suy nghĩ cho con, ba không muốn con được hạnh phúc sao?

- Con gái! Thành Phong cau mày.- Con có biết con đang nói gì không? Thằng nhóc đó là thuộc hạ thân tín của lão hói, nó tiếp cận con chắc chắn là muốn đôi phò với chúng ta. Ba không tin nó thật sự yêu thương con.

- Con tin Dương Vỹ thật sự yêu con. Ba đừng lấy suy nghĩ của mình áp đặt cho con. Con đã quyết định kết hôn với Dương Vỹ, dù ba có nói thế nào con cũng không thay đổi ý kiến đâu.

- Con...

Ông Hạ nhủ mảy nhìn hai cha con Linh Lan cãi nhau rồi quay sang Dương Vỹ.

- Cậu biết vị trí của mình trong nhà này chứ? Cậu là người xưa nay biết cân nhắc, ta sẽ không nói lại lần nữa. Ta không biết đứa con gái đó có ý đồ gì khi muốn kết hôn cùng cậu. Nhưng chuyện này ta sẽ không đồng ý.

- Ông chủ, tôi thật sự đã suy nghĩ rất kỹ, tôi muốn cưới Linh Lan.

Ông Hạ nhìn Dương Vỹ tức sôi máu.

- Muốn cưới cô gái đó? Muốn ra khỏi nhà? Cũng không phải là vấn đề gì lớn. Thiên Dã đưa ly rượu trên miệng xuống nhìn Dương Vỹ cười nhạt.- Chỉ cần cậu chặt một ngón tay xuống là có thể rời đi bất cứ lúc nào.

- Anh im đi, Thiên Dã! Lưu Ly đập mạnh tay xuống bàn bức bối, khuôn mặt xinh xắn nhỏ bé lần đầu tiên tỏ ra nghiêm túc.- Pappy, đối với việc kết hôn của Dương Vỹ và Linh Lan, con đồng ý. Nếu hai người ấy thật sự yêu nhau và muốn kết hôn thì chúng ta nên ủng hộ cho họ.

- Lưu Ly, con nít thì đừng có ý kiến ở đây. Ông Hạ nhủ mảy nhìn cô bé và nói một câu khiến cô tức ối máu. Còn chưa kịp cự cãi gì thì Thiên Dã lại lên tiếng.

-Lưu Ly, em vẫn còn ngây thơ lắm, mâu thuẫn và những mối quan hệ của người lớn phức tạp hơn em nghĩ nhiều. Nếu em cứ lấy cặp kính màu hồng soi vào thế giới này sẽ có ngày em phải hối hận đó, chuyện này tốt nhất em đừng có tham gia.

Lưu Ly không nói gì, chính xác là quá tức giận nên không nói được gì. Cô biết từ trước đến giờ ba và hai người anh luôn xem cô là một đứa trẻ, nhưng theo Lưu Ly thì chính họ mới trẻ con và ấu trĩ. Lúc nào cũng chỉ biết thù hận và trả thù, sao không ai nghĩ đến việc quên đi tất cả và cùng sống hạnh phúc, không phải như vậy mới là tốt nhất sao?

- Dương Vỹ! Cậu biết ta luôn coi cậu như con trai của mình. Nhưng lần này ta không thể đồng ý với cậu được. Nếu cậu nhất định muốn lấy đứa con gái đó thì hãy xác định là cậu sẽ rời khỏi đây. Ông Hạ quay sang Dương Vỹ cảnh cáo.

Lưu Ly nhủ mảy, ba cô cố chấp hơn cô nghĩ. Dương Vỹ không nói gì, cậu có vẻ đắm chiêu. Linh Lan cũng ngồi im hồi hộp, rồi anh rút ra một con dao găm. Mọi người còn đang kinh ngạc thì đã thấy Dương Vỹ gờ bàn tay mình ra lách con dao vào.

- Nếu thật sự phải dùng cách này mới có thể kết hôn cùng Linh Lan. Tôi sẽ chấp nhận. Tôi chưa bao giờ thấy hối hận vì yêu cô gái ấy, tôi cũng sẽ không hối hận vì mình đã chọn con đường này.

- Dương Vỹ! Đừng!!! Linh Lan giật mình bật dậy.

Một dòng máu đỏ tươi chảy tong tong xuống chiếc khăn trải bàn trắng tinh. Mọi người giật mình. Lưu Ly đang nắm chặt lấy lưỡi dao.

- Luru Ly! Buông ra mau. Dương Vỹ vội vàng gỡ tay cô bé ra.

- Luru Ly! Em làm gì thế? Hồ Phách cũng vội nắm chặt lấy bàn tay cô bé và buộc tạm vết thương bằng một chiếc mùi xoa.

- Pappy! Cô bé cất tiếng, giọng nói khô khốc.-Con không hiểu tại sao pappy cứ phải tỏ ra cảnh giác đối với mọi người. Mọi chuyện chỉ rất đơn giản là Dương Vỹ và Linh Lan yêu nhau và muốn kết hôn, sao pappy và ông chủ Phong phải suy diễn ra họ lập kế hoạch hại mình? Hai người muốn chuyện này đi đến đâu nữa? Pappy thật sự muốn Dương Vỹ tự chặt tay mình để ra khỏi nhà sao? Suốt 12 năm qua sống chung trong một mái nhà pappy không có một chút tình cảm nào với anh ấy sao? Anh ấy luôn coi Pappy như cha mình, làm tất cả mọi chuyện vì pappy, vậy mà giờ pappy nỡ đối xử với anh ấy như vậy, pappy không thấy quá tàn nhẫn sao?

- Luru Ly, ba không muốn như vậy. Ông Hạ khề nhú mày.

- Vậy thì tốt nhất pappy đừng ngăn cản anh ấy nữa. Hãy để Dương Vỹ đi con đường mà anh ấy muốn, để anh ấy chọn người mà anh ấy yêu đi. Nếu pappy và Thiên Dã muốn anh ấy chặt tay xuống và rời khỏi đây. Con cũng sẽ chặt tay mình xuống để được đi khỏi nhà.

Ông Hạ và Thiên Dã nhìn cô bé, nuốt nước bọt cổ kiềng chề. Luru Ly đã xen vào thế nào cũng có chuyện, nhưng tức một nỗi là họ không thể sử dụng bạo lực với cô nhóc được. Thấy ba mình đã không còn ý kiến, cô nhóc quay sang người còn lại thăm dò.

- Ông chủ Phong, chuyện đã đến nước này, bác sẽ để Dương Vỹ và chị Linh Lan kết hôn chứ?

Thành Phong nhìn cô bé khề nhú mày.

- Cháu biết trong quá khứ bác và ba cháu có rất nhiều mâu thuẫn không thể giải quyết. Nhưng chuyện gì ra chuyện đó. Linh Lan và Dương Vỹ không liên quan đến ân oán của hai người. Dương Vỹ vì con gái bác mà sẵn sàng chặt cả tay mình, theo bác một người như vậy có xứng đáng được lấy con gái bác không? Dương Vỹ cũng không phải một người con trai tầm thường. Trong nhà cháu anh ấy là người tài giỏi nhất. Anh ấy không có gì không xứng với Linh Lan. Anh ấy nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho con gái bác.

- Đừng suy nghĩ đơn giản như vậy, cô bé. Linh Lan là đứa con gái duy nhất của ta, làm sao ta có thể để nó đơn độc đi vào ở trong nhà của kẻ thù được. Có gì đảm bảo thằng nhóc đó sau khi cưới con gái ta về rồi sẽ không đày đoạ, dằn vò nó. Đó là chưa kể ở trong nhà lão hói, lão sẽ tìm cách trút giận lên con gái ta. Thành Phong vẫn không chịu nhượng bộ.

- Ông chủ Phong. Tôi thật sự rất yêu Linh Lan, tôi có thể đảm bảo với ông rằng sẽ làm tất cả để đem lại hạnh phúc cho cô ấy. Xin hãy tin tưởng gả Linh Lan cho tôi. Tôi sẽ yêu thương và bảo vệ cô ấy bằng cả mạng sống của mình. Dương Vỹ lên tiếng, giọng nói có vẻ thành khẩn.

- Cậu nghĩ mạng của cậu đáng giá như vậy sao? Cậu nghĩ chỉ bằng một lời hứa suông là ta có thể an tâm giao con gái mình cho cậu sao? Đừng hòng, trừ khi cậu chứng minh được cho ta thấy bằng hành động.

- Chứng minh? Ông định bắt Dương Vỹ giết chết lão đại để chứng minh hả? Thiên Dã liếc ánh mắt sắc lẹm cười nhạt.

Lại một kẻ thích đổ dầu vào lửa. Đám thuộc hạ hai bên bắt đầu xôn xao nhìn nhau lẩn học. Tình hình có vẻ căng thẳng.

- Vậy rốt cuộc bác muốn như thế nào mới đồng ý đám cưới của Linh Lan và Dương Vỹ? Luru Ly sốt ruột lên tiếng.

- Ta nói rồi, ta rất lo lắng cho sự an toàn của Linh Lan. Muốn cưới con gái ta về nhà họ Luru, trừ khi Dương Vỹ trở thành người đứng đầu nhà này, lúc đó mới chắc chắn không ai ở đây hại được nó, ta sẽ để hai đứa lấy nhau.

Ông Hạ nhìn Thành Phong tức tối. Hai bàn tay run lên vì giận. Thiên Dã cau mày có vẻ nghĩ ngợi. Dương Vỹ và Linh Lan thì vẫn khó xử nên không biết phải lên tiếng thế nào.

- Các người không thể chứ gì? Thành Phong cười nhạt nhìn khắp một lượt mọi người đang im lặng rồi quay sang Linh Lan.- Con thấy rõ rồi chứ? Ba không có ý ngăn cản con lấy Dương Vỹ, nhưng rõ ràng nó và người nhà nó không có chút thành ý gì cả. Con nghĩ ba có thể an tâm để con đến đây sống cả đời sao?

- Ba... Cái gì cũng phải có mức độ thôi. Dương Vỹ không phải người thừa kế chính thức trong nhà, ba làm thế không phải làm khó cho anh ấy hay sao?

- Ba chỉ lo nghĩ cho tương lai của con thôi. Thành Phong vẫn không có ý nhượng bộ.

- Lo nghĩ cho tương lai của con mà không để con được lấy người mình yêu. Ba thật hết thuốc chữa. Linh Lan tức giận đứng bật dậy bỏ ra ngoài.-Con nói cho ba biết: Con đã quyết định lấy Dương Vỹ. Nếu ba và ông chủ Hạ nhất định ngăn cản, con và anh ấy sẽ rời khỏi nơi này.

- Linh Lan! Thành Phong cũng vội đứng dậy chạy theo con gái vội vội.

Sau khi Thành Phong và con gái bỏ đi một lúc thì mọi người cũng tản mác, không còn ai có tâm trạng tiếp tục cuộc vui.

Chỉ còn lại một mình Dương Vỹ, anh ngồi lặng yên nhìn theo bóng điện màu vàng ngoài sân, đôi mắt đen thẫm trầm buồn. Ly rượu khề nghiêng nghiêng theo chuyển động bàn tay của anh, anh hồ hững nhìn màu hồng nhạt trước mặt rồi đưa lên miệng, không biết anh đã làm đi làm lại hành động đó bao nhiêu lần rồi. Luru Ly ngồi bên cửa sổ nhìn xuống khề thờ dài. Cứ để Dương Vỹ ngồi một mình chắc anh ấy phải vào bệnh viện vì đau dạ dày mất. Rượu nho mà anh ấy cứ làm như nước lã, dốc hết ly này đến ly khác vào miệng.

Không kim lòng được, cô bé vội mở cửa đi xuống sân. Từ ngoài cửa nhìn ra, Luru Ly cảm thấy Dương Vỹ thật tội nghiệp. Bình thường anh ấy lạnh lùng, kiêu ngạo là thế, bây giờ lại ngồi một mình uống rượu. Bóng dáng cô độc hắt xuống sân khiến Luru Ly động lòng. Cô bé khẽ đi đến trước mặt Dương Vỹ ngồi xuống. Dương Vỹ đang thần thờ, phải mấy giây sau anh ấy mới nhận ra Luru Ly đang ở trước mặt mình.

- Luru Ly! Đi ngủ đi!

- Dương Vỹ, anh đừng uống rượu nữa! Cô bé đưa tay cố giành lấy ly rượu của Dương Vỹ. Anh chàng kia thờ dãi, nhưng không có ý định làm trái ý cô bé trước mặt.

- Luru Ly ngoan, mau về phòng ngủ đi, anh không sao.

Vừa nói anh vừa đưa tay định lấy lại chiếc ly trên tay cô bé. Luru Ly thấy vậy vội giấu nó ra sau lưng. Dương Vỹ hơi buồn cười vì hành động trẻ con của cô bé, nhưng anh vẫn lặng im. Luru Ly là thế, lúc nào cũng suy nghĩ và hành động y hệt như một đứa trẻ.

- Dương Vỹ, anh đừng buồn nữa. Em sẽ tìm mọi cách để giúp anh kết hôn với Linh Lan.

Dương Vỹ ngước lên, nhìn ánh mắt trong veo của Luru Ly có vẻ khá cương quyết, nhưng khuôn mặt trẻ con phúng phính tạo cho người ta cảm giác như cô bé đang đùa nên không có sức thuyết phục.

- Dương Vỹ, em nhất định sẽ giúp anh mà. Dù có phải làm pappy tức điên lên thì em cũng nhất định giúp anh cưới chị Linh Lan.

Dương Vỹ nghe cô bé nói trong lòng cảm thấy được an ủi phần nào. Từ trước đến giờ trong nhà họ Luru chỉ có Luru Ly là yêu thương và quan tâm đến anh nhất. Anh nhìn cô bé mỉm cười dịu dàng. Nhưng chưa kịp nói gì thì...

“Keng...keng...keng...”

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Hỏa hoạn

Tiếng kim loại gõ vang lên ồn ã, vài giây sau đó lại có tiếng huyền não vọng lại từ phía xa. Dương Vỹ và Luru Ly ngạc nhiên nhìn ra cổng thì thấy phía nông trại bấp sáng rực. Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy mọi người trong nhà ủa ra. Hồ Phách là người đầu tiên lao xuống.

- Anh Vỹ, nông trại bắp đang cháy rất dữ dội. Công nhân vừa mới gọi điện thoại thông báo cho bác Hạ. Anh mau huy động mọi người tới đó dập lửa đi.

Dương Vỹ giật mình đứng phắt dậy, trước khi chạy đi anh cũng không quên quay lại nhắc nhở.

- Hồ Phách, đưa Luru Ly về phòng đi. Tôi sẽ đưa người đến đó ngay bây giờ. Cậu bảo Thiên Dã gọi điện thoại báo với ông chủ Phong luôn đi.

Nói rồi anh vội lao ra cổng, đã có một chiếc xe hơi đỗ sẵn chờ anh. Từ trong nhà kho, mấy chiếc xe mooc chở người, thùng, xô đựng nước cũng vội vã xuất phát. Tất cả thanh niên trong thị trấn đều được huy động đi dập lửa.

Thành Phong, Linh Lan và thuộc hạ cũng đã có mặt đang ra sức dập tắt đám cháy. Ngọn lửa dường như bắt đầu từ nông trại của họ rồi lan sang bên nhà họ Luru, vì trời đêm nay gió lớn nên ngọn lửa chẳng mấy chốc đã lan ra khắp nơi, có vài chỗ lửa còn bén cả vào rẫy cà phê. Tất cả mọi người được huy động đều ra sức múc nước dưới hồ gần đó chữa cháy. Dường như có ai đó cố tình thả xăng vào rẫy bắp nên rất khó dập. Khắp nơi đều là một biển lửa, những trái bắp to mập sắp đến kì thu hoạch trong phút chốc bị cháy đen thành than. Dương Vỹ đang ra sức chỉ đạo việc dập lửa, nhưng mọi cố gắng của anh dường như đều vô ích, ngọn lửa vẫn hùng hực cháy, không thể nào dập được.

- Anh Vỹ, lửa cháy lớn quá, có vài người đã bị phỏng lửa rồi, cứ thế này sẽ không ổn. Hồ Phách từ mô tô nhảy xuống. Luru Ly cũng lon ton chạy theo.

- Sao cậu lại mang con bé ra đây?

Dương Vỹ nhìn cậu bức bối. Nhưng có phải lỗi của Hồ Phách đâu, là con nhóc nhiều sự năng nặc đòi đi theo nên cậu không còn cách nào khác.

- Dương Vỹ, gió to quá, lửa cháy càng ngày càng mạnh. Nếu không làm gì cả hai nông trại của chúng ta sẽ bị thiêu trụi mất. Linh Lan cũng chạy lại, trên khuôn mặt xinh đẹp có một vệt than tro dính vào.

Những trái bắp không ngừng bắt lửa cháy đen và nổ lách tách. Dương Vỹ không nói gì, anh nghĩ ngợi một chút rồi quyết định.

- Bỏ rẫy bắp này đi.

- Bỏ rẫy bắp? Không thể được. Mọi người cùng ngược lên đồng thanh.

- Hết cách rồi. Nếu chúng ta không ngăn ngọn lửa lại nó sẽ lan ra cả hai nông trại, dù sao số bắp đã cháy có dập lửa được cũng không thể bán được nữa. Vậy hãy để đám lửa cháy gọn trong phạm vi này thôi. Nếu cứ tiếc số bắp đã cháy đen này chúng ta sẽ mất tất cả. Dương Vỹ nhìn mọi người quyết đoán.

- Anh ấy nói có lý, bây giờ lửa đang lan rất nhanh, nếu cứ tập trung ở đây chẳng mấy chốc khắp nơi sẽ bị thiêu trụi. Hồ Phách cũng đồng ý với ý kiến của Dương Vỹ.

Thiên Dã vội vàng tập hợp tất cả mọi người lại. Không tiếp tục việc dập lửa ở đây nữa, mà tản ra, đi đến phạm vi lửa chưa bén đến, chặt hết số bắp gần đám cháy, cố tạo ra một khoảng trống cô lập đám cháy để lửa không lan ra khắp nông trại. Nhưng sự việc chưa dừng lại ở đó. Đang chỉ huy mọi người dập lửa thì Dương Vỹ lại nghe Lưu Ly la hét hoảng loạn.

- Dương Vỹ, Hồ Phách! Nhà chúng ta đang cháy kìa.

Mọi người giật mình nhìn lại. Đúng là một góc ngôi biệt thự đang bốc cháy hừng hực. Dường như lợi dụng cơ hội mọi người đều ra hết ngoài nông trại, có kẻ nào đó đã lên vào phòng hỏa. Dương Vỹ và ông Hạ nhìn ngôi nhà tím mặt vì tức giận.

- Thiên Dã, mọi việc ở đây giao lại cho Dương Vỹ, cậu mau dẫn một tốp về nhà đi. Ông Hạ ra lệnh, nhưng chưa hết câu thì...

- Ông chủ! Nhà chúng ta cháy rồi, lửa bốc lên to quá.

Một tên thuộc hạ của Thành Phong ở đầu chạy đến, vừa thở hồng hộc vừa vội vã thông báo. Thành Phong tím mặt nhìn về hướng nhà mình, đúng là ngọn lửa đang bốc lên khá cao.

Tình hình bây giờ là: Hai nông trại đang cháy chưa thể khắc phục. Hai tòa biệt thự nguy nga của hai ông trùm cũng đồng thời bị phóng hỏa. Nhân lực như vậy sẽ bị chia ra, công việc càng khó khăn hơn, mà đám cháy nào cũng quan trọng cần xử lý ngay lập tức.

- Linh Lan! Mau đem người về dập tắt lửa đi. Thành Phong quay sang con gái.

- Không thể, nông trại quan trọng hơn. Chúng ta phải ưu tiên dập lửa ở đây đã. Linh Lan nhìn ba mình quyết đoán. Nếu nông trại bị đốt trụi, công nhân trong thị trấn sẽ thất nghiệp và chết đói.

- Hồ Phách! Cậu ở đây trông chừng Linh Lan và Lưu Ly. Tôi sẽ đưa người về nhà cô ấy.

Hoa Thiên nói rồi lao lại lấy chiếc mô tô của Hồ Phách phóng đi, mang theo một tốp khoảng 10 người tiến về căn biệt thự đang bốc cháy.

Dương Vỹ và Hồ Phách đang bận rộn chỉ đạo mọi người dập lửa. Sau một lúc cố gắng đám cháy đã bị thu hẹp dần. Nhưng đúng vào lúc đám cháy gần tắt lại xuất hiện một toán người lạ được trang bị vũ khí. Không nói không rằng, chúng lao đến tấn công những người đang chữa cháy. Điều này càng làm cho hai ông trùm điên tiết hơn.

- Xử đẹp tụi nó!

Dương Vỹ lạnh lùng ra lệnh. Lập tức thuộc hạ hai nhà tạm gác việc dập lửa, lao đến lấy vũ khí để sẵn ở những lán, chòi gần đó lao vào kẻ thù.

Những người công nhân không liên quan tiếp tục dập lửa theo sự chỉ đạo của Hồ Phách. Đám cháy được khống chế nhanh chóng. Chẳng mấy chốc mà đám lửa mạnh tới gây sự đã bị xử lý gần hết. Dương Vỹ tỏ ra khá tàn nhẫn, dù đã kiểm soát được tình hình nhưng anh cũng không có ý định bỏ qua hay để cho một tên nào chạy thoát.

Lưu Ly đứng một chỗ nhìn Dương Vỹ đang xử lý kẻ thù. Lửa đang bốc lên trên những thân cây bắp sáng rực như những ngọn đuốc khổng lồ, hơi nóng hắt vào mặt khiến cô bé hơi khó chịu. Những kẻ hung hăng đi đến gây sự đang ngã gục trước mặt Dương Vỹ, từng người, từng người một, chiếc sơ mi của anh nhuộm đỏ máu kẻ thù. Mùi tanh nồng tỏa ra, quện vào mùi khói cay từ đám cháy khiến cô bé đau đầu. Lưu Ly thấy hơi chóng mặt, mọi thứ trở nên quay cuồng.

- Dừng nhìn nữa.

Hồ Phách đến ôm lấy Lưu Ly rồi đưa đến nơi thật xa đám lộn xộn đang bị Dương Vỹ xử lý. Lưu Ly cũng không phản ứng gì, cô bé ngoan ngoãn quay đi. Không hiểu sao trong bất cứ hoàn cảnh nguy hiểm nào chỉ cần có Dương Vỹ và Hồ Phách bên cạnh. Lưu Ly cảm thấy rất thanh thản và an toàn.

- Linh Lan, cậu ở đây trông chừng Lưu Ly giúp tôi. Đám lửa còn lại ở nông trại của cậu cứ để tôi xử lý, đừng để Lưu Ly quay lại đó nữa. Khi nào mọi việc ổn thỏa, tôi sẽ tìm hai người.

- Được! Linh Lan gật đầu rồi kéo Lưu Ly lên chiếc limo của mình ngồi chờ.

Đám cháy cuối cùng cũng được dập tắt hoàn toàn, những kẻ xấu số đến gây sự cũng nằm gục hết dưới chân Dương Vỹ. Đám thuộc hạ cũng vừa gọi điện thông báo đám cháy ở hai ngôi biệt thự đã được dập tắt, không có thiệt hại gì đáng kể. Mọi đã nằm trong tầm kiểm soát.

Nhưng có một điều mọi người đều không ngờ tới...

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bắt cóc

- Chào hai người đẹp! Ban đêm ở đây một mình không an toàn đâu.

Ngay khi Hồ Phách vừa rời khỏi Lưu Ly, một đám người lạ do Châu Phú Quý và Thành Đạt dẫn đầu đi tới. Tay kẻ nào cũng lăm lăm một khẩu súng ngắn. Lưu Ly và Linh Lan cau mày. Cả hai đều bị khống chế và ném vào một chiếc xe hơi sáu chỗ rồi chạy thẳng về một ngôi biệt thự cách đó khá xa. Kế hoạch phóng hỏa không thành công như mong đợi, đám mafia chúng thuê ám toán hai ông trùm cũng bị xử lý một cách thảm hại. Hai tên này đã không còn đường lui nữa. Lợi dụng lúc hỗn loạn bọn chúng quyết định bắt cóc Lưu Ly và Linh Lan như con át chủ bài cuối cùng để buộc hai ông trùm phải bán rẻ lại nông trại cho chúng.

Nhưng thật không may mắn, khi chúng khống chế bắt Lưu Ly và Linh Lan đã có người nhìn thấy. Mặc dù không đủ can đảm lao ra cứu hai cô gái, nhưng người này vội vàng chạy đi báo tin.

- Ông chủ!!! Lưu Ly và Linh Lan bị bọn Thành Đạt bắt cóc rồi. Chị Noong từ xa, vừa chạy đến vừa cố gào lớn.

Hồ Phách và Dương Vỹ quay sang. Con giận dữ bị đẩy lên đến cực điểm. Bắt cóc ai không bắt, lại cả gan bắt hai cô gái này. Hai ông trùm nghe tin cũng không kìm được con tức giận.

- Dương Vỹ, Hồ Phách! Hai đứa tới nhà tên khốn đó trước cứu Lưu Ly và Linh Lan ra. Ta sẽ sai Thiên Dã đem người tới san bằng chỗ đó ngay lập tức. Ông Hạ quay sang Dương Vỹ và Hồ Phách giao nhiệm vụ.

Đúng lúc này Hoa Thiên cũng vừa đi tới, nghe tin Lưu Ly và Linh Lan bị bắt cóc cũng tình nguyện tham gia nhiệm vụ giải cứu cho hai cô gái. Vậy là ba người xuất phát trước. Thiên Dã sau khi tập trung người sẽ đến sau.

- Đúng là không biết tự lượng sức, còn dám bắt con gái ta. Thành Phong cười nhạt.

- Dương Vỹ, Hồ Phách! Nhất định phải bảo vệ an toàn cho Lưu Ly, nó mà mất một cọng tóc nào là ta giết hai đứa bây đó. Ông Hạ chưa yên tâm còn cố nhắc nhở lần cuối cùng. Hồ Phách lao đi cũng không quên cầu nhàu.

- Biết rồi, lão hói!

- Thằng nhãi! Khi mày bằng tuổi ta, tóc mày chưa chắc đẹp được như ta đâu.

Ba người lao lên chiếc xe hơi sáu chỗ cạnh đề gần đó. Chiếc xe khởi động rồi lao vút đi.

Lúc này đã 3h00 sáng. Mọi thứ vẫn chìm vào bóng tối im lìm. Ánh trăng trên cao càng về khuya càng rực rỡ hơn. Ba người dừng xe ở một nơi khá xa ngôi biệt thự để không ai phát hiện, sau đó đi bộ đến.

Ngôi biệt thự này so với nhà họ Lưu còn thua xa, nhưng cũng tỏ ra khá chắc chắn. Có tường cao bao quanh. Ở trước cổng có gắn camera hồng ngoại quan sát ban đêm. Hồ Phách, Dương Vỹ, Hoa Thiên sau khi xem xét một hồi thì quyết định chọn một khoảng tường phía sau leo vào.

Bên trong cũng được bố trí canh gác khá thận trọng. Từ trên tường, cả ba nhảy xuống một cành cây gần đó rồi leo lên ban công lầu một, bắt đầu tìm nơi giam giữ Lưu Ly và Linh Lan.

Hành động cẩn thận, bước chân nhẹ nhàng không hề phát ra một tiếng động. Dương Vỹ thấy khá ngạc nhiên với trình độ của hai tên nhóc bên cạnh mình. Xem ra hai tên này cũng không tầm thường như anh vẫn nghĩ.

Quan sát khắp một lượt ngôi nhà. Cả ba người đều khẳng định Lưu Ly và Linh Lan bị nhốt ở một căn phòng lầu hai. Nơi đó có nhiều người canh gác nhất.

- Bây giờ chúng ta làm sao? Nhảy vào hạ hết đám vệ sĩ kia rồi cứu hai cô bé chứ? Hoa Thiên nêu ý kiến.

- Không! Bọn này có súng, không cẩn thận sẽ khiến Lưu Ly bị thương. Dương Vỹ phản đối. Chỉ có kẻ ngốc mới đánh trực diện khi kẻ thù có con tin trong tay.- Chúng ta phải làm gì thu hút sự chú ý của chúng để chúng dàn bớt lực lượng ra chỗ khác. Lúc đó chúng ta sẽ xông vào.

- Nếu là vậy thì rất đơn giản. Hồ Phách cười nhạt.- Bọn chúng làm gì với ta, bây giờ chúng ta sẽ đáp lễ lại như thế.

Dương Vỹ cười nhạt.-Tu tưởng lớn gặp nhau.

Thế là ba cái bóng đen lại lao vút vào màn đêm. Mỗi người một nhiệm vụ, cuối cùng là gặp nhau ở gara xe. Hoa Thiên cầm một can xăng đổ tung tóe lên mấy chiếc xe và khắp gara. Hồ Phách thì ném một chiếc bình ga to mới lấy được ở nhà bếp vào trong góc sát với tường nhà. Dương Vỹ lặng im nhìn hai người hành động, đến khi cả hai đều xong việc thì anh mới bật một que diêm, cười nhạt và ném vào đám xăng mới đổ. Sau đó ba người nhanh chóng rời đi.

Đám cháy lan đi khá nhanh. Chưa đầy một phút sau đã khiến đám người có mặt trong biệt thự lao nhao. Tiếp theo đám cháy là một tiếng nổ ầm ầm tai nhức óc. Lửa bắt đầu lan ra khắp ngôi nhà. Đúng như dự đoán, bọn canh gác đều được huy động đi dập lửa. Nhưng hai tên trùm ngu ngốc thì vẫn chưa biết được tai họa gì sắp đến nên vẫn bình thản tận hưởng cảm giác chiến thắng.

Sau khi bị Thành Đạt và Châu Phú Quý bắt đến đây, Luru Ly và Linh Lan bị trói ngồi trên hai chiếc ghế quay lưng vào nhau. Nhìn hai cô gái xinh đẹp, dục vọng hiện lên trong đôi mắt bẩn thỉu của hai tên đầu sỏ trước mặt.

- Tụi mày muốn làm gì? Linh Lan nhìn lên kẻ trước mặt lạnh lùng. Nếu không vì sợ Luru Ly gặp nguy hiểm thì còn lâu cô mới ngoan ngoãn để tụi này bắt đi.

- Đừng sợ hai người đẹp! Bọn anh sẽ không làm gì tổn hại đến hai em, chỉ cần hai em ngoan ngoãn nghe lời bọn anh là được. Châu Phú Quý nhìn khắp một lượt cơ thể cô nuột nước miêng.

Linh Lan chỉ ném vào nó một nụ cười khinh bỉ, còn Luru Ly thì cố ngo ngoáy quay sang:

- Bây giờ vẫn còn kịp, thả bọn tôi ra rồi chạy cho xa đi, nếu để Dương Vỹ và Hồ Phách đến đây các người sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai đâu.

Thành Đạt đi đến nâng cằm cô bé lên một cách thô bạo.- Bọn mày đang ở trong tay tao thì hai thằng nhãi đó thì làm gì được? Tao sẽ dùng bọn mày để đổi lấy hai nông trại của ba tụi mày. Nếu tụi nó ngoan ngoãn thỏa hiệp tao sẽ tha chết cho hai đứa mày. Còn không, tụi mày mới thử thâm đó.

- Ô! Vui nhè? Thế tụi mày định làm gì? Linh Lan tò mò hỏi.

- Thiếu gì trò để làm hả cưng? Bọn anh sẽ từ từ thưởng thức em. Chán rồi thì ném cho đám thuộc hạ chơi tiếp, tụi nó ở vùng quê hẻo lánh này rất buồn chán, nếu có được một nữ nhân xinh đẹp như em hầu hạ tụi nó sẽ phấn khích lắm, mà cái đám đó cũng rất bạo lực, tụi nó cũng có nhiều trò hay lắm, khi đã chán chê rồi đem bán hai em qua biên giới cũng được khối tiền. Châu Phú Quý nói bằng giọng hù dọa.

Linh Lan nghe xong thì gật gù. Trò này xem ra cũng khá là vui, chốc nữa thử đem ra áp dụng lên cái thằng mới đề xuất ý tưởng xem sao. Luru Ly quay sang cười nhạt.

- Đừng nói cho Linh Lan nghe mấy chuyện này. Chắc chắn chị ấy đang nghĩ lát nữa sẽ đem ra áp dụng cho kẻ nghĩ ra đó.

- Hai đứa này đúng là lớn gan thật. Không biết tình cảnh hiện giờ của mình sao? Thành Đạt cười nhạt vuốt má Luru Ly. Cô bé kia nhăn mặt né sang một bên như sợ bàn tay làm bẩn mặt mình.

- Thành Đạt, chúng ta thương lượng được không? Anh hãy thả tụi tôi ra đi.

- Đổi lại? Thành Đạt khoanh tay nhìn cô bé cọt nhả.

Luru Ly ngược khuôn mặt phúng phính đáng yêu như thiên thần lên nhìn gã, đôi mắt trong veo khê chớp, cô bé mỉm cười nói bằng giọng trong trẻo cực kì dễ thương.

- Tôi sẽ nói pappy gã chị Noong cho anh!

Thành Đạt nghe xong tối sầm mặt lại, cảm giác khó chịu buồn nôn ủa đến khi Luru Ly nhắc đến tai nạn đó, khi mà anh ta và con quái vật đó abcxzy. Chịu không nổi gã chạy lại một chỗ nôn thốc nôn tháo, mặt từ xanh chuyển sang trắng bệch. Linh Lan phì cười. Châu Phú Quý bên cạnh cũng che miệng. Thành Đạt bị chọc giận tím mặt. Gã đi đến nắm cổ áo Luru Ly gần từng tiếng.

- Con nhãi ranh khôn kiếp. Tao sẽ cho mày nếm mùi. Quay sang đồng bọn, gã cười nham hiểm.-Phú Quý! Chẳng mấy khi tóm được hai nữ nhân xinh đẹp như vậy, sao không thưởng thức một chút đi.

Châu Phú Quý nghe xong mừng lắm, nãy giờ gã chỉ chờ có câu nói này thôi. Thành Đạt nắm cổ áo Luru Ly xé toạc. Cô bé giật mình cố vùng vẫy, nhưng cô đã bị trói chặt trên ghế, chạy trốn là không thể. Linh Lan ở sau lưng cô cũng cố vùng mạnh ra. Rồi bàn tay bẩn thỉu lạnh ngắt của Thành Đạt luồn vào trong áo của Luru Ly. Cô bé vội co người lại như con ốc đang tìm cách trốn vào vỏ, nhưng càng cựa quậy chỉ càng khiến sợi dây siết chặt cơ thể khiến cô đau nhói.

- Hồ Phách, Dương Vỹ!!! Luru Ly la hét hoảng loạn.

Cánh cửa bị đập đổ nhào vào trong. Hồ Phách lao vào đập văng Thành Đạt ra khỏi Luru Ly, rồi cậu ra sức đập vào bộ hạ của gã khiến cho gã gào rú đau đớn. Châu Phú Quý thấy vậy tái mặt, vội dừng việc mình đang làm, run rẩy rút ra khẩu súng trong túi.

- Luru Ly, Linh Lan, không sao chứ? Hoa Thiên cũng từ ngoài chạy vào.

Sau một lúc đánh cho Thành Đạt một trận sống dở chết dở. Hồ Phách cũng người giận được phần nào. Cậu quay lại, thấy Châu Phú Quý hai tay run run đang chìa súng vào đầu Linh Lan đe dọa.

- Bọn mày đừng làm bậy, coi chừng tao giết con nhỏ này đó.

Hoa Thiên vội khựng lại. Linh Lan cười nhạt. Rồi cô bất ngờ giơ chân lên, đá văng cây súng sang một bên. Tiện thể đập gã va vào tường. Mảnh vấy bị hất tung lên tình cờ lọt vào mắt Hoa Thiên.

- Màu dầu tây. Hoa Thiên lăm bắm rồi đi lại cời trói cho cô. Linh Lan phát vào đầu Hoa Thiên, sau đó dè mềp vấy xuống bức xúc.

- Là màu cà chua.

Hoa Thiên đưa tay拭 dòng máu đỏ rực đang chảy ra. Mặt đỏ bừng bừng.

Hồ Phách và Luru Ly thì ngây ngốc nhìn nhau. Màu dầu tây? Màu cà chua là cái gì? Sau khi được giải thoát khỏi sợi dây cứng ngắc quấn chặt mình. Luru Ly mới xoa xoa cánh tay bé nhỏ đã đỏ ửng. Chiếc áo sơ mi của cô đã bị xé bung vài chiếc cúc. Hồ Phách khoác tạm chiếc áo khoác của mình lên cho cô. Đúng lúc đó, ở dưới nhà một loạt tiếng động ồn ào vang lên. Người của Thành Phong và Thiên Dã đã kéo đến đang ra sức đập phá ngôi nhà và chăm sóc lũ thuộc hạ của Thành Đạt.

Nhưng vào lúc mọi người không để ý. Ở dưới đất, Thành Đạt cố gượng dậy, mở to đôi mắt tím bầm như gấu trúc ra, cánh tay run run rút ra khẩu súng nhắm vào Linh Lan.

- Coi chừng!!!

Âm thanh çat chúa vang lên. Mọi người đều giật mình quay lại, Hoa Thiên đang ôm Linh Lan dưới sàn, cánh tay đầm máu. Thành Đạt thì cười gằn từng tiếng hài lòng.

- Tao sẽ giết hết bọn mày.

Hồ Phách tức giận quay sang. Nhưng ngay lúc đó một con dao ngắn từ ngoài cửa bay đến cắm ngập vào giữa lòng bàn tay gã. Tên này gào lên đau đớn. Hồ Phách lập tức đá văng khẩu súng của nó ra một góc. Luru Ly và Linh Lan đỡ Hoa Thiên dậy, cũng may viên đạn chỉ trúng vào cánh tay của anh, nhưng có lẽ khá đau, khuôn mặt Hoa Thiên tái nhợt.

- Luru Ly! Em không sao chứ?

Luru Ly ngược lên. Dương Vỹ đang từ ngoài cửa đi vào. Anh nhìn Luru Ly một chút và dễ dàng nhận thấy chiếc sơ mi của cô đã bị xé rách một đường, ánh mắt anh càng trở nên lạnh lẽo tàn độc. Rồi anh chậm chậm đi đến trước mặt Thành Đạt, cúi xuống rút con dao cắm ở bàn tay của gã ra. Tên này gào lên vì đau, máu nhoe ra khắp sàn nhà. Dương Vỹ vẫn lạnh lùng nhìn gã, ánh mắt lạnh lẽo vẫn chưa hài lòng. Rồi anh giơ con dao lên gần giọng.

- Nếu bây giờ giết mày luôn thì thật dễ dàng cho mày quá.

Thành Đạt và Châu Phú Quý nhìn anh run rẩy. Đôi mắt đen thẫm của Dương Vỹ bây giờ đằng đằng sát khí như muốn nuốt chửng kẻ thù.

- Hồ Phách, đưa Luru Ly ra ngoài đi! Dương Vỹ liếc sang cậu, Luru Ly thấy vậy tái mặt, đôi môi nhỏ mấp máy định nói điều gì thì Dương Vỹ mỉm cười trấn an.- Đừng sợ Luru Ly, anh không giết người đâu.

Thấy đám nhóc đã ra ngoài hết, anh mới nắm tóc Thành Đạt xách ngược lên, nhìn khuôn mặt bê bết máu của gã, anh lạnh lùng nói:

- Tao đã nói với mày bao giờ chưa? Người duy nhất được phép khiến Luru Ly đau chỉ có tao thôi. Vậy mà mày dám chạm bàn tay bẩn thỉu vào người con bé sao?

Những tiếng gào thét đau đớn vang lên từ căn phòng Luru Ly mới đi ra khiến cô giật mình. Đi ra ngoài cổng nhìn vào, căn nhà đã trở thành một đồng đống đổ nát, lửa vẫn bốc lên cao ngùn ngụt, những tiếng la hét đau đớn, những tiếng lách tách của lửa hòa vào nhau. Luru Ly đứng nhìn hơi mơ hồ. Cô hi vọng sẽ không bao giờ phải chứng kiến cảnh tượng này một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Sai lầm của Luru Ly

Thành Đạt và Châu Phú Quý sau vụ này thì thân tàn ma dại không dám bén mảng đến thị trấn nữa, ngôi nhà của chúng cũng bị thuộc hạ của Thành Phong

và Thiên Dã san bằng. Tham vọng mua rẻ hai nông trại làm sân golf của Thành Đạt coi như tan tành mây khói. Thiệt hại trong vụ hỏa hoạn ở rẫy bắp cũng được hai ông chủ lớn bỏ tiền ra khắc phục, công nhân trong thị trấn được bảo đảm mức thu nhập và công ăn việc làm. Sự hợp tác của ông Hạ và Thành Phong chấm dứt, nhưng lúc này lại xảy ra một vấn đề khác.

- Hoa Thiên, vết thương của anh thế nào rồi ?

Anh Thảo và Linh Lan đẩy cửa bước vào. Hoa Thiên đang uống thuốc thấy người đẹp liền ho sặc sụa, sau đó nở một nụ cười ngờ ngạc nhiên.

- Linh Lan! Cô đến thăm tôi sao?

Linh Lan nhìn cậu thờ dài. Lúc nào gặp cô cũng trưng ra cái bộ dạng ngổ tào như thế này.

- Anh Thiên, tay anh cử động được chưa? Liệu đến khi đi học nó đã lành được chưa? Anh Thảo nhìn chăm chăm vào cánh tay quấn băng trắng muốt của anh lo lắng. Hoa Thiên vui vẻ mỉm cười.

- Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không nhằm nhò gì cả.

- Sao lúc đó cậu lại bảo vệ cho tôi? Không sợ chết sao? Linh Lan nhìn cậu lạnh lùng.

- Tôi chỉ biết làm theo bản năng thôi. Hoa Thiên mỉm cười dịu dàng, khuôn mặt đã đỡ ngu ngốc hơn một chút.

- Ngu ngốc! Nếu viên đạn đó không trúng vào tay mà trúng vào ngực cậu thì sao? Linh Lan vẫn hỏi bằng giọng khô khốc.

- Không sao. Chỉ cần cô an toàn thì tôi chết cũng không tiếc.

Câu trả lời đơn giản của Hoa Thiên khiến Linh Lan mất vài giây suy nghĩ. Mặc dù Hoa Thiên khờ khạo không biết cách biểu lộ tình cảm nhưng bù lại cậu ta rất chân thật, chân thật đến nỗi khiến người ta cảm thấy cậu ngốc nghếch.

Rồi cô thở dài, thả ánh mắt ra xa xa bên ngoài cửa sổ. Từ sau vụ hỏa hoạn đã một tuần rồi, Thành Phong và ông Hạ đều không có ý muốn nhượng bộ nhau. Hoa Thiên dường như biết cô đang nghĩ gì. Cậu cũng cảm thấy đau lòng khi khuôn mặt xinh đẹp của thiên thần trong trái tim mình thoáng u phiền.

- Linh Lan, cô đừng buồn, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi mà.

Linh Lan ngược lên ngạc nhiên. Hoa Thiên vẫn mỉm cười dịu dàng an ủi cô.

- Chú Hạ là người tốt biết đối nhân xử thế, hơn nữa Lưu Ly vẫn luôn tìm cách giúp đỡ hai người, tôi tin cuối cùng ông ấy và ba cô cũng sẽ giải tỏa thù hận để cô và Dương Vỹ được ở bên nhau thôi. Vì vậy cô đừng buồn nữa.

Hoa Thiên cười buồn, tự cảm thấy mình thật giống với một tên ngốc. Yêu người ta, bất chấp mạng sống bảo vệ cho người ta. Bây giờ lại đi an ủi, chúc phúc cho người ta. Thật không biết có phải ông trời đang cố đùa cậu hay không, chuyện này để đám Kiến Văn, Gia Huy biết được chắc bọn nó sẽ chết cười mất.

Anh Thảo nhìn đàn anh với vẻ xót xa thương cảm. Còn Linh Lan vẫn lạnh lùng. Nghe những lời an ủi của Hoa Thiên khỏe môi cô hơi mỉm cười. Trong đầu thầm nghĩ bạn bè của Lưu Ly cũng có suy nghĩ đơn giản y như cô nhóc. Thế cho nên cô mới không thích những người con trai ngây thơ bông bột.

Lưu Ly nhảy lên cố chụp lấy chòm nho chín đỏ trên giàn, nhưng nó cao quá, cô nhóc đã nhảy lơi chơi không biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn không với tới được.

- Cái tội lười tập thể dục nên giờ chỉ ngắn có một khúc thế này đó. Tiếng nói ồm ồm vang lên.

Lưu Ly mỉm cười đưa tay đón lấy chùm nho với vẻ hạnh phúc. Dương Vỹ cũng ngồi xuống bên cạnh cô bé, lưng dựa vào bức tường đá phía sau thần thờ. Lưu Ly vừa ăn nho vừa ngồi im nhìn anh. Chưa bao giờ cô thấy Dương Vỹ như vậy. Từ sau buổi tối hôm đó dường như anh ấy suy nghĩ rất nhiều. Linh Lan đã từng lên tiếng đề nghị anh cùng đi với chị ấy ra khỏi thị trấn, nhưng Dương Vỹ đã từ chối. Nguyên nhân có lẽ là vì pappy và cô. Dương Vỹ luôn cho rằng anh nợ hai ba con cô món nợ ân tình nên anh ấy không thể bỏ đi được. Càng thương Dương Vỹ bao nhiêu cô lại càng tức lão hói cứng đầu bấy nhiêu.

Dương Vỹ này giờ vẫn quan sát Lưu Ly, anh biết cô nghĩ những gì trong đầu, anh cũng biết tiếng thờ dài của cô xuất phát từ nguyên nhân gì. Bộ dạng trẻ con của Lưu Ly khi tỏ ra nghiêm túc làm người ta cảm thấy có chút buồn cười, khuôn mặt phúng phính đăm chiêu thật khiến anh chỉ muốn đưa tay lên nhéo.

- Anh muốn có vị trí lão đại của ba em.

Cuối cùng Dương Vỹ cũng lên tiếng, Lưu Ly ngạc nhiên quay sang. Chỉ thấy anh tỏ ra thật bình thản. Cô có hơi bất ngờ vì nguyện vọng của Dương Vỹ. Ban đầu ông Hạ muốn Lưu Ly là người thừa kế ông, vì cô là đứa con gái duy nhất của ông. Nhưng Lưu Ly lại mơ ước trở thành một họa sĩ nên nhất quyết từ chối. Thất vọng, ông chỉ còn biết trông chờ vào hai chàng trai mà ông nhận nuôi từ lúc nhỏ.

Thiên Dã-giám mục của một nhà thờ trong thị trấn, vô bọc là một người đức cao vọng trọng nhưng trong thế giới ngầm lại là một nhân vật nguy hiểm khét tiếng, được coi là cánh tay trái đắc lực của ông Hạ. Nhưng người con trai này có tính cách giống Lưu Ly, luôn làm việc tùy hứng, không thích bị ràng

buộc và đôi khi tỏ ra vô trách nhiệm. Người này mà làm lão đại thì bang hội tan rã trong một sớm một chiều.

Còn Dương Vỹ. Đẹp trai, đa tài, cánh tay phải đắc lực của ông, ngay từ nhỏ đã tỏ ra là một người lãnh đạo tuyệt vời nên ông Hạ đã chọn anh thay thế. Nhưng đó chỉ là dự định cho tương lai, trong hoàn cảnh này chắc chắn ông sẽ không nhường bộ Thành Phong mà trao cho anh vị trí cao nhất.

- Anh biết anh có hơi ích kỉ. Nhưng anh thật sự rất yêu Linh Lan. Anh lại không thể bỏ đi cùng cô ấy được. Lão đại bây giờ đã có tuổi rồi, em lại là một cô nhóc ngây ngô không hiểu sự đời, anh thật không dám nghĩ nếu anh bỏ đi rồi em và lão đại sẽ ra sao? Có thể bây giờ mọi chuyện vẫn ổn, nhưng một vài năm nữa khi bang hội của ba em suy yếu đi, kẻ thù của ông nhất định sẽ kéo tới hại hai người, anh không thể tin tưởng mà giao lại em cho Thiên Dã bảo vệ được. Nhưng nếu vẫn ở đây. Anh và Linh Lan mãi mãi không thể ở bên nhau được.

- Dương Vỹ...

- Em không thể hiểu cảm giác của anh lúc này đâu Luru Ly. Anh yêu Linh Lan đến phát điên, nhưng chỉ có thể mãi ngắm nhìn cô ấy từ xa xa. Cảm giác khó chịu lắm. Linh Lan rất yêu anh, nhưng anh không thể làm gì cho cô ấy hạnh phúc được. Nhiều lúc anh cảm thấy mình thật vô dụng.

Dương Vỹ vẫn nhìn xa xa lên khung cửa sổ với đôi mắt đen buồn thẳm, dường như anh ấy không hề nhìn thực tại, Luru Ly chỉ thấy ánh mắt ấy rất xa vời, nó khiến cho trái tim cô nhói lên vì đau.

- Luru Ly, vị trí đó vốn thuộc về em, anh không muốn tranh giành với em. Nhưng lúc này đây anh không nghĩ ra được cách gì tốt hơn nữa. Em không trách anh quá ích kỉ chứ?

Luru Ly lắc đầu. Dương Vỹ lại nói tiếp, giọng buồn buồn.

- Nếu cứ để mọi chuyện thế này sẽ có một lúc lão đại và ông chủ Phong tìm tới thanh toán nhau, khi xung đột diễn ra chắc chắn hậu quả vô cùng nặng nề. Anh cũng không thể tưởng tượng được lúc đó anh và Linh Lan sẽ ra sao, anh sẽ theo lệnh lão đại giết Linh Lan và ba cô ấy, hay Linh Lan sẽ giết anh để bảo vệ cho ba mình. Nhưng nếu anh thừa kế ba em và lấy Linh Lan thì mọi chuyện sẽ khác, lão đại và ba cô ấy có thể nhân cơ hội này hóa giải mọi ân oán. Chúng ta có thể kết thúc mọi chuyện trong hòa bình.

- Em sẽ giúp anh! Luru Ly mỉm cười.-Em chưa bao giờ có ý định thừa kế vị trí của pappy, nếu anh nhận lấy vị trí đó và kết thúc được mọi chuyện không phải là quá tốt rồi sao? Em sẽ giúp anh có được vị trí đó.

Dương Vỹ lặng yên, đôi mắt đen thẳm nhìn chăm chăm vào Luru Ly thoáng buồn.

- Lão đại sẽ rất giận đó.

- Em không quan tâm. Luru Ly mỉm cười thật tươi ôm lấy cánh tay anh, dụi dụi đầu vào anh như con mèo nhỏ đang làm nũng. - Dương Vỹ là anh trai mà em thương yêu nhất. Chỉ cần anh được hạnh phúc, em sẽ làm tất cả.

Anh ôm Luru Ly lên hôn nhẹ lên trán cô.

- Luru Ly, em là nàng công chúa nhỏ! Anh là vệ sĩ của em, anh sẽ mãi mãi bảo vệ em, dù sau này có xảy ra bất cứ chuyện gì.

Luru Ly mỉm cười. Dương Vỹ đã cho cô rất nhiều, thương yêu cô rất nhiều. Còn cô thì chưa làm được gì cho anh, chỉ suốt ngày gây phiền phức cho anh. Lần này đến lượt cô giúp anh.

- Dương Vỹ !!!!

Tiếng gọi vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai anh em, Linh Lan đi đến, khuôn mặt thoáng buồn. Luru Ly chậm rãi đứng lên chào hỏi vài câu rồi quay đi, mỉm cười háo hức với việc tốt mà mình sắp làm.

- Luru Ly đúng là đứa trẻ ngây thơ. Linh Lan nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đang tung tăng đi xa dần nhận xét. Dương Vỹ cũng nhìn theo, ánh mắt bình thản.

- Ồ...Con bé rất ngây thơ và thánh thiện.

Thế là những ngày sau đó Luru Ly cứ lẻo đẻo bám lấy ông Hạ bắt nhường vị trí lão đại cho Dương Vỹ. Khỏi phải nói cũng biết ông Hạ tức giận đến thế nào. Nhưng đối với đứa con gái cưng yêu quý ông không thể nổi giận được. Trước đòi hỏi quá đáng của cô bé ông chỉ còn cách giả lơ như không nghe thấy, hi vọng chiêu bài ăn vạ vô dụng thì cô bé sẽ bỏ cuộc.

Sau hai ngày năn nỉ ôi, dọa nạt, nịnh hót mà ba mình không có chút động lòng, Luru Ly hết kiên nhẫn liền thu dọn tất cả đồ đạc của mình, bắt Hồ Phách và Hoa Thiên đang bị thương cũng phải thu dọn đồ đạc trở về thành phố. Ba cô thật sự khóc không ra nước mắt với cô con gái cứng đầu.

- Luru Ly! Con bình tĩnh lại đi, chuyện đâu còn có đó, có nhất thiết phải dùng cách này với ba hay không?

Ông Hạ bước vào phòng nhìn cô bé thở dài ảo não. Luru Ly không thèm trả lời, hai tay vẫn thoăn thoắt gấp đồ cho vào vali. Sau khi chắc chắn đã dọn xong những thứ cần thiết cô ngước lên, giận dữ bước ra cửa.

- Luru Ly! Con định đi đâu? Ông Hạ giữ tay con gái nói bằng giọng năn nỉ.- Ở nhà với ba đi, con đã đi gần hai năm rồi mà chưa thấy chán sao?

- Pappy nhường lại vị trí lão đại cho Dương Vỹ con sẽ ở lại. Lulu Ly nhìn ông trà giá.

- Con gái cưng à! Chuyện này không thể được. Ông Hạ thờ dài ai oán.

- Tại sao lại không được? Lulu Ly liếc ông tức giận- Pappy dám nói là thương con nhất mà ngay cả yêu cầu nhỏ này của con cũng không đồng ý. Đúng là nói xạo.

Ông Hạ thờ dài, yêu cầu nhỏ của con có thể thay đổi số phận cả thị trấn này đó, nếu con đưa ra yêu cầu gì gọi là lớn lao hơn chắc cả thế giới sẽ chào đón vì con mất.

- Con gái ngoan! Chuyện gì ba cũng có thể đồng ý với con, riêng chuyện này thì không được. Con đừng làm khó ba nữa mà. Ông Hạ nhẹ nhàng lên tiếng, hi vọng dùng tình cảm có thể thay đổi được quyết định của con gái.

Nhưng không.

- Tại sao??? Lulu Ly hùng hổ hét toáng lên.- Không phải trước đây pappy cũng có ý định để anh ấy thay thế mình hay sao? Tại sao bây giờ lại nói không được?

- Đúng là ba có ý định để vị trí thừa kế lại cho Dương Vỹ, nhưng không phải là bây giờ. Nhất là khi Dương Vỹ quyết định cưới Linh Lan. Con không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra sau đó đâu.

Lulu Ly lại hùng hổ hét lên:

- Sao con không biết, nếu đồng ý thì lòng tự trọng của pappy sẽ bị tổn thương chứ gì. Pappy thật là cố chấp. Dương Vỹ đã sống cùng chúng ta suốt bao nhiêu năm nay, anh ấy đã vì chúng ta mà làm bao nhiêu chuyện. Vậy mà bây giờ anh ấy chỉ muốn đón nhận một chút hạnh phúc nhỏ nhoi cho riêng mình pappy cũng không để anh ấy được như ý, pappy thật quá ích kỉ.

- Lulu Ly à, không phải như con nghĩ đâu, ba...

- Ba, ba, ba gì chứ. Pappy quá ích kỉ. Ân oán của pappy và ông chủ Phong đã lâu quá rồi, tại sao hai người không thể nhường bộ nhau để chung sống hòa bình? Tại sao phải khiến cho Dương Vỹ và Linh Lan phải khổ sở như vậy? Ông chủ Phong yêu cầu Dương Vỹ trở thành người thừa kế cũng vì lo lắng cho con gái mình, pappy cũng có con gái sao không chịu hiểu cho cảm giác của người ta một chút.

- Lulu Ly! Chuyện này không đơn giản như con nghĩ đâu, ân oán và mối quan hệ của những người như ba rất phức tạp. Con còn quá nhỏ nên chỉ biết làm việc theo cảm xúc của mình, ba đã trải qua một nửa đời người rồi, con không hiểu là chỉ cần phạm một sai lầm nhỏ chúng ta cũng phải trả giá đắt thế nào đâu.

Lulu Ly hét lên giận dữ.

- Tại sao pappy cứ phải suy diễn cho mọi chuyện trở nên phức tạp như vậy? Cứ sống đơn giản như con có phải tốt hơn không? Dương Vỹ là người thân trong gia đình chúng ta, Linh Lan là một cô gái hiền lành tốt bụng, ông chủ Phong cũng từng là bạn tốt của pappy. Con không thấy có gì nguy hiểm nếu để hai người đó cưới nhau. Pappy đừng cố chấp chia cách người ta nữa.

Ông Hạ cau mày, vẫn cố kìm nén cơn giận với đứa con gái cưng.

- Lulu Ly! Con suy nghĩ như vậy là vì con quá thánh thiện. Con luôn lấy đôi mắt màu hồng soi vào thế giới này nên chuyện gì con cũng đều thấy tốt đẹp. Nhưng có nhiều thứ không như con nghĩ đâu. Ba không đồng ý để Dương Vỹ thừa kế vị trí của mình hoàn toàn là vì lo lắng cho con.

- Thế con mới nói pappy ích kỉ. Lulu Ly nhìn ông lạnh lùng.- Pappy lúc nào cũng không chịu suy nghĩ cho người khác. Dương Vỹ là người thân của chúng ta, vậy mà pappy cũng đem hạnh phúc cả đời của anh ấy ra cân đo được.

- Lulu Ly!

- Con biết pappy rất khó để chấp nhận con gái của kẻ thù vào nhà mình. Nhưng pappy có bao giờ đứng ở vị trí của ông chủ Phong suy nghĩ chưa. Pappy đừng quên chính pappy đã giết mẹ.

Nghe những lời của Lulu Ly vừa thốt ra, đôi mắt ông Hạ lập tức tối sầm lại. Những mảng kí ức đen tối hôm nào tràn về, ông thấy tim mình nặng trĩu và nhói đau. Vậy ra Lulu Ly chưa bao giờ quên chuyện xảy ra hôm đó. Có lẽ cô bé sẽ không bao giờ quên được, chỉ là nó cố tình giấu kín trong lòng mà thôi.

- Pappy muốn Dương Vỹ và Linh Lan sau này cũng giống như pappy sao? Lulu Ly nhìn ông đau xót. Ông Hạ lúc này tỏ ra bối rối, không biết phải nói gì, ông chỉ có thể im lặng.

Lulu Ly thấy ba mình trầm mặc thì hơi mỉm cười, cô nhìn ông, những nếp nhăn trên khóe mắt ông hiện rõ, cô bé thờ dài, cố lấy giọng ảm áp tha thiết thuyết phục ông.

- Pappy! Chuyện qua rồi hãy cho qua luôn đi, người đã mất không thể sống lại nữa. Con biết cái chết của mẹ không riêng lỗi của pappy, mẹ và ông ta

cũng có một phần sai lầm. Ba người đã vì sai lầm của mình mà làm đau kẻ khác, làm đau chính bản thân mình, cuối cùng thì được gì chứ? Không phải những người còn sống bây giờ mới quan trọng hay sao? Pappy cũng biết từ trước đến giờ Dương Vỹ đối với chúng ta như thế nào mà, pappy không muốn anh ấy được hạnh phúc sao?

Ông Hạ không nói gì, ngồi xuống ghế trầm ngâm suy nghĩ. Từ lâu ông đã coi Dương Vỹ như con trai mình, đương nhiên ông cũng muốn nhìn thấy anh được hạnh phúc, nhưng tại sao người con gái mà anh chọn lại là Linh Lan? Từng là bạn thân của Thành Phong ông hiểu rất rõ bản chất con người này rất tàn nhẫn và gian xảo, ông cũng biết kẻ đó căm hận ông như thế nào, không thể có chuyện ông ta đồng ý gả con gái mình cho Dương Vỹ dễ dàng như vậy được. Lulu Ly vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của ông. Ông Hạ chưa bao giờ cảm thấy khó xử như vậy. Một mặt ông muốn nhường lại vị trí lão đại cho Dương Vỹ, mặt khác ông lại lo lắng cha con Thành Phong sẽ lợi dụng anh hại Lulu Ly và Thiên Dã sau này.

- Con đã nói hết những gì cần nói rồi. Nếu pappy không đồng ý con cũng không ép nữa, con đi đây. Suy nghĩ vài giây, cô nhóc bồi thêm một câu quan trọng - Và con không bao giờ về nhà nữa đâu.

Lulu Ly đứng lên, kéo vali bước ra, ông Hạ thấy vậy vội đứng dậy ôm chầm lấy cô bé. Rồi ra sức năn nỉ cô ở lại. Lulu Ly nhấn nhó cổ đẩy ông ra, đôi mắt trong veo rơm rớm nước vì giận dữ.

- Lulu Ly! Đừng bỏ đi mà, ở nhà với ba đi, ba không thể để con đi được.

- Buông con ra, con ghét pappy, pappy là kẻ ích kỉ, cố chấp, con không muốn có một người cha như pappy, buông con ra để cho con đi.

Lulu Ly vùng vằng bỏ đi xuống cầu thang, người làm trong nhà vội nép vào một góc. Lulu Ly đang giận dữ, ông Hạ cũng đang mất bình tĩnh, không ai dám ho he chọc giận đến hai người. Ông Hạ thấy con gái nhất quyết bỏ đi thì hốt hoảng chạy theo kéo lại, Lulu Ly phũ phàng xô ông ra khiến ông loạng choạng ngã xuống và vào bàn, nhưng ông cũng vội vàng gượng dậy chạy lại giữ lấy cô.

- Lulu Ly, con đừng đi mà, ba chỉ có con là lẽ sống duy nhất của mình, ba không thể để con đi được.

Ông Hạ nhìn cô bé nài nỉ, hình ảnh ông trảm quyền lực nhất trong thị trấn khi nào đã biến mất. Trước mặt Lulu Ly, ông chỉ là một người cha đáng thương đang cố làm hòa với con gái. Những người giúp việc trong nhà nhìn thấy cảnh tượng này cũng cảm thấy tội nghiệp cho ông. Lulu Ly đối với cha mình đôi lúc vô tâm quá.

- Con ghét pappy lắm. Con không muốn có một người cha như vậy, để con đi. Lulu Ly giành lấy chiếc vali của mình cố đẩy ông ra.

- Lulu Ly, nghe ba nói đã...

- Con không muốn nghe gì hết, buông con ra mau!!!

- Lulu Ly...

- Buông con ra!!!

Ông Hạ dường như đã hết kiên nhẫn. Nhìn con gái bằng ánh mắt đau khổ một lúc rồi ông cũng thở dài. Đưa ra quyết định khó khăn nhất trong đời ông. Dù biết điều này có thể khiến ông mất hết tất cả mọi thứ ông luôn bảo vệ từ trước đến giờ.

- Được rồi Lulu Ly, ba chịu thua con rồi. Ở nhà với ba đi.

Lulu Ly nhìn ông dò xét, không cố giành lại hành lý của mình nữa.

- Ba sẽ nhường lại vị trí thừa kế của mình cho Dương Vỹ ngay ngày mai. Ông Hạ nhìn con gái thờ dài. Lulu Ly lúc này mới ôm chầm lấy ông nín nọt.

- Pappy! Con biết pappy thương con nhất mà. Con cũng thương pappy nhất.

Ông Hạ tức muốn sôi máu với cô gái nhỏ. Vì muốn giúp Dương Vỹ mà khi này mắng như tát nước vào mặt ông, bây giờ đạt được mục đích ngay lập tức đổi thái độ. Nhưng ít ra nó cũng biết nín ông, như vậy cũng tạm cho qua được. Rồi ông khẽ thở dài. Lần này ông hành động thiếu lý trí như vậy, không biết sau này có phải hối hận hay không?

Ngày cuối cùng còn ở nhà, Lulu Ly đi ra đòi thăm mộ của mẹ, thế là một tháng nghỉ ngơi đã kết thúc. Đã đến lúc cô phải cùng Hồ Phách và Hoa Thiên trở lại thành phố. Ba cô giữ đúng lời hứa nhường lại vị trí lão đại cho Dương Vỹ, Thành Phong cũng không còn đòi hỏi gì thêm đồng ý để hai người tổ chức đám cưới. Có lẽ ông ta đã suy nghĩ thông suốt rồi. Dương Vỹ và Linh Lan quyết định sẽ đến nhà thờ kết hôn vào cuối tháng tới.

Cô bé nhìn ngôi mộ nhỏ lẻ loi nơi đỉnh đồi, bao quanh nó là những chùm hoa lulu ly xanh biếc đang rung rinh theo làn gió nhẹ, có lẽ bây giờ mẹ cô an tâm yên nghỉ được rồi, hai người đàn ông quan trọng nhất của đời bà đã làm hòa với nhau, đây có lẽ là chuyện tốt nhất mà bà luôn mong đợi.

- Lulu Ly! Em có biết Thiên Dã đâu không? Tiếng nói ảm áp vang lên phía sau. Lulu Ly quay lại.

Hồ Phách lên đồi. Cô bé kia thì nhìn cậu có vẻ dò xét. Không hiểu vì lý do gì mà mấy ngày hôm nay Hồ Phách cứ bám chặt lấy Thiên Dã, cô còn nghe nói anh đi hỏi thăm khắp nông trại những thông tin liên quan đến anh ấy.

- Pappy sai anh ấy đi làm gì đó rồi, có lẽ khi nào Dương Vỹ tổ chức đám cưới anh ấy mới trở về.

- Một tháng nữa anh ấy mới trở lại sao? Hồ Phách thất vọng ngồi phịch xuống thờ dài.

- Anh có chuyện gì với anh ấy sao? Lulu Ly đi đến ngồi xuống bên cạnh cậu.

Hồ Phách lắc đầu, ngồi xuống dựa lưng vào gốc cây ngô đồng ngược nhìn trời có vẻ buồn buồn, ánh mắt đen thẳm đẹp mê hồn.

- Hồ Phách! Sao anh lại quan tâm đến Thiên Dã như vậy?

- Vì anh thích anh ấy. Hồ Phách bình thản trả lời.

Lulu Ly lặng người. Hồ Phách thấy ánh mắt cô nhìn mình ngày càng trở nên quý dị. Lulu Ly nhìn cậu vài giây, đôi mắt trong veo khẽ chớp.

- Hồ Phách! Anh ở thế giới thứ ba hả?

Hồ Phách nhìn cô bé tức muốn ói máu. Nếu Lulu Ly lúc này mà là một đứa con trai cậu sẽ đập cho cô nhóc một trận sống dở chết dở.

- Em là đồ ngốc! Vừa nói cậu vừa cời chiếc khuy áo ngực, tháo sợi dây chuyền có mảnh đá hồ phách tuyệt đẹp ra giơ lên trước mặt cô bé.- Anh quan tâm đến Thiên Dã là vì thứ này.

Lulu Ly nhìn mảnh đá lấp lánh khó hiểu, Hồ Phách không muốn Lulu Ly hiểu nhầm mình là kẻ đồng tính nên giải thích.

- Anh có một người anh trai đã thất lạc từ nhỏ. Mảnh đá hồ phách này là kỉ vật ba mẹ để lại, anh trai anh cũng có một mảnh đá y hệt như mảnh đá này. Và anh nghĩ, người đó có khả năng chính là Thiên Dã.

Lulu Ly ngệt mặt nhìn cậu.

- Hồ Phách là cái tên gia đình nhận nuôi anh đặt cho anh, thực ra anh là một đứa trẻ mồ côi.

Lulu Ly nhìn cậu bất ngờ. Hồ Phách là trẻ mồ côi?

- Ba anh trước đây là nhà báo, vì đắc tội với kẻ nào đó trong thế giới ngầm nên bị chúng thanh toán. Anh lúc đó mới chỉ là một đứa trẻ 6 tuổi. Tất cả những gì anh còn nhớ là cảnh tượng ngày gia đình mình bị sát hại và người anh trai duy nhất của anh. Lúc những kẻ đó tới giết người nhà của anh là lúc mẹ anh đang có bầu và sắp sinh em bé, nghe đầu kết quả siêu âm cho biết đứa bé đó là con gái. Nhưng tiếc là nó chưa kịp chào đời đã bị người ta giết hại.

Hôm đó khi nhà anh bị phóng hỏa, ba mẹ đã vội vàng ôm hai anh em anh chạy ra ngoài, nhưng vừa thoát khỏi biển lửa lại gặp một tốp người chờ sẵn. Ba anh vì muốn bảo vệ gia đình mà bị chúng giết một cách tàn nhẫn, không biết đám người đó đã chém ông ấy bao nhiêu nhát dao mới chịu dừng lại khi cơ thể ông ấy nhuộm đầy máu, anh không nhớ rõ khuôn mặt những kẻ đã giết cha anh, nhưng điều duy nhất anh không quên là trên cánh tay kẻ đã giơ súng lấy mạng ba anh có một hình xăm rất lạ, một con rắn bị găm chặt bởi một cây thánh giá. Đó là cũng là tên cầm đầu.

Sau khi ba anh bị giết, mẹ anh đã bị những kẻ đó cưỡng bức và giết chết, đứa em gái tội nghiệp còn chưa chào đời của anh cũng phải chịu chung số phận. Anh trai anh nhận lúc kẻ thù mất cảnh giác đã vội kéo anh bỏ chạy, nhưng trên cơ thể anh có vết xăm trên cánh tay đã phát hiện và bắn hai anh em anh. Anh trai anh vì bảo vệ cho anh nên đã trúng đạn vào ngực, cả hai đều rơi xuống sông, bọn chúng cho rằng cả hai đã chết nên cũng không truy tìm nữa.

Khi anh tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong bệnh viện, người ta không tìm thấy xác của anh trai anh nên anh tin rằng anh ấy vẫn còn sống. Sống một năm ở cô nhi viện thì một người bạn cũ của ba nhận anh làm con nuôi. Hơn mười năm qua anh đã cố gắng tìm kiếm anh trai mình, nhưng vẫn không có kết quả. Cho đến khi anh nhìn thấy Thiên Dã.

- Anh cho rằng anh Thiên Dã là anh trai của anh? Lulu Ly khẽ nhủ thầm.

Hồ Phách khẽ gật đầu.

- Anh cũng không chắc chắn. Nhưng anh có linh cảm như vậy. Không hiểu sao ngay từ khi nhìn thấy Thiên Dã anh lại nhớ tới anh trai mình. Và khi đó anh nhận ra khuôn mặt của người anh trai trong kí ức mờ nhạt của anh và khuôn mặt Thiên Dã là một, cảm giác bên anh ấy cũng gần gũi thân quen như khi bên cạnh anh trai anh lúc nhỏ. Anh biết Thiên Dã là con nuôi của ba em, anh ấy được nhận nuôi cách đây 10 năm. Thời gian đó trùng với thời gian anh trai anh mất tích. Có rất nhiều thứ trùng hợp. Anh hi vọng anh ấy thật sự là anh trai anh. Hơn nữa khi bảo vệ cho anh, anh ấy đã bị trúng đạn, nếu Thiên Dã là anh trai anh, anh ấy nhất định có một vết sẹo nơi ngực.

Lulu Ly nhìn cậu gật gù.- Vậy xem ra cũng có chút manh mối. Chỉ cần kiểm tra xem trên ngực Thiên Dã có vết sẹo nào hay không là được. Nếu anh muốn, em có thể nhờ pappy gọi anh ấy về để xác nhận.

- Không cần đâu Lulu Ly, anh đã chờ suốt 10 năm để tìm lại anh trai mình, bây giờ chỉ chờ thêm một tháng nữa cũng không có vấn đề gì.

Lulu Ly mỉm cười.- Nếu tìm được anh trai anh sẽ làm gì?

- Đương nhiên là cùng anh ấy tìm những kẻ khốn kiếp kia trả thù rồi. Hồ Phách cười, ánh mắt sắc lẹm như dao.- Anh chắc chắn sẽ bắt chúng trả một cái giá đắt gấp trăm lần những gì chúng làm với gia đình anh.

Luru Ly ngồi lặng im hơi buồn, trả thù sao? Cô đã chán ghét những cảnh tượng trả thù thảm khốc của những người trong thế giới ngầm rồi. Trả thù thì có khiến người chết sống lại được không, sao người ta lại nhất thiết phải trả thù thì mới được.

- Hồ Phách! Em chỉ mong anh sẽ sớm tìm lại được anh trai mình. Luru Ly nói, đầu dựa nhẹ vào vai Hồ Phách.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cô y tá gọi cảm

Kì nghỉ kết thúc. Luru Ly sẽ cùng Hồ Phách lên thành phố bằng mô tô của cậu. Hoa Thiên sẽ đi cùng Anh Thảo, gia đình Anh Thảo cũng có một nông trại nhỏ trồng cà phê khá giàu, mỗi lần lên trường cô bé đều có tài xế của nhà đưa đón tận nơi. Hoa Thiên vì đang bị thương nên được đi nhờ xe với cô bé.

Dương Vỹ muốn tự mình đưa Luru Ly lên trường, nhưng trong nông trại có quá nhiều việc cần anh xử lí nên ông Hạ đành giao lại việc này cho Hồ Phách. Ngay từ sáng sớm khi con gái chuẩn bị đồ, ông chủ tóc thưa đã tỏ ra buồn bã, lúc nào cũng cảm râm dạn cô bé đủ điều. Luru Ly cũng không tỏ ra lạnh lùng với ông, cô bé biết ba mình buồn nên chỉ cố gắng dỗ dành và hứa sẽ về nhà khi rảnh rỗi, người làm trong nhà ai cũng tỏ ra ngưỡng mộ Luru Ly, cô bé rất được ba thương yêu chiều chuộng.

- Luru Ly, con nhớ lời ba dặn chưa? Phải chú ý chăm sóc sức khỏe, ăn uống điều độ, tập thể thao thường xuyên. Tránh xa mấy thằng nhãi ranh có ý định tán tỉnh con, đứa nào dám làm phiền con thì về nhà nói với ba một tiếng, ba lập tức cho người đi xử đẹp nó.

Ông Hạ vừa đi bên cạnh con gái vừa huyền thuyên đủ điều, mà những lời này Luru Ly dường như đã thuộc lòng từ một tuần trước rồi.

Còn ở ngoài công.

- Lần này đi khỏi đây đừng có quay lại nữa.

- Anh nghĩ anh là ai mà tôi phải nghe theo lời anh?

Dương Vỹ liếc Hồ Phách trừng trừng, cậu nhóc kia cũng không chịu nhường, hai đôi mắt sắc lém đàng đàng sát khí chiếu vào nhau như muốn bắn ra tia lửa. Ông Hạ và Luru Ly vừa mới ra đến nơi thấy cảnh tượng này cũng phải lắc đầu ngán ngẩm.

- Con gái cưng à! Ba nghĩ con nên đi nhanh đi, để một chút nữa thôi chắc hai thằng nhóc kia lao vào đánh nhau mất. Ông Hạ lên tiếng nhắc nhở.

Luru Ly cũng chỉ biết gật đầu. Rồi cô nhận ra là Hồ Phách và Dương Vỹ lúc này thật giống nhau. Đẹp trai, đa tài, bá đạo, kiêu ngạo y chang nhau. Mà Thiên Dã đã từng nói với cô những kẻ có tính cách giống nhau thì thường rất ghét nhau, có lẽ anh ấy đã đúng.

Ngày đầu học kì mới.

- Luru Ly, Hồ Phách! Lâu rồi không gặp.

Mới từ cổng trường đi vào đã nghe có người gọi mình. Luru Ly mỉm cười quay lại. Kiến Văn đi đến xoa đầu cô bé. Rồi cậu nhìn thấy chú rùa nhỏ trên tay Luru Ly, lập tức hai mắt sáng lên đưa tay vuốt ve chiếc mai trơn bóng mát lạnh của nó. Con rùa này Luru Ly bắt được trong cuộc đi săn gà rừng hôm nào, vì nó rất dễ thương và cũng nhỏ nhắn nên cô nhóc lúc nào cũng mang theo bên mình.

- Suốt kì nghỉ vừa rồi cậu và Hoa Thiên trốn đi đằng nào thế? Gia Huy khoác vai Hồ Phách.

Hồ Phách quay sang chưa kịp nói gì thì có một cái bóng trắng ở đâu lao tới ôm chặt lấy cậu.

- Hồ Phách! Cậu đây rồi.

Hồ Phách giật mình, cả đám cũng quay lại ngạc nhiên. Ôm chặt lấy cậu nhóc lúc này là một cô gái cự kì gọi cảm với bộ váy vết trắng, áo khoác blouse của bác sĩ, khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm kĩ càng, mái tóc uốn sơi loan quần xõa trên vai. Hồ Phách nhủ mảy cô đây cô ta ra.

- Cẩm Vân. Sao cô ở đây?

- Vì cậu ở đây chứ sao? Tôi tới đây để nhắc cậu nhớ về hôn ước giữa hai ta và cảnh cáo cậu đừng có ý định bỏ chạy. Cô gái kia cổ tình ôm chặt lấy tay cậu vào ngực mình. Đôi mắt đa tình lúng liếng.

Hồ Phách thì hết sức bức bối. Luru Ly ở bên cạnh cũng cảm thấy khó chịu. Học sinh trong trường thấy cảnh này cũng xúm vào xì xào bàn tán. Mấy đứa bạn thân của Hồ Phách ở bên cạnh thờ dài.

- Xem ra học kì mới sẽ có nhiều sóng gió đây. Hoa Thiên ở đâu đi đến gần Lưu Ly mỉm cười. Lưu Ly lập tức quay sang.

- Cô ấy là ai vậy anh Thiên?

- Chị họ của Hồ Phách, có thể nói cô ta là sinh vật phiền phức nhất thế giới.

Hoa Thiên xoa cằm nhìn Hồ Phách đang dờ khóc dờ cười đẩy cô ta ra, còn cô gái kia cứ như đĩa, bám chặt lấy cậu.

- Hồ Phách, lần này thì cậu không trốn được tôi nữa đâu. Tôi sẽ làm việc ở đây, chờ đến khi cậu tốt nghiệp, ba tôi sẽ tổ chức đám cưới cho hai ta. Cầm Vân khoanh tay trước ngực thông báo cho cậu một tin nóng hổi.

Hồ Phách nghe xong như bị một tảng đá ở đầu giáng xuống đầu, còn mấy cậu nhóc kia thì xuýt xoa ra vẻ háo hức lắm. Cô gái này ở lại trường, vậy là sắp tới sẽ có rất nhiều chuyện thú vị. Đối với những kẻ mà suốt ngày chỉ sợ thiên hạ quá thái bình như Gia Huy, Kiến Văn thì đây đúng là một tin tốt lành.

Đúng lúc này.

- Baby!

Lại một bóng trắng khác ào tới. Nhưng lần này nó ôm chầm lấy Lưu Ly. Cô bé kia ngơ ngác nhìn lên.

- Đức Duy! Sao anh lại ở đây? Đây đâu phải trường của anh.

- Anh tới đây để tìm em. Đức Duy nắm tay cô bé mỉm cười khoe ra hai cái lúm má đồng tiền cực kì đáng yêu. Con heo đen của cậu cũng ra sức dụi dụi vào chân Lưu Ly.-Lưu Ly, kì nghỉ vừa rồi thú vị chứ, cái gì đây?

Đức Duy nhìn thấy chú rùa nhỏ trên tay Lưu Ly liền đỡ lấy nó có vẻ thích thú. Cậu nhóc này là người yêu động vật, nhất là những động vật kì lạ hiếm thấy ở thành phố.

- Em bắt được trong cuộc thi săn ở nhà. Vì sợ để một mình nó thấy buồn nên em mang theo đến trường. Lưu Ly vuốt ve con rùa nhỏ.

Chú rùa dường như cũng hết nhút nhát hơn, nó thò cái đầu nhỏ xíu ra, giương hai con mắt trong veo ngắm nghía xung quanh rồi ngước lên nhìn Đức Duy. Cậu nhóc búng búng tay vào mai nó rồi khoác vai Lưu Ly.

- Hôm nay học xong chúng ta đi ăn kem nhé, anh biết có một tiệm kem rất ngon.

Lưu Ly ngước lên, còn chưa kịp nói gì thì đã bị Hồ Phách kéo lại. Tien tay cậu quăng con heo đen vào lòng Đức Duy đang đứng ngơ ngác cảnh cáo.

- Muốn sống thì biến đi! Chậm vài phút nữa tao cho người xù đẹp này đó.

- Làm gì mà nóng thế, cậu đang ghen à? Đức Duy nhìn Hồ Phách cười mỉa mai.

Hồ Phách lập tức tung một cú đá ngang mặt Đức Duy, cậu nhóc kia cười nhạt nhanh nhẹn lùi ra sau né được rồi quay đi.

- Được rồi, tạm biệt Lưu Ly nhé. À...Cậu tung tung chú rùa nhỏ trên tay mỉm cười.-Anh mượn nhóc này một chút nhé, tan học anh sẽ trả lại cho em.

Lưu Ly ngơ ngẩn gật đầu. Hồ Phách liếc cô nhóc có vẻ giận dữ. Không nói không rằng cậu nắm tay lôi cô vào lớp, bỏ lại cái đuôi dài ngoằng fan hâm mộ ở phía sau. Lưu Ly bị cậu nắm chặt tay đến sắp gãy thì nhăn nhó, hai người vừa đi vừa cãi nhau, mọi người còn thấy cô nhóc không khách khí nhè ngực cậu đâm túi bụi, hiển nhiên những cú đâm của cô nhóc chỉ đủ gây ngứa cho Hồ Phách.

Giờ học tiếp theo của Lưu Ly là vẽ theo mẫu. Cô bé đi đến lớp học của Hồ Phách định nhờ cậu khiêng giúp bức tượng thạch cao lên lớp làm mẫu vẽ. Bước đi của Lưu Ly đến đâu là thu hút ánh mắt của mọi người đến đó. Mấy đứa con gái thì tỏ ra ghen tị, đám con trai lại là fan hâm mộ cuồng nhiệt của cô, vì Lưu Ly rất đáng yêu và thánh thiện, cô bé còn là một trong ba thủ khoa xuất sắc nhất của trường.

- Lưu Ly!

Có tiếng ai gọi mình. Lưu Ly quay sang, cô ý tá mới vào trường Cầm Vân đang ngồi trên ghế đá, hai chân vắt chéo vào nhau. Lưu Ly nhìn cô ta mỉm cười nhẹ.

- Có chuyện gì vậy cô?

- Nghe nói em đang là bạn gái Hồ Phách?

- Đúng vậy.

Cầm Vân cười gần đứng dậy đi lại gần cô bé. Đôi mắt sắc lẹm như mắt điều hầu nhìn cô dò xét từ đầu đến chân ra vẻ coi thường. Lưu Ly thấy hơi khó chịu, đang định bỏ đi thì Cầm Vân kéo tay cô lại siết chặt, cô bé nhăn mặt khế kêu lên.

- Cô làm em đau!

Cầm Vân không buông, cố tình siết chặt bàn tay mình hơn. Nhìn sâu vào đôi mắt trong veo hút hồn của Luru Ly cười khẩy.

- Em thích Hồ Phách vì cậu ấy đẹp trai hay vì nhà cậu ấy giàu có. Còn nhỏ mà cũng ghê gớm phết nhỉ?

Luru Ly khẽ chớp mắt. Bà cô là ông chủ của một nông trại rộng hơn 1000ha đất, cộng thêm khu rừng già với giá trị khổng lồ hơn cả sự tưởng tượng của người ta thì việc gì cô phải dụ dỗ ai để có tiền? Cầm Vân không biết điều này nên nói tiếp.

- Bé con, tôi cảnh cáo em! Hồ Phách là của tôi, nếu em còn muốn sống yên ổn, lập tức chia tay với cậu ấy. Em không đấu lại tôi đâu. Nếu cứng đầu. Tôi sẽ rất vui lòng chỉ cho em đâu là địa ngục.

- Cô mới ở dưới đó chui lên phải không?

Luru Ly ngây ngốc hỏi lại, khóe miệng cười ra vẻ điệu cợt. Từ nhỏ đến giờ không biết cô bị hù dọa bao nhiêu lần rồi. Mà mấy cái người từ trước đến giờ hù dọa cô, nếu không kẻ một con dao sắc lẹm vào cổ cô thì cũng dí một khẩu súng nạp đầy đạn vào đầu cô, cô còn không thấy sợ, trình độ của bà cô này vẫn còn kém lắm.

- Mày nói gì? Cầm Vân bị Luru Ly chọc cho nổi điên định giơ tay tát cô.

Đúng lúc này Hồ Phách đi tới. Cầm Vân dừng lại, trề môi môi đỏ chót ra rồi đi lại ngồi phịch xuống ghế. Tiện tay ném hai đồng tiền xu xuống đất ra lệnh.

- Luru Ly! Tôi có chuyện cần nói với Hồ Phách, em đi mua cho tôi hai lon coca.

Giây phút này Luru Ly nhìn hai đồng tiền lẻ trước mặt bức bối. Bà chần chừ phần lờ lợt này nghĩ cô là đầy tớ của bà ta hay sao mà ra lệnh cho cô?

- Luru Ly không phải người hầu của cô, đừng có sai bảo con bé. Hồ Phách nhìn cô ta khó chịu.

- Hồ Phách! Về chuyện bức hình đó cậu tính sao? Có muốn tôi rửa ra rồi phát cho mỗi người trong trường một tấm không? Cầm Vân nhìn cậu cười nhạt. Hồ Phách bất giác hơi rùng mình.

- Bức hình? Bức hình gì thế? Luru Ly nhìn hai người tò mò.

- Luru Ly! Em đi mua hai lon coca cho cô ấy đi. Hồ Phách cười khổ đẩy Luru Ly đi.

- Chính anh mới nói em không phải người hầu của cô ấy mà. Sao giờ lại bắt em đi mua? Luru Ly nhìn cậu bức xúc.

- Chỉ đi mua hai lon coca thôi mà. Mau đi đi! Hồ Phách vẫn nhìn cô cười cười.

Luru Ly nhìn cậu, rồi nhìn Cầm Vân, cái bộ mặt chần chừ đầy son phấn kia đang cười rất đắc chí. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại bức bối. Cô nhìn hai đồng xu dưới đất, cúi xuống nhặt lên rồi phụng phịu quay đi.

Mua nước chứ gì? Cô đi là được chứ gì?

Thấy Luru Ly đi rồi Hồ Phách mới lao đến chiếc ghế đá ngồi gần cô ta nghiêng răng - Thực ra cô muốn gì Cầm Vân? Đừng có bày trò trước mặt Luru Ly nữa, tôi không có kiên nhẫn với cô đâu.

Cầm Vân cười nhạt. Cô lấy trong túi áo khoác ra một tấm ảnh phe phẩy trước mặt Hồ Phách, cậu nhóc giật mình vội chụp lấy xé vụn. Đó là tấm hình một cậu nhóc 8 tuổi trần trụi hoàn toàn đang ngủ gật trong bồn tắm. Mặc dù đứa trẻ còn nhỏ nhưng ai cũng có thể nhận ra đó là Hồ Phách, chính Hồ Phách cũng không biết mình bị mẹ chần chừ này chụp lên từ khi nào.

- Cầm Vân! Mau trả toàn bộ ảnh và phim gốc cho tôi.

Hồ Phách nhìn cô ta khản khoản. Nếu để tấm ảnh này cho đám Gia Huy biết được thì từ nay cậu khỏi dám vác mặt ra đường gặp ai. Cầm Vân rất hài lòng vì tấm hình, chỉ cần có nó Hồ Phách sẽ không dám làm trái ý cô ta nữa thôi, đến đây coi như bước đầu kế hoạch đã thành công.

- Hồ Phách, chúng ta hẹn hò nhé? Cầm Vân ôm lấy tay cậu bắt đầu dụ dỗ.- Chỉ cần cậu hẹn hò với tôi một tuần, tôi sẽ trả lại cậu bức ảnh.

- Tôi không thích phụ nữ lớn tuổi hơn mình.

Hồ Phách bình thần ngồi dựa lưng ra sau ghế nhìn ra hàng cây trước mặt với vẻ lơ đãng. Cầm Vân nhìn cậu, hàng chân mày được tia vẽ cẩn thận chau lại thành một hàng thẳng.

- Chúng ta chỉ chênh lệch có 5 tuổi thôi. Cầm Vân bắt đầu tru tréo lên.- Hồ Phách, ngay từ nhỏ tôi đã có tình cảm với cậu rồi, tôi đã cố gắng lắm mới thuyết phục được ba mình và anh trai cậu đồng ý cho chúng ta kết hôn với nhau, tại sao đến bây giờ cậu vẫn không chấp nhận tôi?

Hồ Phách nhìn cô ta thờ dãi. Vì có tình cảm với cậu từ nhỏ nên lên chụp hình nóng của người ta, để dành đến tận bây giờ đem ra uy hiếp sao? Cậu chẳng có hứng thú gì với bà chằn này, chỉ thấy bà ta giống mấy mẹ biến thái sờ sờ chuyện đi rình mò và tống tiền người khác.

- Nếu cậu không thích tôi đến vậy thì hẹn hò với tôi một tuần đi. Tôi hứa sau đó sẽ không bám theo cậu nữa. Cẩm Vân nhìn cậu tha thiết.

Hồ Phách cảm thấy không vui, nhưng cậu cũng không muốn chuyện rắc rối kéo dài nên quyết định xuống nước với cô ta một lần. Dù gì cũng chỉ là một buổi hẹn hò, đối với cậu mà nói cũng chẳng mất mát gì, tiện thể cắt được con đĩa đôi bám theo mình suốt 10 năm nay.

- Được! Chỉ một lần thôi đó, tôi sẽ hẹn hò với cô.

Cậu nói vừa cắt lên Hồ Phách đã thấy lạnh sống lưng. Dường như có cái gì rất là đáng sợ đang ở phía sau cậu, cậu chậm chậm quay lại. Luru Ly đang nhìn cậu, đôi mắt lạnh lẽo đáng sợ sát khí, hai bàn tay nhỏ bé bóp chặt hai lon nước khiến cậu có cảm giác như hai chiếc lon sắp bẹp dúm.

-Hồ Phách!!! Cô bé nhìn cậu nghiêng răng.

Dường như cô bé đã nghe được câu cuối cùng. Hồ Phách đứng dậy lúng túng. Luru Ly đã ném hai lon nước vào mặt cậu rồi giận dỗi bỏ đi.

Cẩm Vân cầm lon nước Hồ Phách đưa vui vẻ khui nắp. Đến khi chiếc nắp bật ra thì dòng nước ga cũng phun lên dữ dội ướt nhẹp khuôn mặt đầy son phấn của cô, chiếc áo trắng blouse cũng ướt nhem nước. Hồ Phách mỉm cười hài lòng.

- Biết ngay mà!

Luru Ly là con nhóc phá phách nghịch ngợm, đời nào chịu để cho người ta bắt nạt. Hồ Phách nhìn bộ dạng te tua của Cẩm Vân rồi vui vẻ đi vào lớp.

- Đồ chết tiệt, Hồ Phách!!!

Luru Ly vừa đi vừa đá văng hòn đá dưới chân. Hồ Phách hẹn hò với bà chằn mặt đầy son phấn đó? Thế mà cô còn nghĩ là Hồ Phách yêu cô thật. Những ngày ở nông trại còn tỏ ra quan tâm yêu quý cô, rút cục thì vẫn coi cô là một đứa trẻ. Cái gì mà bảo là thích cái tên Luru Ly? Cái gì mà bảo đừng quên anh? Giọng điệu sỗ Khanh. Hồ Phách đứng là kẻ hấu sặc.

Luru Ly phụng phịu, vừa đi vừa lầm bầm mắng. Ngày trước hôm nào tan học cũng chờ cô cùng về, hôm nay lại tung tăng cùng bà chằn kia hẹn hò. Xem ra cô đã nhìn nhầm con người của Hồ Phách rồi.

- Luru Ly!

Có ai đó vỗ vai cô bé, Luru Ly quay lại ngược khuôn mặt phụng phịu muốn khóc lên. Một chú rùa nhỏ ở trước mặt cô đang đong đưa trên một sợi dây chuyền đen nghệ thuật. Đây là tác phẩm sáng tạo tuyệt vời của Đức Duy. Cậu nhóc đưa chú rùa cho cô rồi cúi xuống sát mặt Luru Ly tò mò.

- Em khóc đó hả Luru Ly, có chuyện gì sao ?

Luru Ly nhìn cậu lắc đầu và rồi lại dán mắt vào chú rùa trên sợi dây với vẻ thích thú. Sợi dây được đan tết hết sức khéo léo thành một tấm lưới cột chặt lấy chiếc mai của chú rùa nhỏ, nhưng vẫn đảm bảo cho bốn chân của nó có thể tự do hoạt động, làm thành mặt dây chuyền Luru Ly có thể đeo nó trên cổ đem đi khắp nơi dễ dàng hơn.

- Em thích không? Anh phải làm suốt buổi sáng mới được đó. Đức Duy xoa xoa đầu cô bé rồi nhìn quanh.- Hồ Phách đâu rồi? Sao hôm nay nó không đi cùng em?

Nghe đến nhắc Hồ Phách, Luru Ly lại cảm thấy khó chịu. Cô bé đeo sợi dây chuyền có chú rùa lên cổ nói bằng giọng bức xúc.

- Anh ta đi hẹn hò với cô y tá gọi cảm rồi.

- Cái bà chằn mặt đầy son phấn đó hả? Thì ra thằng này lại có sở thích với những người phụ nữ hơn tuổi. Rồi cậu nhìn Luru Ly mỉm cười thật tươi khoe ra hai cái lúm má đồng tiền đáng yêu của mình. -Luru Ly! Đi ăn kem với anh nhé.

Luru Ly suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu. Dù sao bây giờ cũng còn sớm. Hơn nữa hôm nay bài tập không nhiều, chỉ đi ăn kem một chút cũng không thành vấn đề.

Ngày hôm sau.

- Luru Ly, cô Cẩm Vân gọi cậu lên phòng y tế đó .

Vừa tan học đã nghe lớp trưởng thông báo. Cô bé ngược lên khó hiểu, bà cô chằn tinh gọi cô lên gặp có chuyện gì? Luru Ly xếp nhanh sách vở vào ba lô và đi lên phòng y tế. Nhưng cô bé đâu biết được đã có người tới đó trước cô.

- Hồ Phách! Sao hôm qua cậu dám cho tôi leo cây? Cậu khiến tôi mất mặt với bạn bè lắm biết không? Cẩm Vân nhìn Hồ Phách oán trách.

Hồ Phách vẫn ngồi trên ghế, lơ đãng rót trà uống bỏ ngoài tai những lời lải nhải của bà cô lẩm chuyên. Cẩm Vân bị thái độ phớt lờ của cậu chọc cho nổi điên, cô ta đi đến trước mặt cậu đập tay xuống bàn hét lớn.

- Hồ Phách, cậu có nghe tôi nói không đó?

- Ôn ào quá. Hồ Phách quay đi khi thấy bộ ngực gợi cảm của Cẩm Vân cố tình đặt trước mặt mình.- Hôm qua tôi bận.

Thấy mỹ nhân kế dụ dỗ không được Hồ Phách, Cẩm Vân liền đi đến bàn làm việc của mình lấy ra một chiếc túi có mấy tấm ảnh và phim phe phẩy.

- Cậu không muốn lấy lại hình của mình sao?

- Cô gọi tôi lên đây không phải để trả lại cho tôi sao? Hồ Phách đứng dậy đi đến định giật lấy chiếc túi, nhưng Cẩm Vân đã giơ lên cao, nhìn cậu bằng con mắt đa tình, mỉm cười.

- Hôn tôi rồi tôi sẽ trả lại cho cậu.

- Đưa đây!

Hồ Phách đi lại gần Cẩm Vân, quyết định dùng bạo lực cướp lại mấy tấm ảnh nóng hổi nhỏ của mình.

Cẩm Vân cười gian xảo, cô ta lùi dần lại một chiếc giường gần đó rồi giả vờ ngã xuống. Hồ Phách cũng không quan tâm lao đến giật lấy chiếc túi có mấy tấm hình. Cẩm Vân nhân lúc Hồ Phách đang gỡ tay mình lấy chiếc túi liền vòng tay kia qua ôm chặt lấy cậu, đôi chân dài gợi cảm cũng vòng qua quắp chặt lấy cậu. Tư thế của hai người lúc này phải nói là cực kì mờ ám.

- Cô Cẩm Vân, em vào nhé.

Cánh cửa phòng y tế mở xạch ra, Lưu Ly bước vào và chết lặng.

- Lưu Ly?

Hồ Phách quay lại nhìn cô bé. Giờ thì cậu hiểu Cẩm Vân đã tính toán chuyện gì khi gọi cậu và Lưu Ly lên đây rồi. Hồ Phách giật phăng lấy chiếc túi nhỏ và đứng dậy. Nhưng Cẩm Vân vẫn ghì chặt lấy cậu, rồi quay sang Lưu Ly nói bằng giọng khiêu khích.

- Ra ngoài chờ một chút, cô và Hồ Phách đang bận.

- Im đi!!!

Hồ Phách xô Cẩm Vân ra và đứng dậy đi lại gần Lưu Ly. Cô bé kia vẫn đứng im nhìn cậu. Thần thờ. Đôi mắt trong veo vô cảm và có gì đau xót không thể diễn tả nổi.

Lần đầu tiên yêu thương một người. Lần đầu tiên bị phản bội. Hồ Phách lại là một người tệ hại đến mức này sao? Không lẽ từ trước đến giờ anh chỉ đùa giỡn với tình cảm của cô thôi sao?

- Lưu Ly, chuyện này không như em nghĩ đâu. Hồ Phách nhìn cô bé bối rối.

- Là tại em không hấp dẫn bằng cô ấy sao? Lưu Ly nhìn cậu, ánh mắt không giấu nổi vẻ giận dữ.

Hồ Phách thấy Lưu Ly nghi ngờ mình thì tỏ ra thất vọng. Lưu Ly ở bên cạnh cậu lâu như vậy, cô bé không lẽ không hiểu cậu là người như thế nào, vậy mà bây giờ lại đi nghi ngờ cậu. Cậu nắm lấy hai vai cô bé hết lớn.

- Đồ ngốc!!! Đúng là em không hấp dẫn bằng...

Hồ Phách còn chưa kịp nói hết câu đã nhận một cú tát như trời giáng vào giữa mặt. Lưu Ly nhìn cậu căm phẫn rồi quay lưng bỏ đi. Hồ Phách vẫn đứng đó, đưa tay vuốt xoa một bên mặt đã hằn đỏ năm ngón tay của cô bé. Cẩm Vân thấy cảnh tượng này thì hết sức rất hài lòng vòng tay qua người cậu ôm chặt.

- Mặc kệ con bé đó đi. Chúng ta tiếp tục vui vẻ nhé, Hồ Phách!

Khóe môi Hồ Phách khẽ nhếch lên nụ cười nửa miệng, hai bàn tay đưa xuống gỡ tay Cẩm Vân ra một cách dễ dàng. Rồi cậu móc trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho cô ta.

- Cái gì đây? Cẩm Vân nhìn chiếc hộp tò mò.

- Quà tặng cô đó.

Hồ Phách nói rồi lạnh lùng đi ra ngoài, tiện thể lấy ổ khóa, khóa luôn cửa phòng lại. Ba giây sau thì cậu nghe thấy một tiếng gào thét thống thiết vang lên trong phòng:

- Á!!! Gián!!

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Những ngày giông bão

Lưu Ly bước từng bước chậm chạp trên con phố vắng, khóe mắt hơi cay. Cô bé dừng lại đưa tay dụi mắt. Thì ra là cô đang khóc. Cô lau mạnh cổ gạt cho nước mắt không thể chảy ra, nhưng trái tim vẫn đau nhói. Con rùa nhỏ trên ngực cô thò cái đầu nhỏ xíu ra nghiêng ngó nhìn, dường như nó biết Lưu Ly đang buồn nên cố tìm cách an ủi cô. Lưu Ly ôm chặt nó vào ngực. Ít ra thì cô còn một người bạn có thể tin tưởng.

Chuyện hôm nay đúng là cú sốc lớn đối với Lưu Ly. Nhưng cô nào biết được với những gì mà mình sắp đối mặt thì chuyện này chỉ như giọt nước mưa quá nhỏ nhoi trước cơn giông bão.

Con đường vắng đưa cô về ngôi nhà trọ quen thuộc. Và một cảnh tượng kinh hoàng diễn ra trước mắt cô. Ngôi nhà đang bốc cháy dữ dội. Lưu Ly nhìn vào căn nhà hốt hoảng. Những bức tranh mà cô vẽ suốt hai năm nay đã trở thành tro bụi trong biển lửa.

Gió nổi lên, lửa càng lúc càng bốc lên cao hơn, vương trong gió cô còn cảm thấy có mùi xăng nồng nặc. Trái tim Lưu Ly đập mạnh, linh tính cho cô biết có chuyện không hay đã xảy ra. Đột nhiên có mấy chiếc xe hơi đen bóng lao đến vây lấy Lưu Ly, cô bé nhận ra chúng, cả những người đang ở trong xe nữa. Là thuộc hạ của ba cô.

- Cô chủ! Thanh Tùng bước ra có vẻ lo lắng.- Mau về nhà thôi.

- Anh Tùng, ở nhà đã có chuyện gì xảy ra sao? Lưu Ly nhìn anh ta lo lắng, khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi.

- Anh Vỹ sai chúng tôi đến đón cô về. Thanh Tùng nhìn cô bé nói ngắn gọn.- Mọi chuyện cụ thể ra sao cô về đến nơi sẽ rõ.

Lưu Ly chưa kịp nói gì thì người thanh niên này đã lôi cô vào trong xe, chiếc xe vội vã lăn bánh đi trong trời chiều. Lưu Ly vẫn còn ngoái lại nhìn ngôi nhà của mình một lần nữa, lửa vẫn bốc lên ngùn ngụt, xa xa đâu đó đã có tiếng còi xe cứu hỏa vọng lại.

Suốt quãng đường về Lưu Ly cứ thấp thỏm mãi không yên. Nhưng dù cô có gắng hỏi thế nào thì những người bên cạnh cô vẫn chỉ đáp trả lại bằng sự im lặng, điều này càng khiến cô cảm thấy lo lắng hơn. Hai bàn tay nhỏ nắm chặt lấy mép váy run rẩy, chưa lúc nào Lưu Ly thấy sợ hãi như bây giờ.

Một cơn mưa ập đến, trời giông gió đập mạnh khiến bầu trời tối sầm lại, nhưng ba chiếc xe hộ tống Lưu Ly vẫn không giảm tốc độ, lăn bánh đều đều trên con đường đen tối. Gió rít qua những cành lá tạo nên những âm thanh thật ghê rợn. Nỗi lo trong lòng cô lại càng lớn hơn, con rùa nhỏ thò đầu ra chớp chớp mắt nhìn cô, Lưu Ly cũng không vuốt ve nó như mọi lần nữa. Dương Vỹ cho người tới đón cô về gấp như vậy chắc chắn là có chuyện gì không hay. Còn căn nhà trọ của cô, rốt cuộc thì ai đã đốt nó? Là kẻ thù của nhà cô sao?

Trái tim cô càng đập mạnh hoang mang hơn. Cô hi vọng không phải là người của Thành Phong, Dương Vỹ và Linh Lan sắp kết hôn, ông ta không thể gây chiến với nhà cô được. Hay là chính ba cô mới là người gây chiến? Lưu Ly lắc đầu, cố ngăn mình không nghĩ ngợi nữa. Con đường về nhà mọi khi vẫn bình thường sao bây giờ cô lại cảm giác như nó dài như vậy. Xe vẫn cứ đi mãi trong màn đêm mưa gió.

Cuối cùng thì cũng đến nơi. Chiếc xe dừng ở cổng. Lưu Ly vội lao vào nhà. Tòa lâu đài trắng lộng lẫy luôn sáng rực ánh điện bây giờ tối om. Điều này càng khiến cô lo lắng hơn. Những người đi đón Lưu Ly không đi theo cô, Lưu Ly không để ý. Cô cũng không nhận ra được thái độ của họ từ lúc đi đón cô đã tỏ ra rất lạ.

Lưu Ly chạy thật nhanh vào nhà. Bộ váy đồng phục ướt sũng nước mưa. Cô thở gấp cố bước đi thật nhanh trên bãi cỏ xanh.

“Đoàng”

Một tiếng sấm vang lên xé toạc màn đêm. Lưu Ly giật mình khựng người lại.

Một loạt tiếng sấm tiếp tiếp đó lại vang lên. Nó từ trong nhà phát ra. Lưu Ly hốt hoảng mở cửa lao vào. Nhưng đúng lúc đó có một vật gì bay ra đập thẳng vào ngực cô khiến cô ngã ra sau. Trong ánh sáng mập mờ cô nhìn thấy một con chim đang lao vào mình, nó dùng móng vuốt và mỏ tấn công Lưu Ly, cố tình không để cô bước vào nhà. Lưu Ly lấy tay gạt nó ra. Nhưng con chim càng cố tấn công cô hơn.

- Hades...mày làm sao vậy, tránh ra mau!

Lưu Ly không hiểu ý tốt của nó, cố gắng gạt nó sang một bên, mở cửa ra và lao vào trong. Và một tia chớp nổi lên khiến cô thấy rõ cảnh tượng kinh hoàng trước mặt. Đó là cảnh tượng mà cả đời này có lẽ Lưu Ly cũng không thể nào quên được.

Ông Hạ đang nằm hấp hối trong vũng máu. Dương Vỹ đứng bên cạnh ông. Nhắm sấm vào cô và lạnh lùng bóp cò. Viên đạn xé gió bay thẳng vào ngực Lưu Ly, cô bé ngã vật ra sau.

- Lưu...Ly...

Ông Hạ cố gắng lết lại gần con gái, bàn tay đỏ máu cố với ra phía trước. Nhưng dường như chút sức lực cuối cùng của ông cũng không còn. Ông chỉ có thể run rẩy nhìn cô bé, hai dòng nước mắt từ khóe ứa ra chảy dài.

- Đừng lo, ông sẽ sớm gặp lại con bé thôi.

Dương Vỹ nhìn Luru Ly nằm gục dưới sàn, khóe môi nhếch nhếch cười nửa miệng, rồi lạnh lùng quay sang ông Hạ với ánh mắt thỏa mãn. Cây súng lại nhắm vào đầu ông chuẩn bị siết cò.

Nhưng rồi một tiếng động nhỏ vang lên khiến anh ta dừng lại, viên đạn trên ngực Luru Ly rơi ra lăn xuống sàn nhà. Cô bé từ từ mở mắt ra ngồi dậy. Có thể coi đây là một kì tích, viên đạn mà Dương Vỹ bắn vào cô đã trúng vào chiếc mai của chú rùa nhỏ Luru Ly đeo trước ngực. Cô chỉ bị áp lực của viên đạn làm hơi tức ngực một chút. Con rùa có lẽ bị đau, nó ló chiếc đầu nhỏ ra ngó nghiêng một chút rồi lại chui vào vỏ.

Dương Vỹ nhìn con rùa đeo trên ngực cô bé hiểu ra vấn đề. Cây súng lại chuyển hướng nhắm vào đầu Luru Ly. Còn Luru Ly, cho đến tận lúc này cô vẫn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô từ từ đứng dậy nhìn ba mình đang nằm thoi thóp, sau đó ngược ánh mắt trong veo vô hồn lên người trước mặt lấp bắp.

- Dương Vỹ... tại sao?

Dương Vỹ nhìn cô mỉm cười. Nhưng không phải nụ cười ấm áp đầy yêu thương như ngày nào, mà là nụ cười nửa miệng đáng sợ giành cho kẻ thù. Ngón tay chậm chậm siết cò.

- Đừng!!!

Ông Hạ vội đưa bàn tay run rẩy ra nắm lấy chân anh ta.

- Dương Vỹ... tôi cầu xin cậu, đừng giết Luru Ly. Mọi tội lỗi đều do tôi mà ra, con bé không làm gì sai cả... xin hãy tha mạng cho nó.

- Pap...py... Luru Ly cất tiếng, cổ họng cô khàn đặc, đôi mắt thần thờ nhìn ông đang nằm gục dưới sàn.

Đã có chuyện gì xảy ra? Cô không hiểu. Tại sao Dương Vỹ lại giết pappy? Tại sao anh ấy lại muốn giết cô? Cô thật sự không hiểu. Tại sao không phải một ai khác mà lại là Dương Vỹ? Đây không thể nào là sự thật.

Bên ngoài trời những tia chớp không ngừng nổi lên tạo ra thứ ánh sáng mờ ảo chiếu rọi vào căn phòng. Luru Ly vẫn đứng lặng im, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào họng súng đen ngòm trước mặt.

Ở dưới đất, ông Hạ ngược khuôn mặt bê bết máu nhìn cô đau khổ, rồi cố gắng lấy chút sức lực cuối cùng đưa cánh tay nhuộm đỏ máu còn lại nắm chặt lấy chân Dương Vỹ van xin.

- Dương Vỹ... làm ơn hãy tha mạng cho Luru Ly. Con bé không có tội gì cả... làm ơn đừng giết nó, tôi van xin cậu.

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên má Luru Ly. Dương Vỹ nhìn thấy, ngón tay siết cò súng chột khựng lại. Luru Ly nhìn ba mình, nước mắt trào ra. Một con người cổ chấp như ông, một kẻ kiêu ngạo như ông mà có lúc van xin người khác? Chỉ vì cô?

Dương Vỹ hạ khẩu súng xuống cười nhạt.

- Ông nói đúng, nếu để con bé chết ngay bây giờ thì dễ dàng cho nó quá. Như vậy món nợ tôi đòi lại từ ông vẫn còn quá thiệt thòi.

Ông Hạ thở dốc, máu vẫn không ngừng tứa ra trên nền nhà. Nhưng đôi mắt đau đớn vẫn cố ngược nhìn về đứa con gái trước mặt. Luru Ly đứng bất động một chỗ. Cơ thể cô dường như không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có nước mắt là vẫn mãi tuôn rơi. Dương Vỹ chậm chậm đi lại đứng trước mặt cô, bàn tay lạnh lẽo đưa lên gạt một giọt nước mắt đang lăn trên khuôn mặt bé nhỏ của cô.

- Luru Ly! Anh phải cảm ơn em. Dương Vỹ cất tiếng, đôi mắt đen thẳm nhìn sâu vào đôi mắt trong veo vô hồn của Luru Ly, giọng đều đều.- Nhờ em ép ba mình nhường lại vị trí lão đại cho anh, anh mới có thể thu tóm tất cả quyền lực và được như ngày hôm nay. Luru Ly, anh giết được ba em hoàn toàn nhờ vào sự giúp đỡ của em.

Trái tim Luru Ly như bị một mảnh thủy tinh cứa nát. Những lời Dương Vỹ vừa nói khiến cô thấy nghẹt thở, ngực cô đau nhói lên từng hồi. Cô không biết chuyện gì đang diễn ra. Nhưng điều duy nhất cô hiểu, cô chính là kẻ đã đẩy ba mình vào chỗ chết. Dòng nước mắt trong veo lại trào ra. Dương Vỹ đưa tay gạt đi cho cô.

- Tha mạng cho em lần này, coi như anh cảm ơn em. Dương Vỹ lạnh lùng cất bước quay đi.- Lên đường mạnh giỏi nhé, lão đại!

Dương Vỹ đi rồi, Luru Ly vẫn đứng bất động nhìn ông Hạ. Đôi mắt trong veo vô hồn nhạt nhòa. Dưới sàn máu vẫn loang ra, tanh nồng. Rồi đôi chân nhỏ bé yếu ớt run rẩy bước lại gần ông gục xuống.

- Pappy... Là thật sao? Chính con đã hại chết pappy thật sao?

Ông Hạ nhìn con, bàn tay run run cố đưa lên chạm nhẹ vào khuôn mặt cô bé.

- Không, Luru Ly... Không phải lỗi của con.

Lưu Ly òa khóc. Những giọt nước mắt nóng hổi rơi nhẹ trên mặt ba mình, cuốn trôi đi vết máu tanh nồng. Thì ra tất cả là do cô. Cô chính là kẻ đã giết ông, cô chính là người đẩy ông vào chỗ chết, thế mà ba cô lại cầu xin Dương Vỹ tha mạng cho cô. Tại sao ông phải làm như vậy? Lưu Ly cảm thấy cô hoàn toàn không đáng để ông làm vậy.

Cô khóc, khóc rất nhiều, cổ họng nghẹn lại, đôi bàn tay bé nhỏ cố ôm chặt lấy ông. Từ trước đến giờ ông luôn yêu thương cô, quan tâm chăm sóc cô. Cô tránh né ông. Bảo rằng ông phiền phức. Bây giờ ông sắp biến mất rồi cô lại thấy đau đớn và sợ hãi. Hai bàn tay nhỏ bé của Lưu Ly nhuộm đỏ máu cố ôm chặt ông, tưởng rằng như vậy ông sẽ không bỏ cô mà đi.

Nhưng không được rồi.

Con người là sinh vật ngu ngốc nhất trên đời. Không bao giờ chịu trân trọng những người ở ngay bên cạnh mình, đến khi mất đi rồi lại thấy hối tiếc. Lưu Ly đã nghe người ta nói điều này rất nhiều lần, cô thờ dãi và cho rằng đó chỉ là những lời vô nghĩa rất nhiều lần. Nhưng bây giờ cô đã hiểu.

- Con gái ngoan...nín đi nào. Ông Hạ cố gượng cười.- Không phải lỗi của con mà. Không phải tại con.

- Pappy...Lưu Ly nhìn ông, khuôn mặt đầm nước. Ánh mắt trong veo đau đớn, đôi môi nhỏ khẽ mấp máy.-Pappy! Con biết lỗi rồi, từ nay con sẽ ngoan ngoan nghe lời pappy, con sẽ không bỏ đi nữa, con không cãi lời pappy nữa, con sẽ ở nhà với pappy, pappy đừng bỏ con...

- Lưu Ly...Con đừng khóc! Ông Hạ đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc con gái.-Con là lẽ sống duy nhất của ba...cho đến tận lúc này. Chạy đi Lưu Ly, con phải sống, mau trốn khỏi đây đi.

Lưu Ly gục xuống người ông và khóc. Ông Hạ mỉm cười đưa tay ôm lấy con gái, đôi môi mấp máy cố gắng nói cho cô biết lời trấn an cuối cùng.

Từ căn bếp gần đó, một bóng người run rẩy bước lại gần hai cha con Lưu Ly, đó là chị Noong, cũng là người giúp việc duy nhất còn ở lại trong ngôi nhà. Bên ngoài trời vẫn trút mưa tầm tã. Trong tiếng mưa ào ạt không ngớt đó chỉ có tiếng khóc ngắt quãng yếu ớt của cô gái bé nhỏ.

Dương Vỹ đã bỏ đi đâu không ai biết. Ngôi biệt thự nhà Lưu Ly cũng trở nên quanh quẽ. Người làm và thuộc hạ của ông Hạ trước đây đều đã bỏ đi hết. Người duy nhất liều lĩnh ở lại là chị Noong, người thân cận với Lưu Ly nhất. Chị ta cũng là người đã chứng kiến cảnh ông chủ bị giết, chị ta muốn ngăn cản Lưu Ly trở về, nhưng không có cách nào, chỉ biết nấp một chỗ và khóc.

Bây giờ thì Lưu Ly mới biết được toàn bộ sự việc. Thì ra Dương Vỹ đã âm mưu cướp ngôi vị lão đại và giết ba cô từ lâu. Việc anh ta nói muốn kết hôn cùng Linh Lan thực chất chỉ là một màn kịch do anh ta dựng lên, hai cha con Thành Phong đã bắt tay với anh ta diễn trọn vẹn vở kịch này. Dương Vỹ biết Lưu Ly là một cô bé ngây thơ, vì hạnh phúc của anh, cô nhất định sẽ ép ba mình nhường lại cho anh vị trí thừa kế. Và mọi việc thuận lợi đúng như anh ta dự đoán. Lưu Ly đi học chưa lâu anh ta đã loại bỏ hết tất cả thuộc hạ thân tín của ông Hạ, ngôi nhà trọ của Lưu Ly cũng là do anh ta sai người phóng hỏa. Sau đó anh ta cho người đón Lưu Ly về, muốn giết cả cô bé và ông Hạ cùng một lúc.

Lưu Ly đã quá tin tưởng Dương Vỹ, mà quả thật cô cũng không thể không thể ngờ người anh trai mà mình yêu thương tin tưởng nhất có một lúc lại quay sang giết hai ba con cô. Đến tận bây giờ cô vẫn còn mơ hồ vào sự thật diễn ra trước mắt.

Nhưng đây là sự thật.

Trong ngôi nhà rộng thênh thang mờ ảo. Lưu Ly ngồi bó gối một chỗ thẫn thờ nhìn vết máu khô của ba mình còn vương lại trên sàn. Tang lễ của ông được cô và chị Noong tổ chức thật đơn giản. Hai người chỉ có thể đắp cho ông một ngôi mộ nhỏ trên đồi bên cạnh ngôi mộ của mẹ cô. Không người đi đưa tiễn, không trống kèn, không có những lời kinh cầu nguyện. Chỉ có nước mắt hối hận của cô gái nhỏ vương trên cánh hoa lưu ly xanh biếc.

Bên ngoài trời vẫn mưa tầm tã không ngớt, bộ váy đồng phục của Lưu Ly ướt sũng cô bé cũng không buồn thay ra. Cô cứ ngồi một chỗ, đôi mắt thẫn thờ nhìn vào hư không. Cảm xúc của cô bây giờ là trống rỗng. Bởi cô đã làm được một việc thật lớn lao, cô đã hại chết ba và những người thuộc hạ thân tín của ông. Lưu Ly không biết bây giờ mình phải làm gì. Cả người cô không có một chút sức lực nào nữa rồi.

- Công chúa nhỏ! Chị Noong đi lại gần cô đặt tay lên vai cô an ủi.-Em đừng buồn nữa. Mau lại ăn chút gì đi, chị nấu súp cho em rồi, từ hôm qua đến giờ em chưa ăn gì rồi, cứ như thế này em sẽ chết mất.

Lưu Ly không trả lời. Hai cánh tay ôm chặt gối, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm xuống vết máu khô dưới sàn nhà. Con rùa nhỏ trên ngực chui đầu ra khỏi mai nghiêng ngó nhìn cô. Lưu Ly vẫn lặng yên. Từ tối qua đến giờ cô cứ thẫn thờ như một cái xác không hồn. Mà Lưu Ly cũng không biết rằng mình còn sống hay không, cô chỉ thấy cuộc sống của cô bây giờ thật vô nghĩa. Chính cô đã tự phá hủy tất cả mọi thứ quan trọng nhất của mình. Bây giờ thì cô đã mất hết rồi. Người thương yêu cô nhất đã chết. Người cô tin tưởng nhất đã phản bội lại cô. Ba cô chết cô rất đau lòng, nhưng người giết ông là Dương Vỹ lại càng khiến cô đau lòng hơn.

Dương Vỹ đã sống cùng cô từ nhỏ, trước giờ anh luôn là người bảo vệ chăm sóc cho cô, biết bao lần bất chấp mạng sống vì cô. Không tiếc để bàn tay mình nhuộm máu vì cô. Vậy mà bây giờ lại quay sang giết cô. Trong đầu Lưu Ly không ngừng vang lên lời thắc mắc. Dù đã tận mắt chứng kiến anh giết ba cô nhưng cô vẫn không muốn tin đây là sự thật, cô vẫn hi vọng đây chỉ là con ác mộng, nhắm mắt lại và mở ra hi vọng con ác mộng sẽ biến mất. Nhưng cô nhắm mắt lại không biết bao nhiêu lần rồi, vậy mà khi mở mắt ra con ác mộng vẫn không biến mất. Đây không phải là ác mộng nữa, là hiện thực.

Lưu Ly thấy hối hận. Giá mà trước kia đừng cố chấp ép ba giao lại vị trí thừa kế cho Dương Vỹ, giá mà cô đừng cố can thiệp vào mối quan hệ phức tạp của ông và Thành Phong, nếu như vậy bây giờ ba cô hẳn vẫn còn sống. Nước mắt Lưu Ly cứ muốn trào ra, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt.

- Lưu Ly à...ngoa nghe lời chị đi, mau đi thay đồ rồi ăn chút gì đi! Chị Noong nhìn cô bé rom róm nước mắt, cố kéo cô bé dậy.

Đúng lúc này cánh cửa bật tung ra, rồi một toán người ủa vào trong. Chị Noong nhìn lên hốt hoảng.

- Dương Vỹ...

Dương Vỹ dẫn đầu đám người đang đi vào nhà. Luru Ly nghe thấy tiếng bước chân đang tiến lại gần mình, cô bé chậm chạp ngược lên. Dương Vỹ đứng nhìn cô, anh ta đã bỏ đi suốt hai ngày nay, Luru Ly không biết anh ta đã đi đâu, nhưng cô tin chắc Dương Vỹ sẽ về, và đúng là anh đã về. Đôi dây da bóng loáng ướt nước mưa, chiếc áo khoác đen dài qua gối bận trên cơ thể hoàn mĩ khiến anh như một tử thần dưới địa ngục. Thật đẹp nhưng cũng thật nguy hiểm. Anh nhìn cô, khoe miệng hơi nhếch lên cười. Lí trí của Luru Ly chậm chậm khôi phục. Anh ta định giết cô? Chị Noong thấy Dương Vỹ đi đến gần Luru Ly thì sợ hãi vội ôm chặt lấy cô bé nhìn anh khản khết.

- Dương Vỹ! Xin đừng hại Luru Ly. Con bé không làm gì nên tội cả, cậu cũng biết từ trước đến giờ trong nhà này Luru Ly là người thương yêu cậu nhất, làm ơn tha mạng cho nó đi!

Dương Vỹ lạnh lẽo nhìn bộ dạng run rẩy sợ hãi của cô, gằn giọng.

- Cút ra!

Chị Noong hoảng hốt, cơ thể run lên bần bật nhưng vẫn cố ôm chặt lấy Luru Ly, hai tên thuộc hạ của Dương Vỹ đã lôi chị ra. Luru Ly vẫn ngồi im một chỗ dưới sàn. Không sợ hãi, không lo lắng. Vì trên đời này chẳng còn điều gì khiến cô phải sợ hãi nữa rồi. Dương Vỹ đi đến trước mặt cô, bàn tay lạnh ngắt nâng cằm cô lên, mỉm cười.

- Cảm giác hại chết ba mình thấy thế nào? Có tệ hơn là bị người mình tin tưởng nhất phản bội không, Luru Ly?

Luru Ly không trả lời, đôi mắt trong veo trống rỗng. Vài giọt nước mưa lạnh ngắt trên tóc cô nhỏ tong tong xuống tay anh. Dương Vỹ nhìn khuôn mặt thần thờ của cô cười hài lòng. Luru Ly đang đau khổ, cô bé bị cảm giác tội lỗi dày vò, đây chính là điều mà anh trông đợi khi tha mạng cho cô. Nhưng chỉ như vậy thì chưa đủ. Anh muốn Luru Ly phải đau đớn hơn nữa, khổ sở hơn nữa, tuyệt vọng hơn nữa. Anh muốn nhìn thấy cô phải vùng vẫy trong địa ngục, địa ngục do chính anh mở ra và đẩy cô vào. Cánh tay thô bạo kéo cô bé đứng dậy.

- Luru Ly! Trước giờ em luôn sống trong một thế giới đẹp đẽ đầy màu hồng, đã đến lúc em nên chia tay với nó rồi đó. Anh sẽ chỉ cho em biết thế nào là địa ngục. Vừa nói Dương Vỹ vừa thô bạo kéo cô bé ra ngoài.

Ngoài trời mưa tầm tã, những giọt nước lạnh ngắt từ trên cao lao xuống như những viên đá nhỏ khiến mặt Luru Ly rất buốt, nhưng cô vẫn không để ý, không phản kháng, lặng lẽ để Dương Vỹ kéo mình đi. Ra đến cổng, Dương Vỹ dừng lại bóp chặt cằm cô mỉm cười.

- Trước đây em là công chúa nhỏ. Anh là chàng vệ sĩ bên cạnh em. Còn bây giờ anh là chủ ở đây. Em trở thành kẻ tha phương cầu thực. Luru Ly, đây chính là số phận của em.

Nói rồi anh xô ngã cô xuống đất, lạnh lùng quay vào trong. Luru Ly ngồi bệt dưới cỏ. Ánh mắt trong veo nhìn cánh cổng đang khép chặt trước mặt mình. Từng giọt nước lạnh ngắt vẫn trút xuống ào ạt. Khuôn mặt cô bị mưa lạnh làm cho trắng nhợt, mái tóc xõa qua vai bết lại. Nhìn cô bây giờ thì thâm tội nghiệp không khác gì một con búp bê bị người ta vứt bỏ.

Luru Ly không ý thức được chuyện gì nữa. Cô không quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra với mình nữa. Điều duy nhất bây giờ cô còn nhớ được: cô chính là kẻ đã hại chết ba mình. Đôi chân nhỏ bé cố gượng dậy bước từng bước loạng choạng về phía trước. Ngôi nhà xa dần sau lưng cô, Luru Ly không hề ngoái lại nhìn nó một lần. Cô đi, nhưng không biết mình đi đâu.

Mưa tuôn trắng xóa làm mọi thứ trở nên mờ mịt, từng đợt gió thổi thốc qua khiến những hàng cây hai bên đường kêu rầm rập tựa hồ như sắp bị gió cuốn gãy nát. Gió gào thét, gió quạt mạnh làm xiêu vẹo bóng dáng nhỏ bé của Luru Ly. Cô nhìn xung quanh, mọi thứ thật yên ắng, chỉ có tiếng mưa ào ào mãi không ngớt. Luru Ly thấy lạnh ngắt, cả người mình run lên bần bật, hai chân tê cứng khiến cô muốn gục xuống. Nhưng cô vẫn cố bước đi.

Mơ hồ, đau đớn. Luru Ly cứ vậy đi mãi, đi mãi như một kẻ mộng du. Không phương hướng, không mục đích. Cho đến lúc dừng lại cô mới thấy mình đang ở trong thị trấn. Vì trời mưa nên mọi người ít đi ra đường, thị trường mới có bóng một vài chiếc dù lao đi vội vã. Bóng dáng nhỏ bé của Luru Ly liêu xiêu trong mưa, hai chân vẫn mơ hồ bước về phía trước.

Có vài người nhìn thấy cô, nhưng không ai buồn hỏi thăm cô, họ lướt qua cô thật nhanh như thể cô là vật vô hình. Trước đây chỉ cần thấy bóng cô là mọi người đều vồn vã hỏi thăm, cười đùa. Nhưng bây giờ thì mọi thứ hoàn toàn ngược lại. Cô đang đứng trên đất của mình, nhưng lạc lõng như bước vào một thế giới khác, những ánh mắt vô cảm vẫn chăm chăm vào cô, những tiếng xì xào bàn tán nổi lên, nhưng tuyệt nhiên không một ai đến bên cạnh cô.

Luru Ly mơ hồ nhìn con mưa trước mặt. Cơ thể cô nặng trĩu, đầu óc quay cuồng. Cô không thể bước tiếp đi nữa. Cô bé ngồi gục xuống bên một gốc cây trước một cửa tiệm bán đồ ăn. Bên trong là đám thanh niên đang tụ tập. Mùi thức ăn thơm phức từ trong quán bốc ra khiến Luru Ly thấy hơi tỉnh người. Có lẽ vì bụng cô đang đói cồn cào, bây giờ cô mới nhớ là từ hôm qua đến giờ cô chưa ăn uống gì cả. Có lẽ đây là nguyên nhân khiến cô nhanh chóng kiệt sức. Cô đưa tay vào túi. Không có một đồng lẻ. Dương Vỹ đã ném cô ra ngoài khi trên người cô không có một xu dính túi.

Bây giờ có muốn đi khỏi đây cũng khó. Rồi Luru Ly cúi xuống cười buồn. Đi khỏi đây? Đi đâu? Đã không còn chỗ nào để cô tới nữa. Không còn nơi nào thuộc về cô nữa. Cô cúi xuống, hai tay vòng qua ôm chặt gối, thu người lại như con ốc sên để chống lại những cơn gió lạnh căm.

Mưa vẫn rơi. Luru Ly vẫn ngồi lặng lẽ thu người dưới gốc cây. Trong cửa tiệm ánh đèn vàng tỏa khắp nơi thật ấm áp. Khác hẳn với ngoài trời lạnh lẽo này. Cơ thể cô bé càng tê dại hơn.

Có vật gì văng vào đầu cô lăn xuống vũng nước mưa dưới đất. Luru Ly nhìn xuống, là một mảnh xương đùi gà. Một gã thanh niên bên trong tiệm đã lấy nó ném cô. Mấy tên con trai trong đó thấy Luru Ly ngược nhìn vào thì ồ lên chột nhả.

- Vào đây trú mưa đi em, ngồi ngoài đó làm gì, không lạnh sao?

- Vào đây bọn anh sưởi ấm cho.

- Đói không, vào đây bọn anh cho ăn.

Luru Ly không đáp, ánh mắt trong veo vẫn nhìn chăm chăm vào màn mưa lạnh. Mấy tên này lại ồ lên cười rồi bàn tán điều gì đó có vẻ háo hức. Đôi mắt bản thủ nhìn cô bé chăm chăm. Rồi một gã thanh niên trong đám đi ra lôi cô bé vào trong.

- Vào đây nào cô bé, ngoài này mưa lạnh lắm.

Luru Ly giật mình cố vùng ra, nhưng vô ích, sức lực yếu ớt của cô không thấm vào đâu so với gã thanh niên to khỏe. Gã ném Luru Ly vào giữa đám bạn của mình, mấy tên kia lập tức nhao nhao lên đùa cợt.

- Con gái cứng của ông trùm mà lại thành ra thế này sao? Một tên đưa tay vuốt tóc cô bé ra vẻ thương xót.- Thấy em thế này bọn anh đau lòng lắm.

- Ở đây vui vẻ với bọn anh nhé, rồi anh sẽ giúp em rời khỏi đây. Gã này đưa tay xuống bóp mông cô. Bàn tay chậm chậm lần xuống mép váy muốn xộc vào trong.

- Tránh ra!!!

Luru Ly tát vào mặt tên này rồi vùng ra, nhưng một gã khác lập tức giáng một tát vào giữa mặt cô. Cô bé ngã lăn xuống đất, gã mới bị cô đánh nắm tóc kéo cô lên hầm hè.

- Con ranh, đừng có kèn kệu nữa. Dương Vỹ đã giết ba mày rồi, bây giờ mày cũng chỉ như một con chó bị ném ra đường thôi. Ngoan ngoãn làm theo lời bọn tao thì bọn tao còn nhẹ nhàng, còn cứng đầu thì đừng trách. Bây giờ mày có chết cũng không ai quan tâm đến mày nữa đâu.

Luru Ly nhìn gã, ánh mắt sắc lẹm. Cô nén đau với tay lấy chiếc áo trà đang bốc khói gần đó hất mạnh vào mặt nó rồi vùng ra lấy hết sức lực lao ra khỏi quán.

Tên giữ Luru Ly bị nước nóng hắt vào mặt rú lên, vội buông cô bé ra ôm chặt lấy mặt. Mấy tên bên cạnh lập tức lao ra đuổi theo Luru Ly. Luru Ly cố chạy thật nhanh. Cô họng cô khô rát, cả người bủn rủn muốn gục xuống, cô nghe rất rõ nhịp tim của mình đang đập gấp gáp trong lồng ngực. Con đói và cái lạnh buốt giá đã vắt kiệt sức lực của cô. Nếu cứ chạy thêm một chút nữa thôi cô sẽ chết mất.

Có một ngã rẽ, Luru Ly vội lao vào. Ở phía sau cô nghe rất rõ tiếng huyền não của mấy gã thanh niên khôn nạn. Chúng đang cố đuổi bắt cô, nếu để bị tóm được chúng sẽ dày vò cô đến chết. Trong thị trấn này không có thứ gọi là pháp luật, lẽ phải luôn nằm trong tay kẻ mạnh, một kẻ như Luru Ly bây giờ không khác gì cỏ rác, dù cô có bị giết cũng sẽ không ai đứng ra bảo vệ hay thương tiếc.

Luru Ly cố lết vội vào một góc khuất lẩn trốn. Cũng may hôm nay trời mưa lớn, mọi thứ đều chìm trong bóng tối chập choạng nên tầm nhìn bị che khuất. Đám người kia không thấy Luru Ly lập tức túa ra tìm.

Luru Ly ngồi trong một xó tường được tạo nên bởi hai căn nhà xây gần nhau. Ở phía trước có một chiếc thùng rác to che khuất. Cô bé run rẩy cố ôm chặt lấy hai chân, mưa vẫn trút xuống ào ào không ngừng. Đám người kia sau khi lùng sục mà không tìm thấy cô đâu, mưa lại càng lúc càng nặng hạt nên hết kiên nhẫn quyết định quay lại quán rượu tiếp tục cuộc chơi đang dở.

Luru Ly ngồi trong góc lén nhìn ra, mọi thứ nhạt nhòa quá, nước mưa lạnh ngắt khiến cô không nhìn rõ, phải đi khỏi đây trước khi chúng quay lại. Luru Ly nhìn về đám thanh niên đó, chúng đã đi được một đoạn xa rồi, cô cũng chậm chậm đi ra. Nhưng dường như có một tên mới quay ra sau.

Gã đã nhìn thấy cô...

- Con bé kia...

Đám thanh niên lập tức quay lại. Luru Ly hốt hoảng quay lưng bỏ chạy. Mưa vẫn tuôn xuống ào ào như trút. Tim cô lại đập thình thịch trong ngực, vì sợ hãi và vì mệt, cô vẫn cố lao đi, vắt kiệt tất cả sức lực của mình để dồn vào đôi chân nhỏ bé mà lao đi.

Cô băng qua những khu vườn rậm đầy gai, đôi giày búp bê của cô ướt sũng nước và rơi khỏi chân sau những bước chạy vội vã của cô, cô cũng không ngoảnh lại. Đám gai dứa dường như đã cào nát như đôi chân nhỏ bé trắng nhợt của cô. Luru Ly không thấy đau nữa, có lẽ vì nước mưa lạnh đã khiến nó tê buốt, những giọt máu đỏ tươi nóng hổi rỉ ra cũng nhanh chóng bị nước mưa lạnh cuốn trôi đi. Không biết những kẻ đó có đuổi theo cô nữa hay không. Luru Ly không dám quay lại nhìn, cô chỉ biết cắm đầu cắm cổ chạy nhanh hết sức có thể.

Rồi Luru Ly không còn nhận ra được mình đang chạy đi đâu nữa, hai tai cô ù đi, chỉ có tiếng thở gấp gấp và tiếng mưa ầm ầm vang vọng, bàn chân bé nhỏ đạp lên những vũng nước mưa lạnh ngắt nhiều lần suýt trượt ngã, nhưng cô cũng không dừng lại. Tất cả những gì còn lại trong ý thức của cô lúc này chỉ là chạy, chạy và chạy. Đến khi lồng ngực cô muốn nổ tung ra thì cô mới dừng lại, gục xuống.

Mưa vẫn tuôn xối xả. Gió gào thét không ngừng. Cô nằm gục dưới đất và ngất lịm đi một lúc lâu.

Phải rất lâu sau đó Lư Ly mới lấy lại được chút hơi tàn, cố mở đôi mắt trong veo quan sát xung quanh. Nơi cô dừng lại là một cánh đồng hoang tàn bên ngoài thị trấn. Đã không còn ai đuổi theo cô nữa rồi, cô bé an tâm nằm ngửa lên nhìn trời. Từng hạt nước mưa lạnh ngắt rơi nhẹ trên mặt hòa vào hơi thở gấp gáp của cô. Cơ thể cô dường như không còn cử động được nữa.

Mọi thứ thay đổi thật nhanh. Lư Ly nhắm mắt cho dòng nước mưa chảy xuống. Những kẻ trước giờ luôn tỏ ra phục tùng tôn kính bà cô bây giờ lại đối xử với cô như vậy? Vì địa vị thay đổi nên số phận cũng sẽ thay đổi sao? Đây có phải là điều mà Dương Vỹ muốn cho cô biết?

Cô nhếch môi khẽ cười cay đắng. Quả báo dành cho cô đây sao? Lư Ly cứ nằm im ngắm những hạt mưa rơi tí tách đọng lại trên mặt mình, nhịp tim ồ ồ cũng dần dịu lại, cơ thể cô đã bớt khó chịu hơn, nhưng cổ họng cô khô rát, cô khát nước. Lư Ly nhắm mắt một chút rồi khẽ há miệng ra chờ những giọt nước mưa rơi vào. Và cô hơi ngạc nhiên, cảm giác như nước mưa không thể rơi vào miệng mình, cổ họng cô vẫn khô rát, cô khẽ chép miệng thờ dài.

Mặt đất bên dưới cô nằm thật khó chịu. Ướt đẫm nước và lạnh ngắt. Một chú nhái nhỏ từ trong bụi cỏ nhảy ra rồi phóng lên mặt cô. Lư Ly đưa tay gạt nó xuống. Chú rùa nhỏ bây giờ cũng thò đầu ra khỏi mai dụi dụi vào ngực cô. Lư Ly ôm lấy nó vuốt ve một chút rồi tháo sợi dây trên cổ ra, đặt nó xuống đất.

- Đi đi! Chú mày không cần phải chịu chung số phận với tao đâu. Trở về nơi thuộc về mày đi.

Con rùa nhỏ ngược cổ nhìn cô khó hiểu. Lư Ly đặt nó lên một bụi cỏ rồi đứng dậy bước đi. Mưa đã nhỏ hơn khi nãy một chút rồi. Cô bé đưa mắt nhìn xung quanh, mọi thứ thật cô quạnh. Văng vẳng bên tai lúc này chỉ có những tiếng ếch nhái kêu ran trong những bụi cỏ cao khuất đầu người.

Con rùa nhỏ thấy Lư Ly bỏ đi thì cố gắng bò theo, chiếc mai nặng nề trên lưng nó khiến nó vấp ngã vài lần, nhưng nó vẫn đứng dậy, cố lết những bước chậm chạp đi theo cô bé. Lư Ly đứng nhìn nó thờ dài. Cô đi theo cô làm gì? Lư Ly định quay đi, nhưng con rùa bị ngã nhào vào một vùng nước mưa đọng bên đường, dường như nó bị ngộp, nó cố chới vờ bốn chân cố nhấc chiếc mai nặng nề của mình lên, bò lên rồi lại trượt ngã, sau một lúc vật lộn nó cũng thoát được khỏi vùng nước và khấp khiễng bò về phía Lư Ly, đến gần chân cô bé nó há miệng cắn chặt chiếc tất dưới chân cô mãi không chịu nhả, đôi mắt đen trong veo nhìn cô khẩn thiết, nó không muốn bị bỏ rơi lại đây một mình. Lư Ly nhìn nó nhắm mắt một chút rồi cũng cúi xuống bế nó lên. Có lẽ nó cũng giống cô, cả hai đều không muốn cô đơn.

Lư Ly bước đi. Một mình lang thang trên con đường mòn vắng vẻ. Cô không ý thức là mình sẽ đi đâu, cứ mãi vấp vường như một cái xác không hồn. Xung quanh cô lúc này là cánh đồng hoang tàn, chỉ có những bụi cỏ dại cao vút, còn trùn kều rả rích. Và mưa.

Đi được một lúc thì Lư Ly nhìn thấy một cái chòi bỏ hoang bên đường, cái chòi này có lẽ là của mấy người trong nông trại dựng lên để trông coi rẫy bắp trong mùa vụ. Bên cạnh cái chòi có một lu nước đã bị đập bể, nhưng mảnh vỡ còn lại vẫn chứa đầy nước mưa. Lư Ly cúi xuống đưa tay vục lên miệng, dòng nước lạnh ngắt chảy vào cổ họng khiến cô dễ chịu hơn một chút. Nhưng sau đó bụng cô lại đau quặn lại, không biết là do dòng nước quá lạnh hay vì cô đã quá đói. Cơ thể cô đã mệt mỏi giờ lại bị cơn đau càng trở nên tệ hơn. Cô thở dốc, cảm tưởng những giọt mồ hôi trên trán cũng nhanh chóng hòa vào nước mưa lạnh buốt. Lư Ly cúi người xuống ôm chặt bụng, khuôn mặt nhỏ lạnh tê cứng nhần nhỏ, được một lúc sau thì cơn đau cũng dịu dần, nhưng cái lạnh vẫn chưa dứt.

Lư Ly ngược lên nhìn cái chòi trước mặt. Nghĩ ngợi một chút rồi cô bé chậm chậm bước đến. Cái chòi lợp tranh có lẽ đã lâu, một bên cột chống bị mối ăn đã sụp xuống một góc. Bên trong có một tấm phản ghép vào mấy cây cột đã hơi lung lay, mưa từ ngoài hắt vào ướt hết nửa ngoài, nhưng vẫn có thể che mưa được. Lư Ly vội chui vào bên trong. Ngoài trời mưa lạnh quá. Nếu cứ lang thang một lúc nữa chắc cô sẽ chết rét mất. Nhưng ngồi trong chòi chỉ có thể tránh được những cơn gió tàn bạo đang thổi tung chứ không thể khiến Lư Ly thấy ấm hơn được. Cô bé thu hai chân vào người, bên ngoài mưa vẫn rơi tí tách. Cánh đồng hoang tàn lúc này thật cô quạnh. Lư Ly có cảm giác như chỉ có mình cô còn tồn tại trên thế giới này.

Thật cô độc.

Trong ý thức mơ hồ của cô hiện lên một hình bóng mờ nhạt của một người con trai.

- Hồ Phách. . . Lư Ly khẽ cất tiếng.

Không biết bây giờ Hồ Phách đang làm gì? Nếu biết cô bị như vậy Hồ Phách có lo lắng cho cô hay không? Không thấy cô đến trường nữa anh ấy có đi tìm cô không? Lư Ly miễn man suy nghĩ rồi khẽ cười buồn. Hồ Phách bây giờ có lẽ đang vui vẻ bên cạnh Cẩm Vân, anh ấy sẽ không còn nhớ đến cô nữa.

Mặc dù đối với cô Hồ Phách rất quan trọng. Nhưng với anh, cô có lẽ chỉ là một con búp bê gỗ ngớ ngẩn để anh ấy giải khuây. Lư Ly lại cười, nụ cười thật cay đắng. Sau khi chứng kiến Dương Vỹ giết ba mình thì mọi chuyện xảy ra đối với Lư Ly trở nên quá tầm thường rồi. Người đã từng sống cùng cô trong một mái nhà từ khi nhỏ còn có thể phản bội lại cô. Vậy thì Hồ Phách phản bội cô có gì lạ?

Ở một nơi khác.

- Con nhỏ ngu ngốc, không ngờ lại gian dai như vậy, còn dám bỏ học nữa chứ.

Hồ Phách vừa đi vừa lăm bầm. Đám bạn cậu thì chỉ che miệng cười cười. Được chứng kiến cảnh tượng có một không hai đó có cô gái nào lại không tức giận? Lư Ly bỏ học nguyên hai ngày. Đến ngày thứ ba thì Hồ Phách hết kiên nhẫn đành phải đích thân đến nhà cô nhóc xuống nước làm hòa.

Nhưng khi đến trước nhà Lư Ly, cả đám chột sững người. Căn nhà nhỏ xinh xắn ngày nào đã cháy đen, một vài mảng tường bị vỡ lộ ra những viên

gạch đỏ. Một mảnh bức tranh bị cháy sém còn sót lại vương vào chân Hồ Phách, cậu cúi xuống nhặt lên, màu hồng đã chuyển sang xám xịt vì khói. Cậu bóp nát nó, thấy lòng mình quặn lại. Kẻ nào dám gây ra chuyện này?

- Hồ Phách! Gia Huy từ bên ngoài chạy vào.-Tớ mới đi hỏi thăm được một ít tin tức của mấy người gần đây. Có kẻ nào đó đã phóng hỏa đốt nhà Luru Ly cách đây ba ngày trước.

Hồ Phách quay sang, trong lòng chợt thấy bất an. - Có tin tức gì của Luru Ly không?

- Nghe nói cô bé được một đám người nào đó đưa đi rồi. Kiến Văn cũng lên tiếng, khuôn mặt thoáng lo lắng.-Dường như bọn chúng là dân xã hội đen.

- Không lẽ...Hồ Phách và Hoa Thiên cùng thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Trả giá

Luru Ly ngồi thu lu trong cái chòi nhỏ. Mưa vẫn chưa ngừng nhưng đã dịu đi, chỉ còn vài hạt nhỏ lác đác rơi xuống, gió lạnh vẫn ùa qua rét buốt. Luru Ly thấy hơi buồn ngủ. Cơ thể cô mệt mỏi rã rời, con đói còn cao trong bụng. Nếu bây giờ ngủ được một giấc thì tốt quá. Cô sẽ quên đi con đói đang cào xé, quên đi cái lạnh lẽo cắt da cắt thịt, quên đi cả nỗi đau đang nhức nhối trong lồng ngực mình.

Đôi mắt Luru Ly chậm chạp khép lại, bên ngoài gió vẫn lượn qua mái tranh tạo ra những tiếng rít khe khẽ. Con rùa nhỏ trong lòng cô bé cố cựa quậy, cái đầu nhỏ dụi mạnh vào ngực Luru Ly khiến cô bé tỉnh dậy. Gió từ bên ngoài thốc mạnh vào, bộ váy ướt sũng của Luru Ly dính sát vào cơ thể khiến cô bé run lên bần bật, con buồn ngủ lại ập đến. Luru Ly cố mở mắt ra. Trời lạnh như thế này mà ngủ gục cô sẽ bị cái giá rét giết chết.

Rồi Luru Ly chợt cười buồn. Cô mới nghĩ gì thế này? Cô sợ chết ư? Cô vẫn chưa muốn chết à? Nhưng liệu cô có thể sống tiếp hay không? Với những tội lỗi mà cô gây ra liệu cô có được phép sống tiếp hay không?

Mưa vẫn rơi tí tách, những giọt nước nhỏ lăn nhanh từ trên mái xuống những cọng tranh trước cửa chòi. Gió rít qua khe khẽ tựa như tiếng thở dài của một ai đó. Cô bé cứ thế, dán ánh mắt vô hồn vào trời mưa đen tối để mặc cho thời gian trôi qua. Từ sau khi ba cô chết, Luru Ly cảm thấy dường như thời gian đã dừng lại với cô rồi.

Xế chiều, mưa đã ngừng rơi. Luru Ly bò ra khỏi cái chòi, chiếc váy ướt sũng nhỏ nước tong tong xuống đất theo từng bước chân của cô. Luru Ly lại bước đi, nhắm hướng ngọn đồi trước mặt mà bước đi.

Những đám hoa lưu ly sau cơn mưa trở nên nhạt màu, không ít bông bị mưa làm cho dập nát. Luru Ly đi qua nó, bước chân trần nhẹ nhàng hư không. Cây ngô đồng đã đứng sừng sững trước mặt cô. Trải qua bao năm tháng nó vẫn đứng sừng sững ở đây, vẫn trông đợi cô hằng ngày đến ngồi dưới gốc của nó. Luru Ly nhìn nó mỉm cười. Nơi xa xa có hai ngôi mộ nằm liền kề nhau. Ngôi mộ nhỏ mới đắp sau cơn mưa trở nên thật thảm hại. Dưới lòng đất lạnh lẽo đó là ba cô, ông đang ngủ một giấc ngủ thật sâu và không bao giờ tỉnh lại nữa. Luru Ly hái thật nhiều hoa lưu ly xanh biếc phủ lên nó.

- Pappy! Cô bé ngồi xuống trước mộ của ba mình. Bàn tay nhỏ chạm nhẹ vào bia đá, khuôn mặt nhợt nhạt khẽ cười đau khổ.-Đây có phải hậu quả mà con phải gánh lấy khi đã hại chết người không, Pappy?

Đôi mắt trong veo trống rỗng nhìn chăm chăm vào tấm bia đá nhỏ. Pappy hỏi đầu của cô, pappy phiền phức của cô, ông đã chết rồi. Người yêu thương cô nhất đã chết rồi, bị chính con gái mình hại chết. Luru Ly cắn chặt môi cố ngăn cho nước mắt không trào ra. Cô không được khóc, vì cô không có tư cách để khóc. Lỗi lầm này do cô gây nên.

Khi Dương Vỹ đòi làm lão đại ba cô đã ra sức ngăn cản vì lo cho cô, thế mà cô không chịu hiểu, còn lớn tiếng trách ông là kẻ ích kỉ, còn dám nói cô không muốn có một người cha như ông. Ba cô đã thương cô như vậy, khi nghe những lời này hẳn ông phải đau lòng lắm. Thế mà ông không mở miệng trách cô lấy một lời, chỉ cố gắng dỗ dành cô. Cô cười, đến bây giờ mới biết mình là kẻ vô tâm. Tất cả những gì cô cố gắng chỉ là để Dương Vỹ được hạnh phúc. Rút cuộc ba cô đã nhượng bộ và bị dồn vào chỗ chết thế này đây.

Gió vẫn ùa qua những cánh hoa lưu ly mỏng manh. Vài giọt nước mưa lạnh ngắt rơi xuống đất. Luru Ly ngồi thẫn thờ trước mộ ba cô như một kẻ mất hồn. Chợt có tiếng huýt sáo phía sau. Dường như có người đang lên đây, rất nhiều người. Luru Ly quay lại, nhìn thấy họ thì mặt cô tái nhợt, trái tim lại đập loạn lên sợ hãi.

Thành Phong và Dương Vỹ đã tới đây, sau lưng họ là đám thuộc hạ đang nhón nhào. Dương Vỹ nhìn thấy Luru Ly, cũng không tỏ ra bất ngờ gì, chỉ lãnh đạm nhếch một nụ cười nửa miệng.

- Cậu chưa giết con bé sao, Dương Vỹ? Thành Phong liếc nhìn cô lạnh lẽo. Nghe ông ta hỏi, Dương Vỹ chỉ nhếch môi cười.

- Tội đã giết lão đại, con bé để cho ông xử lí.

Thành Phong chậm chậm đi lại gần ngôi mộ của Ngọc Bích, cô bé lặng im quan sát, trong lòng thấp thỏm không yên. Thành Phong nhìn ngôi mộ nhỏ của mẹ cô rất lâu, ánh mắt xám tro trùng xuống có vẻ đau xót. Lulu Ly không thể hiểu được mối quan hệ phức tạp của Thành Phong và ba cô, nhưng có một điều cô chắc chắn là cả hai người đều rất yêu mẹ cô. Yêu bà đến nỗi trở mặt với nhau, bất chấp tất cả để hủy diệt nhau. Rốt cuộc thì trong ba người không ai là không bị tổn thương. Mẹ cô đã mất rồi, Thành Phong vẫn cố lấy mạng ba cô, thực ra thì ông ta có được gì khi hại ba cô? Mẹ cô cũng đâu thể sống lại được. Lulu Ly không hiểu, có lẽ vì cô còn quá ngây ngô để hiểu thế giới phức tạp đầy cay nghiệt này.

Thành Phong vẫn đứng im nhìn chăm chăm vào ngôi mộ nhỏ của Ngọc Bích, đôi mắt phong trần lúc này thật buồn. Lulu Ly ngược nhìn ông ta vài giây, nhận thấy đôi mắt đó có gì rất phức tạp, trông mắt xám lạnh lẽo có gì đó vừa đau thương tiếc nuối xen lẫn sự giận dữ cuồng nộ. Về đau đớn này không có chút gì là giả tạo cả. Người này. Lulu Ly nghĩ thầm, có lẽ không phải kẻ máu lạnh như người ta vẫn nói.

Nhưng như vậy vẫn khiến cô không thể không lo lắng. Thành Phong lên đây chỉ để thăm mộ mẹ cô thôi sao? Lulu Ly mong ông ta chỉ dừng lại ở đây thôi. Nhưng không. Đặt bó hoa hồng trắng lên mộ Ngọc Bích, Thành Phong nhìn sang ngôi mộ phủ đầy hoa lulu ly của ông Hạ lạnh lẽo.

- Phá đi!

Đám thuộc hạ của Thành Phong lập tức lao đến ngôi mộ của ông Hạ ra sức đập phá. Lulu Ly giật mình, cô vội bật dậy xô một gã đang đập bìa mộ của ba cô ra.

- Dừng lại!

Một cánh tay thô bạo giáng thẳng vào mặt Lulu Ly khiến cô ngã lăn ra đất. Cô cố nén đau gượng dậy, ngược đôi mắt đầy căm phẫn lên Thành Phong và Dương Vỹ gào lên.

- Dừng lại mau!!!

- Đây là nơi an nghỉ của Ngọc Bích. Tên khốn đó không được phép nằm ở đây. Tao sẽ lôi xác nó lên ném xuống sông làm mồi cho cá. Thành Phong nhìn cô bé cười nhạt.

- Thành Phong! Ba tôi đã mất rồi, ông có cần phải làm đến mức này không? Ông có phải là con người hay không? Lulu Ly hét lên giận dữ. Nhưng Thành Phong vẫn nhìn cô một cách bình thản.

- Dù nó có chết hàng trăm lần thì đối với ta vẫn là chưa đủ. Ta sẽ không để bất cứ thứ gì liên quan đến nó tồn tại trên đời này.

Những tên thuộc hạ của Thành Phong không ngừng đập phá và xoi tung ngôi mộ của ông Hạ. Một góc quan tài lộ dần ra. Đám côn đồ lại dùng những con dao sắc lẹm chặt phá, cây nắp quan tài ra. Lulu Ly căm phẫn lao vào Thành Phong.

- Dừng lại ngay, đồ khốn!!!

Một cái tát giáng thẳng vào mặt cô bé. Lulu Ly ngã nhào ra sau, đầu đập vào bìa mộ của mẹ cô, máu trên trán tứa ra khắp mặt. Thành Phong nhìn cô với vẻ hài lòng. Bàn tay thô bạo của ông ta hằn đỏ trên khuôn mặt bé nhỏ của Lulu Ly. Cô bé gượng dậy, một tay đưa lên che vết thương trên trán.

- Đây là đứa con gái mà thằng khốn đó thương yêu nhất. Tao cũng không để mày sống mà rời khỏi thị trấn này đâu, con nhãi.

Lulu Ly vẫn một tay che vết thương, mắt mờ đi không nhìn rõ người trước mặt, cô cảm thấy hơi buồn nôn, có lẽ vết thương trên trán đã mất máu hơi nhiều. Rồi cô cười nhạt thành tiếng:

- Ông rốt cuộc chỉ là một kẻ bại trận.

Thành Phong đi lại trước mặt cô bé, lặng im. Lulu Ly không sợ hãi nói tiếp.

- Ông yêu mẹ tôi, nhưng ông không có được bà ấy. Ông hận ba tôi, nhưng không tự tay giết được ông ấy. Dù mẹ tôi có sống hay chết ông cũng không có được. Còn ba tôi, ông ấy đã đến bên mẹ tôi rồi, bây giờ hai người họ có lẽ đã rất hạnh phúc ở thế giới bên kia rồi. Muốn phá mộ ba tôi trả thù? Điều đó chỉ càng chứng tỏ ông là kẻ thua cuộc thôi. Cả đời này ông chỉ là kẻ thua cuộc. Thua hoàn toàn, thua thảm hại. Hahaha!!!

Một cú đập giáng thẳng vào bụng Lulu Ly, cô bé gục xuống đất, máu trong miệng nhòe ra, hòa lẫn vào nước mưa rét buốt. Thành Phong đã bị cô chọc cho nổi điên, liên tiếp giáng những cú đá thô bạo vào người cô không thương tiếc. Lulu Ly không còn đủ sức để phản kháng nữa. Cơ thể cô sốc lên mỗi lần chân Thành Phong giáng xuống, máu nhòe ra, cơ thể run lên bần bật, một lúc sau thì cô mềm nhũn như bột, máu mũi, máu miệng chảy ướt đầm ngực áo. Đám tay chân của Thành Phong xung quanh nhìn cảnh tượng này thì cất lên những tiếng cười man rợ.

Lulu Ly mơ hồ nhìn về phía trước, mọi thứ thật nhạt nhòa, cơ thể cô không ngừng đau nhói và sốc lên khi những cú đá thô bạo giáng vào người mình. Cô cười thầm, cô đang trả giá, trả giá cho tội lỗi của mình, trả giá bằng chính mạng sống của mình. Miệng cô đầy máu, máu không ngừng tuôn ra ướt đầm cơ thể, tanh nồng.

Ở bên cạnh, Dương Vỹ đứng nhìn với vẻ cực kì hài lòng, khóe môi bất giác nhếch một nụ cười khi nhìn thấy khuôn mặt đau đớn bê bết máu của Lulu Ly. Được một lúc thì Thành Phong cũng dừng lại. Khi cảm thấy chân mình đã mỏi nhừ và nhuộm đỏ máu của cô bé. Lúc này Lulu Ly chỉ giống như một xác chết, cả người bê bết máu, đang nằm gục dưới đất thoi thóp.

Cô không hối hận vì đã chọc ông ta nổi giận, cô không sợ bị ông ta giết. Ngay từ khi ba cô nằm xuống cô đã đoán được kết cục của mình như thế này

rồi. Mà cô cũng đã muốn như thế này rồi.

- Nói tiếp đi! Thành Phong giẫm một chân lên mặt Lư Ly day day.

Lư Ly vẫn nằm bất động run rẩy, máu miệng nhoe ra nhuộm đỏ mặt đất bên dưới. Thành Phong cười nhạt đưa tay nắm tóc cô kéo lên trước mặt mình. Tay kia rút ra khẩu súng nhắm vào đầu cô.

- Không mở miệng ra được nữa sao?

Lư Ly thờ dốc. Mắt mờ đi rồi. Cô thấy cơ thể mình cũng trở nên nhẹ bẫng, vết thương trên người không ngừng đau nhói lên. Khẩu súng đen ngòm đang ở trước mặt cô. Sẽ kết thúc, nhanh thôi.

- Đừng lo, mày sẽ gặp lại ba mày sớm thôi. Đến lúc đó hãy nói cho nó biết ai là kẻ đã giết mày nhé. Người phụ nữ mà nó yêu nhất không hề yêu nó, đứa con gái mà nó yêu thương nhất nó cũng không bảo vệ được, hỏi nó xem ai chiến thắng nhé.

Ngón tay Thành Phong siết chặt cò súng, khóe môi Lư Ly bắt giác mở ra thành một nụ cười, thật mơ hồ, đôi mắt trong veo nhìn vào hư vô. Xa lắm.

- Khoan!

Cây súng trên tay Thành Phong bị gạt sang một bên. Dương Vỹ giữ chặt lấy nó. Thành Phong cau mày không hài lòng.

- Không nỡ nhìn thấy nó chết sao? Dù sao cậu cũng từng sống với cha con nó từ khi còn nhỏ nhỉ?

Thành Phong giành lại khẩu súng để bắn Lư Ly, nhưng Dương Vỹ vẫn không buông tay. Anh nhìn khuôn mặt đẫm máu của Lư Ly khẽ cười.

- Ông không thấy giết con bé bây giờ là quá dễ dàng cho nó sao?

Thành Phong nhìn cậu khó hiểu. Dương Vỹ vẫn nói bằng giọng lạnh lẽo, khô khốc.

- Lão đại đã từng ôm chân cầu xin tôi tha mạng cho Lư Ly. Điều đó cho thấy nó đối với ông ta quan trọng đến mức nào. Ông không thấy dễ nó chết như vậy thì uống phí quá hay sao?

- Cậu muốn nói gì?

- Sao không để cho đám thuộc hạ của ông chơi đùa với nó một chút. Dường như bọn này rất có hứng thú với con bé. Cứ nhìn vào đôi mắt bản thủ của bọn chúng là biết.

Lư Ly khẽ cử động đôi môi, không thể cất lên lời, ánh mắt trong veo nhìn Dương Vỹ đau đóm. Là Dương Vỹ đây sao? Người anh trai mà cô thương yêu tin tưởng nhất. Sao anh ấy lại có thể nói ra những lời như vậy? Sao anh ấy lại có thể đối xử với cô như vậy? Thành Phong cười khẩy và ném Lư Ly xuống đất.

- Cậu khiến tôi bất ngờ đó Dương Vỹ. Cậu tàn nhẫn hơn tôi tưởng tượng.

Lư Ly nằm dưới đất thoi thóp. Ánh mắt trong veo vẫn không rời khỏi Dương Vỹ. Hoàng hôn phủ bóng xuống khiến mọi thứ trở nên thật mờ ảo, hình bóng của Dương Vỹ trước mặt cô cũng thật mờ ảo.

Mấy tên thuộc hạ của Thành Phong đã vây lấy Lư Ly, nhao nhao lên như lũ ruồi nhặng. Thành Phong và Dương Vỹ cũng quay bước đi.

Lư Ly run rẩy. Cô không muốn bị đối xử như thế này. Muốn giết cô thì cứ việc, nhưng không được làm vậy với cô. Lư Ly cố gượng dậy, bàn tay bé nhỏ đưa ra phía trước.

- Dương... Vỹ...

Tiếng nói trong trẻo cất lên thật nhỏ, nhưng cũng nhanh chóng chìm ngấm trong những tiếng cười cợt, tranh cãi của lũ người bản thủ. Lư Ly bị đám người kia đè chặt dưới đất, cô bé vẫn cố ngước nhìn anh bằng đôi mắt trong veo tội nghiệp, cô thờ dốc, đôi môi nhỏ khẽ mấp máy.

- Dương Vỹ... cứu em với...

Dương Vỹ dừng lại. Ánh mắt lạnh lẽo như băng. Anh không quay ra sau. Lư Ly vẫn cố cất tiếng yếu ớt.

- Dương Vỹ... anh đừng đi, cứu em với.

Giọt nước mắt trong veo nhoe ra trên khóe mắt Lư Ly. Cô vẫn nhìn anh chờ đợi, cơ thể nhỏ bé vẫn dốc từng hơi thở thoi thóp một cách nặng nề.

Thế nhưng Dương Vỹ vẫn bỏ đi, thậm chí không quay lại nhìn cô một lần cuối, anh nhìn lên bầu trời đỏ rực ánh hoàng hôn khẽ nói chỉ cho mình nghe thấy.

- Vĩnh biệt, công chúa nhỏ.

Ánh hoàng hôn đang dần làm tan lớp sương mù bao phủ trên ngọn đồi, Luru Ly trút những hơi thở nặng nhọc cố gắng nhìn theo bóng Dương Vỹ đang xa dần. Cô nhớ lại giấc mơ của mình ngày nào, cô đã từng nhìn thấy điều này trước kia, trong những giấc mơ trước kia. Người con trai đó sẽ rời bỏ cô. Còn Luru Ly sẽ ở lại, đón nhận một cái chết lạnh lẽo và đau đớn. Vậy là giấc mơ đã thành hiện thực. Vậy ra người con trai kì lạ đó là Dương Vỹ sao?

- Không ngờ có lúc được thưởng thức con gái cưng của lão hói đó.
- Con nhỏ này chết sớm uống quá. Vài năm nữa thôi nó sẽ xinh đẹp lắm.
- Tội mày tội nghiệp cho nó sao? Thế thì đừng để nó chết trước khi được hưởng vui thú.

Một gã đàn ông nắm cổ áo Luru Ly xé toạc. Bàn tay thô ráp của những kẻ khác cũng bắt đầu vuốt ve khắp cơ thể cô. Những mảnh vải nhuộm đỏ máu trên người cô bị lột xuống. Những tiếng cười man rợ vang vọng bên tai Luru Ly. Cô không còn đủ sức kháng cự nữa. Luru Ly cảm thấy cơ thể lạnh toát. Những kẻ này sẽ đưa cô xuống địa ngục. Cô sẽ chết vì những tội lỗi mà mình gây ra. Nhưng sao trong sâu thẳm trái tim mình cô vẫn thấy hối tiếc. Đường như có một ai đó trên thế gian này khiến cô vương vẩn, một ai đó khiến cô còn chưa muốn tan biến đi. Đôi mắt cô dần dần khép chặt lại.

Hết rồi. Đây là số phận của cô.

Trong giây phút mơ hồ cuối cùng dường như có ai đó gọi cô. Luru Ly không chắc là nghe thấy, có thể đây là ảo giác trước khi chết. Rồi cô cũng không cảm thấy được gì nữa. Mọi thứ bị bóng tối nuốt chửng, kẻ có ý thức của cô.

- Luru Ly!!!

Hồ Phách lao đến đập văng gã đàn ông đang xé áo Luru Ly ra, đám bạn cậu cũng lao đến đánh gục những kẻ còn lại.

Hồ Phách dường như đã nổi điên, cậu nắm chặt cổ áo gã đàn ông định cưỡng bức Luru Ly và điên cuồng giáng những cú đấm vào mặt gã. Nắm tay của Hồ Phách nhuộm đỏ máu. Vài cái răng của tên kia gãy văng ra ngoài, khuôn mặt gã bị cậu đánh đến biến dạng. Hồ Phách vẫn không có ý định dừng lại, đôi mắt cậu đỏ ngầu, hai nắm đấm vẫn thi nhau giáng xuống bụp bụp. Đến khi gã kia cả mặt nhuộm đỏ máu, không động đậy gì được nữa Gia Huy mới lao đến ôm chặt lấy cậu kéo ra.

- Đù rồi Hồ Phách! Cậu còn đánh nữa sẽ giết chết nó đó. Mau dừng lại đi!

Hồ Phách vẫn không muốn tha cho gã, cho đến khi Kiến Văn lên tiếng.

- Luru Ly bị thương nặng quá. Hồ Phách! Mau lại xem cô bé thế nào đi.

Hồ Phách lúc này mới chịu thôi, lao đến bên cạnh Luru Ly. Bộ váy đồng phục nhuộm đỏ máu của cô bé đã bị xé rách toạc gần hết, cơ thể cô bé cũng nhuộm đầy máu. Cậu vội cởi chiếc áo khoác của mình ra khoác lên người cho cô bé. Luru Ly đã ngất lịm rồi, có lẽ vì vết thương quá nặng. Hoa Thiên tháo chiếc khăn choàng trên cổ của mình cột chặt vết thương trên trán cho cô.

Đúng lúc này ở dưới đất, một tên gọng dậu rút súng ra nhắm vào Hồ Phách bóp cò.

Tiếng súng chất chứa vang lên, gã cầm súng gục xuống. Mọi người giật mình ngược lên, rồi họ thấy một người thanh niên từ đằng xa đi lại, trên tay anh là một khẩu súng bạc tuyệt đẹp, mấy tên đang nằm lăn dưới đất nhìn thấy kẻ mới bắn, mặt biến sắc vội tìm đường tháo chạy. Nhưng đã trễ.

Người thanh niên có vẻ đẹp như một thiên sứ lạnh lùng bắn hạ tất cả những kẻ trước mặt. Sau đó anh mới bước đến gần nhóm Hồ Phách. Đôi mày thanh tú khẽ nheo lại khi nhìn thấy Luru Ly đang nằm thoi thóp. Dường như anh cũng đang bị thương. Một bên tay áo của anh có một vết máu nhòe ra, khuôn mặt trắng nhợt cũng có vẻ mệt mỏi.

- Anh Thiên Dã! Hồ Phách nhìn anh mừng rỡ.

- Cậu biết anh ta sao?

Vì không biết người thanh niên lạ mặt này là ai nên ba người còn lại tỏ ra đề phòng. Thiên Dã mỉm cười trấn an, anh cất cây súng vào túi áo khoác rồi cúi xuống xem xét tình hình của Luru Ly, cô bé vẫn còn sống, nhưng vết thương trên người quá nặng, nếu không nhanh cầm máu cô bé sẽ chết mất. Thiên Dã hơi nhíu mày. Sau đó đứng dậy ra lệnh.

- Đưa con bé đi mau.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Kí ức chưa phai

- Thăng ăn mày! Ai cho mày vào thị trấn của tui tao. Chết nè!

Trên bãi cỏ non xanh biếc, một đám trẻ con đang vây quanh đánh đập một cậu bé. Cậu bé bị đánh này gầy gò, khuôn mặt lem nhem đất không đủ sức phản kháng chỉ biết nằm im chịu đòn. Cho đến lúc một cô bé mặc bộ váy trắng xinh xắn như thiên thần xuất hiện lao đến đập văng thằng nhóc đang đánh cậu ra bãi cỏ. Đúng lúc này có một cô bé khác chạy đến.

- Luru Ly, cậu lại đánh nhau với tui con trai nữa hả? Anh Thảo méc bác Hạ bây giờ.

- Luru Ly! Sao lúc nào mày cũng xen vào chuyện của tui tao vậy? Một thằng nhóc thò lò mũi xanh ngược nhìn cô bé bức xúc.

- Ai bảo tui này lúc nào cũng bắt nạt kẻ yếu? Cút ra khỏi đây cho tao! Nếu không tao sẽ bảo pappy kéo người tới đốt nhà mày, bỏ đói mày rồi trói vào tổ kiến đó.

Nghe Luru Ly nhắc đến pappy thì mấy đứa nhóc vội vã hò nhau bỏ chạy. Cô bé hai tay chống hông, nhìn theo cười vang, vài giây sau thì quay lại cậu nhóc nằm dưới đất quan tâm.

- Anh có sao không? Luru Ly đỡ cậu dậy, phui bụi đất bám trên mặt cho cậu.

Cậu bé lắc đầu không trả lời. Rồi bụng cậu kêu ọc ọc. Đã hai ngày rồi cậu chưa được ăn gì, khuôn mặt hốc hác, môi khô lại nứt nẻ. Luru Ly đưa cậu về nhà, lấy bánh ở trong bếp đem ra cho cậu ăn, rồi nhìn cậu bằng đôi mắt trong veo hỏi han.

- Nhà anh ở đâu? Ba mẹ anh cũng làm việc trong nông trại nhà em sao?

Cậu bé nhìn Luru Ly một chút, rồi lắc đầu.

- Tôi không có nhà, cũng không có ba mẹ.

Trẻ mồ côi? Luru Ly hơi ngạc nhiên. Nghĩ ngợi một chút rồi lại kéo cậu đến gặp một người đàn ông mà theo cậu được biết là ba cô. Ông ta đang ở nông trại kiểm tra việc thu hoạch bắp. Người đàn ông đó thấy Luru Ly thì rất vui, ông đi đến bế thốc cô bé lên mỉm cười.

- Con gái cưng của ba, lại gây chuyện gì mà đến tìm ba thế này?

- Hôm nay con rất ngoan, con không gây chuyện gì cả. Luru Ly vừa nói vừa ra sức đẩy ba mình ra rồi nhảy xuống đất, đi lại gần cậu bé đang đứng khép nép kéo đến trước mặt ba mình.

- Luru Ly! Con mới nhặt thằng nhóc này ở xó xỉnh nào thế? Ông Hạ nhìn cậu nhóc tò mò.

- Pappy thôi đi! Luru Ly đá búp vào chân ông rồi quay sang cậu bé cười toe toét. - Anh ấy không có nhà, cũng không có ba mẹ, Pappy nhận nuôi anh ấy nhé!

Ông Hạ nhìn cô con gái cưng cười khở. Hôm qua cô nhóc mới đưa về một thằng bé mồ côi trong nhà thờ, hôm nay lại thêm đứa trẻ này. Con gái ông muốn biến nhà ông thành trại trẻ mồ côi sao? Ông Hạ định từ chối, nhưng nhìn khuôn mặt đáng yêu như thiên thần của con gái cưng đang chờ ông đầy hi vọng thì ông cũng không nỡ khiến nó buồn. Dù sao cũng chỉ là một thằng nhóc, nuôi thêm nó cũng không khác nuôi thêm một con mèo nhỏ. Ông đi lại xoa đầu cậu nhóc kia mỉm cười.

- Được rồi! Ta sẽ cho nó ở lại nhà chúng ta. Nhóc! chú mày tên gì hả?

- Dương Vỹ.

Dòng kí ức như một cuộn phim quay chậm ùa qua đầu Dương Vỹ. Trong căn phòng vắng nhuộm đỏ màu hoàng hôn, anh ngồi một mình ngắm nhìn dài nắng rực rỡ từ cửa kính tràn vào. Thật long lanh, thật huy hoàng, nhưng cũng thật tĩnh lặng. Cô độc. Anh ngồi lặng lên ghế, một tay dựa trán. Những hình ảnh về cô gái bé nhỏ cứ ngập tràn trong đầu anh.

“Dương Vỹ... cứu em với...”

- Anh Vỹ!

Có tiếng gọi khẽ cất lên. Dương Vỹ không cử động, đôi mắt đen thẳm vẫn nhìn mơ hồ vào dải nắng đỏ rực rồi khép dần lại, cất giọng băng lãnh.

- Con bé...chết rồi sao?

- Dạ...chưa.

Gã thuộc hạ của anh đáp ứng. Tên này là kẻ bị Hồ Phách đánh gần chết trên đồi, nhưng cũng nhờ bị cậu nhóc đánh ngất gã mới không bị Thiên Dã giết chết, phải mất rất lâu sau gã mới tỉnh dậy trở về báo cáo tình hình. Nghe tên thuộc hạ thông báo. Dương Vỹ hơi nhíu mày, đôi mắt băng lãnh quay lại tỏ vẻ không hài lòng. Tên này nhìn thấy bộ dạng nguy hiểm của anh giật mình vội vã giải thích.

- Đúng lúc tui em đang xử lý con bé đó thì thằng nhóc Hồ Phách và Thiên Dã xuất hiện, đám tay chân của Thành Phong đã bị giết hết, em là người duy

nhất còn sống.

- Thiên Dã vẫn còn sống sao? Dương Vỹ nở một nụ cười nửa miệng rồi rút cây súng ra nhắm vào ngực gã thuộc hạ lạnh lẽo hỏi.- Còn gì nữa không?

Tên thuộc hạ ngơ ngác, tay chân run rẩy vì thấy hành động kì lạ của Dương Vỹ, gã vội lắc đầu.

- Dạ...không.

Viên đạn bay ra khỏi nòng cắm ngập vào ngực gã. Máu túa ra tanh nồng. Tên này trợn mắt, không hiểu được nguyên nhân mình bị giết, gã đổ gục xuống nền nhà nhưng vẫn cố ngước lên lấp bắp.

- Dương Vỹ...tại sao...

- Tao đã từng nói rồi mà. Dương Vỹ cười nhạt nhìn gã bằng đôi mắt sắc lẹm lạnh lẽo.- Tao là người duy nhất được phép khiến con bé bị đau. Mà không thấy được hưởng cái chết nhẹ nhàng là cái giá quá rẻ khi dám đụng bàn tay bẩn thỉu vào nó sao?

Dương Vỹ là ác quỷ khát máu sao? Tên thuộc hạ xấu số trợn mắt, máu miệng trào ra, cả người gã lên con co giật, rồi gã trút hơi thở cuối cùng.

Mưa rơi rả rích, những tiếng gió gào thét đập mạnh vào kính cửa sổ khiến Luru Ly nhớ lại cảm giác lạnh lẽo khi dầm mưa. Cô khẽ cử động, thấy cả người mình đau nhói. Đôi mắt trong veo chậm chạp mở ra. Mọi thứ xung quanh cô là một màu trắng, cô đang nằm trên một chiếc giường trải nệm trắng tinh, căn phòng cô đang ở ấm áp và đơn giản. Có một chiếc kệ sách kê bên tường, một chiếc bàn gỗ cũng xếp vài cuốn sách ngay ngắn, một hộp bút đựng mấy thứ đồ vật linh tinh, trước bàn có một chiếc ghế xoay màu đen xám. Luru Ly biết căn phòng này, nó thuộc về nhà thờ của Thiên Dã, cô đã từng tới đây nhiều lần rồi.

Luru Ly gạt chiếc chăn trên người mình ra, bước chân xuống nền nhà lạnh lẽo một cách khó khăn. Trên người cô là một chiếc sơ mi rộng thùng thình của con trai, nhưng rất ấm áp và thơm dịu mùi hương trầm quen thuộc. Vết thương đã được băng bó cẩn thận nhưng vẫn làm cô đau nhói mỗi lần cử động, thậm chí động tác thở cũng khiến cô đau. Cô thử nhìn về phía trước.

Vậy là cô chưa chết. Nhưng tại sao cô lại chưa chết?

Luru Ly nhìn chằm chằm vào hộp bút, loạng choạng bước đến chiếc bàn, đưa tay lấy con dao rọc giấy trong hộp bút ra. Rút lưỡi lên. Lưỡi dao mỏng dính và sắc lẹm. Luru Ly đưa nó lên cổ tay, bình thần cửa mạnh một đường thật sâu. Máu lập tức túa ra, chảy tong tong xuống dưới sàn. Luru Ly tái mặt, vết thương ban đầu khiến cô đau nhói, nhưng rồi sau đó cô thấy tê dại không còn cảm giác đau nữa. Máu vẫn chảy tong tong xuống sàn khiến cô hơi chóng mặt. Cô bé cười buồn.

Đúng rồi. Cứ như vậy mà chết đi, phải như vậy. Cô lão đạo ngã xuống sàn, nhưng ai đó đã đỡ lấy cô.

- Luru Ly, em đang làm gì thế này? Em bị điên rồi sao?

Hồ Phách gào lên, một tay cậu giành lấy con dao rọc giấy trên tay cô bé ném ra xa, tay kia bịt kín vết thương của cô. Luru Ly ngước lên. Hồ Phách ở đây, vậy là anh ấy đã tới đây tìm cô, chính anh đã cứu cô sao? Hồ Phách giận dữ đẩy cô ngồi xuống giường, bàn tay ấm áp vẫn cố bịt kín vết thương cho cô.

- Luru Ly, em bị điên hay sao? Sao tự dưng lại hành động ngu ngốc như vậy?

- Hồ Phách, em đã hại chết pappy và Thiên Dã. Em không xứng đáng được sống nữa, nếu bây giờ em không chết kẻ thù cũng sẽ tới giết em, khi đó chúng sẽ không cho em một cái chết nhẹ nhàng thanh thản đâu. Hãy để em chết đi.

- Luru Ly!!! Hồ Phách nắm chặt lấy vai cô bé.-Em đừng suy nghĩ ngu ngốc như vậy. Thiên Dã vẫn còn sống. Em cũng không thể chết được.

Luru Ly ngước lên nhìn cậu, Thiên Dã vẫn còn sống? Anh ấy chưa bị Dương Vỹ giết. Thì ra là vậy. Nhưng ba cô thì chết rồi.

- Em sai rồi. Luru Ly cúi xuống, một giọt nước trong veo nóng hổi rơi xuống nền nhà lạnh.-Đáng lẽ em không nên ép pappy nhường vị trí lão đại cho Dương Vỹ, đáng lẽ em không nên đem đôi mắt màu hồng để soi vào thế giới đen tối đầy nguy hiểm này. Bây giờ thì hết rồi. Pappy đã chết, em cũng mất tất cả rồi, em không còn nơi nào để đi nữa, không còn lí do gì để sống tiếp nữa.

Nước mắt lại nhoe ra, ướt đầm khuôn mặt bé nhỏ. Luru Ly đang đau, Hồ Phách biết cô bé không đơn giản chảy nước mắt, có lẽ giờ đây trái tim cô bé cũng đang rỉ máu, cậu hiểu cảm giác mà Luru Ly trải qua, ai trong hoàn cảnh của cô bé cũng sẽ như vậy thôi. Nhưng dù là lí do gì đi nữa cậu cũng không muốn cô bé phải chết.

Hồ Phách nhìn cô bé đau lòng. Luru Ly đối với cậu quan trọng hơn cậu nghĩ. Không biết từ lúc nào cậu đã trói chặt mình vào cuộc sống của cô bé, chỉ cần Luru Ly gặp nguy hiểm cậu sẽ không ngần ngại dùng mạng sống của mình để bảo vệ cho cô. Có lẽ Luru Ly không biết cậu đã lo lắng đến chừng nào khi thấy ngôi nhà của cô bị thiêu trụi đâu. Khi đèn thị trấn này người đầu tiên chờ gặp cậu là chị Noong. Chị ta đã kể lại cho cậu tất cả mọi chuyện và cầu xin cậu cứu Luru Ly. Lúc đó Hồ Phách sợ lắm, cậu sợ mình không đến kịp cứu cô, cậu sợ sẽ mất cô mãi mãi. Trong thế giới cô đơn buồn tẻ của cậu không biết từ lúc nào Luru Ly đã hiện diện ở khắp nơi. Nếu cô bé biến mất, nếu cô bé để lại mình cậu trên đời này, chắc cậu sẽ điên lên mất.

Luru Ly vẫn thần thờ, đôi mắt trong veo chỉ còn một màu đen tuyệt vọng. Trái tim bị giằng xé dầy vò không ngừng đau nhói trong lồng ngực. Vết thương thể xác rất đau, nhưng không thể nào so sánh với vết thương trong tim được. Luru Ly sẽ không bao giờ quên được tội lỗi của mình, không bao giờ tha

thứ cho bản thân mình. Bởi hơn ai hết cô ý thức rất rõ cô đã hại chết ba mình. Cuộc sống đối với cô bây giờ hết như địa ngục, cô chỉ mong được nhanh chóng giải thoát. Hồ Phách cau mày nhìn cô bé một chút rồi ôm chặt lấy cô vào lòng.

- Đừng như vậy Luru Ly! Ba em không muốn thấy em như vậy đâu, ông ấy luôn muốn em được hạnh phúc. Em phải sống đúng như mong muốn của ông ấy thì ông ấy mới yên lòng được.

Luru Ly lắc đầu.- Anh nghĩ em còn lí do gì để sống sao?

- Anh chính là lí do để em tiếp tục sống. Hồ Phách nhìn cô bé, đôi mắt đen thẳm cương quyết.-Nếu em biến mất rồi, em sẽ quên đi anh, anh không cho phép điều đó xảy ra. Hồ Phách đưa tay chạm nhẹ lên khuôn mặt bé nhỏ của Luru Ly. Đôi mắt đen thẳm nhìn cô xót xa.

Hồ Phách không muốn cô quên anh? Luru Ly nhìn vào đôi mắt đen thẳm của Hồ Phách, cảm giác như nó đang đau nhói. Hồ Phách đang đau vì cô. Vậy ra trên đời này vẫn còn một người thực sự quan tâm đến cô, còn một người thật sự muốn cô tiếp tục sống? Trái tim Luru Ly đau nhói và đập vội vã.

- Luru Ly...anh yêu em!

Hồ Phách cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô bé. Nụ hôn thật ấm áp, nụ hôn như muốn xóa tan đi mọi đau khổ trong trái tim bé nhỏ của Luru Ly. Nó làm Luru Ly bình tâm, nó cho cô sự thanh thản, trái tim cô bất chợt nhẹ bẫng, không đau nhói nữa, không cắn rứt nữa, nó đã đập trở lại từng nhịp thật yên bình. Luru Ly cúi xuống, thấy lòng mình thật ấm áp.

- Luru Ly! Em đã hứa với anh rồi. Anh không cho phép em nuốt lời. Hồ Phách nói và siết chặt cô vào lòng.

Giờ thì cô nhớ rồi, cô đã hứa với anh: Forget me not...

Luru Ly lặng người. Đôi mắt trong veo nhòe nước từ khi nào. Rồi cô bật khóc, vùi cơ thể nhỏ bé vào ngực cậu khóc thổn thức mãi không thôi. Hồ Phách cũng chỉ lặng im ôm chặt lấy cô vào lòng, cậu muốn dùng tất cả mạng sống của mình để bảo vệ cho cô gái bé nhỏ này, người con gái mà cậu yêu thương nhất trên đời.

Vết thương trên người Luru Ly quá nặng. Hồ Phách vừa băng bó cho cô vừa nhủ mảy. Cũng may cậu đến kịp cứu Luru Ly, nếu chậm một chút nữa thôi chắc cô bé đã chết rồi. Chuyện Dương Vỹ phản bội và tìm cách giết ông Hạ lần Luru Ly đến bây giờ vẫn khiến cậu bất ngờ. Không ngờ Dương Vỹ lại có dã tâm lớn như vậy. Mà việc quan trọng trước mắt bây giờ là phải đem Luru Ly rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Dương Vỹ và Thành Phong đều muốn giết cô bé, nếu biết Luru Ly còn sống, bọn chúng chắc chắn sẽ cho người đi lùng sục cô.

Xác ông Hạ đã được Thiên Dã và đám bạn cậu đem về nhà thờ. Thiên Dã đã làm nghi thức hỏa thiêu cho ông để tránh kẻ thù tìm cách dày vò ông. Điều cậu lo lắng bây giờ là vết thương trên người Luru Ly. Ngay cả cử động ăn uống đối với cô bé cũng khó khăn, cậu không thể đưa cô đi ngay trong tình trạng này được, nhưng nếu ở lại đây cũng không ổn. Nơi này được xem như một vương quốc riêng của Dương Vỹ và Thành Phong, còn ở lại đây lúc nào là còn nguy hiểm lúc ấy.

Hồ Phách nhìn ra ngoài cửa sổ. Mưa đã tạnh, ánh trăng trên cao sáng rực. Luru Ly sau khi cố gắng uống hết ly sữa đã nằm im ngủ li bì. Cậu ngắm nhìn cô bé mà thấy lòng mình đau xót. Sao Luru Ly lại phải chịu cú sốc lớn thế này? Phải chăng vì cô bé quá nhân từ thánh thiện. Rồi cậu siết chặt nắm tay, ánh mắt sắc lém. Dương Vỹ khôn kiếp. Cậu sẽ không bỏ qua cho gã.

Thiên Dã mở cửa bước vào. Sau khi nhận vị trí lão đại từ ông Hạ, Dương Vỹ cũng cho người đi giết anh, bọn chúng cố tình tạo ra một vụ tại nạn giao thông bằng cách cho xe tải tông thẳng vào chiếc xe của anh xuống sông. Dù đã kịp nhảy ra ngoài nhưng anh cũng bị một vết thương nặng ở vai. Thiên Dã biết ai là kẻ cho người đi ám sát anh nên đã cố gắng trở về nhà sớm nhất có thể. Nhưng khi đến nơi thì đã trễ rồi, ông Hạ đã bị giết, cũng may Luru Ly đã được nhóm Hồ Phách cứu sống.

- Hồ Phách! Con bé thế nào rồi?

- Cô bé mới ngủ thôi, nhưng vết thương trên người khá nặng, e rằng không thể cử động mạnh được.

Thiên Dã cau mày đưa tay vuốt nhẹ mái tóc trên trán cô bé. Vết thương của Luru Ly quả thật quá nặng, cũng may Hồ Phách có chút kiến thức về y học nên mới cứu sống được cô bé. Nhưng tình hình này khó mà đưa Luru Ly đi khỏi thị trấn được. Thiên Dã sửa chiếc chăn trên người cô bé cho ngay ngắn rồi bước đến bên chiếc bàn gần đó kéo ghế ngồi xuống.

- Anh Thiên Dã, ba của Luru Ly...

- Anh đã giải quyết đâu vào đó rồi. Hiện tại anh sẽ giữ tro cốt của lão đại. Đến lúc thích hợp anh sẽ giao lại cho Luru Ly. Thiên Dã thở dài buồn bã.

Hồ Phách gật đầu. Hai người không nói thêm gì nữa. Không khí im lặng bao trùm lên căn phòng, chỉ còn tiếng thở nhẹ của Luru Ly hòa vào tiếng đé kêu râm ran ngoài khu vườn rậm. Bên ngoài trăng đã lên cao. Sau bao nhiêu ngày mưa gió mù mịt thì hôm nay có lẽ là một buổi tối đẹp trời. Một vài cánh dơi đi ăn đêm chao đảo bên cửa sổ rồi phóng vụt đi. Đám Hoa Thiên cũng đã mệt nên nghỉ ngơi ở căn phòng đối diện.

Thiên Dã nhìn Luru Ly đang nằm ngủ trên giường, trầm ngâm một lúc rồi lặng lẽ lấy ra khung ảnh dưới ngăn bàn. Khung ảnh đã cũ, trong đó chụp lão đại đang bế Luru Ly và hai cậu nhóc cỡ chừng 11, 12 tuổi đứng hai bên. Đó là hình cậu và Dương Vỹ chụp chung với ông Hạ. Cả hai đều không phải con ruột của ông, nhưng trong hơn mười năm sống chung dưới một mái nhà, ông yêu thương hai người không khác gì con ruột của mình. Không ngờ trong mười năm qua ông đã nuôi ong tay áo, kẻ mà ông tin tưởng nhất cuối cùng lại quay sang giết chết ông. Anh đưa tay khẽ lau một vết bụi bám trên bức ảnh.

Gia đình mà anh luôn tự hào và cố gắng bảo vệ lại có lúc sụp đổ thế này sao? Điều đau lòng chính là Dương Vỹ đã phá nát nó. Đến tận bây giờ anh cũng không dám tin Dương Vỹ đã làm điều này. Lão đại đã tin tưởng anh ta như vậy, cuối cùng họ lại bị anh ta dồn vào chỗ chết. Ngay cả anh Dương Vỹ cũng không buông tha.

Kẻ vong ân bội nghĩa. Thiên Dã nghiêng răng, ánh mắt chột sắc lém.

Anh đặt khung hình xuống bàn, lôi khẩu súng bạc ra cẩn thận lau chùi. Có lẽ anh sẽ phải dùng đến nó sớm thôi. Nếu biết anh và Lưu Ly đang ở đây, Dương Vỹ và Thành Phong nhất định sẽ kéo đến.

Hồ Phách liếc nhìn khung ảnh Thiên Dã để trên bàn hơi tò mò. Và có một điều khiến cậu phải bàng hoàng. Đập vào mắt cậu là một khuôn mặt vô cùng thân quen. Cậu nhóc đứng bên trái ông Hạ trong bức hình chính là anh trai cậu. Dù có cháy thành tro cậu cũng có thể nhận ra được.

Trái tim Hồ Phách đập loạn nhịp, cậu cảm thấy mặt mình cũng nóng rực lên. Đây là hình chụp Thiên Dã khi còn nhỏ? Nếu vậy anh ấy thật sự là anh trai của cậu sao? Để cho chắc chắn, cậu đưa tay gạt bung chiếc cúc sơ mi của anh ra. Và cậu cười, nụ cười rất hạnh phúc. Trên ngực anh có một vết sẹo nhỏ, đây chính là vết sẹo để lại khi anh ấy đỡ đạn cho cậu lúc nhỏ. Cánh tay cậu giữ chặt cổ áo anh run run.

- Em làm gì vậy, Hồ Phách? Thiên Dã gạt tay cậu ra, cảm thấy khó hiểu trước hành động kì lạ của cậu.

Hồ Phách không nói gì, cúi xuống ôm chặt lấy anh. Cả người cậu run run vì xúc động. Thiên Dã bị bất ngờ trước hành động này. Khóe miệng anh giật giật. Không lẽ Hồ Phách yêu con trai sao?

- Hồ Phách, thôi ngay đi!

Anh đẩy cậu ra. Cậu nhóc kia vẫn nhìn anh với đôi mắt xúc động, vẻ mặt hớn hở như đứa trẻ mới được nhận quà. Thiên Dã càng thấy bối rối hơn. Là một nữ nam trong thị trấn, từ trước đến giờ anh luôn được các người đẹp săn đuổi nồng nhiệt. Nhưng anh không có hứng thú với con trai, phải từ chối làm sao để trái tim ngây thơ non nớt của cậu nhóc này không bị tổn thương nhỉ? Thiên Dã thấy thật đau đầu.

- Anh hai! Là em đây. Em là em trai của anh. Hồ Phách nói bằng giọng nghẹn ngào.

Thiên Dã nhìn cậu khó hiểu. Không muốn dài dòng, Hồ Phách tháo sợi dây chuyền trên cổ mình xuống đưa cho Thiên Dã.

- Anh còn nhớ không? 12 năm trước chúng ta đã thất lạc nhau, em vẫn luôn đi tìm anh. Đây là kỉ vật ba mẹ chúng ta để lại cho em.

Thiên Dã cầm mảnh hồ phách đưa lên trước mặt và sững sờ. Mảnh đá này, anh nhận ra nó. Ngón tay anh run run miết chặt màu vàng óng nhỏ nhắn trong bàn tay mình. Rồi anh từ từ ngước lên Hồ Phách, đôi mắt chất chứa cái nhìn phức tạp, bối rối. Thì ra Hồ Phách chính là...

- Anh hai! Em có rất nhiều chuyện cần nói với anh. Hồ Phách vẫn nhìn anh xúc động.

Thiên Dã chột nhiu mày, ra hiệu cho cậu im lặng rồi với khẩu súng bạc trên bàn nhắm hướng cửa sổ bóp cò.

Khung cửa kính vỡ choang, Hồ Phách giật mình nhìn ra. Một con chim đại bàng lao vút lên không trung. Cậu vội vàng chạy lại gần đó nhìn theo nó. Đó là thú cưng của Dương Vỹ. Con chim đã ở đây, vậy có lẽ Dương Vỹ cũng...

- Hồ Phách! Anh cũng có rất nhiều điều muốn nói với em, nhưng tình hình này e là không được rồi. Anh đưa trả lại cậu mảnh đá. -Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức.

- Thiên Dã, Hồ Phách...

Lưu Ly đã tỉnh dậy. Có lẽ do tiếng động quá lớn. Cô bé nằm trên giường ngước khuôn mặt nhỏ nhìn hai người lo lắng. Thiên Dã đi lại bế cô bé lên rồi trao cho Hồ Phách. Đám Hoa Thiên, Kiến Văn, Gia Huy ở phòng bên cạnh nghe tiếng động cũng chạy vào.

- Hồ Phách, chuyện gì vậy? Hoa Thiên nhìn mảnh kính vỡ bên cửa sổ lo lắng.

- Lưu Ly, em tỉnh rồi sao? Kiến Văn và Gia Huy nhìn cô bé mừng rỡ.

- Dương Vỹ đã lần ra dấu vết của chúng ta, phải rời khỏi đây lập tức. Hồ Phách nhìn ba người bạn rồi hất ánh mắt ra ngoài cửa.

Trước khi đưa mọi người đến đây Thiên Dã đã chuẩn bị sẵn mọi thứ để đưa Lưu Ly rời khỏi thị trấn. Hồ Phách sẽ cùng Kiến Văn và Lưu Ly dùng một chiếc thuyền đi dọc theo dòng sông rời khỏi thị trấn. Con sông này chạy dài ra tận ngoại ô thành phố nên ba người có thể cập bến ở đó rồi bắt taxi về nhà Hồ Phách. Dương Vỹ và thuộc hạ của anh ta sẽ không nghĩ đến trường hợp họ đi đường này. Hơn nữa đi bằng thuyền sẽ tránh được va chạm ảnh hưởng đến vết thương trên người Lưu Ly.

Còn Thiên Dã, Gia Huy và Hoa Thiên sẽ đi mô tô bằng con đường duy nhất trong thị trấn để đánh lạc hướng kẻ thù. Vì trình độ phóng nhanh, vượt ẩu của ba người được xếp ở hàng cao thủ nên chắc chắn có thể vượt qua được đám tay mơ dễ như chơi.

Lưu Ly nằm im trong lòng Hồ Phách để cậu bế xuống thuyền, vết thương khiến cô bé không thể nhúc nhích nổi nữa rồi. Trước khi chia tay, Thiên Dã vẫn không quên đi đến xoa đầu cô bé mỉm cười.

- Công chúa nhỏ, anh nhất định sẽ tới tìm em, em phải sống đó nhé.

- Thiên Dã! Luru Ly nhìn anh cất giọng yếu ớt.-Anh hãy đi cùng em.

- Không được, anh phải đi đường vòng đánh lạc hướng Dương Vỹ em mới ra khỏi đây được. Nhưng em đừng lo, anh không chết được đâu. Anh nhất định sẽ tới tìm em

Luru Ly nhìn anh lưỡng lự một chút rồi gật đầu. Cô có thể an tâm về Thiên Dã, anh ấy vốn là cánh tay trái đắc lực của ba cô, là một nhân vật nguy hiểm số một mà bất cứ kẻ nào trong thế giới ngầm cũng phải nể sợ, rồi khỏi thị trấn đối với anh là chuyện rất dễ dàng, sẽ không ai làm hại được anh ấy. Hồ Phách ôm cô bé vào lòng ngược lên dặn dò.

- Anh hai! Cần thận nhé. Cả hai cậu nữa.

- Biết mà! Gia Huy và Hoa Thiên mỉm cười nhảy lên xe.

- Bảo vệ công chúa nhỏ cẩn thận nhé, em trai! Thiên Dã nháy mắt với cậu rồi quay đi.

- Em trai? Luru Ly nhìn theo Thiên Dã rồi ngược lên nhìn Hồ Phách mỉm cười yếu ớt.-Hồ Phách, anh tìm được anh trai của mình rồi sao?

- Ủ! Hồ Phách mỉm cười bế cô bé xuống thuyền.-Thiên Dã chính là anh ruột của anh.

- Thật vậy sao Hồ Phách? Cuối cùng cậu cũng tìm thấy anh ấy rồi sao? Từ bao giờ thế? Sao không cho bọn tớ biết? Kiến Văn hỏi loạn lên rồi nhìn cậu trách móc.

- Tớ chỉ mới biết thôi.

Con thuyền nhỏ xuôi theo dòng nước chảy đi xa dần nhà thờ. Trên trời cao, hàng vạn ngôi sao sáng lấp lánh, ánh trăng vàng chiếu loang loáng khắp mặt sông khiến người ta tưởng rằng mặt nước có dát một lớp vàng mỏng. Hai bên bờ là vô vàn những đốm sáng đom đóm lấp lờ tìm bạn. Luru Ly nằm im trong lòng Hồ Phách ngắm nhìn xung quanh. Nhịp tim của Hồ Phách đập thật mạnh. Luru Ly nghe được rất rõ, nó rất mạnh mẽ và ấm áp giống y như Hồ Phách vậy.

Hồ Phách cẩn thận khoác chiếc áo khoác xám của mình lên người Luru Ly để cô bé khỏi lạnh và đặt cô nằm gọn trong lòng mình, hai cánh tay rắn chắc ôm nhẹ lấy cô. Con thuyền lặng lẽ xuôi theo dòng nước.

Chợt có tiếng huyền ảo ở phía xa, một đám người đang túa ra trên con đường trước mặt. Dẫn đầu đám người này là Dương Vỹ, cô nhìn thấy anh đang ngồi trên chiếc limo mui trần tiến về phía nhà thờ, phía sau là vô số tay chân được trang bị súng ngắn. Luru Ly sợ hãi nép mình vào lòng Hồ Phách. Dưới ánh trăng sáng rực, cô nhìn thấy rất rõ khuôn mặt lạnh lùng của Dương Vỹ, anh đang tìm cô và Thiên Dã. Trái tim cô đập mạnh trong ngực, vết thương bị động khiến cô đau nhói. Tiếng động cơ xe tiến lại rất gần, Dương Vỹ bây giờ chỉ cách cô một khoảng rất nhỏ. Cô bé sợ hãi không dám mở mắt ra. Hai bàn tay bé nhỏ cô vấu chặt lấy vật áo Hồ Phách. Nếu bây giờ bị Dương Vỹ bắt được, anh ta chắc chắn sẽ giết cô.

- Không sao đâu Luru Ly!

Hồ Phách khẽ thì thầm và ôm chặt lấy cô vào lòng. Luru Ly ngừng run rẩy, cảm thấy mình được an toàn. Hồ Phách đã ở đây rồi. Cô không còn phải sợ nữa. Luru Ly chậm chạp vòng tay ra sau ôm lấy anh.

Con thuyền xuôi theo dòng nước không hề gây ra một tiếng động nhỏ nào. Những kẻ trên đường dù cách mọi người không xa cũng không phát hiện ra chiếc thuyền, có lẽ vì chúng quá vội vã, chỉ vài phút sau là đám người đó đi khuất.

Không gian lại trở về yên tĩnh ban đầu. Những tiếng dế kêu đêm rích rích hai bên bờ sông. Luru Ly đang nằm im trong lòng Hồ Phách như con mèo nhỏ. Dưới ánh trăng bạc mờ ảo loang loáng mặt sông, khuôn mặt búp bê bé nhỏ của cô bé lại càng trở nên xinh đẹp đáng yêu hơn bao nhiêu lần. Cô nhìn Hồ Phách bằng đôi mắt trong veo, Hồ Phách hơi lúng túng, cậu có cảm giác như đôi mắt cô bé là vũ trụ thu nhỏ với hàng ngàn ngôi sao đang tỏa sáng lấp lánh. Bàn tay cậu đưa lên gạt một vạt tóc cô bé xuống, ghé sát đầu cô bé vào đầu mình cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng của cô.

Dòng sông sáng rực như dải ngân hà. Con thuyền nhỏ bé như chiếc lá tre lướt nhẹ trên mặt nước, thi thoảng có một làn gió ulla qua mang theo hương thơm dịu của hoa lan từ khu rừng bên cạnh. Đám bông lau hai bên bờ sông cũng khẽ đong đưa. Hồ Phách cảm thấy Luru Ly lúc này thật nhỏ bé trong lòng cậu. Cậu muốn cô bé sẽ mãi như thế, mãi mãi bên cạnh cậu để cậu che chở, bảo vệ và yêu thương.

Rồi cậu thở dài...

- Tôi biết là cậu đang rất bức xúc vì sự có mặt của tôi. Kiến Văn vừa chèo thuyền vừa cầu nhàu.-Nhưng không có tôi thì cậu không được thành thói quen ngồi ôm người đẹp đâu, đừng có ngồi đó mà thở dài nữa.

Hồ Phách cười cười. Hình như cậu có đứa bạn biết đọc suy nghĩ của người khác.

Luru Ly nhìn Hồ Phách rồi nhìn Kiến Văn khó hiểu, mà thế giới của đám con trai trước giờ vốn khó hiểu mà, cô không cố suy nghĩ làm gì. Tiếng sóng nước vỗ nhẹ vào mạn thuyền nghe thật êm tai, cô bé lơ mơ ngắm nhìn những đốm sáng đom đóm lấp lờ hai bên bờ sông, ánh sáng nhỏ nhoi mờ ảo đó thật mơ hồ nhưng cũng thật đẹp, đôi mắt cô từ từ khép lại.

Không còn cái lạnh cắt da cắt thịt của những cơn mưa, không còn nỗi đau thấu xương từ những trận đòn của kẻ thù. Không còn nỗi cắn rứt dằn xé nhói đau trong lồng ngực. Bây giờ cô đang ở trong vòng tay của Hồ Phách

Thật an toàn. Thật ấm áp. Có thể an tâm ngủ rồi

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chạy trốn và truy lùng

- Vẫn còn sống cơ à? Mạng cũng lớn nhỉ, Thiên Dã?

Dương Vỹ cười nhạt nhìn người thanh niên trước mặt. Thuộc hạ của anh ta đã vây quanh nhà thờ, trên các chặng đường rời khỏi đây cũng có vài tốp người canh giữ. Anh ta muốn bằng mọi giá phải bắt cho được Lưu Ly và Thiên Dã ngay tối nay.

- Chẳng qua do thuộc hạ của mày thiếu năng lực thôi. Thiên Dã cười nhạt, đưa ánh mắt bình thản nhìn đám người trước mặt.

- Chú mày quay về đây để làm nghi lễ cầu siêu cho lão đại sao?

- Ồ, tiện thể đây có muốn tao làm giúp mày luôn không? Thiên Dã nói và nhắm khẩu súng bạc về phía Dương Vỹ.

Dương Vỹ nhếch môi cười nhạt. Đám thuộc hạ của anh ta lập tức giương súng nhắm vào anh. Thiên Dã cười. Xem ra Dương Vỹ quyết ăn thua đủ với anh.

- Giao Lưu Ly cho tao, tao sẽ để mày đi. Dương Vỹ hai tay rút túi quần nhìn anh với vẻ bình thản.

- Muốn nhò cổ tận gốc à? Cẩn thận quá nhỉ? Thiên Dã cười, ngón tay siết chặt cò súng.

Viên đạn xé gió lao vào chiếc thùng phi phía sau đám người kia. Chiếc thùng chứa đầy xăng nổ tung. Dương Vỹ khẽ nhíu mày, đôi mắt đen thăm lạnh lẽo không cử động. Đám thuộc hạ của anh ta có vài người đã bị lửa từ vụ nổ làm bị thương. Đi kèm với thùng xăng đó, Thiên Dã còn chu đáo chuẩn bị thêm mấy quả pháo gài một cách khéo léo khiến chúng gặp lửa liền nổ tung.

- Đùng chạy lung tung! Quanh đây có mìn, dẫm phải là tan xác đó.

Thiên Dã vui vẻ thông báo. Nhưng hình như hơi trễ. Một tiếng nổ lớn vang lên, một trái mìn gặp lửa nổ tung, rất may là chỗ nó nổ không có ai đứng nên không xảy ra thương vong. Đám người trước mặt anh lao nhao như lũ vịt đi lạc. Muốn bắt Thiên Dã thì không đủ can đảm, nửa định bỏ chạy thì sợ đạp phải mìn, thế là cứ đứng loì choi nhìn nhau bất lực. Dương Vỹ nhìn Thiên Dã khẽ cười nhạt, Thiên Dã rất giống Lưu Ly, chuyên gia tạo ra mấy cái bẫy khiến kẻ khác phải khôn đồn.

Đúng lúc đó một chiếc mô tô lao vút ra ngoài phá vỡ yên lặng. Thiên Dã lợi dụng lúc hỗn loạn cũng lao đến chiếc xe cạnh đó phóng vút đi. Đám thuộc hạ của Dương Vỹ lập tức tính người lao ra đuổi theo. Nhưng một kẻ xui xẻo giẫm phải mìn. Một tiếng nổ lớn vang lên. Thiên Dã thờ dài.

- Cảnh báo rồi mà không nghe.

Dù đã thoát khỏi Dương Vỹ nhưng nhóm của Thiên Dã cũng gặp không ít khó khăn trên đường đi. Cứ vài chặng là y như rằng có một tốp người của Dương Vỹ chờ sẵn, mặc dù chúng không đủ trình độ đe dọa đến ba người nhưng cũng khiến họ mất không ít thời gian. Theo tính toán thì họ phải rời khỏi đây đến ngoại ô thành phố trước nhóm Hồ Phách để đón cậu.

Hai chiếc mô tô lao như bay trên đường, họ đã rời khỏi thị trấn và đi ngang qua nông trại bắp. Những cây bắp xanh tốt tắm mình dưới ánh trăng khuya rũ lá xuống hai bên đường. Ra đến đây thì thuộc hạ của Dương Vỹ không còn đuổi theo nữa. Nhưng đến một khúc cua, Hoa Thiên ngồi sao Gia Huy vội hét lên:

- Coi chừng!!!

Hai bên rẫy bắp ủa ra một đám người lạ mặt. Cản trên đường cũng có một đồng chương ngại vật. Thiên Dã và Gia Huy vội thắng gấp lại. Đám người kia lập tức lao vào ba người, những con dao sắc lém vung lên, loang loáng dưới ánh trăng khuya.

Không phải người của Dương Vỹ. Thiên Dã nhíu mày đáp vắng một tên to xác đang cầm dao xông vào mình. Ba người xoay lưng dựa vào nhau. Những kẻ này không phải do Dương Vỹ phái đến. Hoa Thiên cũng nhận ra, trái tim cậu nhói lại khi thấy một hình bóng quen thuộc.

- Con bé Lư Ly đang ở đâu?

Hoa Thiên nhìn cô căm phẫn.

- Linh Lan! Tại sao cô lại làm vậy với Lư Ly? Cô bé đã mong muốn cô và Dương Vỹ được hạnh phúc, nó đã làm tất cả để giúp hai người, tại sao các người lại muốn dồn nó đến chỗ chết?

Linh Lan khẽ cười nhạt. Cô cúi xuống rút ra một con dao nhỏ giấu dưới dày.

- Đúng là kẻ ngây thơ! Ba tôi rất hận lão hói và con bé kia, làm sao có thể đồng ý cho tôi bước vào gia đình kẻ thù được? Nhưng đúng lúc ông ấy còn trần trối phải làm sao giết được hai ba con lão thì Dương Vỹ lại xuất hiện đề nghị ông ấy hợp tác và bày ra kế hoạch này. Lúc đầu tôi cũng không tin tưởng anh ta lắm, nhưng không ngờ kẻ hoạch lại thành công dễ dàng như vậy.

- Ngay từ đầu tất cả đều là một vở kịch sao? Hoa Thiên bóp chặt tay.

- Giờ thì cậu đã biết thế giới này không đơn giản như cậu nghĩ chưa? Linh Lan quay con dao trong tay và tiến lại gần ba người.

Đám thuộc hạ của cô ta cũng lập tức lao vào. Một cuộc hỗn chiến bắt đầu diễn ra.

- Hoa Thiên! Hoa hồng đẹp thường có gai. Cách duy nhất để không bị đâm là bỏ hết mấy cái gai của nó. Gia Huy thủ thế tung một loạt cú đâm vào kẻ thù.

- Cô thật khiến tôi thất vọng. Một cô gái xinh đẹp tài giỏi như cô mà quá độc ác. Hoa Thiên vẫn đứng im nhìn cô. Mặc kệ đám đồng đảng xô xát.

- Một kẻ ngu ngốc như cậu không có tư cách dạy đời tôi.

Linh Lan cười nhạt và lao vào cậu, con dao nhỏ sắc lẹm đâm thẳng vào ngực cậu. Hoa Thiên bình thân lách người qua né được. Linh Lan tiếp tục cắt ngang qua cổ cậu bằng một động tác hết sức thành thực, vẫn không trúng. Những đòn tiếp theo. Con dao tiếp tục lao đến nhằm vào chỗ hiểm trên người Hoa Thiên đâm xuống, nhưng tuyệt nhiên không có một lần trúng đích.

Đám thuộc hạ của Linh Lan cũng đã bị Thiên Dã và Gia Huy giải quyết gọn ghẽ. Đám người này tuy đông nhưng không mạnh lắm. Mà Thiên Dã đâu phải người bình thường. Gia Huy cũng là một cao thủ chỉ xếp sau Hồ Phách.

Linh Lan đã quá xem thường đối thủ, bây giờ thì chỉ còn một mình cô đang tấn công Hoa Thiên, nhưng trình độ của cô thì vẫn còn thua xa đối thủ. Kết quả này khiến cô rất ngạc nhiên. Cô nhớ trong đêm hội chợ hôm nào cậu nhóc này còn không thể tránh nổi một đòn của cô. Linh Lan đâu biết lúc đó Hoa Thiên thua là vì không muốn đánh nhau với cô.

- Dừng lại được chưa? Hoa Thiên nhìn Linh Lan đang đứng thở dốc lạnh lẽo hỏi.

Cô gái kia nghiêng chặt răng lại tiếp tục lao lên. Lần này cậu không né tránh nữa.

Một cú tát giáng thẳng vào mặt Linh Lan khiến cô ngã xuống đường. Linh Lan hơi sững người. Cô ngước lên giận dữ.

- Cậu...dám...

- Tôi cứ nghĩ một người như cô sẽ biết thế nào là đúng-sai. Tôi còn nghĩ cô sẽ khuyên ba mình hòa giải với chú Hạ và kết hôn cùng Dương Vỹ. Không ngờ cô cũng chỉ biết lao vào trả thù. So với một kẻ ngu ngốc như tôi hay Lư Ly thì vẫn còn tốt hơn cô bao nhiêu lần.

- Tôi làm những điều này chỉ để nhanh chóng kết thúc mọi chuyện. Linh Lan từ từ đứng dậy nhìn cậu bằng đôi mắt giận dữ.

- Kết thúc bằng cách này sao? Hoa Thiên nhủ mảy.

- Thế thì đã sao? Linh Lan gào lên.-Cậu có biết trong bao nhiêu năm qua tôi đã sống như thế nào chưa? Có cha mà cũng như không. Tôi là con ông ấy nhưng ông ấy chưa bao giờ để mắt đến tôi. Trong lòng ông ấy suốt ngày chỉ có một người phụ nữ đã chết từ lâu và canh cánh mối hận trong lòng. Tôi căm hận hai ba con Lư Ly, nếu không có hai người đó thì ba tôi sẽ không đau khổ nữa.

- Hạnh phúc đạt được bằng cách lấy máu của kẻ khác, dẫm đạp lên kẻ khác cũng được sao?

- Thế giới này vốn tàn nhẫn như thế mà.

- Cô là kẻ ích kỉ.

Hoa Thiên nói rồi lạnh lùng bỏ đi. Linh Lan vẫn ở phía sau nhìn theo, ánh mắt phức tạp. Trong lòng cô đang có bao nhiêu suy nghĩ giằng xé. Cô muốn kết thúc mọi chuyện. Cô nghĩ chỉ cần kẻ ba mình hận nhất chết đi thì mọi chuyện sẽ kết thúc. Nhưng sao giờ đây trong lòng cô nặng trĩu.

Cô cứ nghĩ những kẻ ngu ngốc bị cô lừa gạt và lợi dụng không có chút giá trị gì trong lòng mình. Nhưng dường như có gì đó không đúng. Ngay bây giờ đây cô thấy trái tim mình cứ quặn lên cắn rứt mãi không thôi. Khuôn mặt bé nhỏ đáng yêu với nụ cười ngây ngô của Lư Ly cứ ám ảnh lấy tâm trí cô. Thì ra ngay từ đầu cô đã không hề muốn hại cô bé đó. Rồi cả kẻ ngốc kia nữa. Tên ngốc đã nhìn cô bằng đôi mắt buồn bã pha lẫn thất vọng đó nữa.

Tại sao cô lại bận tâm về hai kẻ đó thế này?

Linh Lan khẽ cười chua chát. Hoa Thiên thật khác xa Dương Vỹ. Cậu ta chỉ là kẻ ngốc, dành hết tất cả tình yêu cho người khác mà không tính toán gì. Còn Dương Vỹ, cô cứ nghĩ rằng trong thời gian qua anh yêu cô. Cô từng hi vọng màn kịch mà cô và anh đóng sẽ có một nửa là thật, lúc đó cô đã thật sự yêu Dương Vỹ, cô đã động lòng vì những cử chỉ ân cần mà anh dành cho cô, cô yêu sự mạnh mẽ quyết đoán của anh, yêu sự lạnh lùng đến tàn khốc của anh. Giây phút mà anh muốn cắt ngón tay xuống để được cùng đi với cô, cô đã nghĩ cả đời này mình chỉ có thể yêu một chàng trai duy nhất là Dương Vỹ. Nhưng rút cuộc thì cô đã nhầm rồi.

Tất cả chỉ là một màn kịch anh đóng để có được vị trí lão đại. Người con trai lạnh lùng đó mãi mãi không thuộc về cô, mãi mãi cô không thể nắm bắt. Cho đến tận bây giờ cô vẫn không biết trên đời này có thứ gì khiến anh ấy quý trọng không? Có ai mà anh ấy thật sự quan tâm hay không. Và nếu có. Linh Lan biết kẻ đó cũng chẳng phải là cô.

Linh Lan ngồi thừ dưới đất, khuôn mặt xinh đẹp khẽ ngược lên, bầu trời đêm sáng rực ánh sao. Cô không biết những gì mà cô làm có đúng hay không? Cô giúp ba mình trả thù như vậy có đúng hay không? Sao trong lòng cô cứ thấy bứt rứt khó chịu như vậy?

- Linh Lan! Con không sao chứ ?

Thành Phong và Thuộc hạ từ xa đi lại. Linh Lan không nói gì, lặng im nhìn ánh trăng một chút rồi đứng dậy.

- Ba à! Trả thù như vậy có thật khiến ba thấy vui không?

Thành Phong nghe con gái hỏi cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng ông không trả lời. Linh Lan cũng không đợi câu trả lời nữa, quay người bỏ đi.

6h30 sáng

- Hồ Phách, ở đây này!

Hoa Thiên và Gia Huy đứng trên bờ đưa tay vẫy vẫy. Con thuyền nhỏ lập tức cập vào bờ. Kiến Văn lúc này mới thờ phào ném mái chèo sang một bên. Vì chạy trốn quá gấp nên Thiên Dã không tìm đâu ra được chiếc thuyền chèo bằng máy, chỉ có mỗi chiếc thuyền mộc anh hay dùng để dạo trên hồ nên Kiến Văn phải chèo thuyền cả đêm muốn gãy rời cả tay, đã thế suốt từ lúc bắt đầu đến giờ còn phải nghe thằng bạn bên cạnh thở dài. Nếu không nể mặt Lưu Ly bị thương đang nằm trong lòng cậu ta thì cậu đã tiện tay ném nó xuống sông cho cá ăn rồi.

Gia Huy và Hoa Thiên đã đến đây từ rất sớm để chuẩn bị xe cho mọi người, lúc này Hồ Phách và Kiến Văn mới quay sang họ thắc mắc.

- Huy, Thiên, sao các cậu bị thương khắp người thế kia?

Hoa Thiên nhìn qua Gia Huy tức tối.- Chỉ tại thằng ngu này. Tối hôm qua sau khi rời khỏi thị trấn, Thành Phong đã cho người đuổi theo bọn tôi, phải chạy trốn cả đêm mới thoát được.

- Các cậu bị chúng đánh ra nông nỗi này sao? Kiến Văn nhìn vết thương nhăm nhở trên người hai đứa bạn xuyt xoa.

- Không! Đều tại thằng ngu này cả. Hoa Thiên nhìn Gia Huy căm tức.- Vừa mới cắt đứt được mấy cái đuôi bám theo ra khỏi thị trấn thì nó thấy có sao băng xẹt qua. Nó không nghĩ ngợi gì mà buông tay lái ra nhắm mắt cầu nguyện. Xe lúc này đang chạy với tốc độ 180km/h lao thẳng vào vệ đường. Cũng may bên dưới là sông nên bọn tôi mới thoát chết.

Gia Huy hừ mũi rồi bỏ đi. Một bên mắt cậu nhóc tím bầm sưng húp lên, giờ thì hai người biết vết thương trên mặt nó từ đâu mà có rồi, chắc chắn tác giả của chúng là Hoa Thiên. Hồ Phách vẫn bế Lưu Ly trên tay nhìn quanh thắc mắc.

- Anh trai tớ đâu?

- Anh ấy nói có chuyện quan trọng phải làm và đi trước. Anh ấy có nhấn lại với cậu là tạm thời để Lưu Ly ở lại với cậu, anh ấy sẽ đến đón cô bé sau. Hoa Thiên vừa nói vừa mở cửa xe để Hồ Phách bế Lưu Ly vào.

Hồ Phách có hơi thất vọng. Cậu đã chờ đợi suốt 12 năm mới tìm lại người anh duy nhất của mình. Vậy mà Thiên Dã không đợi gặp cậu. Rồi cậu cũng tự an ủi bản thân rằng Thiên Dã có lí do của mình. Lão đại-người đã nuôi dưỡng anh ấy bao năm qua mới bị người ta giết, Lưu Ly và anh cũng bị truy sát, lúc này có lẽ anh có rất nhiều thứ cần làm. Thiên Dã cần chút thời gian. Đã biết cậu là em ruột của anh, Thiên Dã nhất định sẽ tới tìm cậu.

Chiếc xe lăn bánh chậm chậm trên đường, mọi người yêu cầu tài xế chạy với tốc độ chậm nhất để không ảnh hưởng đến vết thương của Lưu Ly. Cô bé bây giờ đang nằm ngủ lì lì trong lòng Hồ Phách, mọi người cũng yên tâm được phần nào.

Hồ Phách vuốt nhẹ gương mặt Lưu Ly, cô bé khẽ cau mày lại, có lẽ vết thương lại đau. Cậu ôm lấy cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô ra sau vai. Lưu Ly lúc này nhìn thật đáng thương.

Chiếc xe cuối cùng cũng đến nơi. Nó dừng lại trước căn biệt thự sang trọng trong trung tâm thành phố. Hoa Thiên bước ra mở cửa để Hồ Phách bế Lưu Ly vào, cô bé lúc này đã tỉnh lại, mở đôi mắt trong veo chậm rãi nhìn về phía trước.

- Đây là nhà của anh, ở đây em sẽ được an toàn. Hồ Phách mỉm cười bế cô vào trong.

Luru Ly không nói gì, cô cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng khó chịu, cơn đau từ vết thương đã hành hạ cô từ hôm qua đến giờ, chưa bao giờ cô trải qua tình trạng như thế này.

Ngôi biệt thự khá đẹp, dù không được rộng rãi hoành tráng như lâu đài của Luru Ly nhưng cũng đáng để người ta bỏ thời gian chiêm ngưỡng. Sau cánh cửa sắt kiên cố là bãi cỏ rộng trải dài được cắt tỉa cẩn thận dẫn vào nhà, trước sân đặt đầy những chậu bon sai đất tiền được chăm sóc kỹ lưỡng. Luru Ly thích nhất là khu vườn hoa hồng trước hiên nhà, chúng thật đẹp và rực rỡ trong làn nắng sớm.

Ngôi nhà có bốn tầng và rất nhiều dây phòng, tường màu trắng mới tinh, những tấm cửa kính không dính một chút bụi phản chiếu ánh sáng mặt trời lấp lánh. Hồ Phách bế cô đi thẳng vào trong. Căn phòng khách sang trọng rộng thênh thang đặt một bộ sofa đen xám, hồ cá rực rỡ đủ màu sắc được xây bên tường, đồ đạc ở trong nhà cũng có vẻ đắt tiền.

Có hai người đang ngồi trên sofa nói chuyện, Luru Ly nhận ra một người trong số đó.

- Hồ Phách! Cậu đi đâu suốt hai ngày nay?

Cầm Vân đứng dậy nhìn cậu lo lắng. Rồi cô ta thấy Luru Ly đang nằm trên tay cậu, Hồ Phách đang ôm cô bé trong lòng có vẻ rất cẩn trọng, ánh mắt cô ta tỏ vẻ khó chịu.

- Tôi cần phải báo cáo cho cô sao? Hồ Phách nhìn cô ta một chút, lạnh lùng định lướt qua.

- Cậu lại gây chuyện gì nữa rồi? Người thanh niên ngồi trên sofa lúc này mới lên tiếng. Anh ta mặc một bộ vest màu trắng lịch thiệp, khuôn mặt có phần cuốn hút với những đường nét nam tính gợi cảm, sống mũi cao, mái tóc nâu màu hạt dẻ, đôi mắt tinh tường của người từng trải. Anh ta nhìn Luru Ly đang được Hồ Phách bế rồi từ từ đứng dậy.-Con bé này là ai?

- Người em yêu. Từ nay cô ấy sẽ tới đây sống với em. Hồ Phách điềm nhiên trả lời.

Cầm Vân hơi bị sốc, cô ta nhìn Luru Ly như muốn nhào vào ăn tươi nuốt sống cô bé. Luru Ly vẫn nằm im một chỗ. Vết thương của cô lại lên cơn đau, cú đập của Thành Phong vào bụng cô hôm trước quả thật rất mạnh, không biết đến bao giờ cô mới bình phục. Trán cô lấm tấm mồ hôi, cô cảm thấy người mình lạnh toát, rồi không chịu được, dường như cô khẽ rên lên một tiếng, dù rất nhỏ nhưng Hồ Phách vẫn nghe được.

- Em khó chịu lắm sao? Hồ Phách nhíu mày, cậu vội lách qua cô gái trước mặt mình đi lên lầu.-Cố một chút! Anh sẽ đưa em về phòng nghỉ ngay.

- Hồ Phách! Người con trai kia lên tiếng, giọng nói có phần gay gắt.-Đừng có đem loại người như con bé này vào nhà chúng ta. Lập tức ném nó ra ngoài cho tôi.

- Anh trai! Hồ Phách liếc anh ta lạnh lùng.-Nếu anh không muốn để cô ấy ở đây cũng không sao, tôi sẽ đi cùng cô ấy, nhưng sau đó đừng bắt ba mẹ gọi tôi về là được.

- Cậu...

Anh chàng kia tức giận định nói gì, nhưng Hồ Phách đã nhanh chân bước lên lầu. Luru Ly đang đau, cô bé cần được nằm trên giường nghỉ ngơi. Đi đến một căn phòng ở giữa dãy hành lang lầu một, Hồ Phách sai người mở cửa đưa Luru Ly vào và đem hộp cứu thương cho cậu. Luru Ly càng lúc càng khó chịu, cô bé mím chặt môi cố không phát ra tiếng rên, nhưng trán vẫn lấm tấm mồ hôi. Hồ Phách càng thấy lo lắng hơn. Cậu tập trung vào hộp cứu thương, chọn ra mấy loại thuốc đưa cho cô và đỡ cô ngồi dậy.

- Em uống đi, một lát sẽ hết đau.

Luru Ly ngoan ngoãn gật đầu, bàn tay bé nhỏ hơi run đưa lên nhai hai viên thuốc. Hồ Phách hơi cau mày, tay cô bé lạnh ngắt, mặt tái nhợt chứng tỏ cô đang rất đau, cậu giúp Luru Ly uống hai viên thuốc rồi đỡ cô nằm xuống giường. Nhưng chỉ một giây sau Luru Ly khựng người, mắt cô hoa lên, rồi cô nôn thốc ra một vũng máu nhỏ, hai viên thuốc mới uống cũng bị đẩy ra ngoài. Hồ Phách giật mình đỡ vội lấy cô vào lòng.

Luru Ly vẫn đau, cô cắn chặt răng, hai bàn tay nhỏ bé trắng bệch cố vịn chặt lấy cậu. Hồ Phách vội với tay lục tung hộp thuốc, lấy ra một ống thuốc nước và một ống kim tiêm. Cậu rất thành thạo lấy thuốc và tiêm cho cô bé. Luru Ly vẫn run rẩy ôm chặt lấy cậu, một lát sau thì cơn đau cũng dứt. Hồ Phách biết đó là tác dụng của thuốc giảm đau. Cậu đặt cô bé xuống giường, khoác chăn lên và dỗ dành cô bé ngủ một chút.

Sau đó có một ông bác sĩ già hàng ngày đến khám và chữa trị cho cô. Luru Ly không biết mình đã nằm trên giường bệnh bao lâu, không ra khỏi phòng trong bao lâu. Cơ thể cô đã có lúc như tan ra từng mảnh, mặc dù những ngày sau đó cơn đau cũng dịu đi phần nào nhưng mỗi lần cô cử động nó vẫn nhói lên.

Bao nhiêu ngày Luru Ly nằm trên giường là bấy nhiêu ngày Hồ Phách ở bên cạnh chăm sóc cô, cậu thậm chí không thèm đến lớp, chỉ miễn cưỡng làm mấy việc anh trai giao phó rồi lại ở lì trong phòng với Luru Ly. Lúc này đối với cậu chỉ có Luru Ly, cậu muốn làm tất cả để cô bé nhanh chóng bình phục.

Hồ Phách ngồi lặng im bên giường ngắm nhìn khuôn mặt búp bê nhỏ nhắn của Luru Ly đang say ngủ. Ngoài trời ánh trăng sáng rực rọi vào cửa sổ ngả bóng xuống một màu vàng dịu. Gió ulla qua mang theo hương thơm dịu nhẹ của hoa hồng. Hồ Phách cố ý mở toang cửa sổ để căn phòng đón được nhiều gió hơn. Luru Ly rất thích gió, gió khiến cô bé cảm thấy dễ chịu.

Đã một tháng trời qua kể từ lúc cậu đem Lư Ly từ thị trấn hắc ám trở về. Vết thương của cô bé đã dần bình phục. Cô bé bây giờ đã có thể đi lại hạn chế, ăn cơm và nói chuyện với cậu. Nhưng Lư Ly bây giờ ít cười hơn, không còn nghịch ngợm như trước kia nữa. Một phần vì sức khỏe yếu ớt, nhưng cái chính là vết thương trong lòng cô vẫn còn ám ảnh. Nhiều lúc cậu nhìn thấy cô ngồi trầm ngâm ngắm chú rùa nhỏ mà trong lòng đau nhói. Giá mà cô bé khóc thật nhiều một trận đi, rồi sau đó quay lại vui vẻ hồn nhiên như trước kia thì thật tốt.

Cậu vuốt nhẹ mái tóc Lư Ly, cảm giác như những sợi tóc đó là làn gió nhẹ lướt qua tay cậu, thật mềm và mát lạnh. Gương mặt thiên thần đó vẫn say sưa.

Hồ Phách miên man suy nghĩ và thiếp đi lúc nào không hay. Cho đến lúc tỉnh lại thì cậu thấy mình đang gục nằm gục trên bàn. Một chiếc chăn mỏng phủ lên người cậu. Cậu nhìn lại chiếc giường Lư Ly nằm, nhưng nó trống không. Lư Ly đã biến mất. Hồ Phách giật mình bật dậy, cậu vội lao ra ngoài như người mất trí.

Lư Ly đã đi đâu? Hồ Phách đưa mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh. Sáng sớm mọi người vẫn chưa ngủ dậy, khắp nơi trong nhà không có một bóng người, mọi thứ đều im lìm. Hồ Phách lại càng thấy hoang mang hơn.

- Rùa nhỏ, không được ăn!

Giọng nói trong trẻo cất lên khiến cậu khựng bước. Hồ Phách quay sang vườn hoa hồng. Lư Ly đang ngồi bên bãi cỏ nghịch ngợm với chú rùa nhỏ, bông hoa hồng đỏ thắm trong tay cô bé khẽ rung rinh theo làn gió nhẹ, cô nhóc đang lấy nó chọc phá con rùa, còn con rùa thì há miệng cố đớp cho bằng được cánh hoa mịn màng đó, nhưng vì lỡ đã nên ngã phịch xuống lật mai lên, bốn chân nhỏ chới vơi giữa không trung.

- Lư Ly!

Hồ Phách nhú mày nhìn cô, Lư Ly mở to đôi mắt trong veo khẽ cười.

- Anh dậy rồi sao, Hồ Phách?

- Sao em lại ra đây? Có biết anh lo lắng không? Tỉnh dậy không thấy em đâu làm anh cứ tưởng em lại xảy ra chuyện gì rồi? Hồ Phách nhìn cô bé hơi giận. Lư Ly thì mỉm cười dễ thương.

- Em xin lỗi! Em muốn ra vườn hoa này chơi từ lâu rồi, nhưng em thấy anh đang ngủ nên không dám gọi dậy.

Hồ Phách nhìn cô bé một chút, bất giác mỉm cười. Lư Ly đã khỏe lại, vậy là tốt rồi. Nhưng cô bé sau đó lại khiến cậu vô cùng lo lắng.

- Hồ Phách! Em đã khỏe lại rồi. Vì vậy em muốn tới lớp học.

Hồ Phách nghe cô bé nói liền nhú mày. Đúng là sức khỏe của Lư Ly đã khá hơn rất nhiều, nhưng cậu vẫn chưa muốn để cô bé vận động nhiều, có lẽ Lư Ly thấy buồn chán khi cứ phải nằm trên giường dưỡng bệnh. Cậu nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô bé dỗ dành.

- Lư Ly, em vẫn chưa bình phục hoàn toàn đâu. Tạm thời cứ ở nhà nghỉ ngơi đã, đợi vài hôm khỏe hẳn rồi đi.

Lư Ly lắc đầu.-Em đã khỏe lắm rồi. Hôm nay em muốn cùng anh đi học. Anh cũng đã năm cuối rồi, đừng trốn học nhiều nữa không là rớt đại học đó.

- Anh ổn mà. Hồ Phách dựa đầu cô bé vào ngực mình âu yếm.-Chỉ cần em khỏe lại là được.

Nhưng mặc cho Hồ Phách có nói gì Lư Ly vẫn nhất quyết đến lớp học. Hồ Phách không còn cách nào khác đành chiều theo ý cô bé. Dù sao Lư Ly cũng không phải học sinh cá biệt giống cậu.

Sau một khoảng thời gian dài vắng mặt, những người bạn trên trường Lư Ly có vẻ nhớ cô bé lắm. Đám Hoa Thiên, Kiến Văn, Gia Huy còn mua bánh kem tổ chức tiệc mừng cô đã khỏe lại. Cô bé rất cảm kích họ, nếu không có họ cứu mạng có lẽ giờ này cô đã không còn sống nữa rồi.

- Lư Ly! Cậu ở nhà Hồ Phách có được an toàn không? Anh Thảo nhìn cô bé lo lắng.-Anh ta sẽ không tìm được cậu chứ?

Anh ta mà cô bé muốn nói ở đây là Dương Vỹ. Lư Ly biết Anh Thảo đang lo lắng cho cô, cô bé này là bạn thân với cô từ khi còn nhỏ xíu. Xảy ra chuyện như vậy cô cũng thương Lư Ly lắm. Nhưng cô không thể làm gì giúp bạn mình, chỉ có thể dành những lời động viên an ủi chân thành nhất. Lư Ly mỉm cười nhẹ.

- Tổ không sao! Cậu đừng lo.

- Cậu sẽ không bao giờ trở về nhà nữa sao? Anh Thảo hỏi cô, giọng hơi buồn. Lư Ly ngược nhìn bầu trời thờ dài.

- Tổ không thể trở về đó được nữa.

- Nếu cậu cảm thấy có gì bất ổn. . .lập tức trốn đi nhé Lư Ly. Anh Thảo nhìn cô với vẻ ái ngại.

- Tổ biết.

Lưu Ly nhìn ra khoảng sân trường trước mặt. Nắng nhẹ lên cao nhuộm lên mọi thứ một màu vàng nhạt. Bên góc sân trường mấy cây hoa ngọc lan nở hoa trắng muốt. Những cánh bướm trắng tinh chao đảo nhẹ nhàng từ bông hoa này sang khóm hoa khác, đôi lúc lại lao vào nhau, quần quýt rồi bay vụt đi. Cô bé dán chặt mắt vào mấy cánh bướm mơ màng.

Cô nghỉ học khá lâu rồi, có một vài môn bị rỗng kiến thức cần phải phụ đạo lại. Có lẽ cô phải nhờ Hồ Phách giúp đỡ. Dù hay trốn học nhưng Hồ Phách học rất giỏi, anh ấy có thể tự học mà không cần đến giáo viên hướng dẫn. Nhiều lúc Lưu Ly cảm thấy ngưỡng mộ Hồ Phách lắm. Rồi cô thờ dài nhớ đến hoàn cảnh của mình lúc này. Hồ Phách sắp tốt nghiệp, cô thì còn hai năm nữa. Bây giờ cô đã không còn lại gì để bám víu, trừ Hồ Phách.

Có lẽ từ bây giờ cô phải bước đi bằng chính đôi chân của mình. Lưu Ly cười thầm. Trước đây cô cố bỏ nhà đi để sống tự lập, bây giờ đã được như ý rồi cô lại thấy buồn, lại muốn có một gia đình và có ai đó chờ đợi cô trở về. Nhưng không còn ai nữa. Cô nhìn ra sân trường vắng hoe, khẽ thở dài.

- Cô bé dễ thương! Sao lại ngồi buồn thế này? Có muốn anh tới chơi cùng không?

Một đám nam sinh có vẻ côn đồ đi đến trước mặt Lưu Ly và Anh Thảo trên hè. Sự xuất hiện của chúng khiến hai cô bé đang không vui càng trở nên khó chịu. Mấy tên này cười nói chót nhả một lúc rồi xấp lại gần Lưu Ly.

- Em gái! Cuối giờ đi uống cà phê với anh nhé?

Anh Thảo hơi khó chịu. Lưu Ly vẫn không tỏ ra quan tâm đến bọn người này, cơ thể cô đang có dấu hiệu mệt mỏi, mọi thứ trước mắt bỗng chốc trở nên chập choạng, hai tai ỉu đi. Cô đưa tay lên trán bóp mạnh, vẫn không thấy dễ chịu hơn, sắc mặt hơi tái nhợt đi.

- Lưu Ly! Khó chịu sao? Anh Thảo đã nhận ra dấu hiệu bất thường của bạn mình, cô bé đỡ lấy tay cô đứng dậy. -Cố lên, tớ đưa cậu lên phòng y tế.

- Em bị bệnh sao? Để anh chăm sóc em nhé. Gã du côn đưa tay lên trán Lưu Ly, cô bé lạnh lùng gạt xuống.

- Không cần.

Tên này đột nhiên nổi điên, gã nắm chặt tay Lưu Ly kéo cô bé lại gần mình một cách thô bạo. Lưu Ly nhắm mắt cố vùng ra, nhưng sức lực cô bé không ăn thua gì với tên con trai lực lưỡng. Nó hung hăng đè chặt cô xuống chiếc ghế đá và nở một nụ cười bẩn thỉu.

- Ngoan nghe lời anh. Để anh chăm sóc cho em. Nếu không đừng trách anh không biết thương hoa tiếc ngọc.

- Anh làm gì vậy? Buông bạn ấy ra! Anh Thảo lao đến định kéo gã du côn ra, nhưng đã bị đám đàn em của nó giữ lại.

Lưu Ly nhìn tên trước mặt tức giận, khuôn mặt cô tái xanh, một thứ cảm giác khó chịu ủa về. Nó làm cô nhớ đến cảnh tượng kinh hoàng hôm nào. Những tên thuộc hạ của Thành Phong cũng từng nhìn cô như thế này, đến bây giờ cô vẫn còn ám ảnh về những gì đã xảy ra. Tên du côn vẫn không buông cô bé ra, gã cúi sát xuống mặt cô bé đùa cợt.

Lưu Ly ra sức giãy giụa, vết thương trên bụng cô nhói đau, nhưng trên hết là cảm giác buồn nôn và chóng mặt, Lưu Ly hiểu đây là dấu hiệu cho thấy cô sắp ngất xỉu, hai cánh tay bé nhỏ của cô vung loạn xạ vào mặt tên côn đồ trước mặt, cả người dâng lên một cảm giác sợ hãi và kinh tởm.

Đột nhiên cả đám xông xao chột im bất, rồi đám bạn của tên này vội vã bỏ chạy bán sống bán chết. Tên này lúc đó mới nhìn lên. Hồ Phách đang đi đến. Bộ dạng chỉ có thể diễn tả bằng hai từ: Khùng khiếp.

- Mày đang làm trò gì đó?

Gã này luống cuống thả Lưu Ly ra. Hồ Phách đã đi đến trước mặt nó. Đôi mắt đen thẳm bây giờ sắc lạnh tựa hai lưỡi dao găm. Anh Thảo vội đi đến đỡ Lưu Ly dậy. Lưu Ly thấy hơi choáng, cô đưa tay lên dụi dụi hai mắt, cơ thể vẫn khó chịu. Đôi mắt dịu lại, cả người cô chỉ muốn đồ gục xuống. Cô định nói Anh Thảo đưa mình về lớp. Nhưng rồi có một điều khiến cô phải chú ý.

Hồ Phách đang nắm đầu gã học sinh cá biệt kia giáng mạnh vào tường, máu gã tứa ra khắp mặt, đôi mắt kinh hoàng của nó cũng nhuộm đỏ máu. Hồ Phách lúc này dường như nổi điên. Lưu Ly hơi tái mặt. Nếu cứ để Hồ Phách như vậy một chút thôi sẽ xảy ra án mạng mất.

- Hồ Phách...dừng lại đi!

Hồ Phách không dừng lại, tên kia hình như đã ngất xỉu, máu từ vết thương trên trán nó tứa ra ướt đẫm chiếc áo sơ mi đồng phục. Hồ Phách vẫn giáng mạnh đầu nó vào tường. Đám Hoa Thiên đứng bên cạnh đó chỉ im lặng nhìn cậu chứ tuyệt nhiên không có hành động can thiệp.

- Hồ Phách! Dừng lại đi. Lưu Ly nhìn cậu hốt hoảng, rồi cô bé quay sang đám bạn cầu cứu. -Hoa Thiên...các anh mau can anh ấy lại đi!

Đáp lại sự hốt hoảng lo lắng của Lưu Ly chỉ là cái nhún vai thờ ơ của đám đàn anh, thực sự thì họ cũng không có ý định can thiệp nếu không muốn nói là họ còn giúp Hồ Phách tấn tên xấu số kia một trận. Lưu Ly nhìn mấy đàn anh bất lực, rồi cô loạng choạng đi lại gần Hồ Phách.

Một tiếng động nhỏ nhưng đủ để khiến Hồ Phách quay sang. Lưu Ly đã nằm gục dưới đất, mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt.

- Lưu Ly!!! Cậu sao vậy? Anh Thảo cúi xuống lay mạnh. Lưu Ly không trả lời.

Hồ Phách giờ mới chịu dừng lại, cậu ném tên du côn đang sống dở chết dở trong tay mình ra rồi chạy đến bế xốc cô bé đưa lên phòng y tế. Ở một góc

tường gần đó, có kẻ nhủu mày không hài lòng. Sau khi đám Hồ Phách đưa Luru Ly đi rồi, kẻ đó mới chậm chậm đi lại gần tên học sinh đang nằm gục dưới đất, máu me nhuộm đỏ người.

- Vô dụng! Cẩm Vân đưa chân lên đạp mạnh vào bụng tên xấu số đang bị thương, đôi môi đỏ mọng mím lại tức tối.-Bảo cho con bé đó một trận thôi mà cũng không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khi thiên thần nổi giận

Luru Ly nằm ngủ mê mết trên giường. Sau một lúc kiểm tra tình hình sức khỏe cho cô bé thì ông bác sĩ già cũng đi ra gặp Hồ Phách ở căn phòng bên cạnh.

- Bác sĩ, con bé thế nào rồi? Mới thấy chiếc áo trắng đi vào, Hồ Phách vội đứng bật dậy vồn vập.-Không phải ông nói vết thương của Luru Ly đã khỏi rồi sao? Sao tự dưng lại ngắt xiu?

Đầy cặp mắt kính vuông to bản trên mắt lên cho cân, lấy giọng nghiêm trọng nói đều đều.

- Vết thương của cô bé căn bản đã bình phục. Tuy nhiên có một vấn đề nghiêm trọng hơn. Đưa cho Hồ Phách túi hồ sơ trong chiếc cặp táp đen, ông ta nhủu mày.-Theo như kết quả xét nghiệm hôm trước ở bệnh viện cho thấy cô bé bị ung thư tủy, đang bước vào giai đoạn nghiêm trọng.

- Ung thư tủy? Hồ Phách nhìn ông ta hoang mang.

- Luru Ly sao? Đám Hoa Thiên cũng kinh ngạc không kém.

- Các cậu có để ý dạo gần đây cô bé hay chóng mặt và ngắt xiu không? Đó chính là một trong những dấu hiệu của bệnh ung thư tủy. Căn bệnh này rất nguy hiểm. Nếu không sớm được làm phẫu thuật, cô bé sẽ không sống được lâu nữa đâu.

- Thế thì mau làm phẫu thuật cho con bé đi, ông còn chờ gì nữa? Hồ Phách run rẩy nắm chặt lấy cổ áo ông bác sĩ, ông ta vội gỡ tay cậu ra thờ dài.

- Không đơn giản như cậu nghĩ. Cô bé mới bị thương rất nặng, cơ thể còn chưa bình phục hẳn, không thể tiến hành phẫu thuật bây giờ được. Hơn nữa muốn tiến hành phẫu thuật cần có người hiến tủy cho cô bé, để tìm được người có tủy phù hợp và tình nguyện giúp không phải là chuyện dễ. Ông bác sĩ thờ dài dăm chiêu.

- Tôi nhất định sẽ tìm được người hiến tủy cho con bé. Khi nào thì có thể tiến hành phẫu thuật? Hồ Phách hỏi lại, ánh mắt đen thẳm pha chút hoang mang.

- Ít nhất phải hơn hai tháng nữa.

Hồ Phách bước vào phòng. Luru Ly đang được truyền máu. Sắc mặt cô bé đã hồng hào trở lại. Ông bác sĩ đã cảnh báo cậu phải chăm sóc cô bé cẩn thận, tuyệt đối không để cô bé bị kích động, điều này sẽ ảnh hưởng không tốt đến căn bệnh của cô bé. Hồ Phách đưa tay lên gạt nhẹ vạt tóc trên trán cô bé, khuôn mặt thiên thần hiện ra rõ hơn, cậu mỉm cười buồn. Không hiểu sao những lúc cô bé say ngủ thế này cậu lại thấy cô đơn quá, cảm giác như trên thế giới này chỉ còn một mình cậu tồn tại vậy.

Một cơn gió nhẹ ủa qua cửa sổ lùa vào phòng, chiếc rèm cửa sổ màu kem khẽ tung bay. Hồ Phách khẽ chạm nhẹ tay vào má Luru Ly, làn da trắng mịn mòng manh như da em bé khiến cậu có cảm giác nó sẽ bị trầy xước nếu cậu chạm mạnh. Luru Ly nằm im như con búp bê nhỏ. Túi máu đã truyền gần hết. Hồ Phách đợi cho những giọt cuối cùng cạn đi mới nhẹ nhàng rút chiếc kim ra khỏi cánh tay cô bé, động tác này dường như khiến Luru Ly hơi đau, cô bé từ từ mở mắt ra nhìn lên.

- Hồ...Phách...

- Em thấy trong người thế nào rồi? Hồ Phách ngồi xuống vuốt nhẹ tóc cô bé mỉm cười dịu dàng.

- Em khỏe rồi. Luru Ly chống tay ngồi dậy nhìn quanh căn phòng rồi ngược lên.-Anh đưa em về nhà sao? Tên kia thế nào rồi? Anh chưa giết chết nó đó chứ?

- Chưa. Nhưng nếu em muốn anh sẽ đi giết nó cho em ngay bây giờ.

Luru Ly nhớ lại bộ dạng hung dữ của Hồ Phách lúc đó hơi rùng mình, cô bé vội rụt cổ lắc đầu.

- Luru Ly, ăn tối xong làm hết bài tập anh mới giao khi này nhé.

Luru Ly nhìn cậu phụng phịu.- Hồ Phách...em mới khỏe lại thôi mà, hôm nay em học nhiều lắm rồi, tối em muốn coi anime.

- Một mỗi. Không thể học tiếp, chỉ có thể coi anime? Hồ Phách thở dài. Hình như dạo này cậu nuông chiều Luru Ly quá khiến cô bé hư rồi.

Hai người đi đến cầu thang thì nghe tiếng cãi vã trong nhà bếp vọng ra.

- Từ Minh! Anh đã hứa là sẽ giúp em và Hồ Phách kết hôn sao còn để con bé đó ở trong nhà này? Sao anh không đuổi cổ nó đi?

Cầm Vân đang mặt nhăn nhó đứng trước mặt Từ Minh. Hồ Phách và Luru Ly đã đi vào nhưng cả hai người kia đều không nhận ra. Từ Minh chậm rãi đặt tay xuống bàn ăn cười nhẹ.

- Anh cũng muốn em và Hồ Phách kết hôn, nhưng thẳng thóc nhất quyết từ chối thì em bảo anh phải làm thế nào? Anh đã để em ở lại đây rồi, em muốn làm gì thì tự mình làm đi.

- Anh thật vô dụng! Biết vậy ngay từ đầu em đã không kì vọng vào anh rồi. Anh không giúp em thì thôi, em không tin là mình không thể tống cổ con bé đó đi. Cầm Vân đập tay xuống bàn tức tối.

- Cô muốn tống cổ ai? Hồ Phách lên tiếng.

Cầm Vân bây giờ mới nhìn thấy cậu, cô ta liền lao đến vòng tay ôm lấy cậu, cổ tình cọ sát cơ thể đầy khiêu gợi trong bộ váy tím sexy của mình vào người Hồ Phách.

- Hồ Phách! Tối nay đi chơi với tôi nhé.

- Tôi tôi phải ôn bài cho Luru Ly rồi. Hồ Phách lạnh lùng đẩy cô ta ra rồi kéo ghế cho Luru Ly.

Luru Ly vui vẻ ngồi ngay xuống, đồ mắt hau háu nhìn mấy món ngon trên bàn. Cầm Vân ném cho cô bé cái nhìn đầy căm ghét rồi cũng đi lại ngồi cạnh Hồ Phách. Từ Minh bây giờ mới chú ý đến Luru Ly. Suốt thời gian qua cô bé bị thương không hề rời khỏi phòng, hôm nay cô mới xuống ăn cơm cùng mọi người. Luru Ly biết có người nhìn mình. Cô ngước lên, không lúng túng, không bối rối, cái nhìn thẳng, bình thản.

Từ Minh bị đôi mắt trong veo của cô bé làm lúng túng trong vài giây, rồi anh cũng vội lấy lại ý thức bằng cách nhíu mày không hài lòng. Quay sang lấy ra một mảnh giấy nhỏ có một công thức toán học phức tạp đưa cho Hồ Phách. Đó là những thứ liên quan đến kết quả chơi chứng khoán của anh ta trong thời gian này.

- Hồ Phách! Ăn xong thì giải cho anh hàm logarit này, cậu có ba tiếng để hoàn thành nó.

Hồ Phách cầm tờ giấy, tay chống cằm lơ đãng, liếc nhìn một chút rồi lấy cây bút ra ghi xuống bên dưới. Từ Minh nhìn thái độ có vẻ hời hợt của cậu hơi bức mình, anh ta liếc qua Luru Ly rồi quay lại cậu nhíu mày.

- Hồ Phách! Cậu cũng sắp tốt nghiệp rồi. Rảnh rồi thì giúp anh kiếm tiền đi, đừng lao đầu vào mấy chuyện vô bổ nữa.

Ném lại cho anh ta mảnh giấy, Hồ Phách quăng cây bút xuống bàn với vẻ bất cần.

- Chuyện của em không cần anh quản. Không phải em luôn giúp anh kiếm tiền trên sàn chứng khoán sao? Anh còn đòi hỏi em phải làm gì nữa?

Từ Minh nhìn xuống tờ giấy, hàm logarit phức tạp đã được Hồ Phách giải chưa đầy một phút, anh ta mỉm cười bất ngờ, ba tiếng mà anh định cho cậu có lẽ là quá dài rồi. Hồ Phách là một cậu nhóc thông minh, từ nhỏ gia đình anh đã xác định được cậu mang bộ não có IQ 200, phân nửa tài sản của nhà anh bây giờ đều dựa vào bộ não thông minh của Hồ Phách mà có được. Đây cũng là cách mà Hồ Phách trả ơn cho gia đình đã nhận nuôi mình. Từ Minh hiểu rất rõ giá trị của Hồ Phách nên luôn giữ lấy cậu cho riêng mình.

- Chuyện chơi bời của cậu anh không quan tâm, nhưng có một vấn đề nhỏ anh muốn đề cập với cậu. Từ Minh dẹp mảnh giấy sang một bên nhìn lên Hồ Phách nghiêm túc.- Anh đang muốn làm một dự án lớn, anh sẽ mua một mặt hàng điện tử từ Anh đem về công ty chính lắp ráp. Vấn đề đầu đầu là việc nhập cảnh hơi khó khăn. Nhưng gia đình Cầm Vân có thể giúp chúng ta chuyện này. Cậu cũng biết chức vị bộ trưởng của ba cô ấy có thể lo việc qua cảnh rất dễ dàng. Nếu có sự hợp tác của ba cô ấy sẽ là lợi thế cho chúng ta sau này. Cầm Vân từ nhỏ đã thân thiết với cậu, hơn nữa cô ấy và cậu cũng không có quan hệ huyết thống, anh nghĩ nếu cậu và cô ấy có thể kết hôn sẽ là chuyện tốt.

Hồ Phách nhìn anh ta cười nhạt.- Anh muốn đem em ra đổi lấy sự giúp đỡ của ông ta à? Anh quên rằng em mới 18 tuổi sao? Em chưa đủ tuổi kết hôn.

- Về vấn đề này ba tôi có thể lo được. Cầm Vân nhìn cậu cười tình, khuôn mặt son phấn đầy cộm vô liêm sỉ hết chỗ nói.

Luru Ly không có phản ứng gì, căn bản là không nghe mọi người nói gì, cô bé đang dán mắt vào đồng hồ ăn trên bàn với vẻ hau háu. Hồ Phách thấy vẻ thờ ơ của Luru Ly thì có hơi thất vọng. Giá mà cô ấy chịu ghen một chút thì tốt quá.

- Muốn em kết hôn cũng được. Hồ Phách khoác vai Luru Ly kéo lại gần mình mỉm cười.-Nhưng cô dâu phải là cô bé này.

Từ Minh nhìn Luru Ly cười nhạt.- Hồ Phách, nó chỉ là một đứa con nít, chưa đủ tuổi kết hôn.

- Không sao, em có thể chờ. Hồ Phách nói rồi vui vẻ hôn chụt lên má Lư Ly.

Cô nhóc phụng phịu đưa tay ra sức lau má, đôi mắt trong veo nhìn Hồ Phách chăm chăm như muốn nói: Đồ háu sắc. Cẩm Vân thấy hành động này thì tức ói máu. Cô ta nhìn Lư Ly với ánh mắt hằn học, chỉ hận là không thể lao đến nắm tóc cào xé cô một trận cho hả giận.

- Con bé đó thì có gì tốt chứ? Hồ Phách, cậu là đồ ngốc. Từ Minh bực bội liếc hai người rồi bỏ lên phòng.

Trên bàn ăn lúc này chỉ còn 3 người, Hồ Phách càng thấy thoải mái hơn, cậu gấp thức ăn cho Lư Ly và thưởng thức bữa tối một cách ngon lành. Cẩm Vân ăn một lúc cũng không thể chịu được cảnh Hồ Phách quan tâm chăm sóc Lư Ly nên cũng bỏ lên phòng. Cậu lại càng tỏ ra hài lòng. Rồi cậu quay sang nhìn Lư Ly, cô nhóc đang vô tư gặm một chiếc đùi gà chiên, tương ớt dính tèm lem trên mặt y chang con mèo con.

Mấy cô giúp việc dưới bếp nhìn cô bé cũng bật cười. Lúc đầu thấy bộ dạng kì quái của cô bé khi Hồ Phách đưa cô về nhà họ có hơi ác cảm, họ nghĩ rằng Lư Ly cũng là loại con gái giống Cẩm Vân. Nhưng sau vài lần gặp gỡ nói chuyện lại thấy Lư Ly hiền lành đáng yêu, khác hẳn cô tiểu thư Cẩm Vân đánh đá nên mọi người rất quý mến cô.

Ngày hôm sau.

- Hồ Phách, ăn tối xong thì đi cùng anh. Từ Minh đưa ly rượu màu vàng lên môi uống một hớp nhỏ rồi quay sang cậu.

- Tối nay em không rảnh. Hồ Phách vẫn thân nhiên đưa đĩa bittet mới cất nhỏ sang cho Lư Ly, tối nay cậu không rảnh vì còn phải ở nhà phụ đạo cho cô bé.

- Bạn chuyện gì cũng đẹp đi. Tối nay cùng anh đến công ty, anh có việc cần cậu giúp. Từ Minh nhìn sang cô bé không hài lòng, anh không khó để nhận ra gần đây Hồ Phách dành quá nhiều thời gian cho Lư Ly.

Hồ Phách không chú ý đến lời nói của anh trai mình, cậu quay vào nhà bếp bảo người giúp việc mang cho Lư Ly một ly sữa nóng. Lư Ly thích uống sữa, thức uống này cũng rất tốt cho việc hồi phục của cô bé nên Hồ Phách rất hài lòng. Từ Minh thấy thái độ lơ đãng của Hồ Phách thì tỏ ra bực mình, mà nguyên nhân chủ yếu khiến Hồ Phách làm trái lời anh cũng đều xuất phát từ đứa con gái này. Từ Minh đã nghĩ đến việc đuổi cô bé ra khỏi nhà, nhưng lại sợ Hồ Phách sẽ phản ứng lại mình nên chưa thể lên tiếng.

- Hồ Phách! Cậu sắp tốt nghiệp rồi, đừng mãi ăn chơi quậy phá nữa, lo đi theo anh học tập cách kinh doanh đi, sau này cậu sẽ vào công ty của anh làm việc.

- Em không thích. Sau này em sẽ tự lựa chọn một công việc cho mình.

Từ Minh nhìn em trai tức tối. Hồ Phách đúng là kẻ cứng đầu, nếu cậu nhóc đã không muốn làm gì thì không ai có thể ép được cậu. Nhưng Từ Minh là con người giàu hoạt, đời nào chịu thua cậu như vậy. Đôi mắt lạnh lẽo của anh ta dừng ở ly rượu vàng nhạt.

Chợt Lư Ly hét lên đau đớn, nguyên cốc sữa nóng mới dội thẳng vào vai cô bé. Tất cả mọi người giật mình quay lại, còn Cẩm Vân mỉm cười với vẻ hài lòng.

- Lư Ly, em có sao không?

Hồ Phách vội lấy cốc nước lọc trên bàn dội vào vết bỏng cho cô bé để xoa dịu cơn đau. Cánh tay và phần tiếp giáp vai của cô bé đỏ ửng. Lư Ly nhăn mặt. Mấy người giúp việc khác vội vàng đi lấy khăn lạnh chườm cho cô. Nhưng càng lúc cánh tay Lư Ly càng đau rất hơn. Bữa ăn đang dang dở cũng phải dừng lại. Sau khi đã sơ cứu vết thương cho Lư Ly, Hồ Phách mới quay sang cô giúp việc kia có vẻ bực bội.

- Sao chị hậu đậu vậy? Mang có ly sữa ra mà cũng làm đổ vào người con bé.

- Tôi xin lỗi... tại...

Cô giúp việc lắp bắp rồi run rẩy nhìn Cẩm Vân đang bình thản ngồi ăn như không có gì xảy ra. Hồ Phách hiểu ra vấn đề, cậu liếc ánh mắt sắc lẹm vào Cẩm Vân gằn giọng.

- Là cô giờ trò hả?

- Trò gì? Cẩm Vân ngược lên ra vẻ vô tội. - Cô giúp việc đó bất cẩn chứ liên quan gì đến tôi? Mà chỉ là vết bỏng nhẹ thôi, có chết được đâu mà phải loạn lên thế?

- Cô...

- Đủ rồi! Từ Minh lên tiếng trấn áp cơn giận của Hồ Phách. -Đâu có phải vấn đề gì lớn, bỏ qua đi!

- Được rồi Hồ Phách, em không sao đâu. Lư Ly lên tiếng xoa dịu.

Cô biết Cẩm Vân và Từ Minh không muốn mình ở lại trong nhà này, nhưng Lư Ly không muốn làm Hồ Phách khó xử. Mà so với những vết thương cô đã gặp phải trước đây thì vết bỏng này quá nhỏ bé. Hồ Phách không truy cứu nữa, nhưng cậu vẫn chưa hết bực bội. Rõ ràng Từ Minh thừa biết Cẩm

Vân cố ý làm Luru Ly bị thương mà vẫn cố tình bao che cho cô ta. Anh ta muốn Cẩm Vân thay mình đuổi Luru Ly ra khỏi nhà đây mà.

Sáng hôm sau.

Tiếng hét đau đớn của Luru Ly vang lên. Hồ Phách lo lắng chạy lại. Luru Ly ngồi phịch xuống thềm nhà nhăn nhó tháo giày ở chân ra. Bàn chân cô bé nhuộm đỏ máu. Bên trong chiếc giày có một chiếc đinh nhọn hoắt mới được Hồ Phách gỡ ra.

Dường như có kẻ nào đó cố ý gây rắc rối cho Luru Ly. Mới sáng sớm thay đồ đi học cô bé đã bị một chiếc lưỡi lam gài trong áo cửa đứt tay, con rùa nhỏ ban đêm còn đang ở trong phòng cô ngủ ngon lành thì bị ai đó vắt vào sọt rác ở trong nhà bếp. Hồ Phách thừa hiểu tác giả của những thứ này là Cẩm Vân, nhưng đồng lõa bao che cho cô ta là Từ Minh. Nếu Hồ Phách có tức giận thì anh ta chỉ lặp lại một câu duy nhất.

“Đâu có phải vấn đề gì lớn, bỏ qua đi”.

Luru Ly thì vẫn cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng những trò độc ác của Cẩm Vân. Đây cũng là điều khiến Hồ Phách khó chịu, cậu biết Luru Ly không muốn cậu bị khó xử. Nhưng ông bà vẫn có câu: “Con giun xéo lắm cũng quằn”, huống hồ gì Luru Ly lại là một con người. Và sự việc bị đẩy lên đến đỉnh điểm vào một buổi chiều sau đó vài hôm.

Nghe tiếng gào thét thanh của Luru Ly trong phòng, Hồ Phách lập tức lao vào. Cô bé đang ngồi bệt xuống sàn nhà, hai tay run run nắm chặt lấy bức tranh chân dung của cậu, bức tranh này cô bé mới hoàn thành cách đây hai hôm. Và giờ thì nó bị rách lem nhem, khắp phòng cô là một đám gián hôi rình bò lổm ngổm, chui vào mấy góc ngách, vài con còn vương trên bức tranh và trên bộ váy trắng tinh của cô bé. Có ai đó đã cố ý thả đám gián này vào cho chúng cắn nát bức tranh của cô, trong túi xách, ba lô của cô cũng lổm ngổm trứng gián và mấy con gián nhỏ xíu mới nở.

- Luru Ly, em sao rồi? Hồ Phách gạt mấy con gián lảo toét đang bò trên lưng cô bé xuống lo lắng.

Luru Ly đang run rẩy, đôi mắt trong veo hơi nhòe nước, nhưng khuôn mặt thì rất quái dị, chính xác là cô bé đang cười, nhưng nụ cười phải nói sao nhỉ, chỉ có từ thân mới diễn tả nổi. Hồ Phách thấy hơi lạnh gáy bất giác lùi lại một chút. Hai tay cô bé nắm chặt lấy bức tranh đã hỏng, Luru Ly vẫn không ngừng cười.

- Ép người quá đáng!

Buổi ăn tối mọi người tập trung trong nhà bếp, Luru Ly vẫn bước vào với vẻ hết sức bình thản, không tức giận, không buồn bực, vì cô biết như vậy chỉ khiến kẻ căm ghét cô vui mừng ra mặt.

Từ Minh nhìn bộ dạng của Luru Ly cũng đoán được cô đang rất tức giận. Anh cười nhạt. Luru Ly đúng là cô gái tâm thường, dù bị đối xử thế nào vẫn can đảm chịu đựng. Tức giận cũng không dám phản kháng, cái này nên gọi là thánh thiện hay là nhu nhược? Anh không muốn vì một đứa con gái như thế này mà em trai anh chống đối lại anh, tốt nhất là cứ để cho Cẩm Vân bày trò rồi đuổi cô bé đi.

- Chuyện gì mà khi nãy gào lên như heo bị bóp cổ thế?

Từ Minh vừa chậm chậm khuấy đều tách cà phê vừa hỏi Luru Ly với vẻ quan tâm, cái chính là muốn khơi gợi sự khó chịu trong lòng cô nhóc.

- Không có gì. Luru Ly khẽ cười nhạt.-Chỉ là bức tranh em vẽ Hồ Phách gần một tuần mới hoàn thành đã bị ai đó thả gián vào cắn nát. Không chỉ có bức đó, tất cả tranh của em vẽ từ trước đến giờ cũng bị hỏng hết cả.

Luru Ly nói, nhưng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Cẩm Vân đang ngồi trước mặt. Nghe giọng nói có phần bức xúc của Luru Ly, cô ta vui vẻ cầm đĩa đưa món mì ý vào miệng ăn ngon lành, Luru Ly thấy hành động này thì rất hài lòng.

- Cũng đâu phải vấn đề gì lớn. Từ Minh vẫn khuấy đều tách cà phê mỉm cười. Đột nhiên...

Oẹ!!!

Cẩm Vân mặt tái mét bịt miệng rồi lao như bay đến nhà vệ sinh nôn mửa dữ dội. Lúc này Luru Ly mới nhìn theo vui vẻ mỉm cười.

- Em biết! Cũng không phải vấn đề to tát gì nên em quyết định im lặng, dồn hết đám gián khốn kiếp đó lại, đập chết, cắt vụn và trộn chung với thức ăn cho thủ phạm thưởng thức.

Từ Minh cười đưa tách cà phê lên miệng.

- Vậy sao?

- Nhưng vì số lượng gián quá nhiều, bỏ vào thức ăn cho kẻ đó còn dư. Luru Ly liếc anh ta cười nhạt.-Nên em bỏ hết số còn lại vào tách cà phê mà anh vừa mới uống vào bụng đó. Không sao phải ko anh? Cũng đâu phải vấn đề to tát gì.

Từ Minh vẫn mỉm cười, đặt tách cà phê xuống bàn.

- Xem ra anh đánh giá em thấp quá rồi.

Đứt lời, anh ta cũng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Luru Ly nhìn theo, cảm thấy bộ dạng của hai kẻ đã chọc tức cô lúc này thật là

hài. Càng nghĩ lại càng thấy hay. Sau này phải làm bọn họ tức học máu ra mới được. Vay một phải trả hai. Cuộc đời phải thế chứ. Cô bé vui vẻ thân nhiên đưa miếng bítet vào miệng nhai chậm rãi.

Hồ Phách cố nhịn cười từ nãy đến giờ. Bây giờ cậu mới có thể tự tin khẳng định Luru Ly đã trở về với bản chất thật của mình trước đây rồi, một con nhóc nghịch ngợm phá phách và bất cần đời. Trong nhà vệ sinh không ngừng vang ra tiếng ói mửa của hai con người khôn khổ.

Giờ tan học.

Luru Ly cùng Đức Duy đi đến một tiệm bánh kem ở gần trường. Hồ Phách hôm nay phải đi đến thư viện tổng hợp trong thành phố, cậu muốn nghiên cứu về căn bệnh của Luru Ly đang mắc phải. Mà để Luru Ly đi về một mình cậu không an tâm, đám Hoa Thiên tan học lại phải lao đầu vào mấy lớp luyện thi đại học không thể làm phiền đến họ. Đúng lúc này thì Đức Duy xuất hiện, mặc dù không ưa gì cái tên lúc nào cũng lằng xằng bám lấy cô bé, nhưng nếu phải tìm người bảo vệ cho Luru Ly thì Đức Duy cũng là một lựa chọn tốt.

- Vết thương trên người em khỏi hẳn chưa? Đức Duy đi bên cạnh nhìn Luru Ly với vẻ quan tâm, còn cô nhóc kia thì vẫn vô tư vừa ăn kem vừa gật gật đầu.

Đức Duy nhìn cô bé hơi buồn cười. Mặc dù đã 16 tuổi rồi nhưng Luru Ly vẫn không khác gì một đứa trẻ, khỏe miệng dính đầy kem dâu, đôi mắt lúng liếng thấy gì thú vị là lập tức xán vào coi. Nhưng một đứa trẻ đáng yêu như vậy sao có kẻ nỡ hại cho được?

- Luru Ly! Thực ra kẻ nào đã khiến em bị thương nặng như vậy? Anh đã hỏi Hồ Phách và đám Hoa Thiên, nhưng tại nó không nói cho anh biết.

Luru Ly nghe vậy chột sững lại, khuôn mặt phớt sa sầm, cô hạ ly kem xuống, ánh nhìn rất phức tạp. Kẻ khiến cô ra nông nổi này sao? Chính là người mà cô tin tưởng nhất. Mà cô cũng không muốn nhớ lại bất cứ chuyện gì liên quan đến cái thị trấn bị nguyên rủa đó nữa. Dù sao thì cả đời này cô cũng sẽ không quay lại, cả đời này cô sẽ không gặp lại những kẻ đó.

Nhưng nghĩ đến đây cô lại thấy đau lòng. Ba cô vẫn còn ở lại, cô không biết sau khi hỏa táng thi thể cho ông ấy xong Thiên Dã cất giấu tro cốt ở đâu, nhưng chắc chắn là anh ấy không đem khỏi thị trấn vì ba cô không muốn rời xa người phụ nữ mà ông yêu thương. Nhưng Luru Ly phải làm sao để hoàn thành tâm nguyện cho ông? Ngay cả việc trở về đó với cô đã là điều không thể rồi.

- Luru Ly, em không sao chứ?

Đức Duy nắm vai cô bé khẽ lắc. Luru Ly lúc này mới sực tỉnh. Cô nhìn lên khẽ lắc đầu. - Em không sao.

- Em không khỏe sao? Chúng ta về nhà nhé?

Đức Duy biết câu hỏi của mình khiến cô bé trở nên kì lạ nên cậu không hỏi lại nữa. Dù sao cô bé cũng không muốn nói, cậu không muốn làm cô bé khó chịu.

Luru Ly gật đầu rồi chậm rãi thả đôi mắt trong veo nhìn vào dải nắng hoàng hôn đỏ rực đang nhuộm khắp mặt đường, những hạt bụi trắng tinh đang múa may quay cuồng trong đó, rất đẹp, rất cuốn hút. Hai người thư thả tản bộ về nhà. Chợt Luru Ly thấy Đức Duy nắm chặt cổ tay mình và bước đi nhanh hơn.

- Anh Đức Duy?

Cô bé quay sang định thắc mắc nhưng rồi ngừng nói khi nhận ra ánh mắt anh bỗng dưng sắc lạnh.

- Có mấy con ruồi đang bám theo chúng ta, anh cần dọn dẹp chúng một chút.

Đức Duy vừa dứt lời lập tức có mấy chiếc mô tô rô ga lao vút qua và vây lấy hai người. Đức Duy kéo Luru Ly ra phía sau mình nhìn đám người trước mặt khẽ cười nhạt.

- Thằng nhãi kia! Nếu không muốn chết thì xéo đi, giao con bé kia cho bọn tao.

Một tên to cao lực lưỡng, cánh tay đầy hình xăm, mặt mũi bặm trợn đi đến quát. Đức Duy nghiêng cổ rắc rắc, sau đó bẻ hai tay cười nhạt.

- Tại mày định làm gì con bé?

- Tiễn nó lên thiên đàng chứ làm gì. Gã cười nhạt và rút ra con dao nhỏ sắc lẹm, mấy tên đi mô tô khác cũng chống xe xuống bước đến. Luru Ly nhìn gã cười nhạt. Thằng điên này dựa vào đâu mà dám khẳng định cô sau khi chết sẽ được lên thiên đàng?

Đức Duy nhìn tụi nó thờ dài. Sáu tên, chưa đủ để cậu làm nóng người. Mấy tên kia thấy cậu chỉ có một mình không ngần ngại lao vào.

Đức Duy liếc chúng cười nhạt rồi búng tay cái chóc. Một đám đàn em của cậu không biết từ đâu lập tức ủa đến vây sáu tên này lại, tay người nào cũng lăm le một thanh sắt đặc trắng lóa. Mấy gã còn đồ giật mình.

- Đập tụi nó. Khi nào tao chưa nói thì chưa được dừng lại.

- Rồ! Đại ca!

Đám đàn em của cậu hào hứng vung gậy lên phang tới tấp mấy tên xấu số. Đức Duy kéo Luru Ly đến một chiếc ghế đá gần đó thư thả ngồi xem, đám này quá yếu không đáng để cậu bận tay, để đám đàn em của cậu giải khuây vậy. Luru Ly nhìn đám người đang bị đánh thê thảm thấy cũng hơi tội, nhưng dù sao cũng may cho chúng là hôm nay Hồ Phách không đi cùng cô, nếu không thì chắc chắn chúng còn thê thảm hơn. So với Hồ Phách tàn bạo thì Đức Duy cũng chỉ là tiểu quỷ, Hồ Phách là ma vương.

Tối hôm đó.

- Vậy rốt cuộc kẻ nào đứng sau tội nó? Hồ Phách gấp thức ăn cho Luru Ly rồi hỏi Đức Duy.
- Chưa kịp hỏi tên, tội đàn em tôi ra tay mạnh quá khiến tội nó xỉu luôn rồi. Đức Duy đưa một miếng pizza lên miệng, thờ ơ trả lời.
- Cậu thật vô dụng! Đám Hoa Thiên, Kiến Văn, Gia Huy cùng đồng thanh.

Đức Duy liếc tội nó bực bội. Cẩm Vân cũng có mặt trong buổi ăn tối thì hơi bồn chồn, ai cũng nhận ra sự lo lắng của cô. Đức Duy liếc cô ta cười nhạt.

- Mặc dù chưa biết tên kẻ chủ mưu, nhưng đám rác kia trước khi ngất đi đã nói kẻ thuê chúng là một con mụ xấu xí, son phấn lòe loẹt đầy mặt, ba vòng lạm dụng dao kéo thẩm mỹ đã đến hồi xuống cấp.

Mọi người đều nhất loạt liếc nhìn Cẩm Vân. Cô à biết Đức Duy đang bóng gió mình nhưng cũng không dám mở miệng, mặt đành lại vì tức tối. Hồ Phách liếc cô ta gần giọng.

- Để tôi biết được kẻ nào dám giở trò với Luru Ly. Hứa danh dự tôi sẽ cho nó sống không bằng chết.

Cẩm Vân hơi rùng mình khi bắt gặp ánh mắt sắc lạnh như dao của Hồ Phách. Từ Minh ngồi ăn cũng không dám lên tiếng bênh vực Cẩm Vân, lần này quả thật cô à đã đi quá giới hạn.

Nhưng người ta vẫn nói “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”. Thế là đêm hôm đó Cẩm Vân lại liều mạng tiếp tục bày trò ám hại kẻ thù. Nửa đêm, cô à lén lút mò qua phòng Luru Ly, trên tay là lọ keo dán sắt cỡ lớn, cô ta muốn dùng nó nhò vào mắt Luru Ly lúc cô bé đang ngủ. Âm mưu này xuất phát từ buổi ăn tối khi Hồ Phách nói đôi mắt trong veo của Luru Ly là thứ cậu yêu quý nhất. Cô ta muốn bằng mọi giá tìm cách hủy hoại nó. Chỉ cần không có chứng cứ thì Hồ Phách không thể làm gì cô.

Nghĩ sao làm vậy, à rón rén bước từng bước thận trọng vào phòng Luru Ly. Ban đêm vắng hoe, chỉ có một bóng đèn màu tím nhạt trên tường hắt ra ánh sáng mờ ảo, mọi người bây giờ có lẽ đã ngủ say hết rồi. Cô ta đã đứng trước cửa phòng Luru Ly, bàn tay đưa lên nắm lấy nắm cửa mở ra.

Một luồng điện từ nắm cửa bất ngờ truyền qua tay khiến tóc tai cô ta dựng đứng cả lên, cô à gào lên inh ỏi vội buông tay khỏi nắm cửa loạng choạng lùi về sau thì đâm phải một thứ gì đó rất trơn đã được ném dưới sàn. Cẩm Vân ngã nhào xuống đất, đầu va mạnh vào một hòn đá cứng ngắc. Trong giây phút cuối cùng còn tỉnh táo, cô ta quay sang xem tại sao trong nhà lại có một thứ như hòn đá thì thấy nó ngóc đầu ra di chuyển, đến đây cô ta mới biết hòn đá này chính là con rùa nhỏ của Luru Ly.

Tất cả mọi người trong nhà đều bị tiếng kêu như heo bị chọc tiết làm cho thức giấc, khi tới nơi thì thấy Cẩm Vân đã bất tỉnh nhân sự, máu trên đầu đang rỉ ra nhuộm đỏ dưới sàn nhà. Hồ Phách cẩn thận tháo sợi dây đồng trên nắm cửa ra cuộn lại gọn gàng, tiện thể cúi xuống nhặt cục xà bông trả về nhà tắm.

- Hồ Phách! Có chuyện gì vậy? Luru Ly trong phòng bước ra đưa tay dụi mắt, cô mới ngủ được một giấc ngon lành đã bị tiếng ồn khua dậy.-Cẩm Vân bị sao thế anh?

Xe cứu thương đã đến, Cẩm Vân được mang đi trên một chiếc xe đẩy, xem ra lần này cô ta sẽ phải ở trong bệnh viện một thời gian khá dài. Hồ Phách mỉm cười xoa đầu cô bé.

- Không sao, em vào ngủ tiếp đi.

Sự việc nhanh chóng được xử lý, mọi người ai lại về phòng nấy tiếp tục giấc ngủ. Luru Ly gãi gãi đầu. Đồng hồ lúc này đã điểm 12h. Cô bé lơ đãng nhìn chiếc rèm cửa sổ bị gió thổi tung rồi chậm chạp tiến về chiếc giường êm ái.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chuyển công tác dài ngày

Hai tuần sau vụ ồn ào của Cẩm Vân, ngôi nhà của Hồ Phách lại trở nên yên bình. Bây giờ những người giúp việc không còn hàng ngày phải nghe những tiếng mắng nhiếc quát tháo của mụ phù thủy xấu xa, thay vào đó là tiếng cười trong trẻo dễ thương của nàng công chúa nhỏ. Từ Minh cũng không làm gì gây khó dễ cho Luru Ly như khi cô mới tới nữa. Hồ Phách vẫn hằng ngày miệt mài đọc những cuốn sách y khoa nói về căn bệnh ung thư tủy. Từ Minh

nhận thấy em trai mình muốn tốt nghiệp xong sẽ thi vào trường y nên càng thấy lo lắng, anh không muốn để mất một bộ não thiên tài như Hồ Phách.

- Sang Anh một tuần? Hồ Phách nhìn Từ Minh có vẻ không hài lòng.

- Ủ! Công ty chính của gia đình ta bên đó gặp chút khó khăn, anh muốn cậu qua đó giải quyết vì hiện anh đang rất bận với lô hàng mới nhập ở đây. Từ Minh gật gật đầu, ánh mắt nâu đen nhìn cậu thuyết phục.

- Anh à! Em sắp tốt nghiệp rồi, dạo này việc học của em rất bận rộn, anh có thể sai người khác đi mà.

Hồ Phách nhủ mảy mòi, cậu đang rất bận rộn trong việc nghiên cứu căn bệnh của Lulu Ly, hơn nữa sức khỏe cô bé đã hoàn toàn hồi phục, cậu đã liên hệ với bệnh viện về việc cho cô bé nhập viện điều trị, bỏ đi bây giờ xem ra không ổn lắm, mặc dù một tuần cũng không phải là dài nhưng cậu không an tâm để Lulu Ly ở nhà một mình.

- Tại ai mà ông chủ bộ trưởng của chúng ta từ chối giúp đỡ công ty? Không những lạnh nhạt với con gái người ta mà còn làm nó bị thương, họ không tìm cách gây khó dễ cho công việc của anh là tốt lắm rồi, cậu đã gây ra rắc rối thì hãy tự mình giải quyết đi. Từ Minh cau mày.

- Trong chuyện này em không có lỗi, là do anh tự ý quyết định tương lai của em đó chứ. Hồ Phách cũng không chịu nhân nhượng.

- Không phải cậu đang cố gắng kiếm một khoản tiền lớn sao? Từ Minh đưa tách cà phê lên miệng.-Qua đó giải quyết tốt công việc, anh sẽ cho cậu một tài khoản lớn.

Hồ Phách nhìn anh hơi nghi ngại. Đúng là cậu đang cần một số tiền lớn để chữa trị cho Lulu Ly. Nhưng dù nói thế nào cậu cũng không an tâm để cô bé ở lại mà đi. Cậu nhìn sang Lulu Ly, cô bé cũng có vẻ lo lắng. Từ Minh trước giờ không ưa cô, nếu Hồ Phách đi rồi không biết anh ta có tìm cách gây khó dễ cho cô hay không? Đường như đọc được suy nghĩ của hai đứa trẻ, Từ Minh đưa tay lên vuốt tóc cô bé đáng yêu ngồi bên cạnh mình dịu dàng.

- Lulu Ly! Em cũng thấy Hồ Phách nên đi sang Anh giải quyết công việc giúp anh đúng không? Dù sao cũng chỉ là một tuần, đâu phải là chuyến đi dài ngày gì? Rồi anh ta lại quay sang Hồ Phách thuyết phục.- Hơn nữa ba mẹ bên đó cũng rất nhớ cậu, cậu không thấy thỉnh thoảng cũng phải sang thăm họ sao, dù không phải máu mủ ruột thịt gì nhưng ba mẹ luôn coi cậu như con ruột của mình. Từ sau khi lên cấp ba thì cậu không còn sang Anh gặp họ, họ nhớ cậu lắm, cậu không thấy mình đã vô tâm quá sao?

Lulu Ly hơi khó xử, cô bé không biết phải nói như thế nào thì Hồ Phách đã kéo cô bé khỏi tay Từ Minh và ôm vào lòng mình. Rồi cậu nhìn anh ta có vẻ khó chịu, dạo này cậu để ý anh ta thường hay có những cử chỉ thân mật thái quá với cô bé.

Từ Minh nhếch môi cười nhạt khi thấy thái độ của em trai mình. Rồi anh ta lại nhìn Lulu Ly thuyết phục.

- Lulu Ly! Em cũng lên tiếng khuyên Hồ Phách giúp anh đi.

Lulu Ly nhìn anh ta bối rối, cô không muốn Hồ Phách đi xa lâu như vậy, nhưng Từ Minh đã mở lời với cô rồi, thật khó để từ chối. Cô biết Hồ Phách không muốn đi vì lo lắng cho cô, nhưng nếu bắt Hồ Phách giành quá nhiều thời gian cho cô như vậy có lẽ cũng không ổn, dù sao thì anh cũng còn một gia đình, cô không thể cứ mãi là gánh nặng vướng chân anh được.

- Hồ Phách! Anh hãy sang Anh giúp anh Từ Minh làm việc đi. Thăm ba mẹ anh nữa. Hồ Phách nhủ mảy mòi nhìn cô bé có vẻ không hài lòng. Lulu Ly vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.-Dù sao cũng chỉ là một tuần thôi mà, anh cố giúp anh ấy lần này đi.

Hồ Phách ngồi im không trả lời, cậu còn đang phân vân. Bây giờ sang Anh cũng tốt, sau việc này cậu sẽ kiếm được một khoản tiền lớn để chữa bệnh cho Lulu Ly, nhưng một tuần xa Lulu Ly cũng khiến cậu thấy không an tâm. Đám người ở cái thị trấn kia từ khi cậu đưa Lulu Ly về thì không có động tĩnh gì nữa, có lẽ những chứng đã buông tha cho Lulu Ly, hoặc chúng không thể tìm được tung tích của cô bé nên đã bỏ cuộc. Nhưng cậu nhìn lại anh trai mình. Đây mới chính là điều cậu cảm thấy lo lắng. Từ Minh trước giờ là người máu lạnh, gian xảo. Anh ta vốn không hài lòng về Lulu Ly nên chắc chắn anh ta sẽ không để cô bé yên, nhưng cậu không thể đoán được anh ta muốn làm gì. Bây giờ bỏ đi liệu có ổn không?

- Đừng lo lắng Hồ Phách! Anh sẽ chăm sóc cho Lulu Ly thật tốt trong những ngày cậu vắng nhà, cứ yên tâm mà đi làm việc đi. Thấy Lulu Ly ngồi im có vẻ buồn buồn, Từ Minh cũng ý tứ an ủi cô bằng một câu thế này:-Đừng buồn nhé Lulu Ly! Hồ Phách chỉ đi vắng một tuần thôi mà, trong thời gian này anh sẽ chơi với em.

Nghe xong, Lulu Ly và Hồ Phách càng cảm thấy bất an lo lắng hơn.

Nhưng rốt cuộc thì Hồ Phách cũng đành sang công tác ở Anh. Trước khi đi cậu vẫn không quên dặn dò đám bạn thân trông chừng Lulu Ly cẩn thận. Sức khỏe cô bé lúc này đã hoàn toàn bình phục, có thể chạy nhảy phá phách khắp nơi được rồi, điều này cũng khiến cậu an tâm phần nào.

Chiếc máy bay cất cánh. Hồ Phách ngồi im nhìn ra cửa sổ, bên dưới cậu là đại dương xanh thẳm mênh mông, cậu chống tay lên cằm, vậy là một tuần này cậu không thể ở bên cạnh Lulu Ly, không được nhìn thấy cô bé cười đùa, không phải trừng phạt mấy trò nghịch ngợm của cô, không thể hàng đêm lợi dụng việc phụ đạo để bắt nạt cô. Càng nghĩ càng thấy buồn, cậu thở dài thườn thượt. Hi vọng một tuần trôi qua thật nhanh.

Còn Lulu Ly từ sau khi Hồ Phách đi thì ngồi buồn xo ở một góc vườn. Nhưng rồi cô cũng lấy lại tinh thần rất nhanh. Hồ Phách không có ở nhà thì không có ai cản cô nghịch phá nữa, cô có thể thoải mái trèo cây hái me, tha hồ nghịch ngợm với đám nhóc hàng xóm vào mỗi buổi chiều, thoải mái coi anime suốt đêm mà không bị cốc đầu. Càng nghĩ lại càng thấy phấn khích, nên khi Hồ Phách đi cô chỉ buồn có nửa ngày rồi lại thấy vui gấp đôi.

Suốt cả ngày nay cô tha thẩn ở ngoài vườn hoa hồng nghịch ngợm với chú rùa nhỏ, chán thì lại bắt sâu hù chị gái làm vườn, buồn thì vào giúp bác gái đầu

bếp nấu ăn. Nhưng giúp không bao nhiêu mà cô gây rắc rối khiến họ đau đầu gấp đôi bấy nhiêu. Sau một tiếng mệt mỏi nằm nệm gia vị, tất cả nguyên liệu bị cô biến thành cảm heo hết. Bữa ăn trưa hôm đó bị trễ mất một tiếng. Từ Minh cảm thấy rất bức mình, anh đã vất vả với công việc mà còn không được ăn uống như ý, nhưng mọi người đều bao che cho cô bé nên cô vẫn bình yên vô sự.

Cảm thấy áy náy vì đã khiến cho mọi người bị Từ Minh trách phạt, chiều hôm đó Lưu Ly cùng mọi người cho cá ăn để chuộc lỗi. Bể cá vàng trên tường của Từ Minh có những con cá nhiệt đới có màu sắc khá kì lạ, mấy con này có vẻ rất đắt, Từ Minh phải vất vả lắm mới sưu tập được. Thế mà không biết Lưu Ly cho nó ăn cái gì mà sáng hôm sau cả đám lẫn đùng ra chết. Sau cái chết bi thảm của đám thú cưng thì Từ Minh cũng trở nên suy sụp. Mọi người lúc này sợ hãi không còn dám đứng ra bao che cho cô nữa, còn Lưu Ly biết mình đã gây ra tội lớn nên chỉ lẳng lặng chuẩn bị chỗ khác.

Sáng ngày thứ hai sau khi Hồ Phách sang Anh.

Lưu Ly ngoan ngoãn dựng giá vẽ ở một góc vườn. Những người giúp việc bây giờ sợ cô còn hơn sợ cọp, mỗi lần nghe Lưu Ly ngỏ ý định giúp ai đó làm gì là tất cả đều đồng thanh thẳng thừng từ chối. Lưu Ly không hiểu họ trở nên đoàn kết như thế từ khi nào.

Chiếc cọp được đưa lên đưa xuống một cách nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc mà tờ giấy trắng tinh đã được tô điểm bởi những chấm màu tươi sáng, bức tranh vẽ vườn hoa hồng nhanh chóng lộ ra đẹp rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Lưu Ly nhìn nó hài lòng, sau khi màu đã khô cô đặt bức tranh lên chiếc bàn đá rồi thu dọn dụng cụ. Nhưng con rùa nhỏ ở với cô một thời gian cũng lây tính cách nghịch ngợm của cô. Trong khi Lưu Ly còn đang loay hoay xếp gọn giá vẽ thì nó bò vào một hũ màu vàng hoe, sau đó kéo lê cái tấm thân vàng ngọc của mình lên bức tranh Lưu Ly mới vẽ. Đến lúc chơi chán thì nó bò lại sát mép bàn và rơi bịch xuống đất. Lưu Ly nghe có tiếng động, cô bé quay lại thì thấy con rùa cả người nhuộm màu vàng chóc đang chạy bán sống bán chết.

Linh tính mánh bảo cô đi lại gần chiếc bàn, và cô muốn nổi khùng lên khi thấy bức tranh mình nhòe nhoẹt màu, trên bàn hũ màu vàng vẫn còn vương vãi và in rõ mấy dấu chân nhỏ xíu. Con rùa cảm nhận được sự tức giận của Lưu Ly, nó không ngoái đầu lại nữa mà chúi đầu phi như bay về phía trước. Lưu Ly nổi điên cầm hũ màu ném vèo về phía nó.

Hũ màu trúng đích và rơi xuống đất, nhưng đau lòng ở chỗ nó không trúng vào con rùa mà trúng vào người Từ Minh mới đi lại gần. Chiếc sơ mi trắng của anh nhuộm vàng chóc. Từ Minh nhìn chiếc áo trắng lem nhem màu của mình, rồi ngược lên nhìn Lưu Ly, ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết nam cực. Lưu Ly bị ánh mắt đó làm cho run lên cầm cập, cô khẽ nói bằng giọng hối lỗi.

- Xin lỗi anh... em không cố ý.

Từ Minh không nói gì, chậm chậm đi lại trước mặt cô bé. Lưu Ly càng thấy sợ hãi hơn. Hồ Phách đi chưa lâu cô đã nghịch ngợm phá phách làm chết mấy con cá cảnh anh yêu quý nhất, bây giờ lại ném màu vào bộ đồ đẹp sạch tinh tươm của anh. Có lẽ sau lần này Từ Minh sẽ ném cô ra ngoài đường mất thôi. Bây giờ Hồ Phách cũng đâu có ở nhà mà cản anh ấy. Lưu Ly thật muốn khóc quá, cứ nghĩ đến viễn cảnh trở thành mèo hoang là cô không cảm lòng được. Bị ném đi rồi cô phải làm sao đây? Tối nay ngủ ở đâu? Ăn cái gì? Càng nghĩ càng thấy sợ.

- Anh Từ Minh! Em xin lỗi... đừng ném em ra đường. Lưu Ly mắt rơm rớm nhìn anh méo mào. Cô không muốn làm mèo hoang.

Từ Minh bật cười, khuôn mặt ngây ngốc của Lưu Ly khiến anh có muốn tức giận cũng không được. Anh đưa tay nhéo một bên má cô bé xách lên. Lưu Ly lại càng méo mào nhăn nhó hơn. Khuôn mặt phúng phính như trẻ con, làn da trắng mịn màng manh đỏ ửng lên. Từ Minh thấy cô bé sắp khóc thì không nỡ bắt nạt nữa. Anh buông tay ra vỗ vỗ vào má cô bé mỉm cười:

- Hồ Phách đi chưa được hai ngày mà em đã khiến nhà anh trở nên náo loạn rồi. Nếu em ở đây cả đời chắc anh phát điên lên vì mấy trò nghịch ngợm của em quá.

Lưu Ly nhìn anh phụng phịu, khuôn mặt ngây ngô cố ra vẻ biết lỗi. Từ Minh không bắt nạt cô bé nữa, anh đi đến ngắm nghía bức tranh của cô bé một chút rồi mỉm cười. Bức tranh đẹp như vậy mà lại bị hỏng, rồi anh thấy Lưu Ly đi lại tóm con rùa dưới đất, con rùa nhòe chui tọt vào mai, thả chết chứ nhất quyết không thò đầu ra. Lưu Ly treo ngược nó lên một cành cây gần đó rồi lại tiếp tục thu dọn dụng cụ vẽ.

- Lưu Ly! Từ Minh gọi cô bé. Lưu Ly ngược lên, Từ Minh đang cười, nụ cười rất lạ, cô bé thấy cần đề cao cảnh giác.- Có muốn ra ngoài đi dạo với anh không?

- Đi dạo? Cô bé hỏi lại khó hiểu. Từ Minh rù cô đi dạo? Có phải hôm nay anh ta bị chó dại cắn nên thần kinh bất thường biến thành người tốt rồi không?

Từ Minh mỉm cười, anh nhìn sâu vào đôi mắt trong veo dịu dàng.

- Không phải em đang vẽ tranh sao? Anh sẽ đưa em đến một nơi có phong cảnh rất đẹp.

Lưu Ly nhìn anh nghĩ ngợi. Có lẽ Từ Minh không còn ghét cô nữa rồi. Cô bé mỉm cười gật đầu. Từ Minh hài lòng đưa tay lên xoa đầu Lưu Ly rồi vào nhà thay chiếc áo bẩn lem nhem màu và lấy xe ra cổng.

Lưu Ly cũng háo hức ôm đồm một đồng dụng cụ chất lên xe, cô sẽ vẽ một bức tranh phong cảnh thật đẹp tặng cho Từ Minh. Từ Minh thấy cô bé vui vẻ thì cũng hài lòng mỉm cười. Chiếc xe bon bon chạy trên đường, Lưu Ly đưa mắt ngắm nghía mọi thứ đang lao vụt qua khung cửa kính. Chiếc xe đã đi trên con đường ra ngoại ô thành phố, hai bên đường là hai hàng cây xanh rợp bóng. Không khí trong lành. Từ Minh mở cửa kính để cô bé ngắm cảnh được rõ hơn.

Lưu Ly vui lắm, từ khi về nhà Hồ Phách đây là lần đầu cô được đi ra ngoài như vậy. Khuôn mặt bé bỏng không ngừng ngó nụ cười và hót líu lo bên tai

Từ Minh như con chim nhỏ. Từ Minh cũng không lấy làm khó chịu, chỉ mỉm cười đáp lại những câu hỏi vu vơ của cô bé.

Nhưng khi đến một ngã ba thì có hai chiếc xe hơi đen cũng rẽ vào đi song song với xe của hai người. Lư Ly lúc đầu không để ý lắm, nhưng sau đó gần 10 phút hai chiếc xe vẫn giữ nguyên tốc độ bám theo xe của Từ Minh thì cô thấy bất an.

Lư Ly bắt đầu run lên, trống ngực đập mạnh, hai bàn tay nắm chặt lấy mép váy run rẩy. Những người muốn săn đuổi cô đã tìm tới rồi sao? Cô phải làm sao trong tình cảnh này? Lư Ly cảm thấy hối hận, lẽ ra không nên tùy tiện đi ra ngoài.

Hai chiếc xe hơi bám theo xe của Lư Ly sát nút vẫn chưa có một hành động gì đe dọa, nhưng chỉ như vậy cũng đủ khiến Lư Ly phải sợ hãi. Cô chắc chắn rằng nãy giờ chúng sẽ lao lên hất xe chở cô vào vệ đường, rồi chúng sẽ giết cô, giết cả Từ Minh. Lư Ly nắm chặt môi, một giọt mồ hôi chảy ra trên trán, khuôn mặt cô tái nhợt. Cô hơi liếc sang Từ Minh rồi nuốt nước bọt tự trấn an. Cô phải nghĩ ra cách gì đó, Từ Minh đang đi cùng cô, nếu những kẻ đó nhắm vào cô có lẽ anh ấy cũng sẽ bị liên lụy.

Cô nhìn chiếc gương chiếu hậu. Hai chiếc xe vẫn bám theo nhưng đã giữ một khoảng cách nhất định. Cô bé nắm chặt tay, đôi mắt nhắm nghiền chờ mở ra đầy quyết đoán.

- Từ Minh! Đi chậm lại đi. Lư Ly vừa nói vừa nắm chặt sợi dây an toàn trên ngực.

Cách tốt nhất để Từ Minh thoát khỏi nguy hiểm là nhảy khỏi xe, dù sao kẻ mà những người đó truy đuổi là cô chứ không phải anh, nhảy khỏi xe rồi cô sẽ tìm cách bỏ trốn thật nhanh, nếu may mắn có thể thoát khỏi tay bọn chúng.

- Ngồi im đi!

Từ Minh nắm chặt lấy tay Lư Ly. Cô bé ngạc nhiên ngước lên. Từ Minh nhìn cô mỉm cười trấn an.

- Không sao, anh sẽ lo cho em.

Lư Ly nhìn anh vẫn chưa hết lo lắng. Từ Minh biết cô bé muốn nhảy khỏi xe nên nắm chặt tay cô bé giữ lại. Chiếc xe vẫn chạy đều đều với tốc độ cũ.

Nhưng có một điều kì lạ là hai chiếc xe đó chỉ bám theo sau xe của anh chứ không có ý định tiếp cận hay gây tai nạn. Từ Minh liếc qua chiếc gương chiếu hậu, khỏe môi anh hơi cong thành một nụ cười nhàn nhạt.

- Từ Minh? Lư Ly cất tiếng lo lắng. Từ Minh vẫn bình thản lái xe, không trả lời cô, bàn tay to chắc vẫn nắm chặt lấy tay cô.

Trái tim Lư Ly đập mạnh, cả người cô lạnh toát. Tại sao những người lái xe kia không tấn công cô và Từ Minh? Tại sao đối mặt với nguy hiểm mà Từ Minh lại tỏ ra bình thản như vậy? Cứ như là anh đã biết trước tất cả hành động của họ vậy. Lư Ly lo lắng, cô nắm chặt bàn tay nhỏ đang run rẩy của mình hoang mang. Cô thầm mong điều mà mình nghĩ trong đầu bây giờ là sai. Chiếc xe hơi sang trọng của Từ Minh đi chậm dần rồi dừng hẳn lại trước một đám người đang xôm tụ.

Có rất nhiều người phía trước, năm chiếc xe hơi đứng chờ sẵn ở đó xếp thành một hàng dài. Lư Ly sửng sốt, cô nhận ra một gương mặt thật quen thuộc. Bởi nó luôn xuất hiện trong những cơn ác mộng của cô hằng đêm. Trong nỗi đau luôn cào xé trái tim cô.

Dương Vỹ!

Từ Minh mở cửa xe, rồi quay sang tháo dây an toàn của Lư Ly ra. Cô bé giật mình vội nhìn anh bằng ánh mắt tha thiết nhói đau.

- Đừng mà! Từ Minh.

Từ Minh vẫn nhìn cô lạnh lùng, rồi anh kéo cô ra khỏi xe một cách thô bạo. Giờ thì Lư Ly đã biết anh ta không ném cô ra ngoài đường. Anh ta ném cô cho những kẻ muốn giết chết cô.

- Lư Ly! Hãy trở về nơi thuộc về em. Đừng trách anh, vì đây là số phận của em.

Từ Minh kéo cô tới đám người trước mặt mặc cho cô vùng vẫy giãy giụa. Lư Ly nhắm chặt mắt đau đớn. Đây không phải lần đầu tiên cô bị phản bội, nhưng sao cô vẫn thấy ngực mình đau nhói? Tại sao người ta lại đối xử với cô như vậy? Tại sao lại nói đây là số phận của cô? Rốt cuộc thì cô đã làm sai điều gì?

Dương Vỹ nhìn cô nhếch một nụ cười lạnh lẽo.

- Công chúa nhỏ! Chào mừng em trở lại với anh.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lựa chọn

Dương Vỹ không giết Luru Ly. Nhưng anh ta đem cô về thị trấn và giao lại cho người muốn giết cô nhất: Thành Phong.

Luru Ly không hiểu rốt cuộc thì Dương Vỹ muốn gì? Anh ta đã tốn bao nhiêu công sức sắp xếp để bắt được cô, tại sao không lập tức giết cô cho rảnh nợ? Mà Luru Ly cũng không hiểu vì lý do gì Dương Vỹ không chịu buông tha cho cô, vị trí lão đại anh đã có, tài sản của ba Luru Ly anh đã cướp được, tại sao nhất thiết phải dồn một kẻ vô hại như Luru Ly vào đường cùng?

Cô đứng lẻ loi một mình trong căn phòng khách rộng thênh thang, xung quanh cô là những con quái vật khát máu đang nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Thành Phong khi thấy Luru Ly thì rất vui. Đôi mắt xám lạnh lẽo của ông ta nhìn chăm chăm vào dáng vẻ nhỏ bé cô độc của cô suy tính, hẳn ông ta đang phân vân không biết nên giết cô bằng cách nào là tốt nhất?

Linh Lan cũng ở đó, khi Dương Vỹ đem Luru Ly đến cô thấy hơi bất ngờ, nhưng vẫn không nói gì, chỉ lặng im quan sát cô bé với ánh mắt phức tạp.

Luru Ly nhìn Thành Phong và Dương Vỹ với vẻ căm ghét. Hai người này tàn nhẫn đến vậy sao? Dù sao họ cũng cướp mất tất cả mọi thứ của cô rồi, sao không cho cô một con đường sống? Sao lại nhất định bắt cô phải chết? Thực ra mỗi căm hận của họ đối với ba cô lớn đến mức nào? Dù sao thì cô cũng là một đứa trẻ vô tội mà. Luru Ly không muốn chết, hơn lúc nào hết bây giờ cô rất sợ cái chết. Một khi chết rồi cô sẽ quên đi Hồ Phách, nhưng liệu cô còn có thể sống mà gặp lại anh hay không? Xung quanh cô bây giờ là kẻ thù, chúng chỉ chờ một mệnh lệnh là sẽ lao vào xé xác cô ra thành những mảnh nhỏ. Cô không thể thoát ra khỏi đây được nữa, cô không thể quay về được nữa, không thể gặp lại Hồ Phách một lần nữa. Luru Ly khóc. Một giọt nước mắt rơi xuống nền nhà lạnh.

Khẩu súng đen ngòm trong tay Thành Phong đã nhắm thẳng vào đầu cô. Luru Ly nhìn nó run rẩy. Nó sẽ cướp đi mạng sống của cô chỉ trong vài giây ngắn ngủi nữa thôi.

- Sợ sao? Thành Phong nhìn cô cười mỉa mai. Luru Ly không trả lời, chỉ đáp lại bằng sự im lặng. - Dương Vỹ! Cảm ơn cậu vì đã tặng cho tôi món quà thú vị này.

Dương Vỹ nhìn lên, khẽ cười nhàn nhạt. - Ông định giết nó sao?

- Vậy thì nhặt nhèo lắm. Thành Phong nhìn Luru Ly cười nham hiểm. Rồi ông ta nâng cằm cô bé lên. - Luru Ly, không muốn chết chứ?

Luru Ly ngạc nhiên, cô không trả lời, nhưng trong mắt cô nhen nhóm lên một chút hi vọng. Thành Phong nhận ra điều này, ông ta đưa tay vuốt ve khuôn mặt bé nhỏ của cô cười nhạt.

- Trở thành vợ của ta, ta có thể tha mạng cho cô.

Luru Ly nhìn ông ta ngỡ ngàng, đám thuốc hạ xung quanh ông ta cũng xôn xao khó hiểu. Còn Dương Vỹ vẫn ung dung ngồi uống trà, mọi thứ diễn ra thú vị đúng như sự mong đợi của anh.

- Ông muốn gì? Luru Ly sợ hãi lùi về sau.

Thành Phong thấy vẻ sợ hãi của cô thì rất thích thú, đôi mắt xám tàn nhẫn nhìn cô như muốn nuốt chửng.

- So với việc bị giết và làm vợ kẻ thù đã giết ba mình thì điều gì đau khổ hơn nhĩ? Rất thú vị phải không? Ta cho cô cơ hội để lựa chọn. Thành Phong cười và đưa cây súng nhắm vào đầu cô. Luru Ly bối rối, đôi mắt hoang mang nhìn chăm chăm vào họng súng đen ngòm trước mặt mình. - Ba giấy đề cô đưa ra quyết định của mình.

Thành Phong bắt đầu đếm và thích thú quan sát thái độ của Luru Ly. Luru Ly mím chặt môi, đôi mắt trong veo lạnh lẽo. Muốn chế nhạo cô? Muốn đem cô ra làm trò cười? Cô căm ghét người đàn ông này. Cô không muốn bị khuất phục trước ông ta. Cô không muốn vứt bỏ lòng tự trọng của mình trước ông ta. Cô sẽ chọn cái chết. Luru Ly chậm chậm nhắm mắt lại.

Nhưng rồi trong đầu cô hiện lên một hình ảnh thân thương. Nó khiến cô không thể biến mất được. Cô mở mắt ra, đau đớn. Nếu chết rồi cô sẽ quên đi người đó mãi mãi.

Luru Ly sợ hãi, cả người run rẩy, đôi mắt trong veo rom róm nước.

Ngón tay Thành Phong siết chặt cò súng. Cô phải lựa chọn.

- Sống. Luru Ly ngược lên cương quyết. - Tôi muốn sống.

Thành Phong cười mỉa mai. Dương Vỹ cũng nhếch môi thành một nụ cười nhàn nhạt. Luru Ly không để ý đến thái độ châm biếm của kẻ thù giành cho mình. Cô chỉ biết rằng mình không được phép chết. Cô không phải cò rác, cô là một con người, sinh mạng đối với cô cũng quan trọng như bất cứ ai. Không phải bảo cô chết cô sẽ ngoan ngoãn chịu chết đâu. Cô sẽ sống, nắm lấy cơ hội cuối cùng để sống. Vì có người cô muốn gặp lại, có người cô chưa muốn quên đi.

- Tốt lắm. Ba ngày nữa chúng ta sẽ tổ chức đám cưới.

Thành Phong vuốt mặt Luru Ly. Cô đứng im không tránh né. Ông ta biết sâu trong đôi mắt trong veo của cô nhìn ông là sự căm ghét đến tận cùng. Điều này khiến ông ta rất hài lòng. Luru Ly là đứa con gái của kẻ mà ông căm thù nhất, kẻ đã cướp đi mạng sống của người phụ nữ ông ta yêu nhất, ông ta muốn Luru Ly phải trả nợ thay cho cha mình, muốn cô phải khổ sở vì phải ở cạnh kẻ đã hại chết cha mình, ông ta muốn từ từ giày vò cô để mỗi ngày trôi qua đối với cô đều là địa ngục, để cô sống một cuộc sống đau đớn hơn cả cái chết. Có như vậy nỗi căm hận trong lòng ông ta mới vơi đi phần nào.

Nhưng có một điều khiến ông thất vọng. Luru Ly nghĩ gì khi chọn kết hôn với ông. Là cô bé sợ hãi cái chết nên vất bỏ lòng tự trọng để được ông tha mạng, hay là cô muốn ở bên cạnh để giết ông trả thù cho ba mình. Nhìn sâu vào đôi mắt trong veo kia ông vẫn không đọc được điều gì cả. Thành Phong đâu biết rằng đối với cô bé, có những điều còn đáng sợ hơn cái chết và quan trọng hơn sự trả thù.

Luru Ly bị nhốt vào một căn phòng trên lầu hai. Thành Phong còn cẩn thận cho người canh chừng cô 24/24. Mặt khác ông ta cũng chuẩn bị mọi thứ để ba ngày sau tổ chức đám cưới với cô.

Luru Ly nhìn khắp nơi quanh phòng mình. Căn phòng khá rộng, có một cửa sổ có chấn song chắc chắn hướng ra vườn hoa cải bên hông ngôi nhà. Luru Ly xem xét xung quanh, không có một kẽ hở nào để cô trốn thoát, lối ra duy nhất là cửa chính đã bị khóa chặt. Nếu muốn ra khỏi đây ít ra phải mở được khóa và hạ hết đám người đang canh chừng bên ngoài. Điều này đối với Luru Ly là vô ích, cô không giỏi võ như Hồ Phách, không thể sử dụng bạo lực được, phải nghĩ cách khác. Luru Ly nhìn chấn song cửa sổ, cô đưa tay lên nắm chặt lấy một thanh chắn, nó khá dày và được làm bằng thép đặc, phá gãy là điều không thể.

- Muốn tìm cách trốn khỏi đây sao? Một tiếng nói vang lên khiến Luru Ly giật mình, cô bé quay lại. Dương Vỹ đang bước lại gần cô. Anh ta đưa mắt quan sát căn phòng rồi nhận xét.- Có vẻ khó đấy, căn phòng này rất chắc chắn.

Luru Ly lùi lại sau, cô không muốn lại gần người này. Người mà cô từng tin tưởng yêu thương nhưng cũng là kẻ đã phản bội giết ba cô và đẩy cô vào chỗ chết. Mọi quan hệ của cô và Dương Vỹ bây giờ đã khác trước rất nhiều, nếu trước đây anh chăm sóc bảo vệ trân trọng cô bao nhiêu thì bây giờ lại tàn nhẫn, độc ác với cô bấy nhiêu. Cô nhìn anh buồn bã, điều gì đã khiến anh ấy trở nên như vậy? Rốt cuộc thì tại sao Dương Vỹ lại làm điều này với ba con cô?

- Không ngờ em lại chịu vất bỏ lòng tự trọng để được tha mạng, không giống với cô công chúa ngang tàn bất cần trước đây chút nào cả. Nói cho anh nghe, lí do em lựa chọn điều đó là gì?

Luru Ly nhìn anh ta bằng ánh mắt xa lạ lạnh lùng.- Anh không xứng đáng để biết.

- Em muốn trở thành vợ của gã đàn ông đó sao? Anh thật khâm phục khả năng chịu đựng của em đó.

Dương Vỹ nhìn cô mỉa mai. Luru Ly có thể nhận thấy sự khinh thường trong câu nói và ánh mắt mà anh ta dành cho cô. Nhưng đây không phải là điều mà anh mong muốn hay sao. Luru Ly chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhẹ tênh.

- Em có muốn thoát khỏi tay ông ta không? Dương Vỹ vẫn chăm chú quan sát cô bé. Luru Ly cười châm biếm.

- Anh sẽ cứu tôi sao?

Dương Vỹ là người cực kì tàn nhẫn, luôn tạo cho người khác cảm giác có một chút hi vọng, sau đó sẽ lạnh lùng dập tắt cái hi vọng nhỏ nhoi đó để người ta cảm thấy tuyệt vọng hơn. Luru Ly biết rõ con người của anh ta vì dù sao cô cũng đã sống cùng Dương Vỹ từ nhỏ rồi. Cô sẽ không đặt hi vọng vào Dương Vỹ, cô cũng không hề mong người cứu mình là Dương Vỹ. Vì bây giờ anh ta đối với cô chỉ giống như một kẻ xa lạ, một người mà mãi mãi sẽ không bảo vệ thương yêu cô nữa. Cô chỉ muốn chờ đợi một người, một người duy nhất đã cho cô lí do để sống trên thế gian này. Hồ Phách...

Đôi mắt trong veo của Luru Ly phút chốc trở nên xa vời buồn bã. Trong đầu cô giờ đây đã có chút lẩn tẩn bối rối. Dù mong chờ Hồ Phách đến cứu mình nhưng Luru Ly cũng không muốn anh bước vào cái thị trấn quỷ quái này. Khắp nơi đều là kẻ thù của cô, Hồ Phách vào đây liệu có an toàn mà cùng cô trốn ra hay không? Hay cô sẽ khiến Hồ Phách phải mất mạng ở nơi này. Càng nghĩ Luru Ly càng thấy sợ hãi, tự dưng cô cảm thấy mình thật ích kỉ, cô mong Hồ Phách đến cứu nhưng lại không nghĩ đến những nguy hiểm mà anh sẽ gặp. Cô muốn tự tìm cách thoát khỏi nơi này, tốt nhất là nên trốn thoát trước khi Hồ Phách tới. Dương Vỹ đã lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô:

- Luru Ly! Nếu anh cứu em, em sẽ trở thành vợ của anh chứ? Luru Ly cau mày ngược lên. Dương Vỹ hỏi lại mỉa mai.- Dù sao anh cũng là kẻ đã chính tay giết ba em, em có lấy anh hay Thành Phong thì cũng vậy. Có điều anh không tàn nhẫn bằng ông ta. Có thể anh sẽ cho em một cái chết nhẹ nhàng yên bình hơn.

Luru Ly mím chặt môi nhìn anh ta căm tức, bàn tay nhỏ bé giờ lên tát mạnh. Và rất dễ dàng bị Dương Vỹ chụp được. Cô bé giận dữ rút mạnh tay mình ra. Đôi mắt trong veo tròn tròn.

- Đừng có đùa với tôi!

Dương Vỹ cười khi thấy thái độ tức giận của cô. Luru Ly thật dễ bị kích động, anh ta vẫn giữ chặt lấy tay cô, ánh mắt đen thẳm nhìn chăm chăm vào cổ tay cô một chút rồi cất tiếng.

- Luru Ly! Cổ tay em có một vết sẹo từ khi nào? Luru Ly khựng người lại. Dương Vỹ nhìn cô bình thản.-Em đã cắt cổ tay tự từ sao?

Luru Ly cười, nụ cười thật cay đắng nhưng có phần bất cần. Cô nhìn anh với ánh mắt xa lạ, rồi rút mạnh tay mình ra.

- Anh muốn tôi chết đến vậy sao? Anh sẽ không được như ý đâu. Tôi nhất định sẽ sống và đi khỏi đây.

Luru Ly vẫn như trước, chưa bao giờ chịu chấp nhận số phận. Ngay từ nhỏ cô bé đã tỏ ra mạnh mẽ trước tất cả mọi chuyện, dù có vấp ngã cũng biết tự đứng dậy, luôn khiến mọi thứ phức tạp đau đớn trở thành đơn giản, Luru Ly không yếu đuối mong manh như vẻ bề ngoài. Dương Vỹ nhìn cô, ánh mắt đen thẳm có gì đó phức tạp, rồi anh cũng nhếch môi cười và quay đi. Nhưng Luru Ly đã gọi giật lại.

- Dương Vỹ! Anh dừng lại, nhưng không quay ra sau. Có một điều cô vẫn luôn muốn biết.- Tại sao anh giết pappy?

Tại sao? Câu hỏi này cô bé đã hỏi anh bao nhiêu lần rồi? Dương Vỹ im lặng. Luru Ly vẫn kiên nhẫn đợi câu trả lời. Đến bây giờ cô vẫn không hiểu, đến bây giờ cô vẫn không tin, Dương Vỹ lại có một ngày giết ba cô. Gia đình cô đã cuu mạng anh từ khi còn nhỏ, ba con cô cũng coi anh như một người ruột thịt trong nhà. Vị trí của ba cô cũng giao cho anh rồi, anh đã có tất cả mọi thứ mà anh muốn rồi. Vậy tại sao lại cố tình giết hai ba con cô?

Dương Vỹ không quay lại nhìn Luru Ly, cô không biết được anh đang nghĩ gì, cô chỉ nghe được một tiếng cười nhàn nhạt.

- Khi nào em chết, anh sẽ nói cho em biết.

Rồi anh bước đi. Luru Ly vẫn nhìn theo, đôi mắt trong veo có gì đó thất vọng và buồn bã.

- Đến lúc đó. Không cần nữa.

Luru Ly đi đến ngồi xuống mép giường, cô mệt mỏi nằm ngả lưng ra sau. Dương Vỹ thực ra đang nghĩ gì? Luru Ly biết anh ta không đơn giản chỉ dừng lại ở việc giết cô. Nếu muốn giết cô thì anh ta đã làm từ lâu rồi, nếu muốn dằn vò cô hay khiến cô phải đau đớn anh ta cũng có thể hành xử cô như lúc anh ta đã làm với kẻ thù. Nhưng Dương Vỹ không làm vậy. Dường như Dương Vỹ muốn Thành Phong là người giết cô.

Luru Ly gác tay lên trán nghĩ ngợi, Thành Phong hận ba cô, cô có thể hiểu được. Bây giờ ông ta nhắm vào cô, cũng không đáng ngạc nhiên. Điều khó hiểu ở đây là tại sao Dương Vỹ lại tiếp cận ông ta? Anh ta muốn gì ở Thành Phong? Chắc chắn Dương Vỹ không có ý tốt khi bắt tay hợp tác với người đàn ông này. Dương Vỹ muốn hạ ông ta và chiếm lấy thị trấn này cho riêng mình sao? Luru Ly hơi nhíu mày. Có thể lắm. Thành Phong là người nắm giữ một nửa quyền lực và tài sản ở thị trấn, Dương Vỹ hiểu nếu đấu trực diện thì anh ta chưa chắc giành được phần thắng và thương vong sẽ rất lớn, vậy thì chỉ còn một cách như cách mà anh ta đã làm với ba con cô, khiến ông ta mất cảnh giác sau đó sẽ ra tay.

Luru Ly thở dài. Cô thấy thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chạy trốn

Hai ngày trôi qua Luru Ly không đến lớp, Đám Hoa Thiên và Anh Thảo cảm thấy có gì đó bất an, họ không ngừng gọi điện cho cô bé, nhưng điện thoại của cô đã mất tín hiệu. Hai ngày đó tới nhà Hồ Phách tìm Luru Ly đều được mấy người giúp việc cho biết cô bé bị bệnh đang ngủ trên phòng không để cho họ lên thăm. Gia Huy cảm thấy có gì đó không ổn. Dường như sau khi Hồ Phách sang Anh đã có chuyện gì không hay xảy ra cho Luru Ly.

Hồ Phách ở Anh cũng cảm thấy có gì đó bất thường, tất cả tài khoản của cậu đã bị Từ Minh đóng, rắc rối ở công ty chủ cũng không phải chuyện to tát gì khó giải quyết, cậu cảm thấy dường như Từ Minh có ý đưa cậu sang Anh và giam lỏng cậu ở đây. Cậu gọi điện về cho Luru Ly, cô bé cũng không bắt máy, mỗi lần liên lạc với Từ Minh đều được người giúp việc cho biết anh ta rất bận không thể nghe máy. Đúng lúc cậu sắp phát điên lên thì cậu lại nhận được điện thoại của Kiến Văn.

- Hồ Phách! Cậu hãy về đây ngay đi! Nghe giọng nói có vẻ lo lắng của đứa bạn, Hồ Phách cảm thấy có gì đó bất an, cậu vội vã hỏi lại.

- Luru Ly đã xảy ra chuyện gì rồi? Tôi không gọi được cho con bé.

- Luru Ly không đi học đã hai ngày nay, bọn tôi tới nhà cậu nhưng Từ Minh không để bọn tôi gặp cô bé. Vì cảm thấy anh ta có gì đó bất thường nên Đức Duy và Gia Huy tới qua đã lên vào nhà cậu điều tra, rốt cuộc là Luru Ly không hề có ở đó.

Hồ Phách đứng bật dậy, cậu cảm giác như tim mình đang đập loạn lên vì lo lắng.

- Từ Minh đã đuổi con bé ra khỏi nhà sao? Kiến Văn! Mau nói cho tôi biết các cậu đã biết những gì rồi?

Im lặng trong vài giây. Kiến Văn trả lời một cách khó khăn.

- Anh Thảo cho tôi biết cô ấy gọi điện về nhà và được báo tin: Thành Phong đang chuẩn bị kết hôn. Ông ta sắp cưới Luru Ly làm vợ. Hồ Phách, dường như Luru Ly đã bị ông ta bắt về cái thị trấn chết tiệt kia rồi.

- Khốn kiếp! Hồ Phách gào lên. Cậu nắm tay dầm rầm vào tường rồi bật dậy đi ra ngoài.- Các cậu chuẩn bị đi, tôi sẽ về nhà ngay. Chúng ta sẽ tới thị trấn đó.

Chiếc điện thoại bị quăng vào tường vỡ nát. Hồ Phách nghiêng chặt răng giận dữ. Thì ra đây chính là kế hoạch của Từ Minh. Anh ta cố tình đẩy cậu sang Anh để ở nhà đuổi Lư Ly đi. Rồi cậu nhú mào. Nếu anh ta chỉ đơn giản đuổi Lư Ly đi thì cô bé không thể bị đám người kia bắt đi được, dù không có chỗ nào đi Lư Ly cũng sẽ tìm đến đám bạn của cậu hoặc Đức Duy để nhờ giúp đỡ, nhưng họ thậm chí không biết cô ấy đã bị bắt. Có khi nào...

Cậu lao ra ngoài, đôi mắt đen thăm chọt ánh lên sắc lẹm. Chính Từ Minh đã giao Lư Ly cho đám người đó, anh ta thật sự muốn đẩy cô bé vào chỗ chết.

Ở một nơi khác.

Lư Ly ngồi bên cửa sổ nhìn xa xa ra bầu trời cao vời vợi. Đã hai ngày trôi qua. Thành Phong không có ý định giết cô, ông ta cũng không tới tìm cô khiến cô bớt lo lắng phần nào. Nhưng nếu không nhanh chóng chạy thoát khỏi nơi này cô sẽ phải kết hôn với ông ta. Cô bé thở dài. Kết hôn với người đáng tuổi ba mình, kẻ này còn là người đã hại chết ba mẹ mình, đúng là không có hình phạt nào nặng nề hơn. Thành Phong quả là nham hiểm, biết cách gây vò kẻ khác. Nếu phải làm vợ một kẻ như thế cô tự thấy thà chết đi còn hơn.

Nghĩ đến việc chết Lư Ly lại cảm thấy mình ngốc nghếch. Đã tự nhủ với bản thân là không được phép bỏ cuộc dễ dàng kia mà. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cô cũng phải chạy trốn khỏi đây, phải chạy trốn và trở về với Hồ Phách. Cô nhìn ra cửa sổ, bóng hoàng hôn phủ lên người cô rực rỡ, rồi đôi mắt trong veo khẽ cử động, cô nhìn thấy Thành Phong bên dưới. Lư Ly nhú mào, dường như ông ta định ra ngoài.

- Ăn cơm đi, người đẹp!

Cánh cửa phòng Lư Ly mở ra, một gã thanh niên bước vào đem một khay thức ăn cho Lư Ly, đây là bữa tối của cô, hằng ngày Thành Phong vẫn sai người mang cho cô khá sớm. Lư Ly cũng ngoan ngoãn ăn hết, cô phải đảm bảo bản thân mình thật khỏe mạnh, phải có sức khỏe thì mới chạy trốn được.

- Sắp cưới chồng rồi, cảm giác thế nào hả người đẹp? Gã thanh niên nhìn Lư Ly chột nhả.

Lư Ly không trả lời, cô bé ngồi im bên khung cửa sổ, nơi tràn ngập ánh hoàng hôn đỏ rực, đôi mắt trong veo bình thản nhìn xa xăm bên ngoài. Tên này nuốt nước miếng, không có ai tự chủ được trước một người con gái đẹp như thiên thần này. Nhưng nó cũng không dám có hành động nào xúc phạm đến cô bé, gã hiểu Lư Ly thuộc về Thành Phong, dù ông ta chỉ coi cô bé như món đồ chơi để trả thù thì nó cũng không thể tùy tiện đụng vào được, nó chưa muốn chết.

- Có cần gì nữa không, người đẹp? Cứ nói với tôi, tôi sẽ đem cho cô. Gã nhìn Lư Ly cố lấy lòng, nhưng Lư Ly vẫn hờ hững nhìn xa xăm bên ngoài, khóe miệng hơi nhếch lên cười.

Gã này thấy cô bé vẫn không thèm chú ý tới mình thì khó chịu đi ra ngoài, nhưng chưa kịp khép cửa gã đã nghe tiếng ngã phịch xuống đất. Gã vội quay lại nhìn. Lư Ly đang nằm gục dưới đất, hai tay ôm chặt bụng, cả người run rẩy, khuôn mặt cũng nhăn nhó có vẻ rất đau đớn.

- Này... sao thế?

Gã thanh niên quỳnh quáng chạy lại đỡ cô bé lên, mặt nó tái nhợt. Thành Phong đã giao nhiệm vụ cho nó trông chừng cô bé, Lư Ly mà xảy ra chuyện gì thì mạng nó khó giữ. Đang định quay ra gọi người tới giúp thì Lư Ly nắm chặt cổ áo nó, cô dùng hết sức kéo ngã gã về phía trước, tên này bị bắt ngờ nên ngã nhào ra, còn không hiểu chuyện gì thì Lư Ly đã giơ tay lên, trên tay cô bé có một chiếc ly thủy tinh khá dày.

Cô bé gắng hết sức vào đầu gã, tên này gục xuống đất. Không còn ai canh chừng nữa, Lư Ly vội đứng dậy lao vụt ra ngoài. Thành Phong dường như đã rời khỏi nhà, bây giờ là cơ hội tốt nhất để trốn khỏi đây. Nhưng mới lao ra đến cửa cô đã khựng người lại, một hòng súng đen ngòm đang chia vào đầu cô. Lư Ly run rẩy lùi về sau.

- Muốn đi đâu?

Thành Phong cười nhạt, dồn cô bé trở lại phòng. Rồi ông ta liếc qua tác phẩm của cô trong phòng, tỏ vẻ tán phục.

- Ông... ông chủ.

Tên thanh niên bị Lư Ly đánh bị thương ở đầu, gã thấy hơi choáng, máu chảy xuống nhuộm đỏ một bên mặt. Thành Phong ra hiệu cho nó ra ngoài.

Chỉ còn lại Thành Phong và Lư Ly, ông ta chăm chú quan sát cô. Đáng lẽ khi này ông ta đã định ra ngoài, nhưng có gì đó khiến ông ta tò mò nhìn lên phòng Lư Ly. Cô bé đang ngồi bên khung cửa sổ dưới ánh hoàng hôn tràn ngập, hình ảnh đó khiến ông ta khựng người lại. Trong mơ hồ ông ta nhớ về một người con gái đã từng khiến ông xao xuyến. Cũng trong một buổi chiều ngập tràn bóng hoàng hôn này ông đã nhìn thấy cô ấy trên cửa sổ, thật đẹp, thật thánh thiện, rồi ông không thể nào gạt được hình ảnh cô ấy ra khỏi đầu mình, cho đến tận bây giờ.

Thế mà chỉ vì ông, cô ấy đã chết, khi đó ông đã thề rằng cuộc đời còn lại của ông chỉ sống để trả thù. Ông phải chính tay giết chết kẻ đã lấy mạng cô gái mà ông yêu thương nhất, phải phá hủy tất cả những gì mà tên đó quý trọng nhất. Nhưng thế lực của kẻ đó quá mạnh, ông đã mất bao nhiêu thời gian công sức vẫn không làm gì được. Cho đến khi Dương Vỹ tới gặp ông ngỏ ý hợp tác, lúc đầu ông ta không tin tưởng người con trai này sẽ giúp được ông, nhưng ông vẫn nhận lời, có lẽ vì mối thù quá lớn khiến ông không muốn bỏ qua cơ hội trả thù nào. Và kế hoạch của hai người đã thành công ngoài mong đợi. Nhưng Dương Vỹ lại giết chết kẻ mà ông muốn giết nhất, nhưng cũng không sao, ông sẽ từ từ trả thù lên đứa con gái cưng của kẻ đó. Thật tàn khốc.

Ánh mắt sắc lém lếc về phía khung cửa sổ, nhưng hình ảnh của Luru Ly đã biến mất. Ông ta quay vào nhà, tự dưng ông muốn nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đó, bóng dáng lúc nào cũng gọi lại quá khứ đen tối trong tim ông.

Ông ta nhìn Luru Ly, không hiểu sao lại thấy tim mình đau quặn lại. Ngay lần đầu tiên gặp mặt cô bé này ở buổi đi săn ông đã thấy ngực mình muốn nổ tung rồi. Ông không nghĩ là Ngọc Bích đã chết, ông cứ ngỡ cô ấy đang đứng trước mặt ông, cô đang cười với ông. Nhưng rồi ông cũng ý thức được không phải như vậy. Đứa trẻ đó không phải Ngọc Bích, mà là con gái của cô ấy.

Luru Ly nhìn thái độ của ông ta hơi khó hiểu. Rồi cô thấy ông ta cất khẩu súng vào túi áo. Vậy có nghĩa là sẽ không giết cô. Cô bé khẽ thở dài, lẽ ra cô nên cẩn thận một chút, bây giờ thì càng khó chạy trốn hơn rồi. Hi vọng ông ta không tức giận mà trói cô lại.

Thành Phong vẫn nhìn cô bé, có gì đó đau đớn phức tạp đang quay cuồng trong mắt ông. Rõ ràng là người con gái đó đang ở trước mặt ông mà, cô ấy chưa hề biến mất, cô ấy chỉ là không muốn gặp lại ông để trừng phạt ông vì đã lừa dối cô ấy. Ông ta chậm chậm đưa tay lên khẽ chạm vào mặt Luru Ly. Cô bé giật mình vội lùi lại sau. Nhưng không thoát khỏi cánh tay thô bạo trước mặt mình.

- Buông tôi ra!

Luru Ly vùng vẫy cố thoát ra. Khuôn mặt cô tái nhợt vì sợ. Thành Phong nhếch môi cười nhạt, kéo cô lại gần mình.

- Sợ ta ư? Sao lại sợ? Ngày mai chúng ta kết hôn rồi mà.

- Tôi sẽ không lấy ông. Luru Ly mím môi cương quyết, cố vùng ra.

- Cô không có quyền lựa chọn. Mạng sống của cô đang nằm trong tay ta, nếu ta muốn, cô sẽ phải nếm chịu cảm giác sống không bằng chết. Tốt hơn là đừng có chọc giận ta, ta không phải kẻ biết thương hoa tiếc ngọc đâu.

Thành Phong đưa tay vuốt ve khuôn mặt bé nhỏ của Luru Ly, bàn tay lạnh ngắt trượt xuống cổ rồi bất ngờ xé toạc mảnh áo sơ mi trên ngực cô, vài chiếc cúc áo bị giật đứt bung xuống sàn. Luru Ly giật mình. Hoàng hốt đưa tay cào một vệt dài trên mặt ông ta rồi lao ra. Mặt Thành Phong bị móng tay cô bé làm xước một vệt dài. Ông ta tức giận giơ tay lên tát vào mặt Luru Ly.

Cô bé ngã nhào ra sau, cả người cô xô vào chiếc gương và làm đổ tung những món đồ trên bàn xuống đất, một tiếng động chói tai vang lên, chiếc gương vỡ nát, cánh tay Luru Ly đè lên vài mảnh vỡ đau nhói. Những giọt máu nóng hồi nhòe ra sàn. Thành Phong vẫn lạnh lùng đứng nhìn, khóe môi khẽ nở nụ cười hài lòng. Rồi ông ta chậm chậm đi lại gần cô. Luru Ly run rẩy quờ quạng dưới sàn, bàn tay cô chạm vào mảnh gương vỡ, cô vội nắm chặt lấy nó mặc kệ cho nó cứa đứt tay mình.

Rồi Luru Ly gượng ngồi dậy, Thành Phong đã đứng trước mặt cô, có vẻ như ông ta không muốn dừng lại. Luru Ly nhìn ông ta căm ghét. Đôi mắt trong veo tràn đầy ánh hoàng hôn đỏ rực. Nếu bất cô phải chịu sự sỉ nhục này thì cô thà chọn cái chết, bàn tay nắm chặt mảnh kiếng đưa lên định đâm mạnh vào cổ.

Nhưng trước khi Luru Ly kịp làm hành động này thì cô đã bị Thành Phong đập mạnh vào ngực ngã vật ra sau. Bàn chân thô bạo sau đó lại dẫm mạnh lên bàn tay mảnh khảnh đang nắm chặt mảnh kiếng của cô, mảnh kiếng nát vụn đâm vào da thịt. Luru Ly gào lên đau đớn, Thành Phong vẫn không có ý định thả ra. Ông ta nhìn cô đang giẫy dụa cười nhạt. Để Luru Ly chết bây giờ thì quá uổng phí, ông ta còn chưa kịp làm gì cô cả.

Luru Ly run run, bàn tay kia cố đẩy chân ông ta ra khỏi tay mình. Thành Phong lại cố tình dẫm xuống mạnh hơn, máu trên tay cô bắt đầu loang ra nhuộm đỏ sàn, Luru Ly run run, tay cô đau nhói, những mảnh vỡ đang đâm sâu hơn vào da thịt cô, nước mắt cô tràn vào khóe miệng mặn chát. Cô cảm thấy mạng sống của mình lúc này thật rẻ rúng, vậy ra đây là cách mà ông ta thường hành xử kẻ thù sao? Cô không muốn chịu đựng cảm giác đau đớn này, cô muốn rời khỏi đây.

Bàn chân Thành Phong giẫm xuống mạnh hơn khiến cô gào lên đau đớn.

- Ba, dừng lại đi!

Cánh cửa phòng mở tung. Linh Lan lao đến đẩy Thành Phong sang một bên, ông ta nhìn cô con gái cưng nhú mày không hài lòng. Luru Ly bây giờ mới thoát được và nhấc cánh tay đầm máu của mình lên, mấy mảnh thủy tinh vương đầy máu đỏ rực. Cô gượng ngồi dậy thở dốc, cô thấy hơi choáng, mọi thứ trước mặt cứ như nhuộm một màu đen dày đặc.

Linh Lan nhìn bộ dạng thê thảm của cô nhú mày ái ngại, rồi cô ngược lên Thành Phong có vẻ giận dữ.

- Ba không thấy xấu hổ sao? Con bé chỉ là một đứa trẻ, nếu không thể tha mạng cho nó thì giết nó đi, đừng hành hạ nó tàn nhẫn như vậy.

- Linh Lan, đây không phải chuyện của con.

Hai cha con Thành Phong đang cãi nhau. Luru Ly nghe tiếng được tiếng không, tai cô ù đi như có gì đó bị chặn, cô cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng khó chịu, cô run run rút một mảnh kiếng nhọn ra khỏi bàn tay mình, không đau lắm, hay đúng hơn là cô đang mất đi cảm giác đau, chỉ thấy hai mắt muốn nhắm chặt lại. Cô buồn ngủ ư? Luru Ly đưa bàn tay nhuộm đỏ máu của mình lên trước mặt, dạo này cô hay có cảm giác khó chịu này, không lẽ do cơ thể cô không khỏe, cô vẫn ăn ngủ đầy đủ cơ mà, hay cô đã mất máu quá nhiều?

Luru Ly không biết, cô cũng không thể nghĩ được gì nữa, cô nhắm chặt mắt và ngã vật xuống sàn nhà lạnh buốt.

Chiếc máy bay hạ cánh, người ta thấy một chàng trai lao vội ra ngoài, không hành lý, không có bất cứ món đồ cá nhân nào được cậu mang theo trong chuyến đi đường dài. Ở bên ngoài đã có một chiếc mô tô chờ sẵn, Hoa Thiên ném cho cậu chiếc nón bảo hiểm rồi vội ga lao đi. Hồ Phách từ lúc gặp cậu không nói câu nào. Hoa Thiên cũng không dám hỏi cậu chuyện gì. Cả hai đang phóng như bay về nhà Hồ Phách.

- Mắc dịch!!! Vừa thấy bóng cậu nhóc, Đức Duy đã lao ra nắm cổ áo cậu giật dữ.-Mày chết đập chết dúi ở đâu bây giờ mới lết xác về?

Hồ Phách gạt cậu ta sang một bên rồi vội bước vào nhà. Đức Duy định lao theo tính sổ với cậu nhưng đã bị Hoa Thiên và Gia Huy giữ lại. Cậu nhóc đành nén cơn tức giận xuống. Sau khi Lưu Ly biến mất cậu đã rất lo lắng, rồi cậu được nghe Hoa Thiên kể về những chuyện đã diễn ra và những nguy hiểm mà cô bé đang phải đối mặt, cậu vừa tức giận vừa lo lắng, muốn đến thị trấn đó cứu cô bé nhưng không biết đường, đám Hoa Thiên nhất định không chỉ cho cậu, khẳng khái chờ Hồ Phách về rồi cả bọn sẽ cùng đi, nhưng dường như bây giờ cậu đã hết kiên nhẫn rồi.

Hồ Phách lao đi vào phòng khách. Từ Minh đã biết cậu trở về nên đã ngồi ở đó, tách trà nóng tỏa khói dập dờn trong ánh mắt nâu đen phức tạp của anh. Không ngờ bố mẹ anh đã mở tài khoản lại cho cậu còn giúp cậu lên chuyến bay sớm nhất để về đây. Anh đã ném Lưu Ly cho đám mafia đó để đổi lấy cậu, có lẽ Hồ Phách hận anh lắm.

- Từ Minh! Hồ Phách đá cửa đi vào, ánh mắt sắc lẹm như dao.- Anh đã ném Lưu Ly cho đám người đó sao? Hồ Phách nắm cổ áo anh lên, gằn giọng.

- Anh làm như vậy chỉ vì muốn bảo vệ em. Từ Minh không tỏ ra bối rối.-Dương Vỹ đã tìm đến anh cảnh cáo, nếu em tiếp tục bảo vệ cho cô bé, cả em cũng sẽ bị giết. Đối với anh, em rất quan trọng, anh không thể để em chết.

- Nên anh đã bán đứng Lưu Ly? Hồ Phách nhú mày, bàn tay cậu thả lỏng buông cổ áo anh ra.

- Anh không còn cách nào khác.

Một cú đâm giáng thẳng vào mặt Từ Minh khiến anh ngã nhào sang một bên. Hồ Phách điên cuồng đập vỡ tan chiếc bàn kính chắn trước mặt cậu rồi bước đến rút trong túi ra một con dao nhỏ, ánh mắt cậu sắc lẹm.

- Hồ Phách!!!

Từ Minh loạng choạng ngồi dậy, Hồ Phách đã đến trước mặt anh, khuôn mặt lạnh tanh đến ghê người, cậu nắm chặt lấy cổ áo anh ta kéo bật dậy rồi đập mạnh vào bức tường phía sau. Con dao sắc lẹm giơ lên cao. Từ Minh thấy bộ dạng của Hồ Phách lúc này thì vô cùng hoảng loạn, anh vội nắm lấy tay cậu cố gỡ ra.

- Hồ Phách!!! Em định giết anh sao? Tất cả những điều anh làm chỉ đều muốn tốt cho em mà thôi.

Con dao cắm ngập vào tường sát ngay cổ Từ Minh. Anh chàng kia tái mặt, mồ hôi ướt đầm trán, chưa bao giờ anh thấy Hồ Phách nổi giận như vậy, bộ dạng của cậu nhóc bây giờ cứ như muốn giết anh vậy. Mà đúng là Hồ Phách rất muốn giết anh.

- Hồ Phách. . . mau dừng lại!

Gia Huy và Hoa Thiên đi đến gỡ tay cậu và đẩy cậu ra sau. Hồ Phách đang nổi điên, nếu không can thiệp có thể cậu ấy sẽ làm những chuyện thiếu suy nghĩ.

- Vì tôi sao? Đồ khốn nạn! Ngay từ đầu anh đã muốn loại Lưu Ly khỏi cuộc sống của tôi rồi. Con bé đã làm gì anh? Nó chỉ là một đứa trẻ đáng thương và lương thiện, tại sao anh hại nó?

- Anh không muốn hại nó. . .

- Anh sợ tôi sẽ vì cô ấy mà khoát khỏi sự điều khiển của anh sao? Tôi rất biết ơn những gì mà anh và ba mẹ nuôi đã cho tôi. Nhưng những gì mà tôi làm cho gia đình anh chưa đủ hay sao? Sự nghiệp tôi đã đem lại cho anh như vậy vẫn chưa đủ hay sao? Ngay từ đầu tôi đã không cần xin sự giúp đỡ của các người, tôi đã làm tất cả để trả ơn lại cho các người, như vậy còn chưa đủ hay sao?

- Hồ Phách. . .

- Hơn mười năm chung sống dưới một mái nhà, tôi tưởng rằng tôi đã là một trong những thành viên của gia đình, tôi đã thật sự coi anh như anh trai của mình. Vậy mà anh thì sao? Chỉ muốn lợi dụng tôi như một thứ công cụ kiếm tiền. Những gì tốt đẹp tôi đã nghĩ về anh thật uổng phí. Anh khiến tôi quá thất vọng.

- Hồ Phách. . .Anh chưa từng nghĩ em là công cụ để anh lợi dụng. Mặc dù giữa hai chúng ta có nhiều lúc không hòa thuận nhưng anh luôn coi em là một thành viên trong gia đình, anh luôn coi em là em trai mình. Anh không muốn bán đứng Lưu Ly cho đám người kia, anh hiểu em yêu thương con bé ấy như thế nào, anh cũng rất quý cô bé đó, nhưng anh không muốn em bị liên lụy.

- Im đi!!!! Hồ Phách gào lên.-Anh chỉ là đang ngại biện cho bản thân mình thôi. Nếu anh thật sự lo nghĩ cho tôi thì anh nên nói với tôi về những gì mà anh biết từ sớm, tôi có thể đem Lưu Ly sang Anh để bảo vệ cho cô bé và bản thân mình khỏi nguy hiểm, nhưng anh đã cố tình không làm như vậy, thực ra ngay từ đầu anh đã muốn giết Lưu Ly rồi. Đồ khốn kiếp! Con bé đã làm gì nên tội? Cô ấy đã làm gì có lỗi với anh, sao anh lại hại cô ấy như vậy. Anh không cảm thấy có chút cắn rứt lương tâm gì sau chuyện này sao?

Hồ Phách nhìn anh ta căm tức, rồi quay đi. Cậu không muốn ở lại đây tốn thời gian vô ích nữa. Tính mạng của Lưu Ly bây giờ chỉ như ngọn đèn trước

gió, cậu phải tới cứu cô bé ngay lập tức. Từ Minh thấy cậu bỏ đi thì giật mình vội chạy theo.

- Hồ Phách... em định đi đâu? Em muốn chết sao? Nơi đó không phải ai cũng vào được đâu.

Mặc kệ sự can ngăn của Từ Minh, Hồ Phách và đám bạn của cậu lập tức lên đường. Cậu phải nhanh chóng tìm lại Luru Ly, cô bé bây giờ hẳn là đang sợ hãi lắm. Không biết lũ người khốn kiếp đó sau khi bắt được cô bé đã làm gì với cô. Cậu nhớ lại cảnh tượng trước kia khi cậu chứng kiến cô bị thuộc hạ của Thành Phong hành xử, cậu không muốn cô bé sẽ gặp phải cảnh tượng đó một lần nữa. Một giọt mồ hôi trên trán cậu lăn xuống mặt. Hồ Phách không đưa tay gạt nó đi, con đường trước mặt cậu bây giờ chỉ như những vệt sáng lao vụt qua, cũng may cặp kính râm che chắn gió không khiến cho cậu bị cay mắt.

Đột nhiên có một chiếc mô tô ở phía sau cậu lao vụt lên. Đức Duy đang đi song song với chiếc xe của cậu liếc ngang qua ra hiệu. Hai giây sau thì cả hai tăng ga lao vụt đi.

- Hai thằng ngu đó muốn tự sát sao? Kiến Văn thờ dài cổ tăng tốc bám theo.

- Người ta thường nói thiên tài và những kẻ điên thường rất thích tốc độ.

Mấy chiếc mô tô lao vùn vụt trên đường, cuối cùng cũng đến thị trấn quái quỷ đó. Mọi người cẩn thận giảm tốc độ xuống một chút. Đức Duy là người đầu tiên đến thị trấn này nên tỏ ra rất ngạc nhiên, khắp nơi đều xanh ngắt cả phê, sau nông trại cả phê là cánh đồng bắp trải bạt ngàn. Một làn gió ồa qua khiến bông bắp lay động, phấn hoa tán mát khắp nơi. Nông trại này có vẻ rất thanh bình.

Nhưng đi được một đoạn qua cánh đồng bắp thì Hồ Phách thấy chiếc xe hơi lạ, mấy người bạn của cậu cũng có chung cảm giác, cuối cùng họ phải dừng lại và kiểm tra. Phát hiện ra bánh xe của ai cũng cán phải đinh xẹp lép cả. Gia Huy rút chiếc đinh sắc lẹm đâm sâu vào bánh xe của mình cười cười.

- MÀN CHÀO HỜI ẮN TƯỢNG LẮM

Chưa dứt lời thì đã có một đám thanh niên ở đâu vậy lấy mọi người, những kẻ này nhìn bề ngoài thì có vẻ giống công nhân trong nông trại, nhưng thực chất là thuộc hạ của Thành Phong được giao nhiệm vụ quan sát và hạ bất kì vị khách không mời nào lai vãng đến đây. Đương nhiên những vị khách không mời đó là nhóm Hồ Phách.

Đám người này nhìn nhóm Hồ Phách đờ đờ sát khí rồi nhất loạt lao vào. Bất chợt một tiếng súng vang lên khiến chúng khựng lại. Từ trong rẫy bắp xanh ngắt, một người thanh niên đẹp trai bước ra, trên tay là khẩu súng bạc tuyệt đẹp. Những tên này thấy anh vội vàng bỏ chạy bạt mạng.

- Anh hai!

- Em đến sớm hơn anh nghĩ đó, mấy đứa không sao chứ? Thiên Dã nhìn nhóm Hồ Phách mỉm cười.

- Anh ta là ai? Đức Duy nhìn anh ta tò mò, rồi cậu nhìn lại gã thanh niên bị anh bắn vào đùi khi nãy, người này là một tay thiện xạ.

- Đó là anh trai ruột của Hồ Phách, anh Thiên Dã.

Hoa Thiên lên tiếng, Đức Duy ngược lên tò mò, nhìn anh ta chớp chớp mắt rồi quay sang Hồ Phách nói bằng giọng không tin nổi.

- Anh chàng đẹp tuyệt ấy là anh ruột của thằng mắc dịch kia sao? Không lẽ lúc mẹ Hồ Phách đẻ nó ra nó bị biến dị nên không giống người nhà?

Thiên Dã mỉm cười vui vẻ trước lời khen ngợi của cậu nhóc giành cho mình, còn Hồ Phách thì tức muốn điên lên, cậu đi đến nắm cổ áo Đức Duy hăm hè.

- Mày nói gì đó, thằng heo đen?

- Việc gì tao phải nhắc lại, đồ mắc dịch?

Hai cậu nhóc nhìn nhau, đang định lao vào đánh nhau thì Thiên Dã lên tiếng.

- Anh đã dò la được một ít tin tức. Luru Ly đang bị Thành Phong giam ở nhà ông ta, tên khốn đó muốn cưới con bé làm vợ. Luru Ly rất liều lĩnh, nếu bị dồn đến đường cùng con bé sẽ làm những việc thiếu suy nghĩ, chúng ta phải nhanh chóng cứu nó đem ra khỏi đây.

Mọi người cùng quay lại gật đầu. Nhưng chưa kịp nói câu gì thì có tiếng súng chát chúa vang lên, một viên đạn xé gió lao vụt qua mặt Hồ Phách, cậu nhóc giật mình quay sang. Từ trong rẫy bắp một đám người ồa ra, trong tay kẻ nào cũng có một cây súng ngắn. Thiên Dã nhún mày.

- Mau chạy vào rẫy bắp, hết nơi này có một khu rừng, chúng ta sẽ vào đó. Các cậu có điện thoại hết cả, vậy chúng ta sẽ cắt đuôi bọn chúng rồi đi tìm Luru Ly, ai cứu được cô bé chúng ta sẽ liên lạc với nhau.

Cả đám gật đầu rồi lao vụt vào rẫy bắp trước mặt, nhanh chóng trao đổi số điện thoại và tủa ra cắt đuôi mắt tay sát thủ đang đuổi theo mình. Xong xuôi mỗi người tách ra chạy theo một hướng lao vào rừng, nhưng xui xẻo thế nào Hồ Phách và Đức Duy lại chạy cùng nhau. Mấy tên phía sau vẫn bám theo hai người, những viên đạn xẹt qua cây tung mặt đất trước mặt. Cả hai cố chạy thật nhanh, nhưng mấy tên kia có vẻ khá chuyên nghiệp, có lẽ lần này Thành Phong và Dương Vỹ đã tung ra đám tay chân thứ thật của chúng.

- Chạy theo tao làm gì, thắng mất địch?

Đức Duy nhìn sang Hồ Phách đỏ mặt tía tai, cậu có cảm giác đám người kia cố đuổi theo cậu vì có Hồ Phách bên cạnh.

- Tao mà chạy theo mày à?

Hồ Phách vung tay định đâm cho nó một phát, nhưng có một viên đạn xẹt qua mặt cậu khiến cậu phải dừng lại, tập trung chạy. Đến một vạt rừng thưa có một đám khác mai phục sẵn ở đó ủa ra tấn công hai người. Đám người này không có súng, có lẽ vì đánh giáp lá cà nên sợ sẽ gây tổn thương cho đồng bọn. Nhưng chúng khá đông, lại được huấn luyện bài bản nên hai người phải rất vất vả đối phó. Cuộc hỗn chiến nhanh chóng diễn ra.

- Mất địch, cẩn thận kia!

Đức Duy hét lên và phóng một con dao găm về phía Hồ Phách, con dao găm vào vai một tên cầm súng phía sau Hồ Phách, khẩu súng rơi xuống đất.

Nhưng rồi có một tên núp sẵn phía trước lao ra giương súng nhắm vào Đức Duy. Hồ Phách thấy vậy lập tức lao lên đập văng nó ra, gã này ngã nhào xuống đất, cây súng văng xuống bờ vực thẳm, nhưng Hồ Phách cũng mất đà ngã nhào xuống đó.

- Mất địch!!!

Đức Duy giật mình lao lại, nhưng Hồ Phách đã rơi xuống vực, bên dưới là dòng sông chảy siết, chiếc mũ lưỡi trai màu xám cậu nhóc đội trên đầu vương vào một cành cây ở giữa dòng sông không chảy đi được. Đức Duy sửng người, nhìn xuống dưới một chút, hai tay chấp vào nhau, nhắm mắt mặc niệm.

- Mất địch! Cậu đã hi sinh để cứu tôi...tôi hứa sẽ cứu Lưu Ly khỏi đây an toàn và đem lại hạnh phúc cho cô ấy. Hằng năm chúng tôi cũng sẽ nhớ tới viếng mộ cho cậu, vì vậy lên đường mạnh giỏi nhé. Vĩnh biệt.

Đám người kia đuổi đến nơi, thấy Đức Duy đã bỏ chạy, chúng cẩn thận nhìn xuống dòng sông bên dưới, sau khi chắc chắn rằng một kẻ đã rơi xuống vực thì mới hò nhau đuổi theo tên còn lại. Khu rừng đã trở lại yên tĩnh, xa xa còn vọng lại tiếng đầm đá la hét của đám sát thủ, xem ra Đức Duy cũng khó mà thoát khỏi chúng một cách nhẹ nhàng.

- Ngoan ngoãn làm mỗi như đi nhé, heo đen!

Hồ Phách mỉm cười gian xảo, cậu đang núp trong một hốc đá hẹp bên mép vực, bờ vực này có một đám dây leo rập rập phủ xuống nên không ai phát hiện ra cậu. Chỉ nhìn thấy chiếc mũ lưỡi trai cậu ném xuống đã vội khẳng định cậu chết rồi, đúng là một đám ngu xuẩn. Chờ cho mọi thứ trở nên yên tĩnh, chắc chắn không còn ai. Hồ Phách mới cẩn thận nắm lấy mấy sợi dây leo bò lên.

- Đứng im!

Một hòng súng lạnh lẽo chia vào đầu cậu. Dương Vỹ nhìn cậu cười nhạt, xung quanh anh ta cũng có vài tên thuộc hạ thân tín. Hồ Phách giật mình, dường như chúng đã theo dõi cậu được một lúc rồi.

Phản kháng bây giờ đồng nghĩa với cái chết. Hồ Phách chậm chậm đưa hai tay lên cao. Dương Vỹ nhìn cậu cười nhạt.

- Còn gì muốn trần trời thì nói đi.

Hồ Phách nhìn anh ta nghiêng chặt răng cắn tức. Ngón tay Dương Vỹ siết nhẹ cò súng.

“Đoàng”

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cha và con

Lưu Ly giật mình choàng tỉnh dậy, tim cô đập mạnh bất an, dường như cô vừa nghe thấy có tiếng súng, cô chậm chậm đứng dậy đi lại gần cửa sổ, tiếng súng vọng ra từ khu rừng phía trước. Lưu Ly không biết ở đó có chuyện gì xảy ra, cô chỉ nhìn thấy một màu xanh đậm heo hút của những tàn cây rậm rạp.

Cô cúi xuống nhìn cánh tay mình, nó đã được băng bó cẩn thận, xem ra chiều qua lúc cô ngất đi Thành Phong đã cho người chữa trị vết thương cho cô. Vết thương trên tay cô cũng không nặng lắm, nhưng nếu cử động vẫn cảm thấy đau nhói, dường như bàn tay cô bị một mảnh kiếng găm vào hơi sâu. Cô bé nhìn xung quanh, mọi thứ im lìm.

Một vài tiếng súng lại rộ lên, vẫn là phát ra từ khu rừng phía xa. Lưu Ly nhìn chăm chăm vào nó lo lắng, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Có khi nào nhóm Hồ Phách đã tìm tới đây cứu cô. Lưu Ly siết mạnh tay lên song cửa. Nếu Hồ Phách tới đây, Thành Phong và Dương Vỹ nhất định sẽ sai người giết anh ấy. Lưu Ly nhắm chặt mắt. Cầu mong sao Hồ Phách và mọi người không biết rằng cô bị bắt tới đây, không, cầu mong mãi mãi họ không biết cô bị bắt tới đây. Cô không muốn họ tới cứu cô, cô không muốn có ai nữa phải chết vì cô, như vậy là quá đủ rồi.

Ở dưới cổng, đám thuộc hạ của Thành Phong đang ủa ra, dường như chúng phải đi thanh toán ai đó, tên nào cũng cầm một thanh kiếm sắc lẹm, nếu không thì là một khẩu súng ngắn giấu trong áo. Hai bàn tay nhỏ cô bé bám chặt lấy song cửa run run. Thành Phong cũng đi ra, ông ta nhìn lên cửa sổ nhếch môi cười. Cô nín chặt môi, đám người kia nhanh chóng lên xe và lao đi, nếu phải huy động từng này người thì chắc chắn ông ta đang phải đối phó một nhân vật tầm cỡ Thiên Dã hay Hồ Phách. Vậy đúng là họ đã tới rồi.

Chợt cánh cửa phòng Lưu Ly hé mở ra, cô bé giật mình quay lại. Linh Lan đi vào, dáng vẻ lạnh lùng. Lưu Ly cảm thấy thái độ của cô có gì đó khác thường, cô lùi về sau cánh giắc. Linh Lan đi lại gần cô hơn.

- Cô thật sự chịu làm vợ ba tôi sao?

Lưu Ly nghe cô hỏi, ngược lên lắc đầu. Linh Lan mỉm cười hài lòng, cô rút ra một con dao găm đi lại gần Lưu Ly.

- Cô chính là lí do duy nhất mà ba tôi không thể sống thanh thản được. Nếu bây giờ cô chết, mọi thứ sẽ kết thúc. Lưu Ly giật mình, Linh Lan vẫn nhìn cô lạnh lùng, đôi mắt sắc lẹm. - Nếu so với việc phải làm vợ ba tôi và bị gầy vò cả đời thì một cái chết nhẹ nhàng sẽ tốt cho cô hơn.

- Không! Lưu Ly hoảng mang lắc đầu. Cô không muốn chết.

Rồi cô lao ra ngoài, nhưng Linh Lan siết chặt cổ cô, vật ngã xuống giường, một tay cô ta giữ chặt trên cổ cô, tay kia từ từ gờ con dao sắc lẹm lên cao. Lưu Ly hoảng hốt cố gỡ tay cô ra, nhưng vô ích, nếu đầu sức thì cô không thể thắng được Linh Lan.

- Đừng sợ, tôi sẽ giải thoát cho cô, nhanh thôi.

Con dao đâm vọt xuống, Lưu Ly vội nhắm chặt mắt la hét.

- Đừng mà Linh Lan, xin đừng giết em.

Con dao cắm ngập vào gối chịch cổ Lưu Ly một khoảng nhỏ. Linh Lan nắm chặt nó run run. Một giọt nước mắt trong veo nhòe ra từ khóe mắt Lưu Ly. Linh Lan nhìn thấy, cô cảm thấy bối rối, cánh tay siết chặt trên cổ Lưu Ly cũng từ từ buông lỏng ra.

Giết Lưu Ly? Cô không nghĩ là cô làm được điều này. Dù trước đây cô đã từng cùng Dương Vỹ dàn dựng lên vở kịch nhằm giết ông Hạ và đẩy cô bé vào chỗ chết, cô đã từng cho rằng chỉ cần giết Lưu Ly là mọi chuyện sẽ được giải quyết, ba cô sẽ được giải thoát khỏi đau khổ suốt bao nhiêu năm qua, nhưng cuối cùng cô nhận ra mình đã sai. Cô nhìn khuôn mặt sợ hãi run rẩy của Lưu Ly thấy hơi nhói trong lòng, rốt cuộc thì cô cũng tàn ác không khác gì ba mình, cô cũng chỉ biết đem lại đau khổ cho kẻ khác. Lưu Ly là một đứa trẻ lương thiện, sao cô có thể giết nó được, ba cô không thể sống thanh thản chỉ vì ông ta không thể gạt bỏ được thù hận trong lòng, đầu phải lỗi của Lưu Ly.

Cô sẽ kết thúc sai lầm bằng cách tạo ra một sai lầm khác? Nếu làm vậy thì chuyện này mãi mãi sẽ không dừng lại được. Cô thở dài, thu lại con dao. Lưu Ly lúc này mới nhận ra mình còn sống, cô từ từ mở mắt ra. Linh Lan đã đứng dậy, dường như cô ta không muốn giết cô nữa.

- Cô chủ, có chuyện gì thế?

Một tên thuộc hạ của Thành Phong nghe tiếng la hét vội vàng chạy vào. Còn chưa hiểu chuyện gì thì Linh Lan đã giáng một cú đấm vào bụng gã, gã gục xuống bất tỉnh.

- Chạy trốn đi, Lưu Ly! Thiên Dã và nhóm Hồ Phách đã đến đây rồi, ba tôi cũng vắng nhà, đây là cơ hội duy nhất của em, mau chạy đi.

Lưu Ly hiểu ra vấn đề, cô vội lao ra, nhưng đến cửa thì dừng lại, rồi quay lại nhìn cô gái đang đứng trong phòng ngập ngừng.

- Linh Lan... cảm ơn chị!

Lưu Ly đã thoát ra khỏi ngôi biệt thự của Thành Phong. Nhưng rồi thuộc hạ của ông ta cũng phát hiện ra cô, chúng lập tức đuổi theo.

Còn ở nơi khác.

- Khốn! Đây là đâu? Đức Duy nhìn xung quanh nhăn nhó.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi đám sát thủ, giờ lại bị lạc. Cậu chưa đến thị trấn này bao giờ nên không biết nơi giam giữ Lưu Ly ở đâu, thậm chí ngay cả chỗ cậu đang đứng cũng kì lạ. Cậu thờ dài nhìn về phía trước, có một cây ngô đồng đứng sừng sững trên ngọn đồi xanh rợp cỏ, nơi này mọc rất nhiều loài hoa lưu ly xanh biếc. Ở xa xa có một ngôi mộ nhỏ nằm lẻ loi, cạnh đó cũng có một chiếc hồ bị đào nham nhở. Đức Duy dừng lại quan sát, dường như nơi này trước đây đã chôn một ai đó. Nhưng không hiểu sao người ta lại đào nó lên?

Cậu thờ dài nhìn xung quanh. Không biết nên kiếm biệt thự nhà Thành Phong ở đâu?

- Này...cậu gì đó ơ! Sao cậu lại ở đây?

Một tiếng nói khàn khàn cất lên. Đức Duy mừng ron, ông trời quả là ưu ái cậu, mới cầu mong được gặp ai để hỏi thăm thì đã cho cậu toại nguyện. Đức Duy mỉm cười thật tươi quay lại.

- Tôi bị lạc...

Và cậu ngã phịch ra sau, mặt mày tái nhợt run run. Trước mặt cậu bây giờ là hiện thân của nhân vật nổi tiếng nhất trong làng văn học: Thị Nở. Nhưng người này hơi khác hơn một chút, vì nhan sắc có vẻ xấu tàn bạo hơn một chút: Khuôn mặt tròn vo, râu ria lởm chởm, môi tô son đỏ chót, thân hình quá khổ lồng trong bộ váy diêm dúa. Nếu so sánh người này với Thị Nở thì đúng là sĩ nhục Thị Nở. Đức Duy nuốt nước bọt tự trấn an.

- Cậu sao thế? Chị Noong nhìn cậu lo lắng, khuôn mặt đỏ bừng vui mừng vì được gặp một nữ nam hiếm hoi.

- Tôi không sao. Đức Duy thấy sinh vật kì lạ đó đang tiến lại gần mình thì run rẩy vội xua xua tay khấn khoản.- Cứ mặc kệ tôi, chúng ta cứ giữ nguyên khoảng cách này nói chuyện đi.

Chị Noong nhìn cậu hơi khó hiểu, rồi cũng giả vờ e lệ gật đầu. Đức Duy giờ mới hoàn hồn. Cái thị trấn này quả thật kì lạ, không chỉ có những người đẹp tuyệt như Lư Ly và anh chàng Thiên Dã mà còn có những kẻ có bộ dạng khủng bố tinh thần người ta như bà cô này.

- Chị gì ơi. Sau khi lấy lại tinh thần, Đức Duy đi lại hỏi han-Chị có biết ngôi biệt thự của người đàn ông tên Thành Phong ở đâu không?

- Tại sao cậu lại hỏi như vậy? Chị Noong run run nhìn cậu.-Cậu...Cậu tới đây cứu Lư Ly phải không?

Chị Noong vội vàng chỉ cho cậu con đường nhanh nhất đi đến đó rồi khấn thiết.

- Xin cậu hãy nhanh chóng cứu con bé. Thành Phong đang muốn lấy nó làm vợ, tôi sợ Lư Ly cùng đường sẽ tự tìm đến cái chết, tôi không muốn cô bé đó chết, vì vậy tôi van xin cậu.

Cô vừa nói vừa khóc nức nở. Lúc này Đức Duy mới biết cô ta là người quen của Lư Ly. Nhìn những giọt nước mắt đang tuôn rơi, cậu động lòng rút chiếc khăn mùi xoa ra đưa cho cô ta.

- Chị yên tâm, tôi nhất định cứu được Lư Ly mà. Đừng khóc nữa.

Chị Noong xúc động cầm lấy chiếc khăn nhìn cậu đắm đuối. Đúng lúc này...

- Thằng nhóc kia, đứng lại!

Đám người đuổi theo Đức Duy khi này đã phát hiện ra cậu, cậu vội bật dậy, bây giờ không có thời gian đánh nhau với chúng, đã biết đường tới biệt thự nhà Thành Phong rồi thì cậu sẽ cắt đuôi chúng nhanh nhất có thể. Chị Noong tốt bụng cũng cố vũ cậu bằng một câu như thế này:

- Cố lên anh chàng đẹp trai. Nếu cậu cứu được cô chủ, tôi tình nguyện lấy tấm thân này báo đáp cho cậu.

Rồi cúi xuống tặng một nụ hôn vào má cậu.

Hành động này có tác dụng rất lớn. Đức Duy sững người, tim ngừng đập trong vài giây. Rồi cậu lao vút đi. Vận tốc ngang ngửa ánh sáng. Để lại đám người ngơ ngác đằng sau.

- Kì lạ! Rõ ràng mới thấy thằng nhóc mà, nó biến đâu rồi. Một tên nhìn ngớ xung quanh khó hiểu. Nhưng dù đã cố căng mắt ra vẫn chỉ thấy bà cô quái vật đang đứng một mình.

Thấy cả đám đang lao xao nhìn mình dò xét, chị Noong đi lại đám kia tươi cười, ý định dùng nữ nhân kế khiến cả đám hồn xiêu phách lạc mà quên đi nhiệm vụ.

- Các cậu kia...

Đám lao nhao im bật, run run nhìn chị ta. Quái vật đang hỏi thăm họ, hôm nay là thứ 6 ngày 13 à? Không ai bảo ai mà cả bọn quay lưng chạy bạt mạng về hướng cũ, thế là nhiệm vụ thất bại. Chị Noong vẫn đứng ngơ ngác nhìn theo, không hiểu sao mình còn chưa kịp làm gì mà tụi nó lại bỏ chạy như vậy?

Ở nơi khác.

- Con bé kia, muốn sống thì đứng lại!

Lư Ly cố gắng chạy thật nhanh, hai chân cô mỏi như muốn gục xuống, ba gã đàn ông to khỏe đang đuổi theo cô, nếu để chúng bắt được cô sẽ bị giết. Lư Ly cố sức lao về phía trước, mấy hôm nay cơ thể của cô có dấu hiệu không khỏe. Chỉ cần cô làm gì quá sức là cả người nặng trĩu và gục xuống ngất xỉu. Và bây giờ cơ thể đang cảnh báo cô, hai chân cô loạng choạng, mất mớ đi.

Lư Ly loạng choạng bước đi chậm dần rồi ngã gục xuống.

Sẽ kết thúc thế này sao? Lư Ly nghĩ mình sẽ chết, nhưng có ai đó đã đỡ lấy cô trước khi cô ngã xuống đất.

- Luru Ly! Đức Duy ôm cô vào lòng vỗ về.-Đừng sợ, đã có anh rồi.

Rồi cậu nhanh nhẹn đặt cô ngồi xuống bên vệ đường, quay sang đón tiếp ba tên xấu số đang lao tới. Ba gã này có thể nói là to xác, nhưng chỉ với ba cú đá của cậu thì nằm gục xuống đất. Luru Ly lúc này mới tỉnh táo một chút, nhịp tim dần đập trở lại bình thường, cơ thể cũng đỡ khó chịu hơn. Đức Duy sau khi hạ gục đám kia thì móc điện thoại ra gửi tin nhắn cho cả nhóm. Xong xuôi đầu đó cậu cúi xuống đỡ Luru Ly dậy đi ra ngoài thị trấn, cả hai không đi đường chính mà chọn con đường bên cạnh khu rừng để đi ra. Như vậy sẽ hạn chế gặp kẻ thù.

- Anh Đức Duy! Mọi người vẫn ổn chứ? Luru Ly cất tiếng hỏi nhỏ.

- Yên tâm! Mọi người đều an toàn. Đức Duy mỉm cười hạnh phúc. Mọi người đều an toàn, chỉ có tình địch của cậu đã rơi xuống sông “ngồm cù tử”.

Luru Ly thở phào nhẹ nhõm. Cô và Đức Duy cố đi thật nhanh đến nơi đã hẹn gặp mọi người. Đức Duy thì cảm thấy có chút bức mình. Cậu còn muốn gặp thẳng cha hấu sắc đòi lấy Luru Ly làm vợ để đâm cho gã một trận như tử. Đúng là trâu già đòi ăn cỏ non.

Luru Ly đi bên cạnh cậu, thấy thái độ của cậu, cô bé đoán được cậu đang nghĩ gì trong đầu nên chỉ mỉm cười hiền lành.

Chap 22: Cha và con

- Linh Lan! Chuyện gì thế này? Thành Phong bước vào nhìn thấy tên thuộc hạ đang nằm gục dưới đất nhũn mảy.-Con bé Luru Ly đâu rồi?

- Con thả đi rồi. Linh Lan nhìn ông, từ từ đứng dậy.

- Con bị điên hay sao? Con có biết khó khăn lắm ta mới bắt được nó không? Thành Phong quát um lên, ánh mắt xám tro nhìn cô giận dữ.

Linh Lan vẫn bình thản.

- Ba thật sự muốn cưới con bé làm vợ sao? Ba muốn con gọi một đứa trẻ còn thua tuổi con là mẹ sao?

- Linh Lan...

- Từ trước đến giờ con luôn tôn trọng quyết định của ba, con làm tất cả những gì có thể khiến ba vui lòng. Còn ba thì sao? Đã bao giờ ba nghĩ đến cảm xúc của con chưa? Đã bao giờ ba quan tâm đến con chưa? Con không phải là con gái của ba sao? Hay chỉ vì con được sinh ra bởi người phụ nữ mà ba không hề yêu thương?

Thành Phong nhìn cô nhũn mảy.-Ba làm vậy chỉ vì muốn trả thù. Ba con nó là kẻ đã hại chết Ngọc Bích của ba, ba không thể tha cho chúng được.

Linh Lan cười nhạt.- Ông Hạ đúng là kẻ đã giết chết bà ấy, nhưng kẻ hại bà ấy là ba chứ không phải ông ta.

- Câm miệng đi! Thành Phong hét lên giận dữ. Linh Lan vẫn nhìn ông bình thản.

- Ba! Rốt cuộc thì gia đình này với ba là gì? Con và mẹ đối với ba là gì? Ba có biết nhờ ai mà ba có được như ngày hôm nay hay không? Không phải chính mẹ con đã cho một kẻ tay trắng như ba trở thành người nắm giữ một nửa quyền lực và tài sản trong thị trấn này sao? Còn ba đã làm được gì cho bà ấy? Ba lừa dối bà ấy để tới với một người phụ nữ khác. Lúc ấy mẹ biết, nhưng vẫn không trách ba. Mẹ mất, ba cũng không có một chút thương xót ngay lập tức muốn cưới người phụ nữ khác về nhà, ba có bao giờ cảm thấy có lỗi với mẹ chưa?

Thành Phong cau mày. Linh Lan lạnh lùng đi đến bên cửa sổ, thả đôi mắt buồn lạnh lùng nhìn ra xa xa.

- Con có phải con gái của ba không? Ba có bao giờ quan tâm con yêu ai chưa? Có bao giờ quan tâm con vì sao buồn chưa? Có bao giờ biết rằng con lo lắng cho ba chưa? Hay ba chỉ biết lao vào trả thù và hủy hoại bản thân mình thôi?

Linh Lan nhìn ba mình, ánh mắt buồn da diết. Chưa bao giờ cô thẳng thắn với ba mình như thế này, từ nhỏ cô đã yêu thương ông, cô chưa từng nói một lời nặng nề nào khiến ông phải buồn lòng. Cô biết ông sai, nhưng vẫn cố gắng an ủi bản thân chấp nhận sai lầm của ông, cố gắng giúp trả thù, nhưng bây giờ thì cô không thể chịu đựng được nữa. Cô thấy mệt mỏi và thật sự thất vọng vì ông.

- Linh Lan, ba biết ba có lỗi với mẹ và con. Nhưng ba...

Thành Phong ngập ngừng. Linh Lan cười, nụ cười thật chua chát, rồi cô nhìn lên ông buồn bã.

- Có phải vì con chỉ là một đứa con không nên có?

Thành Phong nhìn cô nhũn mảy.-Thôi nào Linh Lan, con đừng giận đối trẻ con như thế nữa...

- Vì ba không hề yêu mẹ nên ba cũng không hề mong con được sinh ra phải không? Nếu thế thì ba nên giết chết con ngay từ khi con còn nhỏ, sao lại khiến con lớn lên trong dày vò khổ sở như thế này?

- Linh Lan...

- Con chịu hết nổi rồi. Linh Lan mệt mỏi khép chặt đôi mắt.

Thành Phong lặng người một lúc, ông nhìn cô con gái trước mặt, giờ ông mới biết mình là người cha vô tâm đến thế này. Ông đi đến ôm lấy con gái vào lòng. Ông thấy hối hận, đúng là từ trước đến giờ ông chưa từng quan tâm đến cô. Khi Ngọc Bích chết, con gái ông là người duy nhất có ý nghĩa trong cuộc đời của ông, mỗi lần ông buồn, cô đều cố nói chuyện làm ông vui, ông không khỏe, cô vội tìm bác sĩ khám cho ông, chăm sóc ông từng ly từng tí, chưa bao giờ cô làm ông phải buồn lòng hay phải suy nghĩ, ông đã cho rằng cô vốn dĩ là thế. Nhưng ông không nhận ra trong thời gian qua đã làm cô tổn thương đến mức nào. Đúng là ông không hề yêu người vợ trước của mình, nhưng ông yêu thương cô, vì cô là giọt máu duy nhất của ông.

Bàn tay Thành Phong nhanh chóng rút con dao dắt ngang lưng Linh Lan rồi đẩy cô ra.

- Ba...Linh Lan nhìn ông ngỡ ngàng.

- Linh Lan, dù thế nào thì ba cũng phải kết thúc chuyện này.

- Ba, đừng lại đi. Linh Lan chạy theo.

Nhưng cánh cửa phòng đã đóng sập lại sau lưng Thành Phong. Linh Lan lao đến đập phá dữ dội, nhưng nó vẫn không mở, bên ngoài có tiếng khóa cửa lạch cạch. Thành Phong đã nhốt cô lại để cô không can thiệp vào chuyện của ông.

Thành Phong lên xe lao ra ngoài, ông ta huy động tất cả thủ hạ đi theo mình. Lưu Ly chắc chắn chưa thể chạy xa, cần phải bắt và giết cô bé trước khi cô thoát ra khỏi thị trấn. Chợt điện thoại của ông đổ chuông. Có một thông báo khiến ông ta mỉm cười hài lòng.

Linh Lan ngồi lặng trong phòng. Cuối cùng thì ba cô vẫn quyết định giết Lưu Ly. Ông ta thật cố chấp, sau tất cả mọi chuyện xảy ra đối với ông vẫn chưa đủ hay sao? Giết Lưu Ly rồi ông ta sẽ được hạnh phúc thật sao? Chính bản thân ông khiến ông đau khổ, ông không thể lấy lại thanh thân chỉ vì giết một ai đó. Tại sao ông ấy không chịu hiểu? Cô thấy thật đau lòng.

Một lúc sau đó thì bên ngoài có tiếng lộn xộn, dường như có ai đó đã đột nhập vào đây. Linh Lan đứng dậy đi ra cửa. Có người vừa mới ngã xuống, rồi chiếc khóa cũng bị đập hỏng. Linh Lan nhú mày nắm chặt tay. Ngay khi cánh cửa mở ra cô liền tung ra một cú đấm. Người mở cửa khá bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng lách người qua tránh được, sau đó nắm chặt cổ tay cô, kéo mạnh ra và khóa lại phía sau khổng chế.

- Là cậu? Linh Lan nhú mày.

Trong một căn phòng trống nhà họ Lưu.

Hồ Phách giọng dặc dặc di chuyển cơ thể lại chỗ hai đứa bạn. Gia Huy và Kiến Văn đã bị Dương Vỹ bắt được và đương nhiên nhốt chung với cậu. Cả ba đều bị trói chân và còng cả hai tay ra sau. Ba người nhìn nhau thờ dài. Nếu là đây thì còn tìm cách cắt đứt được, nhưng tên khốn kiếp kia lại còng tay họ bằng công sắt.

Hồ Phách nhìn ra cửa nhú mày, ở bên ngoài chắc chắn có kẻ canh gác. Dương Vỹ đúng là một người cẩn thận, nhưng cậu không hiểu sao anh ta lại tha mạng cho cậu và hai tên ngốc này. Nhớ lại cảm giác khi viên đạn xẹt qua đầu khiến cậu hơi khó chịu, lúc đó Dương Vỹ không giết cậu, có lẽ là muốn dùng các cậu làm mồi nhử Thiên Dã đến đây.

Nhưng điều cậu lo lắng nhất bây giờ là ba chiếc điện thoại của cả ba người đều đã bị Dương Vỹ tịch thu, nếu những người còn lại liên lạc với cậu thì họ sẽ bại lộ tung tích ngay, cần phải mau tìm cách thoát khỏi đây càng sớm càng tốt. Dường như có chung ý nghĩ với Hồ Phách nên hai người kia cũng đang cố vận dụng hết IQ trong đầu.

- Các cậu có cách gì không? Hồ Phách nhìn hai tên bạn.

- Tổ có một thứ.

Kiến Văn đưa tay vào túi quần mò được một chiếc kim băng. Hồ Phách vội di chuyển lại phía cậu nhận lấy nó, sau đó bẻ cho mũi kim hướng ra ngoài một chút, rồi lần mò xuống lỗ khóa chiếc còng của Kiến Văn lò dò tìm cách mở.

Kiến Văn la lên đau đớn.- Hồ Phách! Cậu đâm vào tay tớ rồi.

Hồ Phách cuống quýt vội đưa lệch mũi kim sang hướng khác mò mẫm, nhưng...

- Cậu lại đâm vào tay tớ rồi.

Sau hai phút thử nghiệm thì Kiến Văn đập văng cậu ra cửa, hai bàn tay cậu đã bị Hồ Phách đâm chi chít như tổ ong, cậu cảm thấy mình thật ngu ngốc khi để cho thằng hậu đậu đó mò còng cho cậu. Gia Huy thì nhìn hai đứa bạn thờ dài, không thể dùng cách này ra khỏi đây được rồi.

Chợt có tiếng ồn ào ở bên ngoài, dường như đang diễn ra xung đột. Cả ba lập tức ngóc đầu lên đầy hi vọng. Bất ngờ cánh cửa bị đập tung vào trong, Hồ Phách vì mới lết lại gần nên bị cả cánh cửa đổ ập vào người, sau đó có một người thanh niên ung dung bước vào, trên tay là xâu chìa khóa kêu leng keng.

- Anh...hai! Hồ Phách nằm bên dưới cánh cửa đang bị anh dẫm lên thều thào. Lúc này Thiên Dã mới nhìn thấy cậu mỉm cười vui vẻ.

- Hồ Phách! Em vẫn bình an vô sự, may quá.

- Anh nhìn thế nào mà thấy em bình an? Mau bước xuống khỏi người em, anh sắp đâm chết em rồi.

Nói về Luru Ly và Đức Duy. Sau khi chạy được một lúc lâu thì cả hai dừng lại bên một bìa rừng. Bấy giờ trời đã trưa, nắng vàng óng trải khắp nơi, mấy con châu chấu cọt hai càng tanh tách trên bãi cỏ xanh mướt. Nơi này có vẻ đã an toàn. Hai người yên tâm đi chậm lại một chút để lấy lại sức. Trên mấy thân cây tùng, cây bách quanh đó, đám ve sầu kêu râm ran. Luru Ly ngược lên nhìn tán cây xanh um, cũng sắp vào hè rồi.

Nơi này trước đây cô thường hay cùng Anh Thảo đi bắt ve sầu và cánh cam, khi đó cả hai còn rất nhỏ, rong chơi quên ngày tháng chẳng vương bận điều gì. Luru Ly khẽ cười, cô ước gì mình được quay lại ngày đó, chỉ một ngày thôi cũng được, vì lúc đó ba cô vẫn còn sống, lúc đó cô có cuộc sống thật yên bình hạnh phúc. Nhưng đây có lẽ là một ước mơ quá xa vời rồi. Nơi này giờ không còn là thiên đường của cô nữa, ở lại càng lâu sẽ càng nguy hiểm.

Con đường mòn xa tít tắp, hai bên vệ đường có những khóm hoa dại đủ màu sắc đang nở rộ, mấy cánh bướm trắng rập rờn bay lượn xung quanh và đậu lên cả gấu váy của cô. Đức Duy nhìn ngắm mọi thứ có vẻ thích thú, cậu nắm chặt tay Luru Ly hơn.

Chợt Luru Ly khựng người lại, cô cảm giác có gì đó kì lạ. Đám ve đang kêu âm ỉ phía trước đột nhiên lại im bật, cô còn nhìn thấy có vài con từ mấy gốc cây gần đó bay vụt ra nơi khác. Đức Duy nhìn cô khó hiểu, dường như cô bé đang lo lắng, rồi cô bắt nắm chặt lấy tay cậu kéo đi.

- Chạy mau, anh Đức Duy.

Hai người vội chạy vụt về hướng ngược lại, những con ve im bật và phải bay đi chỗ khác chắc chắn là có người núp ở đó. Một tiếng súng chát chúa vang lên xé tan sự tĩnh lặng của khu rừng, đám ve đang kêu âm ỉ chợt im bật. Luru Ly loạng choạng gục xuống đường. Đức Duy vội dừng lại cúi xuống đỡ cô bé dậy.

- Luru Ly, em có sao không?

Cổ chân Luru Ly tím máu, viên đạn đã xọt qua để lại một vết thương khá nặng, cô không thể chạy được nữa. Luru Ly nhắm mắt đưa tay bịt lấy vết thương, rồi cô đẩy Đức Duy ra.

- Đức Duy! Mặc kệ em... anh mau chạy đi.

Đức Duy cau mày, đang định bế cô lên thì một tên lao tới tấn công cậu. Đức Duy bị bất ngờ lên lãnh trọn đòn. Luru Ly nhìn lên giật mình. Kẻ đang đánh nhau với Đức Duy là Thanh Tùng.

Nếu vậy...

Cô ngược ra sau. Đúng là Dương Vỹ đã tới đây, anh đang ở đầu con đường mòn ung dung bước lại, trên tay là khẩu súng đen ngòm, chính Dương Vỹ khi nãy bắn cô bị thương. Thanh Tùng thấy không thể khống chế Đức Duy thì rút súng nhắm vào đầu cậu.

Đức Duy nhanh chóng lao vào. Khẩu súng bị cậu đá văng đi chỗ khác, cánh tay của Thanh Tùng cũng bị hất sang một bên, rồi cậu bồi tiếp một cước lên vai Thanh Tùng, đối thủ của cậu có vẻ khá bất ngờ trước trình độ của cậu nên không kịp thủ thế. Đức Duy không chậm trễ lao đến nắm cổ áo gã, rồi xoay lưng hất tung đối thủ qua vai mình, giáng mạnh xuống đất. Một đòn Judo quá đẹp mắt. Dương Vỹ mỉm cười thích thú. Anh đi lại gần Luru Ly, cây súng lạnh lẽo nằm im trong tay.

Đức Duy nhìn thấy vội lao vụt đến. Luru Ly nhúm mày, lẽ ra anh ấy nên chạy đi mới phải. Dù Đức Duy có mạnh đến đâu vẫn không phải là đối thủ của Dương Vỹ, huống hồ gì Dương Vỹ còn mang theo súng. Và đúng như sự lo sợ của cô bé. Dương Vỹ thấy Đức Duy lao vào mình, rất nhẹ nhàng né người tránh được cú đá của cậu, tiện tay vung lên đập mạnh báng súng vào sau gáy cậu. Đức Duy ngã nhào xuống đất, máu trên đầu cậu nhoe ra. Nhưng cậu vẫn đứng dậy lao vào Dương Vỹ.

Một cú đấm giáng mạnh vào bụng cậu. Đức Duy khựng người, gục xuống trước mặt Dương Vỹ, anh ta lạnh lùng đá văng cậu ra đất, sau đó đám thuộc hạ của anh ta lao vào đánh cậu hết sức dã man. Đức Duy đã trúng đòn, không thể gượng dậy được nên chỉ có thể nằm im nhận những trận mưa đòn trời giáng vào người mình.

- Đức Duy!!!

Luru Ly cố đứng dậy muốn đi đến bảo vệ anh, nhưng chân cô đau nhói, vừa đứng dậy cô đã ngã nhào xuống.

Trước mặt cô, Dương Vỹ mỉm cười hài lòng. Rồi từ xa lại một đám đông khác kéo đến. Luru Ly nhận ra kẻ đi đầu là Thành Phong. Cơ thể cô bắt đầu run rẩy. Thành Phong bước xuống xe đi lại trước mặt Luru Ly. Cô ngồi im, mà dù có muốn trốn chạy cũng không thể nữa rồi.

- Muốn chạy thoát ra khỏi đây với đôi chân mảnh khảnh đó sao? Trò vui đến lúc kết thúc rồi. Thành Phong rút súng ra nhắm vào đầu cô.

Luru Ly nhìn ông ta, đôi mắt trong veo căm hận.

- Dừng lại!!!

Một toán người bất ngờ lao đến. Kiến Văn và Gia Huy lao tới đá bay Thanh Tùng đang khống chế Đức Duy ra. Hồ Phách nhìn Luru Ly đang ngồi gục dưới đất tức giận. Cậu kéo Linh Lan lên phía trước một cách thô bạo, con dao sắc lẹm đưa lên cổ cô. Linh Lan hơi cau mày.

- Thả Luru Ly ra ngay! Nếu không tôi sẽ giết cô ta.

Linh Lan đã bị trói chặt hai tay, chính Hoa Thiên đã bắt cô làm con tin sau đó mới họp mặt nhóm Hồ Phách. Thiên Dã đã biết thông tin bị bại lộ, Thành Phong và Dương Vỹ chắc chắn sẽ tóm được Luru Ly và Đức Duy, anh giao cho Hoa Thiên đi bắt Linh Lan còn mình sẽ cứu nhóm Hồ Phách, nếu thuận lợi có thể dùng Linh Lan làm con tin để cả đám rời khỏi đây.

Hoa Thiên nhìn cô gái đang bị kẻ dao vào cổ cau mày. Cậu hoàn toàn không muốn dùng cách này với Linh Lan, nhưng không còn lựa chọn nào khác. Kẻ thù của các cậu quá đông lại được trang bị súng ngắn, nếu đấu sức cả nhóm sẽ gặp nguy hiểm. Dương Vỹ và Thành Phong thấy sự xuất hiện của Thiên Dã và Hồ Phách có hơi bất ngờ, nhưng tình hình lúc này không hề có lợi cho họ. Thuộc hạ của Thành Phong và Dương Vỹ đã vây chặt nơi đây, dù có cứu được Luru Ly thì nhóm Hồ Phách cũng không rời khỏi đây được.

- Luru Ly, lại đây với anh! Hồ Phách gọi cô bé, con dao vẫn giữ nguyên trên cổ Linh Lan.

Luru Ly nghe Hồ Phách gọi, cố gượng dậy đứng lên. Hồ Phách thấy chân cô bé đang bị thương lại càng điên tiết hơn. Luru Ly cố nén đau bước vội về phía trước, nhưng chưa được hai bước Thành Phong đã nắm tóc cô kéo bật lại. Luru Ly ngã ra sau, cô bé nhăn mặt đau đớn, hành động này của ông ta khiến mọi người nổi điên lên, đặc biệt là Hồ Phách. Đôi mắt đen thẳm của cậu trợn trừng.

- Buông con bé ra!

- Thả Linh Lan ra! Tao có thể tha cho bọn mày rời khỏi đây.

Thành Phong nhếch môi cười, bàn tay nắm chặt mái tóc Luru Ly kéo lại gần mình, ông ta không tin Hồ Phách dám ra tay giết người, dù cho ông ta có thật sự giết Luru Ly thì Hồ Phách chắc chắn cũng không dám giết Linh Lan. Khẩu súng đen ngòm chìa vào đầu Luru Ly chuẩn bị bóp cò. Cô bé đau đớn nhìn Hồ Phách.

Trước cảnh tượng này, Dương Vỹ lặng yên mỉm cười.

- Thành Phong, Mau dừng lại!!! Hồ Phách gào lên, con dao trên tay cậu cứa một đường dài vào cổ Linh Lan.-Thành Phong! Nếu ông dám đụng vào Luru Ly tôi sẽ cắt cổ cô ta ngay lập tức.

Thành Phong giật mình vội vã buông Luru Ly ra. Hồ Phách đang nổi điên, ông đã nhầm khi cho rằng Hồ Phách không dám làm gì, thằng nhóc sẽ giết chết con gái ông. Con dao trên tay cậu đang kéo dài vết thương trên cổ Linh Lan.

- Dừng lại mau!

Ông ta nhìn Linh Lan hốt hoảng, vết thương trên cổ cô đã có một vệt máu chảy xuống, cô vẫn đứng nhìn ông mỉm cười. Lần đầu tiên cô thấy ba mình lo lắng cho mình như vậy, dù vết thương trên cổ khiến cô đau nhưng trong lòng cô lại cảm thấy có gì đó hạnh phúc.

- Hồ Phách, không được giết cô ấy!!!

Hồ Phách đã nổi điên thật sự, con dao trên tay cậu ngày càng cứa sâu vào cổ Linh Lan. Hoa Thiên không thể đứng im được nữa, anh vội giữ chặt tay cậu và đẩy Linh Lan ra xa.

- Hoa Thiên, cậu làm gì vậy?

Hồ Phách giật mình vì hành động của đứa bạn, cả nhóm cũng giật mình. Linh Lan giờ đã thoát khỏi sự khống chế của Hồ Phách. Đám thuộc hạ của Thành Phong lập tức nhắm vào mọi người nổ súng.

Luru Ly đang chạy lại. Hồ Phách lao đến ôm lấy cô ngã sang một bên đồng thời phóng con dao về phía Thành Phong.

Những viên đạn liên tục được Thành Phong và thuộc hạ của ông ta bắn ra, cánh tay ông ta cũng bị con dao gim trúng để lại một vết thương khá sâu. Hồ Phách và Luru Ly đã nấp được vào một gốc cây lớn ven đường.

Hoa Thiên, Kiến Văn, Gia Huy mỗi người tìm một gốc cây tránh đạn. Thiên Dã vì phải kéo Đức Duy đang bị thương vào một tảng đá to gần đó nên bị một viên đạn gim vào cánh tay. Đức Duy bị thương khá nặng, không thể bắt cậu bé cùng bỏ chạy khỏi đây được. Anh nhìn lên nhủ thầm. Đám thuộc hạ của Thành Phong đang nhắm vào anh, ở bên kia, Luru Ly và Hồ Phách cũng đang gặp nguy hiểm.

- Trò chơi kết thúc rồi. Chui ra đây đi.

Thành Phong cười nhạt chìa khẩu súng về gốc cây nơi Hồ Phách và Luru Ly đang nấp. Viên đạn xé gió lao ra cây tung mặt đất sát cơ thể hai người. Đám thuộc hạ của Thành Phong được lệnh lao đến, những con dao sắc lẹm từ trên cao đâm xuống.

Những tên định tấn công hai người lập tức bị bắn hạ. Thiên Dã bên kia tảng đá lớn vừa cố bảo vệ Đức Duy vừa cố giải vây cho Hồ Phách và Luru Ly chạy thoát. Đám bạn của Hồ Phách cũng liều mạng bắn yểm trợ cho hai người.

- Hồ Phách, nặc kệ chúng tôi. Mau đưa Luru Ly đi khỏi đây đi.

Một loạt đạn nhất loạt được bắn về phía Thiên Dã. Tầng đá chắc chắn bị bắn lõm chom những hốc nhỏ. Thiên Dã vội cúi thấp xuống, kẻ thù quá đông. Muốn thoát khỏi đây đã khó, huống hồ gì là phải yểm trợ cho đồng đội. Hoa Thiên và Kiến Văn, Gia Huy ở bên kia cũng đang khốn đốn với kẻ thù.

Ở đằng sau gốc cây. Hồ Phách ôm chặt lấy Lư Ly. Nếu là một mình cậu thì thừa sức thoát khỏi đây, nhưng bên cạnh cậu lại có Lư Ly, nếu không cẩn thận cô bé sẽ bị thương. Đức Duy cũng đang bị thương, không thể bỏ cậu ta lại được. Hồ Phách nhủ mày.

- Hồ Phách!!! Coi chừng!!!

Hoa Thiên gào lớn. Hồ Phách giật mình ngược lên, một gã đồ con đang lao đến, trên tay gã là thanh mã tấu sắc lẹm đang nhắm vào Lư Ly. Hồ Phách vội kéo cô bé ra một bên và đập văng nó ra sau. Nhưng chính lúc đó, những khẩu súng đen ngòm đã chia vào hai người.

- Kết thúc rồi. Thành Phong nhắm súng vào cậu bước lại gần hơn.

Một loạt đạn bắn ra chát chúa, mùi máu tanh nồng dưới ánh nắng trưa gay gắt càng trở nên khó chịu. Kiến Văn, Gia Huy, Hoa Thiên lao đến bên cạnh Hồ Phách và Lư Ly, Thiên Dã cũng đứng chắn trước hai người với khẩu súng bạc lẹm đang nhắm thẳng vào kẻ thù trước mặt.

- Anh sẽ mở một con đường máu. Thiên Dã nhủ mày, cắt giọng lạnh lẽo với đám nhóc phía sau, bàn tay siết chặt khẩu súng bạc.

- Bọn tôi sẽ cản đường chúng. Cậu đưa Lư Ly chạy đi! Kiến Văn cười nhạt cũng siết chặt khẩu súng trong tay mình hơn.

- Chết vì bảo vệ cho người đẹp cũng là một cái chết ý nghĩa đó. Lư Ly, nếu có kiếp sau em phải làm vợ anh để trả ơn cho anh đấy nhé. Gia Huy cười nhạt siết chặt khẩu súng ngắn trong tay mình hơn.

- Không!!! Các anh không được làm vậy!!!

Lư Ly gào lên nhìn những người sắp phải chết vì mình, cô muốn nói họ chạy đi để cô ở lại đây, nhưng chắc chắn họ sẽ không bao giờ nghe lời cô nói.

Hồ Phách nhìn hàng chục khẩu súng đang nhắm vào hai người lạnh lẽo, đôi mày khẽ nhíu lại. Khẩu súng vẫn nhắm thẳng vào Thành Phong. Nếu muốn giết ông ta không khó, nhưng cậu hiểu đồng thời với việc cậu nổ súng bắn ông ta, cả cậu và Lư Ly cũng sẽ chết dưới làn đạn kẻ thù. Nhưng còn lựa chọn nào khác không? Bàn tay cậu đầm mồ hôi vẫn siết chặt khẩu súng ngắn. Lần đầu tiên cậu bị dồn vào đường cùng như thế này. Phải làm sao để bảo vệ cho Lư Ly?

Lư Ly run rẩy nhìn về phía trước. Cô đã ở trong tay kẻ thù rồi, bị giết chỉ là việc sớm muộn, nhưng cô không muốn Hồ Phách và các bạn anh phải chết ở đây. Nước mắt trong veo nhoe ra. Lư Ly cảm thấy bản thân mình lúc này thật vô dụng. Cô không thể cứu được ai, chỉ biết khóc khi mọi người quanh mình gặp nguy hiểm.

- Đừng sợ! Hồ Phách ôm cô vào lòng, siết chặt.- Dù có phải chết anh cũng sẽ bảo vệ cho em.

Thành Phong nhếch môi cười nhạt. Hồ Phách quả là một chàng trai bản lĩnh, đáng tiếc cậu nhóc lại là kẻ thù của ông ta.

Lư Ly khóc. Cô không muốn Hồ Phách chết. Nhưng bây giờ cô có thể làm được gì? Cầu xin Thành Phong tha mạng cho anh và mọi người ư? Liệu ông ta có nhân từ mà làm theo mong muốn của cô hay sẽ muốn giết họ hơn? Cô phải làm sao?

- Ba, Đủ rồi. Mau dừng lại đi.

Linh Lan thấy cảnh tượng trước mắt vội lao ra cản ba mình. Nhưng cô đã bị đám vệ sĩ giữ chặt lại. Thành Phong nhất định không tha mạng cho Lư Ly.

Đến đây thì thắng bại đã rõ. Việc Lư Ly và Hồ Phách bị ông ta giết chỉ là vấn đề sớm muộn. Nhưng đúng lúc mọi thứ tưởng chừng như kết thúc lại xảy ra một chuyện khiến mọi người bất ngờ.

- Dừng lại được rồi, Thành Phong!

- Ba!!! Linh Lan nhìn lên hoảng hốt.

Dương Vỹ đang chia súng vào đầu Thành Phong. Đám thuộc hạ của ông ta lập tức quay súng nhắm vào anh, rồi thuộc hạ của Dương Vỹ lại chia súng nhắm vào những kẻ đó, mọi thứ phút chốc đều bị đảo lộn. Hất ánh mắt xám tro về kẻ khó đoán bên cạnh, Thành Phong lạnh lùng hỏi.

- Cậu muốn giờ trò gì đây?

Dương Vỹ mỉm cười bình thản.- Trò chơi của ông nhạt nhẽo quá, tôi không có hứng thú theo dõi nữa. Dừng lại được rồi.

Lư Ly hé mắt ra ngạc nhiên, tất cả mọi người cũng cảm thấy ngạc nhiên. Tại sao Dương Vỹ lại ngăn cản Thành Phong? Không phải mọi thứ đều diễn ra theo mong muốn của anh ta hay sao? Rốt cuộc thì Dương Vỹ đang nghĩ gì? Cô không hiểu nổi. Hồ Phách cũng cảm thấy kỳ lạ.

Chỉ có một người dường như đã đoán được sự việc sẽ diễn ra như vậy nên thờ phào nhẹ nhõm. Đó là Thiên Dã, anh bịt chặt vết thương đang rỉ máu trên cánh tay lặng yên quan sát tình hình.

- Ta không biết cậu đang nghĩ gì, nhưng đừng xen vào chuyện của ta. Thành Phong cười nhạt.

Thuộc hạ của ông ta đồng gấp mấy lần Dương Vỹ, nếu muốn đầu một trận sống còn thì rõ ràng Dương Vỹ yếu thế. Thành Phong cũng là một kẻ liều mạng có tiếng trong thế giới ngầm, nếu không vì vậy thì ông ta đã không trở thành người thứ hai nắm giữ quyền lực ở đây. Dương Vỹ hiểu rõ điều này, anh hạ khẩu súng xuống quay sang nhìn Luru Ly và Hồ Phách bình thản.

- Ông định giết Luru Ly thật sao?

- Đúng!

Dương Vỹ cười nhìn ông ta mỉa mai.- Kể cả khi biết nó là con gái ruột của ông hả?

Thành Phong sững người, lời nói của Dương Vỹ giống như một trái bom nổ ngay bên tai ông ta, cánh tay cầm súng run run hạ xuống, ông ta nhìn Dương Vỹ hỏi bằng giọng hoang mang.

- Cậu nói vậy là sao?

- Luru Ly không phải con gái lão đại, nó là con gái ruột của ông và Ngọc Bích.

Thành Phong khựng người nhìn cô, khuôn mặt tái nhợt.

- Nói dối. Con bé đó...không thể nào...

Dương Vỹ có vẻ đã đoán trước được thái độ của ông ta, anh nhếch môi cười.

- Trước khi Ngọc Bích và lão đại kết hôn, hai người đã từng ngủ với nhau, đúng chứ? Ngọc Bích đã có thai trước khi cưới lão đại, và đứa trẻ đó chính là Luru Ly, những gì tôi nói hoàn toàn là sự thật, nếu không tin thì ông cứ giết nó đi.

Luru Ly nhìn Dương Vỹ sững sờ, đầu óc cô bỗng đung quay cuồng, có phải cô đã nghe nhầm rồi không? Có phải Dương Vỹ đang nói dối hay không? Anh ta lại định bày ra trò gì khiến cho mọi người phải quay cuồng theo sự điều khiển của anh ta phải không? Cô bé run run. Hồ Phách vội ôm chặt lấy cô để cô không gục xuống.

- Không thể nào...không thể. Cô lấp bấp, đôi mắt trong veo trống rỗng.

Cô chỉ có một người cha duy nhất, người lúc nào cũng yêu thương lo lắng cho cô, người lúc nào cũng nâng niu trân trọng cô như báu vật, không thể có chuyện kẻ muốn giết cô bỗng dưng là ba ruột của cô, không thể có chuyện kẻ mà cô căm ghét nhất là ba ruột của cô. Không thể.

Thành Phong nhìn Luru Ly, khóe miệng ông run rẩy. Trước đây yêu nhau, ông và Ngọc Bích đã từng ân ái với nhau, sau đó cô phát hiện ra ông đã lừa dối cô nên đi lấy chồng, ông không biết rằng cô ấy đã mang thai đứa con của ông. Luru Ly là con gái ruột của ông và Ngọc Bích, vậy trong suốt thời gian qua ông đã tìm cách giết chết con gái mình sao? Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

- Thằng khốn!!! Tại sao mày không nói cho tao biết sớm hơn? Thành Phong nhìn Dương Vỹ tức giận. Đáp lại thái độ này, Dương Vỹ chỉ mỉm cười.

- Vì tôi muốn ông chính tay giết chết đứa con ruột của mình. Để xem cảm giác đó thế nào?

Thành Phong sững sờ, mọi người cũng sững sờ, thì ra đây chính là kế hoạch của Dương Vỹ. Dương Vỹ quả là nham hiểm. Nhưng tại sao đến phút cuối anh ta lại nói ra điều này? Rốt cuộc thì Dương Vỹ muốn gì?

- Thằng khốn!!!

Thành Phong nổi điên giờ súng nhắm vào đầu Dương Vỹ, thuộc hạ hai bên cũng lập tức hành động, trước cảnh tượng này. Dương Vỹ chỉ nhếch môi cười thật bình thản.

- Không được bắn!!! Luru Ly gào lên vội lao lại.

Hồ Phách sợ cô gặp nguy hiểm nên vội giữ cô lại, rồi cô bé loạng choạng, mọi thứ bỗng trở nên chập choạng. Luru Ly chóng mặt, đầu cô nặng trĩu và cô thấy khó thở, rồi cô ngã xuống, Hồ Phách vội đỡ lấy cô.

- Luru Ly!!!

Thành Phong nghe tiếng Hồ Phách gọi cô bé thì dừng lại, đám thuộc hạ hai bên cũng không dám động thủ nữa, đứng nhìn nhau canh chừng. Luru Ly nhắm nghiền mắt, mặt trắng bệch, tay cũng lạnh ngắt. Hồ Phách biết căn bệnh ung thư tùy quái ác của cô bé đã tái phát. Cậu vội đỡ cô lên rồi quất đám người trước mặt.

- Còn chưa chịu dừng lại sao? Luru Ly bị thương rồi. Nếu không muốn con bé chết thì gọi bác sĩ mau.

Tất cả dừng lại. Thành Phong nhìn cơ thể nhuốm máu của cô bé giờ mới tỉnh ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Tột cùng của nỗi đau

“Luru Ly, con là con gái cưng của ba, lí do duy nhất ba còn sống đến bây giờ là vì con...”

Luru Ly khóc, dường như cô lại nằm mơ thấy ba mình. Trong những giấc mơ chấp chờn cô hay gặp lại ông, lúc nào ông cũng nhìn cô thật hiền từ, điều này lại càng làm Luru Ly cảm thấy đau đớn hơn.

Cảnh tượng ba cô giương súng bắn mẹ, cô chưa hề quên đi, khi đó cô đã từng sợ và giận ông rất nhiều, nhưng rồi khi lớn lên cô đã dần hiểu cảm giác của ba cô, cảm giác bị chính người mình yêu thương phản bội đúng là đau đớn không gì bằng, cô biết ông đã luôn dằn vặt bản thân mình rất nhiều trong những năm tháng qua, có lẽ vì thế mà cô chưa từng một lần hận ông, cô chỉ thấy thương ông nhiều hơn thôi.

Cô không phải con gái ruột của ông, ông biết nhưng vẫn thương yêu cô như con đẻ của mình, sống vì cô, làm tất cả để bảo vệ cô, rốt cuộc cô lại hại chết ông. Thế mà đến cuối đời ông còn cố hạ mình cầu xin Dương Vỹ tha mạng cho cô, cố nói ra những lời yêu thương áp áp để cho cô được thanh thản. Mọi người trong thị trấn ai cũng nói ông tàn nhẫn độc ác, nhưng họ đã sai, trong mắt Luru Ly ông không độc ác, không tàn nhẫn, ông rất hiền lành và cao thượng. Nếu nói cô nợ ông thì có lẽ rất nhiều, mà cả đời này chắc cô không thể trả hết ơn nghĩa cho ông được, huống hồ gì ông đã mất rồi, một giọt nước mắt nhoe ra, lạnh buốt.

Cô không phải con ruột của ông, ông hết lòng yêu thương bảo vệ cô. Còn người được gọi là ba cô lại ra sức tìm cách giết cô. Tại sao ông trời lại có trêu đùa với số phận của cô như vậy? Cô chỉ cần một người cha thôi.

- Pappy...

Luru Ly mở mắt và nhận ra mình đang ở trong một căn phòng khá rộng và sang trọng, chiếc giường cô nằm êm ái và được trải ga trắng tinh, trên cánh tay cô có một sợi dây chuyền dịch. Cô dần dần nhớ lại những gì đã xảy ra lúc đó.

Luru Ly ngồi dậy lo lắng nhìn xung quanh, mọi thứ đều im lìm, chỉ có tiếng chim kêu chirp chirp bên khung cửa sổ, những dải nắng ấm áp dịu dàng đổ vào căn phòng. Một sự yên lặng đến đáng sợ. Cô vội rút chiếc kim trên tay ra. Không biết Hồ Phách và mọi người đang ở đâu? Cô phải đi tìm họ.

Đôi chân bé nhỏ loạng choạng bước từng bước chậm chạp ra cửa, chân cô đau nhói, cổ chân cũng được băng chặt, cô nhớ hôm qua cô đã bị Dương Vỹ bắn trúng. Luru Ly đưa tay lên trán, mới bước được ba bước cô đã thấy choáng váng, không hiểu sao dạo này sức khỏe của cô lại yếu ớt như vậy, mắt cô hoa đi, cô đưa tay định nắm lấy nắm cửa. Nhưng chợt cánh cửa hé mở ra, rồi một giọng nói cất lên.

- Luru Ly, tỉnh rồi sao?

Luru Ly ngược lên giật mình. Thành Phong đang ở trước mặt cô, ông ta đang mỉm cười. Như một hành động vô thức, Luru Ly tái mặt vội lùi lại phía sau, nhưng chân cô va phải chiếc ghế gần đó khiến cô loạng choạng, Thành Phong vội nắm lấy cánh tay cô kéo lại. Luru Ly vội vùng ra, những kí ức đen tối ngày nào tràn về trong cô, cô không nhớ rằng đã có người nói cô là con gái ông ta, cô chỉ nhớ được những gì mà ông ta đã làm với cô, đánh cô, giết cô, muốn cưỡng bức cô.

Luru Ly hét lên hoảng loạn cô vùng ra. Vết thương trên tay cô bị rách ra rướm máu.

- Luru Ly...đừng sợ...

Thành Phong nhìn cô bối rối, trong lòng ông cảm thấy đau nhói vì thái độ của cô, nhưng không thể trách cô bé được, chính ông đã khiến cô thành ra thế này, ông không muốn làm cô bé hoảng sợ hơn, nhưng cũng không dám buông tay cô ra, sợ cô sẽ làm gì dại dột trong lúc mất bình tĩnh.

- Hồ Phách...Hồ Phách...

Có tiếng ly đổ vỡ ngoài hành lang. Hồ Phách vừa đem đồ ăn sáng và thuốc đến cho Luru Ly, nghe tiếng la hét của cô bé, cậu vội xộc vào. Luru Ly thấy Hồ Phách thì lao vội vào lòng cậu ôm chặt rồi bắt đầu khóc. Hồ Phách nhìn vết thương trên tay cô rướm máu, cả người cô run rẩy ôm chặt lấy cậu thì hơi bức bối, cậu ôm lấy cô vỗ về và hất ánh mắt sắc lẹm về phía Thành Phong. Điều duy nhất cậu nghĩ trong đầu lúc này là muốn giết chết ông ta.

Thành Phong nhìn đứa con gái đang hoảng sợ run rẩy trước mặt bằng ánh mắt đau đớn, trái tim ông như bị ai đó bóp chặt, ông không nói gì, lặng yên một chút rồi quay ra.

- Ở lại đây với con bé. Ta sẽ sai người mang đồ ăn sáng và thuốc đến.

Hồ Phách ngồi băng bó lại vết thương cho Luru Ly, những vết thương trên người cô không đáng lo lắm, điều khiến cậu bận tâm bây giờ là căn bệnh ung thư tùy sống quái ác trong người cô. Luru Ly không biết mình bị bệnh, chỉ có Hồ Phách và ba đứa bạn thân của cậu biết chuyện này, cậu cũng dặn họ không nói cho Luru Ly và những người khác biết, không nên để mọi người lo lắng. Chỉ cần tiến hành ghép tủy Luru Ly sẽ được cứu. Có lẽ cô bé sắp đi đến giới hạn rồi, thời gian gần đây cậu quan sát thấy cô bé hay bị ngất xỉu, da dẻ cũng trắng nhợt thiếu sức sống. Cậu bắt mạch cho cô, hơi nhũn mảy, cần

đưa Lư Ly nhập viện gấp, để càng lâu càng nguy hiểm cho tính mạng cô bé.

Thấy Hồ Phách đứng dậy. Cô bé nắm chặt lấy vạt áo cậu lo lắng. Cô sợ Hồ Phách sẽ bỏ đi đâu.

- Đừng sợ! Hồ Phách dịu dàng xoa đầu cô bé.-Anh đi lấy thêm thuốc điều trị vết thương cho em thôi.

Cô bé ôm chặt lấy cậu, cả người hơi run.

- Hồ Phách, anh đừng đi đâu cả. Em sợ lắm. Lư Ly ôm chặt lấy cậu nói qua làn nước mắt.- Em còn tưởng rằng em sẽ chết. Em đã nghĩ sẽ không thể gặp lại anh được nữa. Em sợ lắm. Em sợ mình phải chết cô đơn ở đây, em sợ em sẽ không được gặp anh nữa.

- Là lỗi của anh! Đáng lẽ anh không nên để em ở lại nhà Từ Minh, anh đã quá bất cẩn. Nhưng giờ thì không sao rồi, anh sẽ không để em phải gặp nguy hiểm nữa đâu. Hồ Phách ôm lấy cô vỗ về.

- Hồ Phách! Em không muốn ở lại đây đâu. Em sợ nơi này lắm. Anh hãy đưa em đi cùng anh nhé!

Lư Ly nhìn cậu bằng đôi mắt trong veo tha thiết. Ánh mắt tuyệt đẹp này có thể khiến bất cứ người nào nhìn thấy cũng đều cảm động, huống hồ gì là Hồ Phách.

- Ừ! Mọi chuyện ổn rồi. Anh sẽ đưa em rời khỏi đây ngay sáng mai.

Cậu đưa tay lên gạt một giọt nước mắt trong veo trên khóe mắt cô bé. Lư Ly mỉm cười hạnh phúc. Hồ Phách nhìn khuôn mặt phúng phính đáng yêu của Lư Ly muốn đưa tay nheo, nhưng nghĩ thế nào cậu lại cúi xuống hôn lên trán cô. Mọi chuyện đã kết thúc, biết được Lư Ly là con gái của mình, Thành Phong sẽ không truy sát cô bé nữa, cậu sẽ đưa Lư Ly đi khỏi đây, cậu sẽ chữa bệnh cho cô bé và sống với cô thật hạnh phúc.

Ở một căn phòng khác.

Ánh nắng ấm áp rọi sáng vào căn phòng, Đức Duy lơ mơ nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường lạ hoắc, trong một căn phòng lạ hoắc, con heo Nicolai yêu quý của cậu sáng nào cũng làm nhiệm vụ đánh thức cậu giờ chẳng thấy đâu nữa. Cậu cựa người, thấy đau nhói, cơ thể cậu bị đánh bầm dập khắp nơi, cậu mơ hồ quay ra phía ánh sáng.

- Anh đã tỉnh?

Một giọng nói khàn khàn cất lên, rồi một khuôn mặt quái dị đập vào mắt cậu. Cậu chậm rãi ngồi dậy, phát hiện bên cạnh khuôn mặt quái vật còn có Hồ Phách đang nhìn cậu chăm chú. Cậu nhóc nhớ lại trận đánh hôm qua rồi đập tay xuống nệm uất ức.

Nơi duy nhất có “đầu trâu mặt ngựa” là địa ngục. Hồ Phách chết tiết đã ở đây thì chắc chắn cậu cũng đã chết. Nhưng tại sao một đứa con trai ngoan đạo xuất sắc như cậu lại không thể lên thiên đường? Cái thằng Hồ Phách chết bầm phải xuống địa ngục là đúng rồi nhưng sao cả cậu cũng bị kéo xuống đây? Đức Duy cảm thấy uất ức, cùng lắm là khi còn sống cậu có hay đi đánh nhau phá làng phá xóm, nặng hơn chút là đi chọc ghẹo con gái nhà lành hay thừa cơ hội tọc vấy mấy cô bạn cùng lớp, nhưng chỉ có như vậy thì không thể bắt cậu xuống địa ngục được. Thượng đế thật là bất công.

- Đức Duy! Anh thấy đau ở đâu ư? Một giọng nói trong trẻo cất lên khiến cậu bừng tỉnh.

Lư Ly nhìn cậu lo lắng. Đức Duy vội bật dậy ôm chặt lấy cô bé toe toét.

- Lư Ly, em cũng ở đây với anh sao?

Lư Ly mỉm cười hiền lành. Hồ Phách thì khá bức mình, cậu nắm cổ áo Đức Duy kéo lên đe dọa.

- Buông con bé ra! Không tao cho mày chết thật bây giờ.

- Đồ mấc dịch! Mấc mớ gì mày xuất hiện ở đây? Không phải mày đã bị nước cuốn đi mất xác rồi sao? Đức Duy nhìn cậu tiếc rẻ.

Hồ Phách không chấp tên này vì nó đang bị thương, có điều lúc băng bó vết thương cho Đức Duy, cậu cố tình khiến siết chặt dải băng khiến cậu nhóc kia phải hét toáng lên vì đau, chưa đầy hai phút sau Đức Duy đã đá văng cậu đi. Cậu biết thừa là Hồ Phách muốn chơi xỏ cậu.

- Hồ Phách! Anh đừng chọc anh ấy nữa, Đức Duy đang bị thương nặng, anh chăm sóc anh ấy cẩn thận một chút đi. Lư Ly nhìn Đức Duy lo lắng rồi quay sang Hồ Phách thuyết phục. Còn cậu nhóc kia vẫn mỉm cười gian xảo.

- Đừng lo! Chỉ có thể này thì nó chưa chết được đâu.

- Hồ Phách, chờ tao khỏi sẽ cho mày biết tay. Đức Duy nhìn cậu lăm bằm.

Chị Noong nãy giờ đứng im lặng bên cạnh mới lên tiếng.- Anh đẹp trai! Để tôi giúp anh băng bó nhé.

Đức Duy giật mình, rồi quay sang nhìn chị ta lắc đầu kịch liệt, tóc gáy cậu dựng đứng cả lên. Chị Noong không quan tâm đến thái độ sợ hãi của cậu nhóc, đi đến ngồi sát bên cậu thở thè.

- Hôm qua tôi đã nói: nếu cậu cứu được Lưu Ly tôi nhất định lấy thân mình đền ơn cho cậu. Tôi sẽ không nuốt lời đâu.

Đức Duy vẫn kịch liệt lắc đầu, cậu ôm chặt lấy chiếc gối vào lòng run rẩy lùi ra xa.

Hồ Phách nhìn hai người, nghĩ ngợi một chút rồi mỉm cười gian xảo, sau đó nắm tay Lưu Ly kéo ra ngoài để mặc cho quái vật ở lại chữa trị cho cậu bé tội nghiệp. Dưới sự chăm sóc của bà chị quái vật đó chắc chắn vết thương của Đức Duy sẽ nặng thêm đến mức không thể bình phục, nếu may mắn nó chỉ bị chấn động tinh thần phải vào viện điều trị tâm lý một thời gian. Đáng đời nó, ai bảo dám xó rở đến bé cưng của cậu.

Lưu Ly nhìn thấy nụ cười xảo quyệt của Hồ Phách có hơi lạnh người, ánh mắt đen thẳm của anh lúc này nhìn gian xảo y chang mắt cáo, cô bé nhìn lại căn phòng. Đức Duy đang gào thét rất thảm thiết, còn kinh khủng hơn cả lúc Hồ Phách trị thương cho anh ấy nữa, cô bé bất giác thấy hơi lo.

- Hồ Phách! Để Đức Duy cho chị Noong chăm sóc liệu có ổn không? Hình như anh ấy đang hoảng sợ, nghe anh ấy gào y như lợn bị chọc tiết vậy.

- Không sao đâu! Hồ Phách vui vẻ xoa đầu cô bé. -Chị Noong sẽ chăm sóc tốt cho nó, không chết được đâu.

Lưu Ly nhìn Hồ Phách ón lạnh, Hồ Phách độc ác quá.

Kiến Văn, Gia Huy và Hoa Thiên bị ép về thành phố từ sớm. Mà Lưu Ly đã được an toàn, mọi chuyện còn lại Hồ Phách sẽ tự lo được, dù sao đây cũng là năm học cuối cấp, cậu không muốn ảnh hưởng đến tương lai của họ, hơn nữa những việc liên quan đến thị trấn này họ biết càng ít sẽ tốt hơn. Hai người lại đi sang thăm người bị thương khác.

Thiên Dã ngậm chặt sợi băng cố siết chặt trên cánh tay mình, nhưng nó lại tuột ra, đúng là tự mình băng bó vết thương rất khó, biết thế khi nãy đừng vội đuôi cô y tá Thành Phong đưa đến là được rồi. Thiên Dã nhìn hộp cứu thương thờ dài. Sau chuyện hôm qua tất cả đều được đưa về biệt thự nhà Thành Phong chăm sóc vết thương, ông ta còn đặc biệt cho người giám sát anh rất kĩ vì cho rằng anh là nhân vật nguy hiểm nhất trong đám.

Anh nhớ lại cái bộ mặt hăm dọa của cô nàng y tá mới vào khi nãy bức bối, rõ ràng gã Thành Phong kia không có ý tốt khi cho người tới trị thương cho anh. Thiên Dã biết rằng anh xưa nay đẹp trai và có nhiều cô gái ái mộ, nhưng nàng kia thì có hơi lộ liễu, anh chỉ bị thương ở tay mà lại yêu cầu cởi áo, sau đó dán mắt vào cơ thể cường tráng tuyệt mỹ của anh, đúng là vô liêm sỉ. Thiên Dã tức tối gạt phẳng hộp cứu thương xuống sàn nhà, vết thương bị động rách ra khiến anh đau nhói.

- Anh hai...anh sao rồi?

Hồ Phách đi vào, cậu thấy vết thương trên tay anh rỉ máu vội lấy bông giữ chặt lại, Thiên Dã ngẩng lên tươi cười.

- Lưu Ly, Hồ Phách! Hai đứa dậy rồi sao?

- Thiên Dã! Vết thương của anh thế nào rồi? Có đau lắm không? Lưu Ly nhìn anh lo lắng, vết thương trên tay anh hình như khá nặng.

- Anh không sao! Thiên Dã dịu dàng mỉm cười.

- Không sao cái gì? Đang chảy máu kia, đừng có cố chịu đựng nữa, anh không phải mình đồng da sắt đâu.

Hồ Phách vừa bôi thuốc cho anh vừa cầu nhàu, cậu có một chút kiến thức về y học nên mấy việc băng bó điều trị này cậu khá rành.

Thiên Dã nhìn đôi tay khéo léo của Hồ Phách đang quấn chặt dải băng mỉm cười, cậu nhóc này thật dễ thương, có một đứa em trai như cậu thật tốt. Rồi anh nhìn sang Lưu Ly đang lú lút bên cạnh mình hơi nghĩ ngợi, tình hình bây giờ đã ổn, nhưng với anh chỉ là tạm thời đã ổn. Thành Phong từ nay sẽ không còn truy sát Lưu Ly nữa, anh có thể an tâm được một chút. Nhưng kẻ nguy hiểm nhất bây giờ là Dương Vỹ. Rốt cuộc anh vẫn không hiểu tên đó nghĩ gì trong đầu, đến bây giờ anh vẫn không thể giải thích nổi tại sao Dương Vỹ lại giết ba Lưu Ly và cố tình đẩy cô bé vào chỗ chết? Ngồi vị của ông, anh ta đã có. Tài sản, quyền lực, tất cả đều thuộc về anh ta, tại sao lại còn ra tay giết hại ân nhân đã cứu mạng mình? Mà Dương Vỹ anh biết cũng đâu phải tên tiểu nhân tham lam háu danh, anh không thể lí giải nổi những gì Dương Vỹ đang làm.

Mà Dương Vỹ đã gài bẫy khiến Thành Phong làm hại Lưu Ly, sau chuyện này chắc chắn Thành Phong sẽ không bỏ qua cho anh ta. Có lẽ sớm thôi hai bên sẽ xảy ra xung đột. Mâu thuẫn của hai ông trùm quyền lực nhất trong thị trấn chắc chắn sẽ kéo theo rất nhiều người tham gia, rồi sẽ không ít kẻ chết. Thiên Dã nhủ mảy may khi nghĩ đến hậu quả của nó. Nhưng trước khi đó anh sẽ đưa Lưu Ly ra khỏi đây, mọi thứ còn lại anh chẳng buồn quan tâm. Thị trấn này đã trở nên vô nghĩa với anh, dù nó có sụp đổ hay kẻ nào phải chết anh cũng mặc kệ.

Lưu Ly sau khi hỏi anh về vị trí tro cốt của ba mình đã đi ra ngoài. Có lẽ cô bé sẽ tìm và chôn cất cho ông. Chỉ còn lại Hồ Phách và Thiên Dã trong phòng, Hồ Phách mới bắt đầu hỏi về vấn đề chính.

- Sau này anh định thế nào, anh hai?

- Lưu Ly và em được an toàn rồi. Anh sẽ rời khỏi đây.

- Anh hai! Hồ Phách nhìn anh ngập ngừng.- Về kẻ thù của chúng ta. Anh có manh mối gì không?

- Anh đã điều tra trong thế giới ngầm từ sau lần gặp lại em. Thiên Dã hơi nhíu mày.-Nhưng anh chưa biết được kẻ nào mang hình xăm đó trên tay. Chi tiết này có vẻ hơi mong manh.

- Tìm ra được kẻ đó, em nhất định sẽ giết nó. Hồ Phách cười nhạt, đôi mắt sắc lém. Thiên Dã thì cảm thấy không vui cho lắm.

- Em muốn trả thù đến vậy sao?

- Đương nhiên rồi, chính lũ khốn đó đã giết chết cha mẹ chúng ta, ngay cả đứa em gái chỉ còn vài ngày nữa sẽ chào đời chúng cũng không tha, chúng còn bắn anh, hại hai anh em ta nhà tan cửa nát phải lưu lạc hơn 10 năm trời, sao em có thể bỏ qua cho chúng được.

Thiên Dã mỉm cười vỗ vỗ lên má cậu.

- Đừng suy nghĩ cực đoan như vậy, em trai. Chuyện qua rồi. Anh chỉ hi vọng em sống một cuộc sống hạnh phúc thanh thản. Tốt nhất đừng nên để tay mình bị nhuộm máu. . .giống như anh.

Hồ Phách nhìn anh hơi bối rối, dường như khi nói đến điều này anh ấy có vẻ buồn. Thiên Dã không muốn nhắc đến quá khứ của mình. Có lẽ anh ấy cũng không thích thú gì công việc chém giết trong thế giới ngầm. Nghĩ lại thì cậu thật may mắn. Khi gia đình bị sát hại, anh trai cậu đã cứu mạng cậu, không lâu sau cậu lại được một gia đình giàu có nhận nuôi, cậu được sống một cuộc sống hạnh phúc, yên bình. Còn Thiên Dã, không những vì cậu suýt chết mà còn phải sống trong một thế giới đầy u tối và nguy hiểm, nếu khi nhỏ anh ấy không cứu cậu thì giờ này có lẽ cậu đã chết, còn anh sẽ được gia đình kia nhận nuôi. Có đôi lúc cậu thấy dường như mình đã cướp đoạt đi hạnh phúc và may mắn của anh vậy.

Nhưng chính điều này càng khiến cậu quyết tâm trả thù hơn.

Trên ngọn đồi lộng gió. Luru Ly ngồi lặng im bên ngôi mộ mới đắp. Cô hái thật nhiều hoa luru ly phủ xanh lên hai ngôi mộ của ba mẹ mình. Bây giờ thì mẹ cô sẽ không lẻ loi nữa, ba cô cũng không phải cô độc nữa, hai người đã được ở bên nhau rồi. Luru Ly thở dài. Đây có lẽ là điều duy nhất cô làm được cho họ.

- Pappy! Luru Ly khẽ chạm vào bia đá cười buồn.-Khoảng thời gian qua pappy buồn lắm phải không? Pappy phải xa mẹ lâu như vậy chắc là nhớ mẹ lắm. Con xin lỗi vì bây giờ mới đưa người trở lại đây được. Con xin lỗi. .

Một giọt nước mắt trong veo rơi nhẹ trên cánh hoa. Luru Ly nắm chặt hai tay run run. Ngực cô hơi nhói đau. Cô cúi xuống dựa đầu vào bia đá, tưởng tượng rằng mình đang dựa vào vai ba như khi còn nhỏ, nhưng tấm bia này không phải ông, nó lạnh ngắt. Đến bây giờ cô vẫn không thể tha thứ cho bản thân mình. Nỗi đau đôi lúc vẫn nhói lên cào xé trái tim cô.

Mẹ cô trước kia đã phụ lòng ông, khiến ông suốt quãng đời còn lại sống trong dằn vặt đau khổ. Đến lượt con gái bà lại đẩy ông vào chỗ chết. Hóa ra hai mẹ con cô chính là hai thủ phạm đã thay nhau hủy hoại cuộc đời ông, Luru Ly thấy bản thân mình thật xấu xa. Suốt đời này cô sẽ chẳng thể trả được hết nợ cho ông, suốt đời này cô sẽ chẳng thể bù đắp lại được cho ông, vì ông đã chết rồi, chính cô đã hại ông phải chết. Dù cô có chịu bao nhiêu sự trừng phạt đi nữa cô cũng không cảm thấy tội lỗi của mình được giảm nhẹ đi.

Gió ủa qua mát lạnh mơn trớn mái tóc tơ buông xõa trên vai Luru Ly, cô bé hơi nghiêng đầu, có phải pappy bảo rằng cô đừng buồn, có phải ông muốn nói ông không trách cô. Luru Ly cười, pappy ngốc nghếch của cô lúc nào cũng vậy. Lúc nào ông cũng thương cô nhất, chiều chuộng cô nhất.

- Công chúa nhỏ!

Một giọng nói ấm áp vang lên. Luru Ly quay lại. Dương Vỹ đang ở sau lưng cô. Bộ trang phục toàn màu đen trên người khiến anh thật lạnh lẽo và bí ẩn.

- Lão đại có lẽ đã yên nghỉ rồi, em đừng quá đau buồn nữa. Dương Vỹ nhìn cô trĩu mến.

Luru Ly nhìn anh, không hiểu rốt cuộc thì Dương Vỹ có tất cả bao nhiêu bộ mặt? Anh đang nhìn cô thật thân thương và dịu dàng, nhưng cô biết anh không hề quan tâm cô, chỉ là anh đồng kích quá đạt mà thôi. Thấy Luru Ly không trả lời mình, Dương Vỹ nhếch môi khẽ cười.

- Em đang đau lòng? Hay đang căm hận anh?

Luru Ly không trả lời. Cô nhìn Dương Vỹ, đôi mắt đen thẳm lặng yên như mặt nước hồ đông, cô không biết được anh đang nghĩ gì? Cô không thể đoán được anh muốn làm gì? Tại sao Dương Vỹ lại giết ba cô khi ông đã cho anh tất cả? Tại sao anh lại cố dồn cô vào chỗ chết khi cô yêu thương tin tưởng anh? Anh biết cô là con gái Thành Phong từ khi nào? Sao lại muốn ông ta giết cô? Dương Vỹ đạt được điều gì khi làm những chuyện này? Cô thật sự không hiểu tại sao anh ta đã tốn bao công sức sắp đặt để Thành Phong giết cô mà lại tự phá hỏng kế hoạch của mình vào ngay phút cuối. Rốt cuộc thì lí do gì khiến anh phải dừng lại?

- Anh có thể nói cho em nghe toàn bộ lí do được không? Luru Ly nhìn anh, đôi mắt trong veo phẳng lặng.-Em muốn biết tại sao anh giết pappy và làm ra những chuyện này.

- Em muốn biết sao? Dương Vỹ nhìn cô bé bình thản, dường như anh đoán được cô sẽ hỏi anh điều này khi tới gặp cô.-Đi với anh! Anh sẽ cho em biết.

Đám thuộc hạ của Thành Phong theo bảo vệ Luru Ly thấy Dương Vỹ xuất hiện thì kéo ra canh chừng. Dương Vỹ biết chúng đang muốn nhắm vào mình, nhưng anh không quan tâm lắm. Anh nhìn ngôi mộ mới đắp một chút rồi quay đi.

Luru Ly cũng chậm chậm đứng dậy. Không cần biết Dương Vỹ đang định làm gì, cô muốn biết lí do anh giết ba cô và dồn cô vào chỗ chết. Dù nguy hiểm cô cũng sẽ đi. Mà cô cũng không cho rằng Dương Vỹ sẽ giết cô, trong sâu thẳm trái tim mình Luru Ly không nghĩ rằng Dương Vỹ sẽ tự tay giết cô. Là cô đã quá tin anh hay vì tình cảm sâu nặng khiến cô không hề sợ hãi anh? Luru Ly không biết.

- Cô chủ... cô không thể đi theo anh ta.

Một tên đi đến căn Lư Ly lại, cả đám phía sau cô cũng rút súng ra nhắm vào Dương Vỹ. Lư Ly dừng lại, nhíu mày, ánh mắt trong veo hơi liếc ra sau. Rồi cô rất bình thản lại gần Dương Vỹ, đưa tay rút khẩu súng anh giắt trong túi áo khoác, lên đạn một cách thành thục rồi quay sang lạnh lùng nhắm vào đầu kẻ vừa căn mình.

- Cút đi!

Cả đám sững người, họ không thể hiểu sao cô lại hành động như vậy, nhưng nhìn vào ánh mắt trong veo sắc lém của cô thì họ cảm thấy cô không đùa. Rồi ngón tay cô chậm chậm siết chặt cò súng. Mấy tên chết nhát không còn dám căn cô nữa. Chúng chưa muốn chết, chúng không thể làm Lư Ly bị thương nhưng cô bé kia thì có quyền lấy mạng chúng.

Dương Vỹ hơi bất ngờ một chút, thì ra Lư Ly cũng có lúc dễ sợ như vậy. Anh nhìn cô mỉm cười thích thú rồi đưa tay chạm nhẹ lên tóc cô, dịu dàng trượt xuống khuôn mặt bé nhỏ đang đăm đăm sát khí. Lúc này Lư Ly mới dừng lại, từ từ hạ khẩu súng xuống trả lại cho Dương Vỹ.

- Đi thôi!

Bên vườn hoa cải vàng rực rỡ, Linh Lan đứng lặng nhìn những con bướm trắng mỏng manh đang bay lượn. Nắng sớm dịu dàng đổ xuống sưởi ấm mọi thứ trên mặt đất. Ở xa xa, ba cô và Hồ Phách đang cãi nhau rất kịch liệt. Thiên Dã cũng ngồi đó, nhưng dường như anh không quan tâm lắm. Có lẽ ba người đó đang bàn bạc chuyện để Lư Ly ở đâu? Ba cô nhất định đòi cô bé phải ở lại thị trấn, nhưng ông không dám làm gì mạnh tay với cô bé, ông biết cô bé đang rất hận ông. Linh Lan cười, cô có một đứa em gái, nhưng sau tất cả những gì ba con cô làm với nó có lẽ nó hận hai người lắm, đây chính là quả báo giành cho hai ba con cô.

Rồi cô nhớ đến người con trai lạnh lùng xuất hiện trong ánh nắng chiều hôm nào, trái tim cô nhói lên, nhưng những hình ảnh mờ ảo đó lại nhanh chóng trở nên hỗn loạn và biến mất, thay vào đó là chàng trai có đôi mắt buồn bã mỗi lần nhìn cô, làm những hành động ngốc nghếch chỉ để gây sự chú ý từ cô. Cô thờ dãi, nếu được thì cô không muốn dính dáng gì đến lũ con trai, nó khiến cô đau đầu quá.

Nhưng những dòng suy tư của cô nhanh chóng bị cắt ngang khi đám đông bên cạnh ngày càng cãi nhau dữ dội hơn.

- Ta đã nói con bé không được phép ra khỏi thị trấn này nữa bước, ta là ba ruột của nó, nó sẽ ở lại đây với ta. Thành Phong nhìn chàng trai trước mặt nổi giận. Hồ Phách cũng không chịu nhượng bộ.

- Ông chính là kẻ đã từng muốn giết con bé. Tôi sẽ không để Lư Ly ở lại đây với ông một ngày nào nữa.

- Những chuyện đó đã qua rồi. Lúc đó vì ta không biết Lư Ly là con gái ta nên ta mới hành động như vậy, nhưng từ giờ ta sẽ chăm sóc bảo vệ con bé cẩn thận.

- Ông nghĩ rằng con bé chịu ở lại đây với ông sao?

- Dù nó muốn hay không ta cũng sẽ bắt nó ở lại, hơn nữa chuyện của gia đình ta không cần người ngoài như cậu xen vào.

- Lư Ly là của tôi, để xem con bé sẽ chọn đi theo tôi hay ở lại với ông.

Thấy mọi người có vẻ kích động, Linh Lan định đi đến định can thiệp, thì từ ngoài cổng một đám lao xao ủa vào hốt hoảng.

- Ông chủ... ông chủ... có chuyện rồi. Một tên nhìn Thành Phong hốt hãi.

- Có chuyện gì? Ông ta cau mày.- Con gái tao đâu rồi? Sao tụi mày chạy về đây?

- Lư Ly... cô bé... cô bé đi theo Dương Vỹ rồi.

- Cái gì? Cả ba người đứng bật dậy hét lên.

Hồ Phách lập tức lao vào gara lấy mô tô phóng đến ngôi biệt thự nhà họ Lư. Lừa giận trong đầu cậu bốc lên ngàn ngọn lửa. Tên khốn đó, cậu chưa hỏi thăm hần thì thôi, bây giờ lại dám giờ trò bắt Lư Ly đi, xem ra không giải quyết dứt khoát với hần thì Lư Ly không thể có được cuộc sống yên ổn. Cậu nghiêng răng tăng tốc lao vút đi. Trong đầu cậu lúc này chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Dương Vỹ mà dám làm Lư Ly bị thương, cậu sẽ giết gã.

Mười phút sau Hồ Phách đã đến nơi. Cánh cổng nguy nga đã mở sẵn. Dường như chủ nhân của chúng cố ý mở toang ra để chào đón những vị khách sẽ đến. Hồ Phách lao thẳng xe vào trong sân, bên trong có rất nhiều người, kẻ nào cũng được trang bị súng ngắn và đều nhìn cậu với đôi mắt khát máu. Hồ Phách không sợ hãi, bình thản bước vào trong. Đám người này không có biểu hiện gì là muốn tấn công cậu, thậm chí chúng cũng không có ý định ngăn cản cậu đi vào.

Hồ Phách nhíu mày. Không biết lần này Dương Vỹ muốn giờ trò gì? Nhưng dù sao cậu cũng phải nghiền nát gã đó ra và mang Lư Ly trở về. Bước chân cậu ngang tàn đập tung cánh cửa khép hờ ra. Dương Vỹ đang ở phòng khách, anh ta ngồi trên chiếc sofa màu đen xám ở giữa căn phòng. Nhìn thấy cậu hùng hổ đi vào thì mỉm cười rồi chậm rãi đứng dậy.

- Sao tới sớm vậy, cậu nhóc!

Hồ Phách không nói gì, lạnh lùng lao đến đâm vào mặt anh ta, nhưng Dương Vỹ đã nhanh nhẹn chụp lấy tay cậu, giữ chặt. Đám thuốc hạ của anh ta lập tức rút sủng ra. Hồ Phách không cảm thấy bối rối, cậu đưa tay ra sau hông định rút ra khẩu súng của Thiên Dã đưa, nhưng Dương Vỹ đã giữ tay ra lệnh cho thuốc hạ dừng lại.

- Bình tĩnh đi Hồ Phách! Tôi không muốn làm cậu bị thương.

- Luru Ly đâu? Hồ Phách rút tay mình ra nhìn anh ta lạnh lùng.-Anh đã làm gì con bé?

- Đừng lo, con bé vẫn an toàn. Tôi đưa Luru Ly tới đây là để gặp cậu.

- Anh muốn gì? Hồ Phách nhìn anh ta bằng đôi mắt ác cảm.

Dương Vỹ quay lại bàn, lấy một mảnh giấy đưa cho Hồ Phách. Cậu nhóc nhủ mày cầm lên xem, nhưng chỉ hai giây sau thì mặt cậu biến sắc, mảnh giấy trong tay cậu là hình vẽ một con rắn bị găm bởi cây thánh giá trên đầu. Tay cậu run run, cậu ngược ánh mắt sắc lém nhìn lên người trước mặt.

- Tại sao anh có thứ này?

Dương Vỹ nhìn cậu mỉm cười. Mọi người đều cho rằng mọi thứ đã kết thúc, nhưng thực ra thì mới chỉ bắt đầu. . .

Ở trên lầu, Luru Ly nhìn quanh khắp căn phòng của mình. Chỉ mới hơn ba tháng rời khỏi đây mà cô thấy chúng trở nên xa lạ quá. Kệ sách của cô, mấy cuốn anime vẫn mới tinh sạch sẽ, bàn ghế ngăn nắp không vương một hạt bụi, trên bàn vẫn đặt một lọ hoa luru ly mới nở. Căn phòng đã không sử dụng trong một thời gian dài nhưng mọi thứ đều vẫn ngăn nắp sạch sẽ, có lẽ Dương Vỹ đã cho người dọn dẹp nó hàng ngày.

Cô bé đi khắp phòng nhìn ngó một chút rồi thở dài. Dương Vỹ chết tiệt không biết định giờ trò gì, vừa đưa cô về nhà lập tức ném cô vào phòng nhốt lại, định bắt cóc cô chắc? Làm vậy thì được gì? Hồ Phách và Thiên Dã sẽ tới đòi cô ngay.

- Buồn bực chuyện gì? Sao lại thở dài?

Nhắc tào tháo thì tào tháo cũng tới. Luru Ly quay lại tức tối. Dương Vỹ dựa lưng vào cửa, hai tay vòng trước ngực bình thản đứng nhìn cô. Cuối cùng cũng chịu vác xác tới gặp cô sao?

- Dương Vỹ! Sao anh dám lừa em? Anh nói chỉ cần em đi với anh anh sẽ cho em biết những gì em muốn biết, vậy mà bây giờ anh lại nhốt em lại. Anh đúng là đồ tiểu nhân.

Dương Vỹ hơi mở to đôi mắt đen một chút, rồi bật cười trước vẻ cáu giận con nít của cô nhóc. Luru Ly đúng là không chịu nghĩ đến hoàn cảnh của mình, lại quá tin tưởng kẻ khác, anh mới nói một câu là đã liều mạng theo anh về đây, xem ra cô bé vẫn chưa hiểu được giá trị của bản thân mình.

- Anh cười cái gì? Luru Ly nhìn anh ta bực bội. Dương Vỹ thì thở dài đi lại gần.

- Không biết đến khi nào em mới trưởng thành được đây, Luru Ly. . .

Luru Ly lặng im một chút, cô nhớ lại lý do cô theo anh đến đây. Dương Vỹ đã không còn như xưa, anh ấy không phải người anh trai yêu thương cô nữa. Cô cũng không thể tỏ ra thân thiết với anh ấy như trước nữa rồi. Cô bé nhìn anh buồn bã.

- Tại sao anh giết pappy? Vẫn là câu hỏi cũ. Luru Ly muốn nghe chính Dương Vỹ trả lời.

- Em hận anh lắm sao? Dương Vỹ cất tiếng, đôi mắt đen thẫm lạnh lẽo, nhưng Luru Ly nhận thấy trong đó có gì phức tạp không thể diễn tả nổi.-Có muốn giết anh trả thù không?

Luru Ly lặng người. Hai tay cô run run, hận Dương Vỹ? Muốn giết anh ấy sao?

- Không. Cô bé ngược nhìn anh, đôi mắt trong veo thánh thiện.-Em không hận anh, cũng chưa từng có ý định làm hại anh.

Dương Vỹ có hơi bất ngờ trước câu trả lời của cô bé, đôi mắt trong veo trên khuôn mặt thiên thần thánh thiện đó cho anh biết cô bé không hề nói dối, mà Luru Ly ngốc nghếch từ trước đến giờ cũng chưa từng biết nói dối, anh nhếch môi nở một nụ cười nhàn nhạt.

- Không biết phải nói rằng em là một đứa trẻ lương thiện hay quá ngu ngốc nữa. Sau tất cả những gì anh đã làm với em mà em vẫn không biết phải làm sao để cảm hận anh sao?

Luru Ly vẫn giữ đôi mắt trong veo đó nhìn anh, không chớp, cô suy nghĩ một chút rồi cất tiếng.

- Em có tức giận, nhưng em không hận anh. Có thể vì em quá ngu ngốc, hoặc em sinh ra đã không có được thứ cảm xúc đó. Cũng giống như lúc pappy giết mẹ, em không thể cảm hận ông ấy, bây giờ anh giết pappy, em cũng không thể cảm hận anh. Vì em rất thương anh, vì anh là một người rất quan trọng với em, dù anh có giết em hay làm bất cứ điều gì thì em cũng không thể cảm hận anh, dù em có bất lý trí phải cảm hận anh thì trái tim em cũng không thể sản sinh ra thứ cảm xúc đó.

Thời gian ngừng lại vài giây. Dương Vỹ nhìn cô, trái tim anh nhói lên như bị một con dao nhỏ cắm ngập vào. Anh đưa ánh mắt buồn thê lương nhìn cô rồi khẽ nhủ mày, lẽ ra anh không nên hỏi, lẽ ra anh không nên để Luru Ly cho anh biết điều này. Anh cười, nụ cười cay đắng và lạnh lẽo, bàn tay chậm chậm

đưa lên vuốt nhẹ mái tóc xõa trên mặt cô rồi trượt nhẹ xuống cằm, tay kia đặt lên vai cô kéo lại gần mình. Lulu Ly không hiểu anh định làm gì. Rồi Dương Vỹ cúi xuống hôn lên môi cô. Nụ hôn rất dịu dàng, ấm áp.

Lulu Ly sững người. Dương Vỹ vẫn ôm chặt cô và hôn, nụ hôn của anh không làm cô khó chịu, làn môi mềm mại lướt nhẹ trên môi cô như muốn cho biết cô rất quan trọng với anh, Lulu Ly thấy ánh mắt đen thẳm của anh dường như hơi nhói lên, Dương Vỹ đang buồn? Tại sao?

- Dương Vỹ...Lulu Ly đẩy anh ra bối rối.-Anh làm gì vậy?

Dương Vỹ vẫn giữ chặt lấy vai cô, rồi đẩy cô ngã xuống giường, trước hành động kì lạ này Lulu Ly vẫn mở to đôi mắt trong veo nhìn anh ngốc nghếch. Còn chưa hiểu ra vấn đề thì Dương Vỹ đã cúi xuống giữ chặt lấy cô, bàn tay anh luồn vào cổ áo khẽ mở một chiếc khuy trên ngực cô. Lulu Ly giật mình, cô bé vội giữ chặt lấy mảnh áo của mình hoảng hốt.

- Dương Vỹ...anh làm gì vậy? Buông em ra mau!

- Em không thể hận anh ngay cả khi anh làm điều này với em sao? Dương Vỹ hỏi cô, bàn tay chắc chắn giữ chặt lấy tay cô.

Rồi anh tiếp tục mở chiếc khuy bên dưới, ánh mắt đen thẳm phức tạp, có gì đó vừa lạnh lẽo vừa đau đớn nhưng cũng ấm áp và tràn ngập yêu thương. Lulu Ly không muốn nhìn nó thêm một chút nào nữa, đôi mắt đen thẳm đó khiến cô đau lòng. Dương Vỹ cúi xuống tiếp tục hôn lên môi cô, rồi trượt dần xuống cổ, xuống ngực, bàn tay tiếp tục lần mở những chiếc khuy. Lulu Ly tức giận tát mạnh vào mặt anh ta, bàn tay cô luống cuống gạt đứt một chiếc khuy trên chiếc sơ mi đen của anh.

Dương Vỹ ngẩng lên, giữ chặt luôn tay kia của cô đặt lên đầu.

- Có cần phải phản ứng dữ dội như vậy không, Lulu Ly?

Lulu Ly sững lại, có một thứ trên cổ anh lộ ra khiến cô phải chú ý. Lulu Ly thấy tim mình đập mạnh, dường như cô đang run sợ. Có một sợi dây chuyền trên ngực Dương Vỹ bây giờ cô mới nhìn thấy, nửa mặt dây chuyền đó lộ ra, rất quen thuộc.

Dương Vỹ thấy Lulu Ly không giẫy giụa nữa, đột nhiên run rẩy nhìn anh, dường như khuôn mặt cô bé đang tái nhợt đi.

- Em sợ anh đến mức đó sao? Dương Vỹ hỏi Lulu Ly, khó hiểu trước thái độ kì lạ của cô bé. Rồi anh cũng buông cô ra.

Lulu Ly chậm chậm đưa tay lên chạm vào sợi dây chuyền của anh, bây giờ thì cô nhìn thấy nó rất rõ, mặt dây chuyền là mảnh đá hổ phách rất đẹp, rất tinh xảo, cô đã từng nhìn thấy nó.

“Anh trai anh cũng có một sợi dây chuyền giống anh”

Lulu Ly run rẩy, tim cô đập loạn trong lồng ngực, cô cầu mong điều mình nghĩ là sai. Cô đưa tay lật mảnh áo trên ngực của anh. Và một giọt nước mắt trào ra, trên ngực Dương Vỹ có một vết sẹo nhỏ. Dương Vỹ chính là anh trai ruột của Hồ Phách.

Không phải Thiên Dã, mà chính là Dương Vỹ.

- Sao thế ? Em thích sợi dây chuyền của anh sao? Dương Vỹ nhìn cô bé bình thản.

- Dương Vỹ...anh...là anh trai ruột của Hồ Phách sao? Lulu Ly nhìn anh, đôi mắt trong veo nhòa nước.

Dương Vỹ lúc này đã hiểu ra vấn đề. Thì ra Lulu Ly cũng biết. Anh nắm chặt bàn tay run rẩy của cô trên ngực mình.

- Đúng vậy.

Dương Vỹ đã biết Hồ Phách là em trai của anh ấy, có lẽ anh ấy đã biết từ lâu. Thiên Dã không phải là anh trai của Hồ Phách, anh ấy chỉ là tình cờ có một vết sẹo giống như Dương Vỹ. Bức hình chụp cậu bé khi nhỏ với ba cô mà Hồ Phách nhìn thấy là Dương Vỹ. Hồ Phách quên mất rằng trong bức hình đó có hai đứa trẻ, đứa trẻ còn lại mới là Thiên Dã.

Bây giờ thì Lulu Ly đã hiểu lí do cho tất cả mọi chuyện. Hôm qua Dương Vỹ ngăn cản Thành Phong không phải vì muốn bảo vệ cho cô. Anh sợ ông ta và thuộc hạ gây tổn thương cho Hồ Phách, đứa em trai duy nhất của anh. Mà Dương Vỹ là anh trai của Hồ Phách. Vậy thì...

- Là ai? Ai khi đó đã giết hại ba mẹ anh? Là pappy...hay ba ruột của em? Lulu Ly vẫn run rẩy. Càng biết nhiều thứ cần biết, cô càng cảm thấy sợ hãi.

Dương Vỹ đưa tay gạt một giọt nước mắt trong veo trên khuôn mặt cô bình thản, đôi mắt đen thẳm phút chốc trở nên lạnh lẽo, một âm thanh phát ra từ cổ họng anh, Lulu Ly có thể cảm nhận được sự đau thương và căm thù lẫn trong đó.

- Cả...hai.

Nước mắt trong veo lại trào ra, Lulu Ly không thể nào ngăn nó dừng lại được. Giờ thì cô hiểu trên đời này có những thứ đừng nên biết thì sẽ tốt hơn. Ba ruột của cô, ba nuôi của cô, cả hai người trước đây là bạn, lại là hai ông trùm quyền lực trong thế giới ngầm, việc hai người này liên kết để thanh trừng một ai đó là hoàn toàn bình thường.

Nhưng tại sao họ lại giết hại ba mẹ Dương Vỹ và Hồ Phách? Tại sao lại là hai người này? Trái tim Lư Ly đau thắt lại, giả như cô bị giết trước khi biết được chuyện này có lẽ sẽ tốt hơn.

- Ba anh trước đây là nhà báo, ông đã vô tình biết được bí mật về thị trấn này nên đã bị hai ông trùm ở đây nhắm vào. Khi gia đình anh bị xóa sổ, em trai thất lạc, anh may mắn thoát chết và một mình tìm đến nông trại kẻ thù, thật may là lão đại không nhớ ra anh, và em đã giúp anh bước vào gia đình em một cách dễ dàng. Anh đã vạch ra một kế hoạch trả thù thật tàn khốc. Nhưng có lẽ do số phận xếp đặt, em trai anh lại tới đây với em. Lần đầu tiên nhìn thấy Hồ Phách anh chưa biết nó là em trai anh, anh chỉ thấy nó thân quen và có gì đó đặc biệt. Nhưng khi gặp nó và em bên bờ suối anh đã nhận ra nó... cũng chính nhờ sợi dây chuyền mặt hồ phách, kỉ vật duy nhất của hai anh em anh. Lúc đó anh hạnh phúc lắm, anh đã đánh nhau với nó, đánh nó, và bị đánh... dù rất đau nhưng cũng rất vui. Rồi có một điều khiến anh thất vọng là nó đã yêu em... yêu đứa con gái của kẻ thù đã giết hại gia đình mình.

Dương Vỹ siết chặt bàn tay mình, ánh mắt lạnh lẽo tàn khốc nhìn vào hư vô.

- Lúc đó anh đã rất tức giận, anh rất muốn cho nó biết toàn bộ sự thật và bắt nó tránh xa em, nhưng anh không thể. Hồ Phách đang có một cuộc sống hạnh phúc, anh không muốn nó vì trả thù mà thay đổi số phận của mình. Vì vậy anh phải nhanh chóng giết lão đại, sắp đặt để Thành Phong giết chết em, anh rất tò mò muốn biết Thành Phong sẽ có cảm giác gì khi chính tay gã giết chết con gái ruột của mình, có lẽ rất thú vị. Thành Phong là tên chủ mưu đã giết hết tất cả người thân trong gia đình anh, nếu chỉ trả thù bằng cách giết ông ta thì quá nhẹ nhàng, anh phải khiến ông ta suốt đời này bị dày vò sống không bằng chết mới hài lòng. Vậy mà đứa em trai ngốc nghếch của anh lại ba lần bảy lượt phá hỏng toàn bộ kế hoạch của anh. Thậm chí hôm qua nó vì bảo vệ em mà suýt bị Thành Phong giết.

Mà việc này cũng tại thằng khốn Thiên Dã, ngay từ đầu nó đã biết Hồ Phách là em trai anh nên mới kéo nó tới đó cứu em, chắc nó vui lắm khi kế hoạch của anh bị phá hỏng, nó nghĩ rằng mọi thứ đã kết thúc nên sẽ lảng lảng đưa em đi. Nhưng thật tiếc... vì mọi việc giờ mới bắt đầu thôi.

Dương Vỹ cười, nụ cười lạnh lẽo và tàn khốc. Lư Ly vẫn lặng im, cô đang run rẩy, mọi thứ đang cào xé trái tim cô. Nó đang đau, rất đau. Dương Vỹ nhìn cô, nhếch môi thành một nụ cười nhàn nhạt.

- Lư Ly... Em yêu Hồ Phách sao?

- Dương Vỹ...

- Anh sẽ mang Hồ Phách ra khỏi cuộc đời em. Dương Vỹ nhìn cô lạnh lẽo.

Lư Ly nghe nói thì giật mình ngước lên, cô run rẩy nắm chặt tay anh, đôi mắt trong veo nhìn anh khẩn thiết.

- Dương Vỹ! Em xin anh, đừng cướp Hồ Phách của em. Anh có thể lấy mọi thứ của em. Vị trí thừa kế, tài sản, quyền lực, thậm chí là mạng sống của em. Nếu anh muốn, em sẽ cho anh tất cả. Nhưng xin anh đừng cướp đi Hồ Phách. Anh ấy là lí do duy nhất mà em còn sống, anh ấy là người quan trọng nhất mà em yêu thương, anh ấy là tất cả đối với em. Em xin anh đừng cướp anh ấy đi.

Dương Vỹ nhìn cô cười nhạt, anh nắm cổ áo cô kéo cô đứng dậy.

- Hồ Phách là em trai anh, em là kẻ thù của chúng tôi. Lư Ly, từ giờ phút này em sẽ không còn người quan trọng nào có tên Hồ Phách nữa.

Hồ Phách bước đi, cậu loạng choạng. Những gì mà Dương Vỹ nói với cậu thật vô lí, quá hoang đường, không thể tin được. Nhưng sao cậu thấy hụt hẫng thế này? Cảm giác như chân mình đang đeo chì vậy, những bước đi của cậu bây giờ thật nặng nề. Đám thuộc hạ của Dương Vỹ nhìn bộ dạng của cậu hơi khó hiểu, vài tên khó chịu ra mặt, chúng không hiểu vì lí do gì mà Dương Vỹ lại ra lệnh không được đụng đến Hồ Phách.

- Hồ Phách! Lư Ly đâu rồi?

Thiên Dã và Thành Phong đã đến nơi, vì vào hang ổ kẻ thù nên Thành Phong mang theo một toán thuộc hạ khá đông, có lẽ vì vậy mà ông ta tỏ ra khá chậm chạp. Những người mới tới nhìn thấy bộ dạng thần thờ của Hồ Phách thì hơi ngạc nhiên, không lẽ Lư Ly đã xảy ra chuyện?

- Hồ Phách! Lư Ly đâu rồi? Thành Phong nhìn cậu có vẻ sốt ruột.

Hồ Phách không nói gì, cậu lao đến, rút dao ra gạt một đường dài trên cánh tay trái của ông ta. Mảnh vải bị tước ra lẫn vào vài giọt máu, Thành Phong bị bất ngờ, còn không hiểu Hồ Phách định làm gì thì cậu nhóc đã nắm lấy mảnh vải xé toạc ra. Và cậu thấy trên cánh tay gần khuỷu của ông ta có một hình xăm rất quen thuộc. Thứ mà có cháy thành tro cậu cũng nhận ra. Thiên Dã nhìn sang cũng sửng sốt.

- Làm gì đó, thẳng nhai ranh? Thành Phong bực bội trước hành động kì lạ của cậu.

Nhưng ngay lập tức Hồ Phách đã vung dao lên đâm mạnh vào mặt ông ta. Thành Phong vội lùi ra sau, con dao quét qua trán để lại một vết thương nhỏ, máu rỉ xuống mặt, đám thuộc hạ của ông ta thấy vậy lập tức lao đến chia sủng vào cậu.

- Ba... ba có sao không? Linh Lan vội chạy lại, rồi cô nhìn lên Hồ Phách, dường như cậu nhóc này đã nổi điên rồi.

- Giết nó đi!

Thành Phong hét với đám thuộc hạ, lập tức mấy khẩu súng ngắn chia vào cậu chuẩn bị siết cò. Nhưng một giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến bọn chúng dừng lại.

- Không được đụng vào nó!

Đám thuốc hạ của Dương Vỹ lao ra vây lấy nhóm thuốc hạ của Thành Phong, rồi anh ta cũng xuất hiện mang theo Luru Ly. Cô bé không bị thương, Thành Phong có hơi yên tâm. Nhưng Dương Vỹ đã chia súng vào đầu cô bé.

- Thành Phong! Nếu ông dám động đến một cọng tóc của em trai tôi, tôi sẽ giết con gái ông ngay trước mặt ông.

- Thằng khốn, mày muốn gì? Thành Phong nhìn anh tức giận, thuốc hạ hai bên đã sẵn sàng tư thế lao vào nhau.

- Chỉ lấy lại những thứ thuộc về mình thôi. Dương Vỹ cười, lạnh lùng đẩy Luru Ly về phía trước, rồi quay sang Hồ Phách đang đứng như người mất hồn. - Hồ Phách, lại đây với anh!

Hồ Phách nghe tiếng anh trai mình gọi, cậu hơi ngước lên rồi từ từ quay ra sau.

- Luru Ly, mau qua đây với ba! Thành Phong nhìn con gái sốt ruột.

Luru Ly vẫn đứng bất động một chỗ, trái tim đập mạnh trong lồng ngực. Giây phút mà Hồ Phách quay lại nhìn cô khiến cô muốn ngạt thở. Hồ Phách đang nhìn cô, nhưng đôi mắt đen thẳm trở nên lạnh lùng vô cảm. Luru Ly run rẩy, cô chưa nhìn thấy Hồ Phách như vậy bao giờ. Hồ Phách có thể tức giận với cô, nhưng cô không muốn anh nhìn cô xa lạ như vậy.

Hồ Phách chậm chậm bước đi như người mộng du, con dao nắm chặt trên tay run rẩy, đầu cậu trống rỗng. Luru Ly vẫn đứng đó, cố làm dịu đi cơn đau đang ngày một nhói lên trong ngực mình.

Hồ Phách đang bước đến gần cô, rất gần...

- Hồ...Phách...

Luru Ly khẽ cất tiếng. Hồ Phách khựng lại, rồi nhìn thẳng vào cô. Lạnh lẽo...

Giây phút đó Luru Ly có cảm giác như thế giới xung quanh mình đã sụp đổ. Người con trai yêu quý nhất của cô. Lí do tồn tại duy nhất của cô. Mọi thứ phút chốc vụn tan biến. Luru Ly không muốn thế, nước mắt cô bé tuôn rơi, mặn chát.

Hồ Phách lướt qua cô, thật nhẹ nhàng.

- Hồ Phách!!!

Luru Ly gào lên rồi lao đến bên cậu, bàn tay nhỏ nhắn đưa ra muốn nắm lấy tay cậu. Rất gần...Chỉ một chút nữa thôi...

Nhưng bàn tay Hồ Phách vụt qua tay cô. Anh vẫn bước đi, những bước dài vô tình, lạnh lẽo.

- Hồ Phách...Hồ Phách!!!

Luru Ly gào lên. Đám thuốc hạ của Dương Vỹ dường như muốn động thủ. Linh Lan vội ôm chặt lấy cô kéo về phía sau. Luru Ly vẫn gào lên, cố gắng chạy về phía Hồ Phách.

Nhưng không thể.

Bóng hình thân thương đó nhạt nhòa trước mắt cô, mờ dần, mờ dần rồi biến mất

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Quyết định

Bầu trời hoàng hôn đông cứng trong làn sương dày đặc, nông trại bắp xanh mượt trở nên mờ ảo. Luru Ly đã đứng hàng giờ trên ngọn đồi vắng, mọi thứ xung quanh im lìm, chỉ có những tiếng đé rí rí kêu chiều đón ánh hoàng hôn. Đã ba ngày trôi qua, mọi thứ rồi tung lên khiến cô bẽ tắc.

Hồ Phách và Dương Vỹ là anh em ruột. Bây giờ thì Luru Ly đã hiểu tại sao ngay lần đầu gặp mặt cô đã thấy Hồ Phách đem lại cho mình cảm giác thân quen như vậy, đó là vì anh là em trai Dương Vỹ, anh giống anh trai mình. Cô cũng thật ngốc vì trong thời gian qua không nhận ra giữa họ có quá nhiều điểm tương đồng.

Cô chậm chậm bước đi, những cơn gió chiều ùa qua lạnh giá, ánh hoàng hôn đỏ rực phủ lên mặt đất khiến mọi thứ trở nên mờ ảo. Cô ngước lên thờ dài. Nắng chiều thật đẹp, nhưng nó không ấm áp như nắng sớm, nó mang đến cho người ta một nỗi buồn thê lương. Cô dừng lại trước cây ngô đồng quen

thuộc, một chú quạ đậu trên đó thấy bóng người vội bay vụt đi. Luru Ly nhìn theo nó, vài giây thôi là bóng đen khuất hẳn trong sương mờ.

Quạ là loài vật tượng trưng cho cái chết, nó là con vật gắn liền với những hồn ma trong những câu chuyện truyền miệng của mọi người. Luru Ly đã nghe người ta kể rất nhiều, nếu như là trước đây có lẽ cô sẽ sợ hãi và bỏ chạy về nhà ngay. Nhưng không hiểu sao bây giờ cô cảm thấy nó thật bình thường, dường như cảm xúc của cô đã chai lì, hay vì quá nhiều thứ đáng sợ cô đã trải qua nên cô không còn sợ hãi trước những thứ quá tầm thường này nữa. Luru Ly không biết, cô cũng không bận tâm muốn biết. Cô ngồi xuống bên gốc cây ngô đồng quen thuộc, mấy cánh hoa xanh biếc khẽ lay động.

Anh thích cái tên Luru Ly của em...

Anh yêu em...

Forget me not....

Luru Ly nắm chặt cánh hoa mỏng, bông hoa dập nát. Cô không hiểu rốt cuộc thì cô làm sai điều gì? Tại sao ông trời lại đối xử với cô cay nghiệt như vậy? Khi cô mất tất cả Hồ Phách đã đến bên cô, bảo vệ cô, chăm sóc cô, cho cô tình yêu, cho cô một lí do để sống. Rồi khi cô tưởng chừng mình đã có tất cả thì anh lại quay lưng bỏ đi. Rốt cuộc là tại sao?

Dường như ai đó đã nói với cô, khi hi vọng cuối cùng bị dập tắt thì nỗi tuyệt vọng sẽ nhân lên gấp đôi, lúc đầu nghe điều này cô còn tỏ ra hồ hững nhưng sao bây giờ cô thấy nó đúng đến kì lạ. Luru Ly khóc, những giọt nước mắt nhanh chóng trở nên lạnh ngắt. Cô không biết mình phải làm gì bây giờ? Cô đã từng mong mình có thể quên đi tất cả, cô đã từng nghĩ mình sẽ bỏ đi đến một nơi thật xa, vất bỏ tất cả yêu thương và đau khổ nơi đây. Nhưng rồi cô không thể làm được, cô biết mình sẽ không bao giờ làm được, cô không thể quên đi Hồ Phách, cả đời này cô cũng không thể quên được Hồ Phách. Không thể...

Cô đưa bàn tay nhỏ bé của mình lên phía trước. Cảm giác khi bàn tay anh lạnh lùng lướt qua tay cô khiến cô đau nhói. Lần đầu ở bên cạnh anh mà cô thấy hụt hẫng như vậy. Ngay từ giây phút đó cô hiểu Hồ Phách đã quyết định rời bỏ cô rồi. Luru Ly ôm chặt ngực, ấn những chiếc móng nhỏ bé vào da thịt cố làm dịu trái tim đang cào xé của mình.

Rồi cô khóc.

Tại sao Hồ Phách rời xa cô? Có phải là lỗi tại cô hay không? Không đúng. Cô chưa từng làm gì khiến anh phải căm hận như vậy cả. Có chăng chỉ vì cô đã được sinh ra trong một gia đình mà anh căm hận. Nhưng như vậy là lỗi của cô hay sao? Cô có quyền lựa chọn thân thể của mình sao? Cô được phép lựa chọn cha mẹ cho mình sao? Sao Hồ Phách lại hận cô vì những điều mà cô không hề làm?

Phải làm sao để Hồ Phách quay lại với cô?

Những cơn gió chiều rét buốt ủa qua khiến Luru Ly run lên cầm cập. Cô vội khép hai bàn tay nhỏ bé đưa lên miệng. Hơi ấm nhỏ nhoi không đủ ngăn cho nó khỏi tê cứng. Nếu là trước đây Hồ Phách sẽ nắm chặt hai tay cô áp lên má anh, anh sẽ không để cô lạnh, không để cô cô đơn. Luru Ly khẽ nhắm chặt mắt. Phải làm sao lấy lại hạnh phúc đã vụt qua tầm tay?

Cô biết sự thực là hai anh em Hồ Phách cũng rất đáng thương. Dù nói gì đi nữa thì cô cũng không thể phủ nhận chính hai người cha của mình đã giết hại gia đình họ. Ba ruột cô còn suýt lấy mạng Dương Vỹ, khiến hai anh em họ nhà tan cửa nát thất lạc nhau hơn 10 năm trời. Hẳn trong thời gian đó họ đau khổ lắm. Chính vì đau khổ nên nỗi căm hận của họ mới lớn như vậy.

Dương Vỹ lớn lên bên cạnh cô, con người anh không hề xấu. Cô không hề cảm thấy có chút giả tạo nào khi anh yêu thương chăm sóc cô. Có thể anh đã từng làm cô đau, đã từng đẩy cô vào chỗ chết. Nhưng cô cũng chưa hề quên đi những gì mà anh đã làm cho cô từ trước đến giờ. Ba của cô có quá nhiều kẻ thù, những kẻ đó để đối phó với ông đều nhắm vào cô, và những lần cô gặp nguy hiểm Dương Vỹ luôn là người đứng ra bảo vệ cô. Anh không ngại để tay mình nhuộm máu vì cô, bất chấp nguy hiểm của bản thân vì tính mạng của cô. Nếu không có anh có lẽ cô đã bị giết từ rất lâu rồi. Vậy những tổn thương anh đem lại cho cô đâu thể sánh được với những gì mà anh đã hi sinh cho cô.

Còn Hồ Phách. Anh yêu cô, có lẽ còn nhiều hơn cả tình yêu cô giành cho anh. Dù biết rõ thị trấn này rất nguy hiểm nhưng anh vẫn không do dự đến với cô. Thậm chí ngay cả khi ba ruột cô và thuộc hạ của ông ta đã kẻ súng sát đầu anh, anh cũng không bỏ mặc cô từ trước đến giờ. Ba của cô quá nhiều kẻ thù, những kẻ đó để đối phó với ông đều nhắm vào cô, và những lần cô gặp nguy hiểm Dương Vỹ luôn là người đứng ra bảo vệ cô. Anh không ngại để tay mình nhuộm máu vì cô, bất chấp nguy hiểm của bản thân vì tính mạng của cô. Nếu không có anh có lẽ cô đã bị giết từ rất lâu rồi. Vậy những tổn thương anh đem lại cho cô đâu thể sánh được với những gì mà anh đã hi sinh cho cô.

Luru Ly nhủ thầm. Trong những ngày qua cô chỉ biết giam mình trong đau khổ mà không chịu đứng ở vị trí của anh để suy nghĩ. Có phải cô ích kỉ quá hay không? Cô nợ Dương Vỹ, cô nợ Hồ Phách, nợ hai anh em họ rất nhiều. Cô chưa làm gì được cho họ cả. Có lẽ chỉ cái mạng nhỏ của cô cũng không đủ

để đáp trả lại những gì mà họ đã cho cô đâu.

- Luru Ly! Thì ra em ở đây.

Một giọng nói ảm áp vang lên, cô bé quay lại. Thiên Dã đi đến bên cô, bóng dáng chập chờn trong ánh nắng chiều.

- Thiên Dã! Cô bé cất tiếng, đôi mắt trong veo mở to nhìn anh.-Thiên Dã, có phải anh đã biết trước chuyện này không? Chuyện Hồ Phách là em trai Dương Vỹ và người đã giết hại gia đình họ?

Thiên Dã nhìn cô bé đăm chiêu, rồi anh thở dài.

- Lúc Hồ Phách cho anh xem sợi dây chuyền của nó anh đã biết nó và Dương Vỹ là anh em, nhưng anh không biết chính lão đại và Thành Phong là người đã giết hại gia đình họ. Anh cố ý để em ở gần Hồ Phách để Dương Vỹ không thể giết em, nhưng anh không ngờ bây giờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Luru Ly thở dài. Cô im lặng không hỏi nữa.

- Luru Ly! Hãy đi cùng anh, chúng ta sẽ rời khỏi thị trấn này ngay bây giờ, anh sẽ đưa em đến một nơi thật xa. Em sẽ được an toàn. Hãy quên hết tất cả và bắt đầu một cuộc sống mới đi.

- Không! Luru Ly lắc đầu.-Em không muốn trốn chạy, em muốn kết thúc chuyện này, em muốn dùng Hồ Phách và Dương Vỹ lại.

- Luru Ly! Thiên Dã nhìn cô bé nhủ thầm.-Em không thể làm gì được đâu, anh không muốn Dương Vỹ và Hồ Phách làm tổn thương em nữa, em đã chịu đựng như vậy là đủ rồi. Ân oán của những người ở thế hệ trước không liên quan đến em, em không có lỗi gì cả. Em cũng không cần ở lại bảo vệ Thành Phong, ông ta không xứng đáng để được em bảo vệ. Hãy nghe lời anh, đi với anh đi.

- Không. Cô bé mỉm cười.-Em không bảo vệ ông ta, người mà em muốn bảo vệ là Hồ Phách và Dương Vỹ. Em biết hai người họ không phải kẻ xấu, đó là hai người mà em yêu thương quý trọng nhất, em sẽ không để họ lún sâu vào thù hận, họ phải chịu đau khổ trong bao nhiêu năm qua như vậy đã đủ rồi.

- Luru Ly! Thiên Dã nhìn cô bé thở dài.-Em đừng lấy đôi mắt màu hồng mà nhìn vào thế giới này nữa. Em nghĩ cho họ, nhưng họ sẽ không nghĩ cho em đâu. Họ sẽ giết em

- Không đâu. Luru Ly mỉm cười.-Họ sẽ không giết em. Dù Dương Vỹ có muốn giết em thì Hồ Phách cũng không để em bị tổn thương đâu, vì em biết yêu anh ấy yêu em rất nhiều.

- Luru Ly...

Thiên Dã nhìn cô bé nhăn nhó, Luru Ly thật cứng đầu.

- Thiên Dã! Luru Ly nhìn anh buồn bã.- Đi khỏi đây có thể em sẽ được an toàn, nhưng em sẽ không hạnh phúc. Mạng sống của em là do Hồ Phách cứu về, anh ấy chính là lí do mà em còn sống được đến bây giờ, em sẽ không hèn nhát bỏ trốn để anh ấy phải ở lại một mình đâu. Em muốn hóa giải mọi ân oán với anh ấy, em sẽ kết thúc chuyện này.

Thiên Dã nhìn cô nhủ thầm không hài lòng. Không biết nên nói rằng Luru Ly quá mạnh mẽ hay cô bé quá ngây thơ. Sao Luru Ly có thể tin rằng chỉ cần mình đối xử tốt với người khác người ta cũng sẽ đối xử tốt với cô? Nhưng bây giờ phải làm sao? Luru Ly nếu không muốn đi cùng anh cũng không thể ép buộc cô bé được. Mà nếu rời khỏi đây lại khiến cô bé đau khổ thì điều anh muốn làm cũng là vô ích. Chỉ bằng cứ để cô bé tự quyết định. Dù sao đó cũng là cuộc sống của Luru Ly. Anh không thể quyết định thay cô bé mọi thứ theo ý anh được.

Thiên Dã thở dài, anh đi đến xoa đầu cô bé.

- Luru Ly! Em mạnh mẽ hơn anh nghĩ, có lẽ em đã trưởng thành rồi. Anh thấy vui vì điều này. Nhưng những gì em nghĩ và những gì em phải làm không hề giống nhau đâu, có thể đến một lúc em sẽ hối hận đó.

- Dù anh có nói gì em cũng sẽ không bỏ cuộc đâu.

Luru Ly nói bằng giọng chắc chắn. Thiên Dã biết mình sẽ không thuyết phục được cô bé nên chỉ có thể thở dài.

- Được! Vậy anh sẽ để em tự quyết định. Anh sẽ rời khỏi đây. Nhưng anh nói trước, Luru Ly. Một khi Hồ Phách và Dương Vỹ khiến em bị tổn thương, anh sẽ quay trở lại đưa em rời khỏi đây ngay lập tức.

- Cảm ơn anh, Thiên Dã!

Luru Ly ôm chặt lấy anh, Thiên Dã vuốt nhẹ mái tóc của cô bé. Luru Ly thật ảm áp, cô bé như mặt trời nhỏ sưởi ấm cái nơi lạnh lẽo u ám này.

Anh nhìn khóm hoa xanh đang đong đưa theo làn gió nhẹ. Hoa lưu ly xanh biếc, rất mỏng manh nhưng cũng giàu sức sống, dù có bị vùi dập bao nhiêu lần cũng sẽ cố vươn mình lên khoe sắc dưới ánh mặt trời ảm áp. Luru Ly của anh thật giống như loài hoa xanh mỏng manh này.

Ngày hôm sau.

Lưu Ly đứng trước tòa lâu đài cổ kính quen thuộc. Nơi này đã từng là nhà của cô, từng thuộc sở hữu của ba cô, bây giờ cô lại tới đây làm khách, thật buồn cười. Cô nhìn sâu vào bên trong qua cánh cổng cao ngất ngưỡng, mọi thứ thật yên ắng. Lưu Ly đưa tay nhấn chuông, sau đó đứng dựa lưng vào bức tường chờ đợi. Một lúc lâu sau mới có một người thanh niên chạy ra.

- Đến đây làm gì? Muốn gì?

Gã hất hàm hỏi bằng giọng hách dịch, mắt vẫn ngó nghiêng xung quanh, có lẽ sợ thuộc hạ của Thành Phong cũng theo cô tới đây.

Lưu Ly nhìn nó bình thản.- Mở cửa ra.

- Ra lệnh cho ai đó con nhãi? Nên nhớ bây giờ mày không còn là chủ ở đây đâu. Gã cười nhạt, nhìn cô với vẻ khinh thường.

Lưu Ly không nói gì. Cô đưa tay vào túi áo khoác rút ra một khẩu súng nhỏ nhắm vào ổ khóa, ngón tay siết nhẹ cò súng. Ổ khóa bị bắn tung ra, Tên bên trong há hốc miệng kinh hãi, Lưu Ly bình thản đẩy cửa bước vào. Đám thuộc hạ của Dương Vỹ trong nhà nghe tiếng súng nổ cũng vội vàng chạy ra.

- Con nhãi này...mày muốn gì?

Lưu Ly lạnh lùng chìa khẩu súng về phía bọn chúng.

- Muốn tặng cho tụi mày vài viên kẹo đồng!

Thấy bộ dạng nguy hiểm của cô bé cộng thêm khẩu súng đen ngòm trên tay. Cả bọn giật mình vội lùi dần ra sau, mặt mày tái nhợt run run nhìn cô. Lưu Ly bình thản bước đi. Trong nhà vắng hoe, cô đẩy cửa chậm chậm vào trong. Ánh nắng vàng nhạt buổi sáng rọi qua khung cửa kính khiến mọi thứ sáng rực ấm áp, mấy hạt bụi trong không trung bay loạn nhảy múa trong đôi mắt trong veo của cô. Mọi thứ trong nhà dường như không có gì thay đổi kể từ khi cô đi.

-Hồ Phách!!! Dương Vỹ!!!

Lưu Ly cất tiếng gọi. Không có ai trả lời. Cô chậm chậm đi vào, đám thuộc hạ của Dương Vỹ vẫn đứng lố ló bên ngoài, không dám liều mạng bước lại chọc giận cô.

- Hồ Phách!!! Dương Vỹ!!!

Không có tiếng trả lời, chỉ có những tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường trên cao, Lưu Ly bắt đầu đi lên cầu thang dẫn đến lầu hai, cô mở cửa phòng Dương Vỹ bước vào, Dương Vỹ không ở trong phòng.

Cô nhìn quanh. Lưu Ly ít khi vào phòng Dương Vỹ, phòng anh được trang trí đơn giản, lúc nào cũng ngăn nắp và sạch sẽ. Trên chiếc tủ kính có những khẩu súng ngắn đủ mọi kích cỡ được anh sưu tập từ lâu, Lưu Ly biết rất rõ về chúng, từ khi còn nhỏ Dương Vỹ đã dạy cho cô, vì có năng khiếu nên cô tiếp thu rất nhanh.

Cô lướt qua chiếc kệ sách bên cửa sổ. Trên bàn có một cuốn sách dày cộm đang đọc dở, Lưu Ly định chạm tay xuống giờ ra xem. Chợt một âm thanh nhỏ vang lên. Ánh mắt trong veo của Lưu Ly hơi động, qua tấm kiếng mờ trước mặt, có một khẩu súng đang nhắm vào cô. Lưu Ly nhếch miệng cười, cô không quay ra sau mà chỉ nhấc tay lên nhắm ra sau siết chặt cò.

Khẩu súng trên tay kẻ đang nhắm vào cô rơi xuống đất. Thanh Tùng nhìn cô sững sờ, không ngờ chỉ nhìn qua tấm kính mà Lưu Ly cũng bắn chuẩn như vậy, ngay cả Dương Vỹ và Thiên Dã là hai người giỏi nhất trong thị trấn cũng không làm được điều này.

- Định đầu súng với tôi sao? Anh chưa đủ trình độ. Lưu Ly quay lại nhìn gã, đôi mắt trong veo bình thản.

- Cô chủ...

Lưu Ly đi lại gần gã. - Dương Vỹ và Hồ Phách đâu?

- Sáng nay Anh Vỹ đã đưa Hồ Phách lên thành phố. Không còn ai ở nhà nữa.

Hồ Phách đã quay lại thành phố rồi sao? Lưu Ly có vẻ đăm chiêu, vậy là cô đến trễ rồi.

Cô quay đi, chậm rãi bước ra ngoài. Thanh Tùng bây giờ mới hoàn hồn, gã đưa tay lên trán vuốt nhẹ vài giọt mồ hôi mới đổ ra. Đám người xôn xao bên ngoài thấy cô đi ra thì tùm tùm lại một chỗ, không ai có gan chọc giận cô nữa, bộ dạng của cô bây giờ thật đáng sợ, vừa có gì đó tàn khốc giống Dương Vỹ nhưng cũng có vẻ bất cân xứng giống Thiên Dã. Lưu Ly đi ra khỏi nhà thì cười nhạt. Cô chỉ mới hù một chút đã run lên cảm cấp rồi, đúng là lù chết nhất.

Vết thương của Đức Duy đã hoàn toàn bình phục, có lẽ vì thể lực của cậu nhóc này khá tốt, điều này khiến Lưu Ly thấy yên tâm hơn. Cô sẽ cùng Đức Duy rời khỏi đây. Thiên Dã cũng đã đi từ hôm qua rồi, mọi người không còn bên cạnh cô nữa, đây là lúc mà cô nên bước đi trên chính đôi chân của mình.

Đức Duy nhìn cô thu xếp đồ đạc, ánh mắt nâu đen hơi buồn, cậu đã được bà chị Noong quai vạt kể lại mọi chuyện lúc cậu bị bắt. Tình địch đã tự động rút lui nhưng cậu vẫn không thấy vui gì cả, vì rõ ràng Lưu Ly không hề yêu cậu, cô bé lúc nào cũng chỉ nghĩ đến Hồ Phách mà thôi. Cậu thờ dài, tự thấy

số phận của mình thật hẩm hiu, yêu đơn phương người khác để rồi kết quả nhận được là không gì cả.

Nhưng cậu không muốn làm khó Luru Ly, hơn ai hết cậu mong cô bé được hạnh phúc, những ngày qua không có Hồ Phách bên cạnh cậu nhận ra cô bé chỉ như một cái xác không hồn, cậu không muốn vậy. Chẳng tha Luru Ly cứ ở bên cạnh Hồ Phách mà cô bé có thể tươi cười hạnh phúc còn tốt hơn. Yêu một người là mong cho người đó được hạnh phúc. Đức Duy cười, cậu thấy hơi nhói trong lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác.

- Đức Duy! Chúng ta đi thôi. Luru Ly khoác ba lô lên vai quay sang cậu. Đức Duy cũng mỉm cười đứng dậy.

- Ừ...Đi thôi!

Hai người bước ra ngoài. Bây giờ là xế trưa, lên thành phố Luru Ly sẽ ở tạm nhà Đức Duy. Rồi cô sẽ đi tìm Hồ Phách.

Nhưng mới đi ra đến phòng khách đã có một toán người chặn đường Luru Ly và Đức Duy. Thành Phong rời khỏi sofa bước lại.

- Luru Ly! Con định đi đâu?

Luru Ly quay lại nhìn ông ta, ánh mắt lạnh lẽo căm ghét.

- Rời khỏi đây.

- Con không được đi đâu cả, ba sẽ không để con đi khỏi đây một bước. Thành Phong nhìn cô cương quyết.

- Ba? Con? Luru Ly nhìn ông cười mỉa mai.-Suýt nữa thì tôi được gọi ông là chồng rồi đó, ba à.

Thành Phong tái mặt, tim ông hơi nhói lên. Luru Ly có lẽ đang rất hận ông, mà dù sao cũng là lỗi tại ông, không thể trách cô bé được. Thành Phong nhìn cô bé, cổ lấy giọng dịu dàng dỗ dành cô:

- Quên chuyện cũ đi Luru Ly! Con là con gái ruột của ba, con phải nghe lời ba, nhanh quay về phòng đi!

- Ông không có tư cách làm ba tôi. Luru Ly nhìn ông ta căm ghét.- Pappy là người ba duy nhất của tôi.

- Luru Ly!!! Thành Phong gằn giọng.- Đừng nhắc đến tên khốn đó trước mặt ba. Nó chính là kẻ đã giết mẹ con và hại ba con mình ra nông nỗi này.

- Ông không được xúc phạm ông ấy!!! Luru Ly gào lên.- Pappy đúng là người đã giết mẹ, nhưng người khiến ông ấy làm vậy chính là ông. Tại sao ông có gia đình rồi mà còn đi lừa dối mẹ tôi? Tại sao ba mẹ tôi đã kết hôn mà ông còn cố tình chia rẽ họ? Nếu không có ông thì mẹ tôi bây giờ chắc chắn vẫn còn sống, nếu không vì ông thì pappy đã không phải sống trong dằn vặt suốt bao nhiêu năm qua. Tất cả đều là tại ông. Ông mới chính là tên khốn kiếp!

- Luru Ly...

Linh Lan nhìn em gái lo lắng. Thành Phong đang tức giận, mặt ông đỏ bừng lên, hai tay run run nắm chặt cổ kìm chế, ông xưa nay nổi tiếng là kẻ nóng nảy và độc ác, từ trước đến giờ chưa có kẻ nào xúc phạm ông mà còn sống cả, nhưng vì Luru Ly đang kích động nên ông cũng không dám nổi giận với cô bé.

- Luru Ly...em thôi đi, mau trở về phòng đi.

Linh Lan đi đến cố dỗ dành cô bé, cô sợ để Luru Ly nói chuyện với Thành Phong trong tình trạng kích động như vậy, ông ấy sẽ không kìm chế được mà đánh cô bé. Nhưng Luru Ly không biết sợ là gì, gạt tay cô ra bước ra ngoài.

- Đức Duy, chúng ta đi thôi!

- Đứng lại đó, Luru Ly! Thành Phong cau mày.- Đừng nghĩ đến chuyện ra khỏi nhà nữa bước, ba không cần biết con tức giận hay căm ghét ba đến chừng nào. Nhưng con là con gái của ba, ba không thể để con gặp nguy hiểm được.

Luru Ly dừng bước.

- Ngoan ngoãn ở lại đây với ba, ba sẽ cho con một cuộc sống đầy đủ và hạnh phúc.

Luru Ly lặng im, ánh mắt trong veo vô cảm nhìn chằm chằm xuống nền nhà, rồi cô nhếch môi cười chua chát.

- Lẽ ra tôi đang rất hạnh phúc, nhưng ông đã hại chết pappy đẩy tôi vào đường cùng. Khi tôi thấy tuyệt vọng và tìm đến cái chết, Hồ Phách đã giữ tôi lại cho tôi một lí do để sống. Nhưng rồi cũng vì ông mà anh ấy rời bỏ tôi. Chính ông đã cướp đi hạnh phúc của tôi, bây giờ ông định đem lại hạnh phúc cho tôi? Tôi không cần!

Thành Phong im lặng, chân mày khẽ nhíu lại. Luru Ly lúc này thật lạnh lùng, không ngờ cô bé lại căm hận ông đến vậy.

- Luru Ly, chúng ta đi thôi!

Đức Duy lên tiếng và nắm tay cô dắt đi, đám vệ sĩ trong nhà lập tức vây lấy hai người.

- Ta nhắc lại: Không được rời khỏi đây!

Thành Phong nhìn hai đứa trẻ trước mặt dửng dưng. Lulu Ly đứng im, nhưng không có ý định quay về phòng, còn Đức Duy đã sẵn sàng tư thế đánh nhau với đám vệ sĩ.

- Lulu Ly! Thành Phong nhìn cô đe dọa.-Con muốn tự về phòng hay chờ ba sai người nhốt con vào phòng?

Thành Phong không phải pappy của cô, ông ta không bao giờ biết nhẹ nhàng hay thỏa hiệp với cô. Nếu cô cứng đầu ông ta chắc chắn sẽ dùng vũ lực. Lulu Ly không trả lời, cô lặng im vài giây, rồi đưa tay vào túi áo khoác rút ra khẩu súng ngắn, khẩu súng duy nhất mà Thiên Dã để lại cho cô phòng thân. Mọi người thấy hành động này thì giật mình, còn chưa biết cô bé định làm gì thì Lulu Ly lên đạn một cách thành thục, rồi quay lại Thành Phong, lạnh lùng ném khẩu súng xuống chân ông ta.

- Để tôi đi. Hoặc...giết tôi đi.

Thành Phong sững người. Ông nhìn khẩu súng. Rồi nhìn Lulu Ly. Đôi mắt trong veo lạnh lẽo kia khiến ông thấy tim mình đau thắt lại. Lulu Ly đã từng nhìn ông như thế này. Khi bị ông dồn vào đường cùng cô bé sẽ tìm đến cái chết. Lulu Ly có vẻ rất mỏng manh yếu đuối nhưng thực chất cô bé không hề mỏng manh yếu đuối. Ngược lại rất liều mạng. Thành Phong cảm thấy tức giận. Không biết trong bao nhiêu năm qua lão hói kia đã dạy cho con gái ông những gì, ông không thể điều khiển cô bé theo ý mình được.

Lulu Ly và Đức Duy bước đi, Thành Phong không dám lên tiếng cản lại nữa. Lulu Ly là một kẻ liều mạng, nếu cứ dồn cô vào chân tường ông sợ rằng sẽ mất cô vĩnh viễn. Ông chỉ biết đứng nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đang khuất dần, đôi mắt xám trở nên u tối và nhói lại.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Em cố gắng tìm đến địa ngục

- Lulu Ly! Cuối cùng cậu cũng trở lại rồi. Vừa thấy bóng cô bé bước vào lớp, Anh Thảo đã lao đến ôm chầm lấy cô.-Cậu vẫn chưa chết sao? Tớ biết mấy đứa ngu mạng lớn lắm mà.

Lulu Ly mỉm cười. Anh Thảo lúc nào cũng mồm miệng mồm muối như thế, nhưng cô biết trong những ngày qua anh lo lắng cho cô lắm. Nhìn thấy cô nó vui thế kia mà. Kiến Văn đã kể lại cho cô bé nghe về những chuyện xảy ra khi mọi người tới thị trấn của Lulu Ly, nhưng cả đám về thành phố trước nên không biết được đoạn sau đó. Anh Thảo nhìn cô hồ hởi.

- Cậu trở lại đây là tốt rồi Lulu Ly, chúng ta sắp thi cuối học kì rồi, cậu nghỉ học cũng hơi nhiều, từ giờ cố gắng đi học chăm chỉ một chút, cẩn thận kẻo phải thi lại thì xấu hổ lắm.

- Tớ biết rồi. Lulu Ly mỉm cười.

Có quá nhiều chuyện xảy ra khiến cô xao nhãng việc học. Bây giờ Lulu Ly mới nhớ lại là mình đã bỏ học quá nhiều. Cũng may cô khá thông minh nên có thể tranh thủ thời gian phụ đạo lại kiến thức.

Nói chuyện với Anh Thảo một chút thì Lulu Ly đứng dậy đi đến dãy học lớp 12. Không biết Hồ Phách có lên trường hay không? Sau sự việc ở thị trấn hôm đó anh đã cắt đứt liên lạc hoàn toàn với cô, cô không thể gọi điện thoại hay nhắn tin được. Khi trở lại thành phố cô đã tới nhà Từ Minh tìm Hồ Phách, nhưng Hồ Phách không trở về đó.

- Lulu Ly! Em đã trở lại rồi sao?

Hoa Thiên thấy cô bé đến thì vui vẻ gọi lại. Kiến Văn và Gia Huy cũng dẹp đồng bài tập sang một bên đi đến nói chuyện với cô. Đám con gái trong lớp thấy cảnh này có vẻ ghen tị, vài ánh mắt khó chịu bắt đầu liếc ngang liếc dọc vào cô.

- Anh Thiên! Hồ Phách hôm nay có đi học không

- Hồ Phách? Hoa Thiên nhìn cô bé khó hiểu.

- Không phải Hồ Phách đi cùng em đến trường sao?

Gia Huy có vẻ lo lắng, câu hỏi của Luru Ly khiến anh có linh tính không lành.

- Luru Ly! Đã có chuyện gì sao? Kiến Văn dò hỏi. Cả ba người đều đoán được lúc mọi người rời khỏi thị trấn đã có chuyện gì đó.

- Không! Luru Ly lắc đầu cố mỉm cười, ba người này đã giúp cô rất nhiều rồi, cô không muốn tiếp tục kéo họ vào rắc rối của mình nữa.-Nếu các anh gặp Hồ Phách thì cho em biết với nhé.

Nói rồi cô bé cúi chào và quay đi, ba chàng trai vẫn nhìn theo cô khó hiểu.

Nhưng Luru Ly đi khỏi lớp chưa đầy 10 phút thì cả trường đã nhao nhao lên truyền tai nhau tin đồn: Luru Ly đã bị Hồ Phách bỏ rơi. Không biết trong lớp lúc đó có một cô nàng xấu tính nào nghe lỏm câu chuyện của họ và gửi một loạt tin nhắn cho các bạn mình. Chưa đầy năm phút cả trường đã rầm rộ truyền tai nhau tin tức nóng hổi này. Mặc dù không biết được tính chính xác của nó.

- Luru Ly! bị Hồ Phách đá rồi sao?

Vừa về đến lớp đã có một cô bạn tóc đỏ đi đến hỏi thăm, ánh mắt khiêu khích và khuôn mặt nghênh nghênh của cô này dường như đang cố ý trêu tức cô. Luru Ly hơi ngớ người ra một chút, nhưng Anh Thảo đã giúp cô hiểu ra vấn đề. Cô thở dài. Tật xấu nhất của con người trên thế giới này hình như là nhiều chuyện.

- Sao lại chia tay vậy Luru Ly? Hồ Phách chán cậu rồi sao? Một cô bạn kẻ mặt sắc lẹm đi đến ngồi lên bàn cô.

- Hay vì cậu đã làm gì có lỗi với anh ấy? Bọn tớ nghe nói cậu đang quen với anh nào bên Royal phải không?

- Nhắc mới nhớ, hình như sáng nay anh ta đưa cậu đi học phải không? Nhìn hiền lành đáng yêu mà ghê gớm nhỉ?

Luru Ly nhìn đám người lao xao trước mặt với vẻ thờ ơ. Lũ con gái đúng là chứa nhiều chuyện, đã thế còn xấu tính hay ghen tị với người khác nữa. Hiện giờ cô đang đau đầu muốn chết mà còn phải nghe chúng lai nhải.

- Có muốn biết lí do không? Ra về ở lại gặp tôi sẽ cho mấy bạn biết. Anh Thảo liếc đám con gái đang như ruồi bu xung quanh Luru Ly, bọn này bây giờ mới chịu đi về chỗ ngồi.

Tan học, Luru Ly chậm rãi thả bộ trên vỉa hè, trường Royal có lẽ cũng sắp tan rồi, Đức Duy sẽ lái mô tô sang đón cô. Bố mẹ Đức Duy vốn là nhà nghiên cứu khoa học, họ đã ra nước ngoài được vài năm để hoàn thành một công trình nào đó. Bây giờ cậu nhóc sống chung với chị gái trong một căn nhà ở trung tâm thành phố. Chị của Đức Duy rất hiền và đối xử với cô cũng rất tốt. Chị ấy đang học năm cuối một lớp thanh nhạc nổi tiếng ở thành phố và tương lai cũng sẽ ra nước ngoài du học.

Luru Ly tha thẩn bước đi, những chiếc lá vàng rơi nhẹ dưới mặt đất đôi lúc quăn vào bước chân cô, cô thấy trong lòng mình trống vắng. Cô nhớ Hồ Phách, mới vài ngày không gặp được anh mà cô cảm giác đã hơn một thế kỉ. Nhưng mỗi lần nhớ về anh cô lại nhớ đến ánh mắt lạnh lùng đến vô cảm anh nhìn cô hôm nào. Tình cảm mà anh dành cho cô, sự yêu thương chăm sóc mà anh dành cho cô, không lẽ lại không bằng mối thù hận trong lòng anh? Không lẽ anh sẽ quên cô dễ dàng như vậy sao?

Luru Ly thấy đau nhói trong lòng, cô cố mở to đôi mắt trong veo nhìn về phía trước thật bình thản để ngăn không cho nước mắt chảy ra. Rồi một hình bóng quen thuộc đập vào mắt cô. Hồ Phách đang ở trước mặt cô. Bên kia đường, anh mặc trên mình chiếc sơ mi trắng, quần kaki đen, hai tay đút túi quần thong thả rãi những bước chân chậm rãi trên vỉa hè. Luru Ly không nghĩ gì nữa, cô vội lao sang.

- Luru Ly!!!

Một cánh tay nắm gáy áo cô kéo bật ra sau, rồi một chiếc xe hơi lao vút qua trước mặt cô, suýt chút nữa thì nó đã hất tung cô về phía trước. Cô bé tái mặt, cả người hơi run run.

- Luru Ly, sao em bất cẩn vậy, suýt nữa thì gặp tai nạn rồi.

Đức Duy nhìn cô bé lo lắng, giờ anh mới buông cô ra. Luru Ly vội nhìn sang bên kia đường, bóng dáng Hồ Phách đã biến mất rồi. Luru Ly ngó nghiêng cố gắng tìm kiếm, vẫn không thấy anh đâu, cô cúi xuống thở dài, trong lòng thắc mắc không biết khi này mình có nhìn nhầm hay không?

Đức Duy thấy khuôn mặt thất vọng của Luru Ly có hơi tò mò, cậu đưa tay vuốt tóc cô bé quan tâm.

- Có chuyện gì sao, Luru Ly?

- Hình như...em nhìn thấy Hồ Phách.

Đức Duy nhú mày, rồi cậu nhìn cô bé thở dài. Dường như Luru Ly bé nhỏ đã bị ám ảnh quá bởi thằng bạn mắc dịch của cậu rồi, trong lòng cậu không ngừng dâng lên cảm giác tội nghiệp cho Luru Ly và cảm ghét Hồ Phách cực độ.

Đêm...

Luru Ly ngồi trên chiếc xích đu ngược nhìn trời, bầu trời đêm dày đặc ánh sao, những cơn gió mát lạnh ulla qua cơn trốn mái tóc tơ buông xõa của cô. Luru Ly nhớ lại lần Hồ Phách và Kiến Văn cùng cô trên chiếc thuyền độc mộc chạy trốn khỏi thị trấn, lúc đó bầu trời cũng dày đặc ánh sao như bây giờ,

khi đó Hồ Phách đã ôm cô, ôm rất chặt. Lulu Ly thấy tim nhói đau, cô lạnh và đau kinh khủng, không hiểu sao mỗi lần nhớ về chuyện cũ cô đều đau như vậy, và mỗi lần đó gương mặt vô cảm lạnh lùng của Hồ Phách lại hiện về trong đầu cô. Rõ mồn một.

Những ngôi sao lấp lánh trên trời thật đẹp. Lulu Ly thấy chúng cũng rất gần, cảm giác như chỉ cần với tay ra là có thể chạm vào chúng. Rồi cô làm một hành động ngốc ngếch. Cô khẽ giơ bàn tay nhỏ bé trắng muốt của mình lên. Cảm giác trống trơn. Không thể chạm vào thứ gì cả. Lulu Ly cười, giờ mới nhớ lại là những ngôi sao kia thực chất rất xa xôi, chúng cách cô cả hàng triệu năm ánh sáng. Những ánh sáng lấp lánh xinh đẹp đó vốn chỉ là ảnh ảo của nó truyền về trong mắt cô thôi, hiện tại chính lúc này chúng chưa chắc đã còn tồn tại.

Đôi mắt trong veo hơi mơ hồ.

Lulu Ly cảm thấy lo sợ. Liệu Hồ Phách của cô có giống như những ngôi sao xa xôi kia hay không? Cô thấy anh, thấy rất rõ, nhưng mãi mãi không thể chạm vào anh, bởi vì anh đã cách cô rất xa, khoảng cách không có một đơn vị nào đo nổi. Lulu Ly đưa bàn tay bé nhỏ của mình lên trước mặt, rồi lại giơ lên cao. Cảm giác cô đưa ra chạm vào những ngôi sao ấy giống y như cảm giác khi cô đưa tay cố với lấy tay Hồ Phách hôm nào.

Trống trơn...

Hụt hẫng...

Chẳng có gì cả...

Chiếc xích đu khẽ đong đưa, những cơn gió đêm mát lạnh ulla qua hắt tung mái tóc xõa của cô ra sau vai.

Phải làm sao để gặp lại anh? Cô thấy nhớ anh kinh khủng. Không biết lúc này đây anh có còn chút nào thương nhớ đến cô hay không? Nếu còn sao anh không để cô gặp anh? Trái tim cô lạnh giá, cảm giác như nếu còn không thể gặp lại Hồ Phách một giây nữa thôi nó sẽ ngừng đập mất. Lulu Ly cười. Giờ đây cô mới nhận ra cô yêu thương Hồ Phách đến mức này.

Hồ Phách...

Ngôi sao xa xôi...

Không lẽ anh thật sự là một ngôi sao cách xa em như vậy sao? Cô bé khẽ nhắm mắt thờ dài. Gió lạnh vẫn ulla qua mang theo những khúc du dương của trời đêm tĩnh lặng. Để kêu. Trắng sáng. Tim cô lạnh giá.

Con rùa nhỏ và chú heo đen Nicolai đang đùa giỡn dưới chân cô, hai con vật này dường như rất hòa hợp. Cô nhìn chăm chăm vào chúng, đôi mắt trong veo thoáng chốc trở nên mơ hồ. Chợt Đức Duy ở trong nhà chạy ra, anh nhìn cô vội vã nói.

- Lulu Ly! Hoa Thiên vừa gọi điện cho anh, cậu ấy nói có người nhìn thấy Hồ Phách ở To Ninght.

Trái tim Lulu Ly đập mạnh một nhịp. Cô vội bật dậy.

- Chúng ta mau đi tới đó đi!

Đức Duy gật đầu và đưa cho cô chiếc áo khoác cùng chiếc nón bảo hiểm. Chiếc xe mô tô phóng vút đi, ngoài đường lúc này hơi lạnh, bộ váy trắng mỏng manh của cô bị gió lùa vào khiến cô hơi run lên, cũng may là có chiếc áo khoác Đức Duy đưa khi nãy. Lulu Ly vội kéo khóa lên kín cổ rồi ôm chặt lấy cậu.

Đức Duy cảm thấy có hơi bức bối trong lòng. Việc giúp người con gái mình yêu đi đến với đứa con trai khác đúng là không dễ thực hiện chút nào cả. Cậu đang băn khoăn không biết mình có phải tên ngốc hết thuốc chữa rồi hay không? Nhưng điều duy nhất bây giờ cậu biết là cậu không muốn Lulu Ly phải buồn bã như thế này nữa. Hi vọng sau khi gặp Hồ Phách hai người có thể gạt qua được mọi ân oán và tiếp tục yêu thương nhau.

Khoảng 20 phút sau thì chiếc xe dừng lại trước một quán bar sang trọng. Đức Duy và Lulu Ly bước xuống, có một người bảo vệ đi ra cắt xe cho hai người. Quán bar này khá rộng, dường như là địa bàn ăn chơi trác táng của bọn công tử, tiểu thư nhà giàu trong thành phố. Sau đoạn hành lang mờ ảo là một căn phòng rộng thênh thang tràn ngập những con người đang điên cuồng lao mình vào nhảy nhót. Tiếng nhạc sàn inh ỏi đập mạnh khiến Lulu Ly cảm thấy tức ngực, cô bé thấy hơi choáng váng lảo đảo dựa vào Đức Duy. Cậu nhóc kia biết Lulu Ly không quen đến những nơi như vậy nên nắm chặt lấy tay cô kéo đi.

Hai người đi dọc khắp căn phòng, tiếng nhạc đập rầm rầm khiến mọi âm thanh dường như bị nuốt chửng, Lulu Ly thấy hơi chóng mặt, cơ thể cô có dấu hiệu khó chịu bất thường. Nhưng đến bây giờ Lulu Ly vẫn chưa nhận ra căn bệnh ung thư tùy mà mình mắc phải.

- Lulu Ly..

Đức Duy kéo tay cô chỉ về một căn phòng trong góc, cửa phòng mở, Hồ Phách đang ngồi ở chiếc bàn gần đó, xung quanh còn có vài người đàn ông lạ mặt. Cô bé vội chạy lại. Nơi Hồ Phách ngồi âm thanh nhỏ hơn, đỡ ồn ào hơn bên ngoài một chút. Lulu Ly nhìn thấy một cô gái vô cùng sexy đang ngồi bên cạnh anh.

Cô bé nheo mắt, đó là Cẩm Vân. Dường như sau tai nạn hôm trước cô ta đã được xuất viện. Hôm nay cô ta mặc bộ đầm đỏ khá bắt mắt. Ngực áo hở ra một đường dài khoe vòng một gợi cảm, chiếc đầm khá ngắn nếu không muốn nói là cùn cùn để lộ đôi chân thon dài. Cô ta nói gì đó với Hồ Phách rồi khẽ nhắc mình ngồi gọn trên đùi anh. Hồ Phách không nói gì, lặng lẽ đưa ly rượu lên uống cạn. Cẩm Vân lập tức giành lấy chiếc ly trống và cúi xuống hôn

cậu. Hồ Phách vẫn không nói gì.

Lưu Ly thấy hơi nhói trong lòng. Hồ Phách dường như chưa nhìn thấy cô, vẫn dốc những ly rượu lạnh lẽo vào miệng. Còn con nhện cái son phấn lờ lợet vẫn ra sức dụ dỗ.

- Hồ Phách!

Lưu Ly cất tiếng gọi, mấy người ngồi gần đó lập tức quay lại. Hồ Phách cũng quay sang nhìn cô, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo. Lưu Ly thấy tim mình đau nhói, cô hơi run lên. Đám người ngồi gần đó lập tức xôn xao lên.

- Hồ Phách, con bé nào đây ?

- Hàng hiếm đó nha...

- Lũ rác rưởi tụi mày. Cầm mồm đi!

Đức Duy liếc mắt qua đám người kia cảnh cáo. Đám này lập tức im bặt, chúng nhận ra Đức Duy là ai, cũng không có ý định đắc tội với cậu. Lưu Ly chậm chậm đi lại gần Hồ Phách, Cẩm Vân thấy cô có vẻ bức mình.

- Hồ Phách... Cô bé cất tiếng.

Hồ Phách vẫn không trả lời, bình thần đưa ly rượu lên miệng.

- Hồ Phách, anh hận em sao?

Hồ Phách dừng lại, rồi ngược lên nhìn cô. Khóe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt.

- Rất hận.

Trái tim Lưu Ly nhói lên. - Vì em là con gái của kẻ đã giết hại gia đình anh sao?

- Đúng.

- Chuyện này... là lỗi của em sao? Hồ Phách, đâu có ai được lựa chọn cha mẹ trước khi sinh ra. Em cũng thế, anh không thể hận em vì những việc mà em không hề làm.

Hồ Phách không trả lời, chỉ khẽ cười chua chát, anh đẩy Cẩm Vân trên đùi mình xuống rồi tiếp tục uống rượu.

- Hồ Phách! Hãy quên chuyện này đi được không? Dù sao thì Dương Vỹ cũng đã giết pappy rồi. Đã có quá nhiều người chết rồi. Chúng ta dừng chuyện này lại được không? Ân oán của những thế hệ trước đâu có liên quan đến chúng ta, trả thù bây giờ cũng chẳng được gì nữa. Ba mẹ anh cũng đâu thể sống lại. Trả thù chỉ làm cho những người còn sống như chúng ta thêm đau khổ mà thôi, như vậy có đáng hay không?

- Lưu Ly! Hồ Phách nhìn cô lạnh lẽo. - Vì em không phải anh hay Dương Vỹ, em không chứng kiến cảnh người thân của mình bị giết hại một cách thảm thương ngay trước mặt mình nên em mới có thể nói những điều như vậy.

- Hồ Phách...

- Khi ba em bị giết, em có đau lòng không? Em nghĩ khi ba mẹ của mình bị giết anh và Dương Vỹ không đau lòng sao?

- Anh mang trong lòng mối hận thù lớn đến vậy sao?

- Anh có thể không căm thù sao? Ba anh bị ba em bắn chết. Mẹ anh bị thuốc hạ của ông ta cưỡng bức và giết chết. Ngay cả đứa em gái chỉ còn vài ngày thì chào đời của anh cũng phải chịu chung số phận. Em nghĩ anh có thể không căm thù được hay không? Lúc đó anh muốn xé xác chúng ra, muốn băm vằm tất cả lũ khốn đó thành trăm mảnh.

Hai hàm răng Hồ Phách dường như nghiến chặt, những lời cậu nói như tiếng căm phẫn phát ra từ trái tim đã kìm nén từ lâu. Hồ Phách đang giận dữ, rất giận dữ.

- Em hiểu. Lưu Ly cúi xuống xót xa. - Em hiểu anh và Dương Vỹ cảm thấy như thế nào. Em biết hai người đó đã gây ra những chuyện không thể tha thứ được. Nhưng pappy đã nuôi dưỡng chăm sóc Dương Vỹ từ nhỏ, sau này anh ấy cũng đã giết chết ông, như vậy vẫn chưa đủ hay sao? Pappy đã phải đền tội rồi, anh không thể vì vậy mà bỏ qua hận thù sao?

Hồ Phách nhếch môi thành một nụ cười nhàn nhạt, lạnh lẽo.

- Như vậy mà gọi là đủ sao? Chúng nào chưa xóa sổ được tất cả những kẻ đó, anh còn thấy chưa đủ.

- Anh muốn... xóa sổ cả em? Lưu Ly nhìn anh, cười buồn.

Hồ Phách không trả lời. Lặng im một chút, cô bé lại cất tiếng.

- Hồ Phách. . . Em yêu anh. Hãy vì em đừng trả thù nữa, chúng ta hãy quên đi chuyện này được không? Chúng ta đã chịu đau khổ quá nhiều rồi, đừng tiếp tục nữa. Hãy quên đi và làm lại từ đầu, được không?

Quên đi? Làm lại từ đầu?

Những điều phức tạp mà Luru Ly nói ra sao quá đơn giản. Hồ Phách cười. Nỗi căm thù hơn 10 năm qua của cậu có thể chỉ vì những lời này mà biến mất được sao? Là Luru Ly quá ngây thơ hay cô bé quá ngốc nghếch. Ông Hạ đã bị Dương Vỹ giết, nhưng Thành Phong thì vẫn còn sống, ông ta chính là tên khốn kiếp đã giết cả nhà cậu, khiến anh trai cậu bị thương, hại hai anh em cậu nhà tan cửa nát và lưu lạc suốt 10 năm qua. Sao cậu có thể dễ dàng tha cho ông ta như vậy? Mục tiêu mà cậu luôn cố đạt được trong 10 năm qua chính là trả thù.

Cậu nhìn Luru Ly. Giờ thì cậu đã hiểu tại sao trước đây anh trai mình lại đẩy Luru Ly vào đường cùng như vậy. So với những nỗi đau mà anh trai cậu phải chịu đựng thì những gì mà cậu đã trải qua đã là gì? Dương Vỹ lớn hơn cậu, anh sớm biết ai là kẻ đã giết hại gia đình mình nên mới cố gắng tiếp cận chờ cơ hội trả thù. Và Luru Ly chính là con cờ quan trọng của anh trong kế hoạch trả thù đó. Kẻ đã giết ba cậu, kẻ đã ra lệnh cho thuộc hạ cưỡng bức mẹ cậu, hại chết em gái cậu. Nếu chỉ một phát đạn giết chúng thì thật dễ dàng cho chúng. Phải làm cho chúng đau đến tận xương tủy, phải khiến chúng tự tay hủy hoại đi những gì quan trọng nhất mới khiến cậu hả dạ. Trước đây Thành Phong đã năm lần bảy lượt tìm cách giết Luru Ly, dù rằng chưa làm được nhưng giờ đây chắc ông ta đang cắn rứt đau đớn lắm. Hồ Phách khẽ nhếch môi cười. Thật đáng đời ông ta.

Nhưng như vậy thôi vẫn chưa đủ.

Luru Ly không biết được những gì Hồ Phách suy nghĩ lúc này, cô bé vẫn đưa đôi mắt trong veo tha thiết nhìn cậu mong chờ.

- Hồ Phách! Anh đừng trả thù nữa. Chúng ta đi khỏi đây đi. Được không?

Hồ Phách không trả lời. Dòng rượu màu đỏ rực sóng sánh trong ly thủy tinh mỏng. Đôi mắt đen thẳm như mặt nước hồ đông của cậu phút chốc trở nên băng lãnh, chạng vạng trong dòng nước lơ lờ. Rồi cậu đưa tay kéo Luru Ly xuống trước mặt mình, tay kia nâng cằm cô cười nhạt.

- Luru Ly! Anh không giống em. Anh không phải là thiên thần. Anh không biết thế nào là tha thứ. Anh không thể tha cho những kẻ đã giết ba mẹ và em gái anh. Anh chỉ có thể dừng lại khi những kẻ đó đã chết hết thôi. Phải! Khi mà chúng đã chết hết.

- Hồ Phách. . .

Luru Ly nhìn anh đau lòng. Hồ Phách cũng nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo phức tạp phút chốc trở nên sắc lẹm. Rồi anh nhếch môi cười.

- Luru Ly! Em cũng thật ngu ngốc khi tới đây tìm anh.

- Hồ Phách. . .Luru Ly nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Hồ Phách bỗng dưng thấy sợ hãi.

- Em không ý thức được giá trị của bản thân mình chút nào hết. Em là đứa con gái mà Thành Phong thương yêu nhất. Em nghĩ ông ta sẽ thế nào khi anh giết em?

Hồ Phách nhìn cô, ánh mắt đen thẳm u tối. Sau đó anh rút ra một con dao bấm sắc lẹm đưa lên trước mặt cô. Luru Ly thấy tim mình nhói đau. Cô không tin Hồ Phách sẽ giết cô, cô không sợ con dao trên tay anh sẽ làm bị thương cô. Nhưng những lời anh nói lại khiến tim cô đau, nó còn có tác dụng mạnh mẽ hơn ngàn lần vết thương thể xác.

- Dù rồi đó, Hồ Phách! Đức Duy đứng gần đó có kìm chế nãy giờ. Đến khi thấy Hồ Phách đã làm hành động quá đáng, cậu lập tức lao đến.- Buông con bé ra mau!

Đức Duy kéo cô bé ra, Hồ Phách nhìn cậu, cười nhạt và ra hiệu cho mấy tên ngồi gần đó, lập tức bọn này xông vào khống chế cậu. Đức Duy không phải tay vừa, cậu xoay người qua đá văng hai tên này sang một bên. Nhưng Hồ Phách bất ngờ giáng một cước vào bụng cậu, cậu gục xuống.

- Đức Duy!!!

Thấy Đức Duy bị đánh, Luru Ly vội lao đến bên cậu. Nhưng Hồ Phách đã kéo cô lại, giữ cầm cô, anh vuốt nhẹ khuôn mặt tái nhợt của cô khẽ cười.

- Luru Ly! Mẹ anh trước đây đã bị ba em cho thuộc hạ cưỡng bức. Em có muốn biết cảm giác của bà ấy lúc đó như thế nào không?

- Hồ Phách. . .Luru Ly nhìn anh sợ hãi. Đôi tay nhỏ bé run rẩy cố gỡ tay anh ra.

Hồ Phách lạnh lùng ném cô cho đám đàn ông bên cạnh, hất hàm ra hiệu cho chúng. Mấy tên này dường như chỉ chờ có thế, lập tức giữ chặt lấy cô, đè xuống đất gờn trở. Cầm Vân đứng bên cạnh Hồ Phách khoanh tay trước ngực nhìn cô bé nở một nụ cười hài lòng.

- Hồ Phách, Hồ Phách!!! Luru Ly hoảng sợ vùng vẫy, nhưng dường như lại khiến bọn người kia thích thú hơn.

- Ngoan nào em gái. Bọn anh sẽ chăm sóc em từ tế mà.

Mấy tên yêu râu xanh giữ chặt lấy tay chân cô, bắt đầu đưa những cái lưỡi bẩn thỉu liếm láp lên cổ cô. Luru Ly hoảng hốt giẫy dụa dữ dội, nhưng sức lực

của cô không thấm vào đâu so với những gã đàn ông lực lưỡng. Cô hoảng hốt, cố đưa mắt nhìn Hồ Phách cầu cứu.

- Luru Ly!!!

Đức Duy thấy cảnh tượng này, cậu nghiêng rằng cố nén đau gượng dậy định lao vào cứu cô, nhưng Hồ Phách đã quay sang đá mạnh vào mặt cậu. Đức Duy bị va vào tường bất tỉnh. Đứng nhìn Luru Ly đang tuyệt vọng dẫy dụa, Hồ Phách nở một nụ cười hài lòng.

- Hồ Phách...cứu em với...Hồ Phách!!!

Luru Ly nhìn cậu cố gắng cầu cứu. Nhưng đáp lại tiếng kêu cứu của cô bé là ánh mắt bình thản đến vô cảm của Hồ Phách.

Luru Ly khóc, nước mắt mặt chất khiến mọi thứ nhạt nhòa. Cô không thể tin là Hồ Phách lại đối xử với cô như vậy. Cô không thể ngờ được anh lại tàn nhẫn như vậy. Cô vẫn nhìn anh, đôi mắt đau đớn và hoảng sợ cực độ. Cô mong chờ anh sẽ cứu cô. Cô mong anh sẽ ôm cô vào lòng che chở cho cô.

Nhưng không...

Hồ Phách vẫn đứng nhìn cô.

Thật bình thản.

Chiếc áo khoác của cô bị xé rách, một tên luồn tay vào cổ áo cô tiếp tục xé chiếc sơ mi trắng của cô. Luru Ly cố gắng chống cự, nhưng tay chân cô đã bị giữ chặt. Rồi một kẻ khác cúi xuống hôn lên cổ cô, bộ râu quai nón của gã cọ nhẹ vào cằm cô khiến cô buồn nôn. Luru Ly hoảng sợ, cô vẫn nhìn Hồ Phách với ánh mắt đau đớn thê lương.

- Hồ...Phách...Cứu em với!!!

Vẫn không có một chút thay đổi trên nét mặt Hồ Phách, anh vẫn bình thản ngồi uống rượu và nhìn cô bị bọn đàn ông cưỡng bức. Cẩm Vân ngồi trên đùi anh, mỉm cười hài lòng nhìn cảnh hay trước mắt.

Luru Ly nhắm chặt mắt, bàn tay nhỏ bé yếu ớt cố đưa ra phía trước, đôi môi run rẩy gọi tên Hồ Phách. Nhưng không có tác dụng gì cả. Những tiếng kêu ngắt quãng của cô bị nuốt chửng bởi âm thanh ồn ào bên ngoài và những tiếng cười man rợ của đám người đang hành xử cô. Những cái lưỡi bẩn thỉu đang liếm láp khắp nơi trên cổ cô. Tanh tươi, mùi rượi nồng nặc xen lẫn mùi thuốc lá trong miệng chúng phả vào mặt cô khiến cô buồn nôn. Cô cố gẩy dụa, nhưng không nhúc nhích được trước những cánh tay thô bạo của bọn quái vật này.

Tuyệt vọng, cô chỉ biết nhìn lên Hồ Phách, đôi mắt trong veo nhạt nhòa...

Hồ Phách...

Chàng trai mà cô hết lòng yêu thương, người đã cho cô một lí do để sống, người luôn bảo vệ cho cô, người đã nói cả đời sẽ yêu thương cô. Bây giờ lại đứng nhìn người ta cưỡng bức cô như thế này sao? Hồ Phách thật sự muốn cô bị trừng phạt như thế này sao? Chỉ vì cô là con gái kẻ thù anh. Mặc cho cô đã yêu thương anh hơn chính bản thân mình. Mặc cho cô cố gắng vùng vẫy với số phận để được ở bên anh, vậy mà giờ anh lại đối xử với cô như thế này sao?

Hồ Phách, anh thật tàn nhẫn. Chẳng thà anh cứ giết chết em còn hơn.

Nước mắt cô tràn vào khoe miệng, chất đắng. Những hình ảnh đen trắng nhập nhòa trước mắt cô, mọi thứ dường như quay cuồng trong đầu cô. Cô không ý thức được gì nữa, chỉ biết đau đớn nhìn chăm chăm vào một chỗ. Nơi có người con trai đó. Đang nhìn cô, lạnh lùng đến vô cảm, và mỉm cười hài lòng trước bộ dạng thê thảm của cô.

- Hồ Phách...

Cô cố đưa bàn tay bé nhỏ của mình ra với đến anh. Nhưng trống trơn. Hụt hẫng. Nước mắt cô nhòe ra, dưới ánh sáng điện chúng trở nên lấp lánh, hình ảnh của Hồ Phách trước mặt cô cũng lấp lánh. Sáng rực như những vì sao đêm, đẹp đẽ như những vì sao đêm. Và xa vời như những vì sao đêm.

Hồ Phách. Ngôi sao xa xôi...

Cô không thể nào chạm đến anh được. Anh như thế, mãi rực rỡ lấp lánh chốn thiên hà. Còn cô thì bị những con quái vật lồi xuồng tận tầng thấp nhất của địa ngục, nơi bẩn thỉu nhất, lạnh lẽo nhất và đau đớn nhất.

Luru Ly khóc...

Cô quay lại tìm Hồ Phách để bị anh đẩy vào địa ngục sao?

Trái tim Luru Ly đau nhói càng lúc càng trở nên cào xé hơn, cô khó thở, rồi cô buồn nôn, đầu cô bỗng chốc quay cuồng, trước mặt cô mọi thứ đều trở nên trắng xóa nhạt nhòa, văng vẳng bên tai là những tiếng cười đùa bẩn thỉu của lũ yêu râu xanh.

Cô thấy khó chịu. Ngực cô đau nhói muốn nổ tung ra. Rồi Luru Ly cũng không ý thức được gì nữa. Cơ thể cô mềm nhũn bất động. Đôi mắt cô nặng trĩu và dần khép chặt.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Giá như mình không được sinh ra

Luru Ly chập chờn trong giấc mộng. Cả người cô nặng trĩu không còn một chút sức sống, cô không thể mở mắt ra được, chỉ nghe văng vẳng đâu đó có tiếng ai đang gọi. Hình như không phải là một người. Một bàn tay mềm mại vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ bé của cô, đưa cô ra khỏi giấc ngủ u mê. Luru Ly khẽ cựa người. Đôi mắt trong veo chậm chạp mở ra.

- Luru Ly, em thấy trong người thế nào rồi? Linh Lan nhìn cô mừng rỡ.

Luru Ly khẽ cử động môi, nhưng không thể cất thành lời, môi cô khô rát, cổ họng cũng khô rất khó chịu. Cô cố gượng dậy, nhưng cơ thể cô bây giờ nặng nề quá, dường như cô không còn chút sức lực nào nữa.

- Luru Ly, em sao rồi? Có thấy đau ở đâu không? Đức Duy đỡ cô ngồi dậy lo lắng.

Luru Ly nhìn cậu, rồi ngơ ngác nhìn xung quanh, mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi cô, trên người cô là chiếc chăn trắng tinh, cô cũng đang nằm trên chiếc giường trải nệm trắng tinh, dường như cô đang ở trong bệnh viện.

- Luru Ly, sao em lại ở đây? Đã có chuyện gì xảy ra với em? Linh Lan hỏi và đưa cho cô một cốc sữa nóng.

Luru Ly giật mình. Cô nhớ lại chuyện đêm hôm trước. Cô run run nhìn xuống người mình. Bộ váy cô mặc rách nát. Trên cổ và vai cô vẫn còn hằn lại những vết thâm đỏ. Cô nắm chặt lấy ngực áo mình, bàn tay nhỏ bé run run, những giọt nước mắt nóng hổi tuôn rơi, mặn chát.

Vậy ra khi đó đám đàn ông chơi đùa chán chê với cơ thể của cô xong đã ném cô vào bệnh viện sao? Hay chúng đã ném cô ra đường cho người khác đưa cô vào bệnh viện?

Đức Duy nhìn cô đau lòng, cậu nghiêng răng.

- Anh sẽ giết chết thằng khốn đó cho em, cả bọn khốn đó nữa.

Giết...

Hồ Phách sao?

Luru Ly không trả lời. Nước mắt vẫn chảy ra ướt đầm mặt. Cô không thể tin là Hồ Phách lại đối xử với cô như vậy, cô không thể tin được là anh lại tàn nhẫn với cô như vậy. Anh hận cô vì những gì mà cô không làm, cô có thể thông cảm vì cô biết mình là con của kẻ thù anh. Nhưng cô yêu anh đến vậy, tại sao anh không thể vì chút tình cảm nhỏ nhoi dành cho cô mà giết cô? Sao lại đối xử như vậy với cô?

Cô cười, Dương Vỹ trước đây đã từng muốn cô bị như vậy, giờ thì Hồ Phách đã thực hiện nó. Hai anh em họ thật quá giống nhau.

Những gì sau đó thì Luru Ly không biết nữa, sau khi ra khỏi bệnh viện, Đức Duy và Linh Lan đưa cô về một khách sạn nhỏ gần đó. Linh Lan muốn làm thủ tục để Luru Ly nghỉ học một năm. Cả hai người đều cố gắng không nói điều gì khiến cô bị tổn thương. Luru Ly cũng không quan tâm, để mặc cho hai người sắp xếp. Cô không cần biết chuyện gì đang diễn ra nữa, không quan tâm mình sẽ ra sao nữa. Mọi thứ bây giờ đối với cô trở nên thật vô nghĩa.

Linh Lan thấy em gái như vậy thì rất đau lòng, cô cố gắng nói chuyện để cô bé vui, nhưng Luru Ly không hề trả lời, lúc nào cũng thần thờ như người mất hồn.

Hôm nay là ngày học cuối cùng của Luru Ly trên trường. Linh Lan muốn cho cô bé tạm biệt bạn bè trước khi đi. Còn cô sẽ lên phòng hiệu trưởng rút hồ sơ cho cô bé. Luru Ly bước vào lớp. Mọi ánh mắt đều nhìn cô xa lạ, vài kẻ ghé tai nhau thầm thì điều gì đó. Nhưng Luru Ly không để ý. Cô lặng lẽ đi vào chỗ ngồi như một con búp bê vô hồn.

-Luru Ly, hai ngày qua đã xảy ra chuyện gì, sao cậu không đi học?

Anh Thảo đi đến bên cô lo lắng. Kiến Văn cũng nhận ra sự khác lạ của cô bé.

-Luru Ly! Sao trông em không được khỏe vậy?Cổ em sao lại có vết bầm thế kia?

Lưu Ly không trả lời, đôi mắt trong veo vô hồn vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, thần thờ. Đúng lúc này, một cậu bạn cùng lớp Lưu Ly ở ngoài chạy vào đưa cho cô một chiếc bọc đen.

-Lưu Ly! Cô Cẩm Vân trên phòng y tế gửi cho bạn thứ này.

Cả lớp lập tức quay sang xôn xao. Kiến Văn và Anh Thảo thấy có vẻ kì lạ, dường như mọi người trong lớp hôm nay đang xăm xoi cô bé. Lưu Ly ngồi lặng im không đưa tay nhận lấy.

-Cái gì thế?

Kiến Văn nhú này, không biết Cẩm Vân định giờ trò mèo gì, cậu đón lấy chiếc túi mở ra. Cả lớp xúm lại xem, trong chiếc túi có mấy vỉ thuốc nhỏ màu trắng, Kiến Văn lật xem không hiểu là thuốc gì, rồi cậu giờ ra xem chiếc hộp còn lại, là hộp que thử thai. Kiến Văn và Anh Thảo còn đang không hiểu chuyện gì thì Lưu Ly giật phắt lấy.

-Khốn kiếp!!!

Cô ném văng nó vào tường rồi bật khóc bỏ chạy ra ngoài. Cẩm Vân khốn kiếp, tối hôm đó cô ta đã chứng kiến cảnh cô bị bọn người kia cưỡng bức, cô ta làm vậy lắt léo sâu vào vết thương của cô. Đám học sinh trong lớp bấy giờ mới được dịp nhao nhao lên.

Trong lớp, Anh Thảo và Kiến Văn nhìn nhau tái mặt.

Chiếc limo trắng chạy chậm chậm về thị trấn quen thuộc. Lưu Ly ngồi trong xe thả ánh mắt ra xa xa chân trời, bầu trời màu xanh lam dịu nhẹ, những cánh đồng bắp thì nhau chạy dài ra xa thẳm. Mọi thứ lướt qua. Vùn vụt. Mơ hồ...

Linh Lan lái xe, đôi lúc quay sang nhìn cô bé cạnh mình. Lưu Ly từ sau hôm ở bệnh viện đến bây giờ vẫn không mở miệng nói với cô một lời. Linh Lan cũng không dám hỏi nhiều, sợ sẽ khiến cô bé bị kích động. Không biết rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với cô bé? Lưu Ly đi khỏi nhà được hai ngày thì có một y tá gọi điện thông báo cô bé đang ở bệnh viện. Nghe được tin này Thành Phong và cô lo lắng lắm, nhưng cô không dám để cho ông đi gặp Lưu Ly vì sợ ông sẽ khiến cô bé nổi giận. Thành Phong cuối cùng cũng nghe lời cô, nhưng dặn cô nhất định phải đưa Lưu Ly trở về nhà. Ban đầu Linh Lan cũng hơi lo, cứ sợ Lưu Ly cứ đầu sẽ không nghe lời theo mình về nhà. Nhưng nhìn tình trạng cô bé bây giờ cô còn thấy lo lắng hơn.

Lưu Ly không khóc nữa. Mọi thứ với cô bây giờ đều trống rỗng. Vô nghĩa.

Nước mắt của cô cũng khô cạn cả rồi, vì hi vọng cuối cùng của cô đã bị người ta dập tắt một cách không thể tàn nhẫn hơn. Ngực Lưu Ly lại đau nhói, tiếp sau những giọt lệ trong veo là những giọt máu rỉ ra từ trái tim đầy thương tổn. Giờ cô mới biết còn có những thứ đáng sợ hơn cả cái chết. Thấm thía hơn nỗi đau thể xác không thể sánh với nỗi đau trong tâm hồn.

Giá mà Hồ Phách cứ giết cô đi, dùng một con dao sắc đâm sâu vào tim cô, hay giương súng bắn vào đầu cô có lẽ cô sẽ thấy đỡ đau hơn, nhưng sao Hồ Phách lại làm như thế này với cô? Sao lại để cho người ta chơi đùa với cơ thể của cô? Anh còn chứng kiến, còn mỉm cười.

Hồ Phách, cô không biết anh còn tàn nhẫn đến mức nào nữa?

Tìm Lưu Ly đau nhói lên từng hồi, cô khó thở. Cô không biết những gì mình nghĩ trước đây là đúng hay sai. Cô không hiểu sao mình lại tin rằng Hồ Phách không bao giờ làm tổn thương cô? Sao cô lại không nhớ rằng cũng vì đặt niềm tin nhầm chỗ mà cô suýt bị Dương Vỹ giết? Thế mà cô còn khờ khạo tin vào Hồ Phách. Có phải cô đã sai? Có phải cô quá ngốc? Thiên Dã đã nói cô đi cùng anh, nhưng cô đã từ chối ý tốt của anh, cố gắng chống lại số phận nghiệt ngã mong được bên cạnh Hồ Phách, sao lúc đó cô có thể nghĩ Hồ Phách sẽ nghe lời cô? Sao cô có thể tin Hồ Phách chấp nhận bỏ tất cả vì cô? Vì cô đã quá yêu anh hay là vì cô đã quá ảo tưởng? Cô đã đặt bao nhiêu hi vọng vào anh, và đền đáp cho sự cố gắng của cô là nỗi tuyệt vọng không thể nào vượt lên được.

Xe dừng lại, dường như đã đến nơi. Lưu Ly không ý thức được điều gì nữa. Mọi thứ xung quanh cô diễn ra như một cuốn phim câm. Cô đi vào nhà, nhưng cô không biết là mình đi vào nhà. Linh Lan đưa cô lên phòng và để cô ngồi xuống chiếc ghế sofa giữa căn phòng. Lưu Ly không biết, cô nhìn mọi thứ một cách mơ hồ. Cả người cô dường như đang lún sâu vào chiếc ghế êm ái, người ta đem nước đến cho cô, cô không cảm lên uống, thậm chí không trả lời.

Linh Lan nhìn tình hình của cô bé chỉ có thể thờ dài. Lưu Ly vốn là cô bé hoạt bát giàu sức sống. Chưa bao giờ cô thấy em gái mình như thế này, Lưu Ly bây giờ giống hệt một con búp bê với ánh mắt vô hồn và cử động được cài đặt bởi máy móc. Thành Phong cũng đi vào, ông hỏi chuyện Linh Lan một chút rồi quay sang cô hơi nhú mày. Cô bé vẫn không cử động, không quay lại nhìn ông, ngồi im trên chiếc sofa nhìn ra cửa sổ.

-Lưu Ly, đã có chuyện gì xảy ra với con? Thành Phong lay vai cô bé, lúc này Lưu Ly mới trở về hiện tại.

Cô bé vẫn không quay lại nhìn ông, đôi mắt trong veo vẫn chăm chăm nhìn lên bầu trời qua khung cửa sổ, nhưng nó không xanh, mà u tối, những hình ảnh khủng khiếp luôn quay cuồng trong đầu cô khiến cô muốn phát điên, tiếng cười bản thủ, tiếng vải bị xé rách, khuôn mặt bệnh hoạn của lũ đàn ông rác rưởi, đôi mắt lạnh lẽo đến vô cảm của Hồ Phách, nụ cười nửa miệng của Hồ Phách, cô không quên được, có lẽ cả đời cũng không thể nào quên được.

Mà lí do cô bị đối xử như vậy cũng vì ông ta. Thành Phong. Nếu không phải vì trước đây ông ta đã gây ra quá nhiều tội ác thì bây giờ cô không phải trả giá thay ông ta thế này đâu. Tại sao cô lại là con của ông ta? Ngực Lưu Ly đau nhói như muốn nổ tung ra. Nếu có thể lựa chọn. Nhất định cô sẽ không sinh ra trên đời này, chẳng thà cứ làm hạt bụi mãi vất vưởng trong ánh nắng chiều có lẽ còn hạnh phúc hơn.

-Luu Ly, hai thằng khốn đó đã làm gì con?

Thành Phong nhìn cô đau xót. Dường như ông ta đang tức giận. Điều này lại càng khiến Luu Ly căm ghét ông hơn.

Luu Ly cười, nụ cười thật cay đắng.-Làm cái việc mà ông và thuộc hạ của ông trước kia chưa thể làm với tôi ấy.

Thành Phong sững người. Linh Lan cũng sa sầm nét mặt. Họ lặng im, không ai dám nói với ai câu gì nữa.

Những ngày sau đó họ chỉ cố gắng chăm sóc Luu Ly và nói chuyện vui khiến cô khuây khỏa, nhưng tất cả những sự quan tâm của họ không thể tác động lên cô một chút nào cả, nó không thể khiến cô vui hơn, không thể khiến những cơn đau nhức nhối trong ngực cô dừng lại. Cô không thể quên chuyện gì đã xảy ra với mình, cô không quên được ánh mắt lạnh lẽo và nụ cười tàn nhẫn của Hồ Phách. Cuộc sống của cô là những chuỗi dài đau khổ không có lối thoát.

Thời gian trôi qua.

Luu Ly đã sống những ngày như một kẻ mất trí. Cô sợ hãi mọi thứ, sợ tiếng ồn, sợ ánh sáng, sợ sự quan tâm của người khác. Cô sống nhưng không biết rằng mình có đang sống hay không? Đã không ít lần cô cố gắng quên đi Hồ Phách, quên đi mọi chuyện đang diễn ra, cố đè nén cơn đau đêm ngày nhức nhối trong ngực, nhưng chưa bao giờ cô làm được, chưa bao giờ cô quên được.

Luu Ly tắm rất nhiều, cô có cảm giác cơ thể của mình rất bẩn thỉu. Cô ghê tởm chính bản thân mình, cô thấy xấu hổ khi những người giúp việc trong nhà nhìn cô bằng ánh mắt soi mói. Những tiếng cười man rợ hôm nào vẫn mãi văng vẳng bên tai cô. Những lúc như vậy cô không biết làm gì hơn là lao vào nhà tắm, bật vòi nước để dòng nước lạnh nuốt chửng lấy mình, rồi cô run rẩy ôm chặt lấy cơ thể, không biết một ngày cô tắm bao nhiêu lần.

Tối nay cô lại gặp ác mộng, chỉ mới thiếp đi một chút là những hình ảnh ghê rợn đó lại tràn về. Luu Ly nhớ lại cảm giác mình bị đè chặt dưới sàn nhà lạnh, bị những tên đàn ông bẩn thỉu xé toạc bộ váy mỏng manh, rồi cô thét lên bật dậy, lúc đó mặt cô ướt đầm mồ hôi, nhưng Luu Ly không chắc đó là mồ hôi, dường như là nước mắt. Rồi cô đứng dậy, từ từ đi vào phòng tắm, vặn vòi sen để nước đỏ ào xuống, dòng nước lạnh ngắt cuốn trôi đi mọi thứ, nước rũ tong tong từ mái tóc xuống mặt cô, cô ngược lên nhìn vào tấm gương to bên tường, những vết thâm tím trên cổ lộ ra đập vào mắt cô. Luu Ly nhìn nó, nghiêng răng. Bàn tay nhỏ bé giờ lên.

“Choang”

Chiếc gương vỡ tan, hình ảnh của cô trong gương cũng vỡ tan, bàn tay cô túa máu, máu chảy tong tong hòa vào dòng nước lạnh đỏ rực sàn nhà, cô nắm chặt tay, cô không thấy đau, vì cơn đau ở ngực đã choán hết cảm giác trong cơ thể cô rồi, nước mắt cô lại vô thức tuôn rơi, hòa vào dòng nước lạnh ngắt đang chảy ào ào từ trên vòi sen xuống cơ thể cô. Cô bắt đầu thấy choáng váng, dường như máu trên tay cô đang túa ra rất nhiều.

Tanh nồng.

Linh Lan phá cửa lao vào, vội vàng băng bó vết thương cho cô, dường như Linh Lan đã khóc. Luu Ly cũng không để ý. Cô chỉ biết cô đang đau, cô không thể làm gì để dịu cơn đau đi được, dù cơ thể của cô đã có hàng chục vết thương do cô vô ý hay cố ý gây ra thì cũng không thể dịu cơn đau trong tim mình được.

Linh Lan đã ôm cô trong lòng rất lâu. Cơ thể chị rất ấm áp. Nhưng nó không thể sưởi ấm trái tim lạnh giá của cô, không thể làm ngừng cơn đau đang cào xé trong ngực cô. Nhưng ít ra thì cô chị bên cạnh cô cũng thấy đỡ sợ hãi, ít ra cô cũng biết lúc này đây mình không cô đơn một mình. Nhưng không hiểu sao cô vẫn đau quá. Đau quần quai, đau nhức nhối...

Đau không chịu nổi.

Từ sau hôm đó Linh Lan lúc nào cũng ở cạnh cô, có lẽ chị sợ cô lại làm chuyện dại dột. Luu Ly không hề ghét Linh Lan, nhưng cô vẫn không buồn nói lời cảm ơn với Linh Lan. Có lẽ vì cuộc sống của cô bây giờ đã trở nên quá vô nghĩa rồi.

Ly rượu đỏ sẫm ánh trong tay Hồ Phách, cậu nhìn nó, lơ đãng, rồi đưa lên miệng uống cạn. Xung quanh cậu là những âm thanh huyền ảo hỗn tạp, những con người xa lạ đang không ngừng quay cuồng nhảy múa trước mắt cậu. Có vài lời ong bướm của mấy cô nàng chân dài hỏi thăm cậu, Hồ Phách không để ý, không trả lời, chỉ ngồi lặng im uống rượu, không biết cậu đã uống tất cả bao nhiêu rượu rồi, những chiếc chai rỗng xếp đầy trên mặt bàn, cậu vẫn không dừng lại.

Cậu uống, cố làm cho mình say, cố bắt mình quên đi hình bóng nhỏ bé với đôi mắt trong veo nhạt nước, nhưng dù cậu có cố gắng như thế nào vẫn không làm được. Cậu cười nhạt. Luu Ly ngốc nghếch, sau chuyện này có lẽ cô bé sẽ không bao giờ quên đi bài học về lòng tin với người khác nữa, cô bé cần như thế, cần biết đau để trưởng thành hơn, cần bị người mình yêu thương phản bội để biết tự yêu thương bản thân hơn.

Mà...không biết đã bao lâu khi cậu rời xa cô bé?

Hình ảnh cô bé khóc, cô bé nhìn cậu đau đớn và sợ hãi cứ ám ảnh mãi trong đầu cậu. Mắt cậu hơi cay và mờ dần đi. Tim cậu như đeo một tảng đá nặng trĩu. Hồ Phách nhủ mảy đưa tay lên bóp trán, đầu cậu đau muốn nổ tung ra, cậu cố uống rượu để không phải suy nghĩ đến những thứ khác, nhưng cậu không tài nào làm được, hình ảnh của Luu Ly cứ hiện lên trong đầu cậu, rõ mồn một. Những lúc như thế này ngực cậu cứ muốn nổ tung ra. Cậu gục đầu, nhủ mảy.

Chắc giờ đây cô bé đang cảm hận cậu lắm, cảm hận và muốn giết chết cậu ngay lập tức. Hồ Phách cười nhạt, tiếp tục dốc những ly rượu đắng ghét vào miệng, rồi lại thấy tim mình đau, đôi mắt mờ ảo chập choạng lại nhìn thấy bóng hình nhỏ bé đó.

Hồ Phách cố uống thật nhiều rượu, nhưng càng uống lại càng thấy đau. Càng uống càng thấy không thể say được, không thể quên được người cần quên. Không thể xóa bỏ được điều mình muốn vứt bỏ. Chán nản với mấy ly rượu nhạt nhẽo không làm dịu được nỗi đau, cậu loạng choạng đứng dậy đi ra ngoài. Bên ngoài quán bar là một không gian yên tĩnh hơn. Từng cơn gió đêm mát lạnh ủa qua thốc vào mặt cậu, bầu trời đêm không sao, chỉ có một mảnh trăng bạc cô độc bị mây che đi một nửa. Hồ Phách lao đảo bước đi, hai chân vướng vào nhau.

Rồi cậu nhắm mắt, cổ họng cậu dâng lên cảm giác khó chịu, cậu vội với tay dựa vào một gốc cây gần đó nôn thốc nôn tháo ra. Cổ họng cậu đắng nghét, dạ dày cậu chỉ toàn rượu là rượu, mặt cậu hoa đi, cậu thờ dốc cười nhạt.

- Thì ra mày ở đây.

Một giọng nói giận dữ vang lên. Hồ Phách chậm rãi quay lại. Trước mặt cậu là Đức Duy và đám Hoa Thiên, họ đang nhìn cậu với vẻ giận dữ và căm tức. Hồ Phách loạng choạng dựa vào gốc cây đưa tay quệt khóe miệng.

- Hồ Phách, có thật cậu đã ném Luru Ly cho đám côn đồ cường bức không?

Kiến Văn đi đến nắm cổ áo cậu lôi lên. Đôi mày cậu nhíu lại cố kìm chế cơn giận dữ đang chuẩn bị bùng lên. Dù là thế nào thì cậu cũng muốn nghe một lời giải thích của Hồ Phách.

Khi nghe Đức Duy kể lại chuyện xảy ra ở quán bar đêm trước, Gia Huy thậm chí còn suýt đánh nhau với Đức Duy vì cho rằng cậu ta bịa chuyện. Rồi tất cả đều cố gắng không tin và muốn trực tiếp nghe Hồ Phách giải thích. Hồ Phách thì nghỉ học mấy hôm nay, Đức Duy đã sai đám đàn em đi tìm kiếm khắp nơi mới lần ra tung tích của cậu.

- Nói cho bọn tôi nghe đây không phải là sự thật đi, Hồ Phách! Hoa Thiên nhíu mày bước đến trước mặt Hồ Phách.

- Cậu là em trai Dương Vỹ thật sao? Cậu đã hại Luru Ly thật sao? Gia Huy cũng cau mày, hi vọng Hồ Phách sẽ phủ nhận.

Nhưng không.

- Thế thì sao? Hồ Phách cười nhạt.

Một cú đấm được Hoa Thiên giáng thẳng vào mặt Hồ Phách, cậu lao đảo ngã ra sau.

- Thằng khốn nạn!!!

Gia Huy cũng lao đến đập một cước vào ngực cậu. Hồ Phách hơi nhíu mày, dường như một vài chiếc xương sườn của cậu đã bị đá gãy. Cậu ngã gục xuống đường, một vết máu trên miệng nhòe ra nơi khóe.

- Tại sao mày có thể làm cái hành động còn thua cả cầm thú như vậy với con bé? Hà? Hà?

Kiến Văn cũng lao đến đập tới tấp vào bụng cậu. Đám bạn thân của cậu lao vào, kẻ đấm người đá không thương tiếc. Họ mắng cậu, cậu không nghe rõ lắm. Họ đánh cậu, cậu không phản kháng. Chỉ lặng im nhận những cú đấm đá giáng tới tấp vào người mình. Cơ thể cậu không còn cảm giác gì nữa, có lẽ vì rượu đã lấy đi cảm giác đau của cậu rồi. Nhưng không hiểu sao tim cậu vẫn nhói đau, và ngực cậu cứ như bị ai bóp nghẹt. Cậu cười. Máu từ khóe miệng nhòe ra nhiều hơn.

- Tại sao? Tại sao? Tại sao? Hai bàn tay Đức Duy đã nhuộm đỏ máu của Hồ Phách nhưng vẫn đấm tới tấp vào mặt cậu.- Mày có biết Luru Ly yêu mày đến mức nào không? Mày có biết mày làm con bé đau đến mức nào không? Mày đã từng nói mày yêu con bé, mày đã từng muốn bảo vệ con bé, bây giờ mày lại đi làm ra chuyện như thế này sao? Mày có còn là con người hay không? Hồ Phách! Mày có còn là con người nữa hay không? Đồ rác rưởi! Đồ súc vật!

Những cú đấm đá liên tiếp giáng xuống người Hồ Phách. Một lúc sau thì Hồ Phách cũng mềm nhũn ra bên đường. Nhưng Đức Duy vẫn chưa nguôi giận.

- Tao sẽ giết mày! Thằng khốn kiếp! Hôm nay tao nhất định phải giết mày!!!

- Đủ rồi, Đức Duy! Hoa Thiên cố giữ cậu nhóc lại.-Các cậu đừng đánh nữa! Đủ rồi. Còn đánh nữa nó sẽ chết đó.

Mấy đứa bạn vẫn nhìn Hồ Phách với đôi mắt căm thù, cơn giận của họ vẫn chưa nguôi, họ vẫn còn chưa muốn dừng lại, điều Hồ Phách làm với Luru Ly thật khó để tha thứ, nhưng thấy cả người Hồ Phách đã nhuộm đỏ máu và nằm bất động một chỗ thì không ai nỡ nhân tâm đánh nữa. Hoa Thiên nhíu mày quay lại cố xoa đám bạn đi.

- Đủ rồi, tha cho nó đi, chúng ta đi thôi.

Gia Huy và đám bạn nhìn cơ thể bê bết máu của Hồ Phách nghiêng rằng giận giữ, trước khi bỏ đi, họ vẫn không quên ném lại cho cậu một lời cảnh cáo:

- Thằng khốn! Đừng để tui nhìn thấy mày một lần nào nữa. Nếu không tui tao nhất định sẽ giết mày.

Không biết bao lâu trôi qua. Trời đêm lạnh ngắt và tĩnh lặng. Hồ Phách vẫn nằm lặng yên một chỗ, đôi mắt mờ nhạt thấp thoáng một mảnh trắng bạc trên cao. Cô độc. Và trong tim cậu một hình ảnh bé nhỏ vẫn luôn ẩn hiện, như con dao sắc cắm sâu vào ngực cậu. Đau nhói.

Không hiểu sao cậu thấy nhớ Lưu Ly kinh khủng, trái tim cậu không ngừng gào tên cô bé, cậu cảm thấy dường như mình sắp phát điên lên rồi, lí trí luôn nhắc cậu phải nhanh chóng quên Lưu Ly đi nhưng trái tim ngu ngốc chưa một giây nghe lời cậu. Cả người cậu lạnh toát, máu trên khóe miệng lại nhoe ra mỗi khi cậu cố gắng cử động, nhưng rốt cuộc thì cậu cũng nhận ra mình không thể nhúc nhích được nữa. Dường như men rượu tan đi phần nào khiến cậu nhận ra cơn đau nhức nhối trên cơ thể mình. Cậu thở dốc một cách khó khăn.

Trong cơn mê tỉnh nhập nhòa đó, một bóng dáng to lớn phủ lên trước mặt cậu, che khuất đi ánh trăng bạc cô đơn trên bầu trời. Hồ Phách khẽ chớp mắt nhìn cho rõ, dường như là một người con trai, một ai đó rất thân thương, một ai đó mà cậu đã luôn tìm kiếm trong bao nhiêu năm nay, người đã thay đổi số phận của cậu. Người anh trai duy nhất của cậu.

Dương Vỹ nhẹ nhàng cúi xuống đỡ cậu lên, khóe miệng Hồ Phách nhoe máu, anh nhủ mảy đưa tay gạt đi, cơ thể Hồ Phách bây giờ trông thật thảm hại.

- Ai đã đánh em ra nông nổi này?

Hồ Phách chưa tỉnh cơn say, cậu mấp máy môi, cố gọi lên cái tên duy nhất trong đầu mình lúc này.

- Lưu Ly...anh xin lỗi...Lưu Ly...

- Đủ rồi! Dương Vỹ nhủ mảy rồi ôm lấy cậu vào lòng.-Đừng nhớ nó nữa, đừng yêu nó nữa. Hồ Phách! Em đã làm cho con bé tất cả mọi thứ. Quá đủ rồi. Hãy quên nó đi!

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Cô bé say xỉn

Không biết đã bao ngày trôi qua, ngày nối tiếp ngày vùn vụt quay bánh xe thời gian đưa mọi thứ đi thật xa. Bây giờ Lưu Ly đã không còn bị những cơn ác mộng dày vò, cô đã quên đi được những gì đã xảy ra trong đêm tối kinh hoàng ở quán bar đó. Cô đã không còn thấy ghê tởm bản thân mình. Nhưng chỉ có nỗi đau là vẫn âm ỉ mãi không dứt được. Lưu Ly không cố quên nó nữa, vì cô biết cô sẽ không làm được, hoặc chưa thể nào làm được. Cô cứ sống như vậy, âm thầm lặng lẽ như một cái bóng, một cái xác rỗng không hồn, không cảm xúc, chỉ biết đau và đau.

Cô không biết đã bao lâu rồi mình không ra khỏi phòng. Suốt ngày cô chỉ ngồi lặng im bên cửa sổ nhìn bầu trời xanh ngắt xa xa. Chán thì đặt giá vẽ, vẽ vài bức tranh nhìn ra từ cửa sổ. Tranh cô rất đẹp, những nét vẽ dường như được thổi hồn, nếu đem dán nó lên tường người ta có thể hiểu nhầm là căn phòng cô có rất nhiều cửa sổ. Linh Lan vẫn ở bên cạnh cô, cố gắng bắt chuyện và chăm sóc cô. Dần dần cô cũng chịu mở miệng ra nói chuyện với chị, và dường như trong nhà cô chỉ nói chuyện với một mình Linh Lan. Còn Thành Phong, mỗi lần nhìn thấy ông cô đều thấy căm ghét và khinh bỉ. Từ khi về nhà cô chưa nói với ông một câu nào, dù là trả lời hay hỏi chuyện. Không một câu.

Rồi cô cũng quên mất cách mỉm cười. Cô quên mất thế nào là vui. Cô đã quên mất rất nhiều thứ. Chỉ duy nhất ánh mắt lạnh lẽo của ai đó. Nụ cười tàn nhẫn của ai đó là vẫn ám ảnh mãi với cô, cả trong những giấc mơ chấp chôn. Những lúc như vậy cô chợt tỉnh giấc và nhận ra mặt cô ướt đầm nước, gối cũng ướt đầm, khi đó Lưu Ly mới biết rằng mình đã khóc, khóc rất nhiều.

Hôm nay là một ngày chủ nhật đẹp trời. Lưu Ly ngủ dậy, nhưng cô không có ý định ra khỏi phòng. Cô dựng giá bên cửa sổ và bắt đầu vẽ, những bức tranh của cô rất giống nhau, luôn là bầu trời xanh lam nhìn qua khung cửa sổ, nhưng ai tinh ý mới thấy vài điểm khác biệt trong đó, có thể là vị trí của những áng mây, màu của những chiếc lá, hay sự xuất hiện của những chú chim sâu nhỏ bé.

- Em đang vẽ tranh sao?

Một tiếng nói ồm ồm vang lên bên tai, có ba người vừa bước vào phòng cô. Lưu Ly dừng lại chầm chậm quay sang. Hoa Thiên và Anh Thảo nhìn cô mỉm cười, cô hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của họ. Anh Thảo lao đến ôm chặt lấy cô.

- Lưu Ly, tớ nhớ cậu quá, cậu vẫn khỏe chứ?

- Tranh em vẽ ngày càng đẹp đó Lưu Ly, em có thể trở thành họa sĩ nổi tiếng rồi. Hoa Thiên nhìn bức tranh trầm trồ.

Lưu Ly không trả lời. Anh Thảo và Hoa Thiên không thấy phật lòng vì thái độ của cô, họ lúi túi kể cho cô nghe rất nhiều chuyện trên trường, chuyện cả thư của Kiến Văn, Gia Huy và Đức Duy gửi cho cô, vì cô không sử dụng điện thoại họ không liên lạc với cô được.

Trường học bây giờ đã nghỉ hè. Anh Thảo đã về nhà được vài ngày, khối 12 cũng vừa hoàn thành kì thi tốt nghiệp và có một tháng chuẩn bị để đi tiếp vào kì thi đại học. Hoa Thiên thường xuyên liên lạc với Linh Lan, cậu quyết định về thị trấn này một tháng để ôn thi. Linh Lan và Thành Phong đồng ý

cho cậu ở lại nhà mình trong thời gian này. Hoa Thiên muốn trở thành kĩ sư nông nghiệp, mọi người đều cho rằng anh thừa sức vượt qua kì thi đại học.

Lưu Ly chăm chú nghe họ kể chuyện, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng nói một lời. Lưu Ly đã bỏ một năm học, có thể năm sau cô phải bắt đầu lại. Bị bạn bè bỏ lại phía sau, nhưng cô không cảm thấy buồn, không để ý mình sẽ lạc lõng hay cô đơn. Đường như cuộc sống này đã không còn gì khiến cô phải lo lắng nữa.

- Tối nay chúng ta đi dạo phố nhé Lưu Ly? Anh Thảo vừa ăn miếng lê vừa dụi đầu vào vai cô như con mèo con.

- Lâu lắm rồi chúng ta mới gặp lại thế này. Hôm nay chúng ta phải đi quậy phá tung bừng lên mới được. Hoa Thiên cũng nhìn cô bé hào hứng.

- Tối nay chúng ta đi dạo với họ nhé, Lưu Ly? Linh Lan vuốt nhẹ mái tóc của cô.

Lưu Ly không trả lời, đôi mắt bình thản vẫn nhìn chăm chăm vào bức tranh đang dang dở, bàn tay nhỏ khẽ quét nhẹ những dải màu lam. Linh Lan, Anh Thảo và Hoa Thiên vẫn mỗi người một câu cố gắng làm cô vui, nhưng Lưu Ly không trả lời họ, chỉ lặng im nghe họ nói.

Tối...

Dù không muốn đi nhưng Linh Lan vẫn kéo Lưu Ly rời khỏi phòng. Cô bé đành miễn cưỡng theo họ ra thị trấn. Ban đêm thị trấn sáng rực ánh điện, những gian hàng bán đồ lưu niệm và đồ thủ công nối nhau chạy dài thành hai dãy, những ánh đèn màu thi nhau nhấp nháy tôn lên vẻ đẹp và lạ mắt của những mặt hàng thủ công, những chiếc giỏ mây đan khéo léo cắm đầy hoa tươi đủ màu sắc, những quả cầu thủy tinh có cá vàng tung tăng bơi lội bên trong, cũng có người bày giấy bút vẽ tranh trên vỉa hè, nhưng những bức tranh này còn lâu mới có thể sánh được với những bức tranh của Lưu Ly vẽ.

Lưu Ly nhìn mọi thứ bằng ánh mắt mơ hồ, phố xá đông vui nhộn nhịp, nhưng nó khiến cô thấy phiền, đã từ lâu rồi Lưu Ly không thích đám đông, cô thích tĩnh lặng và muốn ở một mình, cô nhìn mọi thứ một cách lạnh nhạt. Anh Thảo vẫn chưa quen với sự thay đổi này của Lưu Ly, cô bé vẫn lảng xăng khắp nơi, thử hết món đồ này đến món đồ khác và cười lên sảng sặc trước những câu nói vui đùa của mấy người bán hàng.

Lưu Ly đứng lặng im trên phố, mơ hồ đưa ánh mắt đến xa xăm. Những người đi qua cô, những người dừng lại với cô, cô không quan tâm nữa. Cô đứng im, cảm tưởng thời gian đã dừng lại rồi, mà đối với cô thời gian có lẽ đã dừng lại rồi, vì cô bây giờ không hề sống, chỉ tồn tại vắt vờ như một cái bóng, một xác chết di động, không mục đích, không cảm xúc, chỉ biết chịu đựng những cơn đau. Đối với một người như cô có lẽ thời gian đã không còn ý nghĩa nữa.

- Em khát không, Lưu Ly? Chúng ta vào quán kia uống nước nhé?

Linh Lan hỏi và kéo cô vào một quán nước gần đó. Linh Lan và Hoa Thiên gọi rượu nho cho mình, còn Lưu Ly và Anh Thảo thì uống sữa bắp.

Lưu Ly không uống, cô nhìn mơ hồ vào dòng người đang lướt nhanh trên phố.

- Linh Lan! Cô đi với tôi một chút được không? Đang uống nước thì Hoa Thiên quay sang Linh Lan hơi ấp úng.

- Đi đâu? Linh Lan đặt ly rượu xuống bàn mỉm cười.

- Đến gian hàng đằng kia.

Hoa Thiên nói và chỉ tay sang gian hàng giỏ mây có những bó hoa tím dịu đẹp mắt. Linh Lan nhìn theo, nghĩ ngợi một chút rồi cũng gật đầu đứng dậy.

- Anh Thảo! Cô quay sang cô bé bên cạnh khẽ cười.-Em ở đây với Lưu Ly nhé.

- Anh chị cứ đi đi, đừng lo cho tui em. Anh Thảo toe toét vẫy vẫy tay.

- Xem ra Hoa Thiên đã quyết định tỏ tình với Linh Lan rồi.

Anh Thảo cứ thấp thòm trên ghế sợ hai người kia sẽ đi đâu khỏi tầm mắt, muốn chạy tới hóng hớt nhưng không dám bỏ Lưu Ly ở lại. Lưu Ly thờ dãi, thấy bộ dạng tội nghiệp của nó thì không cảm lòng được phải lên tiếng.

- Anh Thảo, cậu muốn đi theo nghe lén thì cứ đi đi, không cần ngồi đây với tớ đâu.

Anh Thảo quay sang nhìn cô đầy háo hức, đúng là không hề danh bạn thân của cô, cô muốn gì, thích gì Lưu Ly đều nhìn thấu hết. Cô nhóc này lập tức đứng phắt dậy, chạy đi như bay.

- Nghe được gì tớ sẽ kể lại cho cậu.

Bên kia Linh Lan và Hoa Thiên đang chậm chậm đi dạo qua những gian hàng hoa tím dịu. Qua làn ánh sáng mờ ảo của ánh đèn đường, Linh Lan càng trở nên xinh đẹp rạng rỡ hơn. Hoa Thiên cũng rất khôi ngô đẹp đẽ. Hai người sánh bước bên nhau nhận được không ít lời trầm trồ ngưỡng mộ của mọi người xung quanh. Được một lúc thì Hoa Thiên rút rìu đưa tay khẽ nắm lấy tay Linh Lan. Linh Lan có hơi bất ngờ, nhưng cô vẫn không phản ứng gì. Anh Thảo đã len lén đi đến gần đó. Nhỏ lấy một giỏ hoa lan trắng to lên che mặt và bám theo sau hai người.

Nhưng lúc này hình như Hoa Thiên và Linh Lan không để ý đến mọi thứ xung quanh lắm. Hai người cứ đi bên nhau, và dường như cũng không nói gì nữa.

Rồi cô thấy Hoa Thiên dừng lại, hai tay nắm chặt lấy tay Linh Lan đưa lên, rồi anh nói gì đó. Tò tính sao? Ánh đèn sáng rực trên cao khiến cô hơi lóa mắt, cô không thể nhìn thấy khuôn mặt họ cho đến lúc chị cô quay lưng đi.

Hoa Thiên ở sau hơi bất ngờ, đứng đó bối rối vài giây rồi cũng vội chạy theo. Nhưng lần này không phải nắm tay chị hay đứng trước mặt chị áp úng mà ôm chặt lấy chị. Linh Lan lặng im, hai bàn tay trắng muốt cũng chậm chậm đưa lên chạm nhẹ vào tay Hoa Thiên. Rồi cô thấy chị cô cười. Rất hạnh phúc.

Anh Thảo bên cạnh thì nhảy dựng lên phấn khích. Cô quay đi. Vậy là câu chuyện của họ đã kết thúc. Một kết thúc có hậu.

Lưu Ly ngồi dựa thẳng lưng ra sau ghế, những dây đèn màu nhấp nháy sáng rực trong đôi mắt trong veo của cô bé. Chúng trông như đom đóm.

Vài hình ảnh ẩn hiện mờ ảo trong đầu cô, một bầu trời sáng rực ánh sao, chiếc thuyền nhỏ như lá tre lướt nhẹ trên mặt sông, và người con trai đã ôm chặt cô trong lòng. Lưu Ly lại thấy đau, cô thường vô thức nhớ lại những thứ khiến cho mình bị đau. Cô cố quên đi, nhưng những kỉ niệm đó lại càng rõ ràng hơn, cô tự hỏi phải chăng những thứ đó bây giờ chỉ còn lại trong trí nhớ của cô?

Cô nhìn lên quầy, những chai rượu nhỏ màu hồng phản chiếu ánh điện sáng chói. Cô gọi ra hai chai và bắt đầu uống, cũng may lúc này không có ai ở bên cạnh quấy rối cô nên cô có thể uống bao nhiêu cũng được.

Những ly rượu đầy tràn lần lượt đi vào cào xé cổ họng cô, cay xè, chất đắng. Nhưng cô vẫn uống, cảm giác nó y như nước lã, cô không thấy cay, không thấy đắng, có lẽ vì cảm giác của cô đã mất nên vị giác cũng không còn. Cô đã uống nhiều hơn cô nghĩ, những chiếc chai thủy tinh rỗng xếp trên bàn cô nhiều hơn. Những người khách trong quán đã bắt đầu chú ý đến cô, có vài lời trêu chọc của mấy tên con trai đến tai cô. Cô không nghe, không đáp, thản nhiên đưa ly rượu lên miệng.

Rồi mọi thứ trước mặt cô trở nên chập chờn, trắng xóa...

- Trẻ con thì không nên uống rượu, rượu không ngọt như sữa, nó rất có hại cho cơ thể yếu ớt của em.

Một giọng nói ấm áp vang lên. Lưu Ly chậm chạp ngước lên, khuôn mặt cô đỏ ửng vì rượu, mọi thứ trước mắt hơi nhập nhòa, nhưng Lưu Ly vẫn nhận ra ai đã ngồi xuống trước mặt mình. Dương Vỹ nhìn cô, ánh mắt đen thẳm phức tạp, đôi mày khẽ cau lại. Lưu Ly nhìn anh ta, không trả lời, tiếp tục đưa ly rượu tràn đầy lên miệng. Dương Vỹ lặng im một chút, rồi cũng đưa tay rút cho mình một ly.

- Có chuyện gì buồn sao? Nhìn em giống như một cái xác không hồn vậy.

Lưu Ly nghe nói, chậm chậm đặt chiếc ly xuống khẽ cười, bây giờ cô đã có thể cười, sau bao nhiêu ngày cảm lạnh như một con hén thì cô đã có thể cười, nhưng nụ cười của cô thật cay đắng.

- Anh biết không? Cô bé khẽ cất tiếng.- Hồ Phách đã ném em cho bọn đàn ông cường bức.

Dương Vỹ lặng im, không nói gì, đôi mắt đen thẳm nhìn chằm chằm vào ly rượu màu đỏ trước mặt.

- Anh ấy đã đứng yên xem và cười rất hài lòng. Lưu Ly cười, khuôn mặt cô đỏ bừng vì say.

Dương Vỹ đưa ly rượu lên môi, dáng vẻ bình thản, làm như điều cô vừa nói đối với anh rất hiển nhiên, anh không bất ngờ, không tức giận hay vui mừng, chỉ cảm thấy thật bình thường.

- Anh vui không? Điều anh cố gắng làm bấy lâu nay em trai anh đã làm được rồi.

Lưu Ly cười, nhàn nhạt, cô thấy mọi thứ đều mờ ảo. Dương Vỹ trước mặt cô cũng trở nên mờ ảo. Cô nhìn anh. Khuôn mặt đó, đôi mắt đó, vẻ lạnh lùng cay nghiệt đó, sao mà giống Hồ Phách y hệt. Lưu Ly thấy tim mình nhói đau, cô không biết ngồi trước mặt cô bây giờ là Dương Vỹ hay Hồ Phách? Hay người mà cô muốn nhìn thấy là Dương Vỹ hay Hồ Phách? Mọi thứ quay cuồng trong đầu cô, dường như cô đã say rồi. Lưu Ly đặt tay lên trán chống xuống bàn. Sao lạ vậy? Cô mới uống có hai chai thôi mà.

- Nếu thời gian quay lại, em sẽ không gặp anh. Nếu thời gian quay lại, em sẽ không gặp Hồ Phách.

Lưu Ly nói trong tiếng nấc, nhưng cô không khóc, mà cười. Lưu Ly cười rất nhiều, nhưng như vậy người ta lại thấy cô bé đáng thương tội nghiệp hơn. Dường như Lưu Ly đau đến nỗi không thể khóc được nữa rồi, hay nước mắt cô đã khô cạn khiến cô giờ đây chỉ có thể cười. Mà điều này cũng không quan trọng, dù khóc hay cười thì cũng không thể làm nỗi đau trong tim cô vơi bớt đi được, vậy thì hãy cười đi, bởi bây giờ có khóc cũng chẳng còn ai lau nước mắt cho cô nữa rồi.

Lưu Ly nấc, tiếp tục đưa ly rượu lên môi uống cạn, cái vị đắng chát này, cái vị cay xè này cũng giống với nước mắt của cô lắm, nó khiến cô không thể dừng lại được. Nó khiến mọi thứ trong đầu cô mờ ảo hơn, rồi tung hơn. Nhưng như vậy có lẽ sẽ tốt hơn, cô sẽ quên đi được những thứ muốn quên, đi được nỗi đau đang âm ỉ. Lưu Ly nghĩ thế nên cố gắng uống thật nhiều. Dương Vỹ cũng không can cô, để mặc cô cười với con đau, uống những giọt nước mắt vào sâu trong tim mình.

- Dương Vỹ, Hồ Phách... Em là kẻ ngu ngốc. Em đã yêu thương tin tưởng hai người. Rốt cuộc là tự mình nhận lấy tổn thương. Lưu Ly nói qua tiếng nấc, giọng nói cô ngắt quãng vì men rượu.- Em đã từng thấy có lỗi với hai anh. Em đã từng mong sẽ hóa giải mọi ân oán với hai anh. Nhưng rồi em nhận ra là

mình đã nhầm. Em cứ nghĩ hai anh cũng yêu em giống như em yêu hai người, nhưng em sai rồi, em đã sai rồi. Em chỉ là công cụ để hai người trả thù, để hai người trút giận. Em thật ngu ngốc. Em thấy hối hận vì đã không đi cùng Thiên Dã, em thấy hối hận vì ở lại tìm hai anh. Em thật ngu ngốc, quá ngu ngốc...

Lưu Ly vừa nói vừa cười qua tiếng nấc. Dương Vỹ vẫn ngồi im, lặng lẽ đưa ly rượu lên môi uống cạn.

- Hồ Phách! Nếu thời gian quay lại em sẽ không gặp anh đâu, em sẽ không yêu anh đâu. Nếu chúng ta là người xa lạ anh sẽ không thể làm em đau. Không thể...

Lưu Ly vừa nói vừa rót rượu cho mình, nhưng vì quá say nên cô không rót vào cốc mà đổ ào ào ra bàn, đến khi trong chai cạn queo cô mới mở to mắt ra, đưa nó lên mặt dốc dốc ngược xuống. Nhưng chán chê, thất vọng, cô ném cái chai xuống đất rồi nhìn Dương Vỹ cười ngu ngốc.

- Dương Vỹ khốn kiếp! Hồ Phách khốn kiếp! Hai người là đồ khốn kiếp...

Tiếp theo đó là một tràng chửi thề.

Lưu Ly bây giờ y như một tên say rượu mất trí, lại vừa giống một đứa trẻ đang giận dỗi, khua chân múa tay, miệng lầm nhảm chửi bới lung tung. Dương Vỹ biết cô đã say nên không chấp, anh cứ ngồi im uống rượu và nghe cô bé mắng mình. Đôi mắt đen thẳm nhìn cô, đôi lúc ánh lên vẻ đau đớn thê lương. Mắng chửi chán, thấy hơi mệt, Lưu Ly cầm chiếc ly gỗ cốc cốc xuống mặt bàn cười cười, khuôn mặt đỏ bừng.

- Dương Vỹ! Sao anh không mở miệng ra mắng lại em? Sao không đánh vào mông em như trước kia? Mới uống nhầm thuốc hay bị chó dại cắn mà hiền khô vậy hả? Dương Vỹ khốn kiếp! Em đang chửi anh đó. Không tức hả? Mọi khi anh dữ dần lắm mà. À, em quên mất, anh đâu còn là Dương Vỹ của em nữa đâu. Anh bây giờ là kẻ thù của em, em quên mất, hahaha...

Nụ cười khô khốc chứa bao nhiêu đau đớn tủi hờn. Mọi thứ mờ ảo trước mắt Lưu Ly. Cô cười, cô nói, Dương Vỹ vẫn không trả lời, cô thấy anh cứ ngồi im như một tảng đá, không giận cô, không ghét cô, không quan tâm đến cô. Lưu Ly nhìn anh ta một chút muốn nổi khùng. Cô không hiểu vì thế quái nào mà mình lại bị hai kẻ khốn kiếp đó làm tổn thương? Tại sao cô lại ngốc nghếch đến mức để cho họ làm mình tổn thương?

Dương Vỹ vẫn ngồi im lặng nhìn cô bé, mọi người trong quán dần chật ních vào hai người, tất cả đều trở mắt kinh ngạc khi thấy Lưu Ly vừa uống rượu vừa si và Dương Vỹ không tiếng lời, thế mà Dương Vỹ vẫn ngồi im không nói lại tiếng nào, cũng không nổi giận hay phật lòng. Họ không biết vị ác vương đáng sợ nhất trong thị trấn lại có lúc chịu hạ mình trước một cô bé như vậy. Không gian trở nên tĩnh lặng, không ai dám ho he với nhau câu gì, có vài người vội thanh toán và bỏ đi để không bị vạ lây.

- Cút đi Dương Vỹ! Em không muốn thấy anh nữa, anh cút đi.

Lưu Ly nhìn anh căm ghét. Dương Vỹ lặng im, vẫn ngồi nhìn cô không trả lời, không đứng dậy, chỉ bình thản uống rượu. Lưu Ly tức lắm, cô không biết mình nói quá nhỏ hay tai anh đã có vấn đề rồi. Cô nhắc lại, Dương Vỹ vẫn cứ ngồi im. Đến lúc này thì Lưu Ly không chịu được nữa, cô đứng dậy lao đảo rời khỏi quán. Dương Vỹ không có lòng tự trọng, cô đã đuổi đi mà còn không chịu đứng dậy bỏ đi. Đã vậy thì thôi, anh ta không đi thì cô sẽ đi.

Lưu Ly bước đi trên phố, loạng choạng thành hình chữ S. Đường phố về đêm vắng tanh.

- Trời nắng...trời nắng, thỏ đi tắm nắng. Trời mưa...trời mưa, thỏ đi tắm mưa...

Lưu Ly vừa đi vừa lầm nhảm hát. Vẫn chưa hết nấc cụt. Hai chân xiêu xiêu vẹo vẹo vướng vào nhau rồi va vào một cái thùng rác ngã lăn xuống đất. Lưu Ly loạng choạng bò dậy, đúng lúc này có một con chó ở đâu nghe tiếng động chạy ra cắn loạn xạ. Lưu Ly đưa tay gỡ gỡ đầu. Nhìn nó vài giây rồi bước đi tiếp. Vẫn cái dáng đi hình chữ S thay đổi liên tục.

Con chó cứ lao theo cô mà sủa loạn lên, nó thật là ồn ào, nó khiến cô bức mình, giờ cô mới biết tại sao mấy tên bợm nhậu lại thích nhắm rượu với thịt chó. Cô đưa tay xua xua nó rồi bước đi tiếp. Nhưng con chó vẫn sủa loạn lên, Lưu Ly bức bối dậm chân quất nó, nhưng nó không sợ, ngược lại cô mất đà ngã tạch xuống đất. Con chó lại nhìn cô với vẻ coi thường. Lưu Ly bị ánh mắt của nó chọc cho tức điên lên, cô tháo một bên giày ra nhắm nó ném mạnh. Nhưng trượt lắt.

Con chó nhìn cô, nhìn chiếc giày của cô một chút rồi chạy lại ngậm chiếc giày phóng đi mất. Lưu Ly ngẩn ngơ nhìn nó một chút rồi chống tay đứng dậy đi tìm nó đòi chiếc giày. Nhưng cô không gặp lại con chó mà gặp vài con khác.

- Em nào thế này? Sao đêm hôm mà lại đi một mình thế?

- Say rượu sao? Có chuyện gì buồn à?

- Để bọn anh giúp em giải sầu nhé?

Lưu Ly ngược lên mỉm cười đầy hạnh phúc. Trước mặt cô là một đàn đười ươi. Nhưng sao tụi này giống nhau thế, nhìn kĩ lại thì ra chỉ có ba con thôi. Con bên trái mập ú, con bên phải gầy nhom, còn con ở giữa bảnh đẹp.

Tụi nó nhìn cô, đang lải nhải cái gì đó. Lưu Ly nghe không rõ, cô không hiểu, có lẽ vì cô không cùng đồng loại với chúng nên không thể hiểu, có phải chúng bị lạc? Đây đâu phải rừng, hay chúng đói bụng? Lưu Ly nhìn bọn nó cười thích thú.

Đám đười ươi thấy cô cười với chúng thì có vẻ ngạc nhiên lắm, một con đi lên phía trước cọt nhả.

- Cười gì thế em? Có gì vui sao, kể bọn anh nghe với.

Luru Ly nhìn nó đầy phần khích.- Nghe nói bọn đười ươi đã tuyệt chủng hết bên châu Phi rồi, ai ngờ hôm nay lại có cơ may gặp được chúng ở đây, không phải một con mà những ba con...

Luru Ly cười, không dấu được vẻ phần khích khi tìm ra mẫu vật có một không hai. Nhưng rồi cô hơi ngờ ngợ. Hình như con đười ươi mới nói chuyện với cô, chúng hiểu tiếng người, lại biết nói, nhìn kĩ thì thấy chúng còn biết mặc quần áo của con người nữa, giống đười ươi trước giờ đều thông minh như vậy sao?

Ba con đười ươi nhìn cô nổi điên lên. Giống đười ươi rất dễ nổi điên, Luru Ly có thể hiểu.

- Con ranh này, mới nói gì đó hả?

- Có tin anh mày xử mày ngay ở đây luôn không?

- Đừng nóng! Luru Ly vỗ vỗ lên đầu một con gần đó nhất.- Tao biết tụi mày đang đói, về nhà tao đi. Chỉ cần tụi mày làm mẫu vẽ cho tao, tao hứa sẽ cho tụi mày một ngày ba bữa ăn no nê chuối.

Đám đười ươi đã bị cô bé chọc cho nổi điên lên. Chúng xông lại nắm lấy vai cô thô bạo. Luru Ly đang say rượu nên không có cảm giác đau.

- Con ranh này, mày chán sống rồi hả?

- Ê mày, con nhò này nhìn kĩ hình như là con bé Luru Ly đó, không phải nó là con gái Thành Phong sao? Một tên quay sang nói với đồng bạn.

- Ủ, đúng là nó rồi. Một tên khác cười nhạt. -Tên cáo già đó thường làm khó anh em tụi mình, sao không nhân cơ hội này mà chơi con gái lão một trận cho bổ tức.

- Như vậy có được không? Nó mà biết sẽ giết cả nhà chúng ta đó.

- Sợ gì chứ? Con nhò này say bét nhè thì biết được gì, hơn nữa tụi mình là thuộc hạ của Dương Vỹ, sẽ không sao đâu.

Luru Ly nhìn tụi nó cười cười, mấy con đười ươi đang hợp ý, chắc muốn đòi gấp đôi số chuối. Mấy tên du côn kia quay sang nhìn cô đầy ác ý. Luru Ly thấy tụi nó hơi lạ, cô đang định lên tiếng nói gì thì ba tên này sững người, rồi tên đang giữ cô run run, chúng vội buông cô ra bỏ chạy mất.

- Này! Mẫu vẽ....

Luru Ly nhìn theo chúng tiếc ngẩn ngơ, gật gà gật gù í ới gọi theo, nhưng tụi nó vẫn không đứng lại, vài giây sau thì biến đi mất dạng. Luru Ly thở dài khó hiểu. Không lẽ lũ này gặp ma?

Rồi cô chậm chậm quay lại phía sau...

Ngoan đèn đường chênh chếch chiếu xuống khiến cô thấy một bóng trắng mờ mờ. Luru Ly không nhìn rõ, có lẽ vì men rượu, cô dụi mắt, vẫn không nhìn rõ. Nhưng sao cô thấy tim mình đau thế này? Nó đập mạnh, nó nhức nhối như muốn vỡ tung ra. Là ma sao? Bóng ma trong quá khứ của cô?

Mọi thứ quay cuồng trong đầu Luru Ly, cô nhớ lại, dường như cô đã gặp bóng ma này rồi, trước đây rất thường hay gặp, trong những giấc mơ hằng đêm. Nơi đó là một cánh đồng hoang tàn, hoang hôn phủ ánh nắng đỏ rực khắp mọi nơi, cô thấy người đó, đi ngược hướng ánh sáng, rồi xa dần, xa dần...

Trái tim Luru Ly đau thắt lại, cô loạng choạng dựa vào bức tường sau lưng, bàn tay nhỏ đưa lên ôm chặt ngực, mấy ngón tay bé nhỏ cố ấn sâu vào da thịt để làm dịu đi cơn đau đang ngày một căm xé, nhưng không được. Mặt cô ửng đỏ, cô không biết nước mắt mình đang rơi.

Hồ Phách đứng nhìn cô một chút rồi chậm chậm đi lại gần, đôi mắt đen thăm hơi nhói lên khi thấy cơ thể bé nhỏ đang run rẩy. Cô bé đang ôm chặt ngực, dường như đang đau, rồi cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt trong veo như mặt nước, những giọt nước mắt nóng hổi cứ tuôn rơi, tuôn rơi một cách vô thức, tuôn rơi khi chính Luru Ly không biết mình đang khóc. Cậu đưa tay lên, ý định gạt đi giọt nước mắt trên mặt cô.

-Luru Ly...

Bàn tay ấm áp đó đang đưa đến trước mặt cô, gần, rất gần...

Chỉ một chút nữa thôi...

- Đù rồi đó, Hồ Phách!

Một cánh tay chụp lấy tay Hồ Phách, khiến nó dừng lại ở không trung ngay trước mặt Luru Ly, khoảng cách từ tay anh đến khuôn mặt cô bé rất gần rồi, nhưng không thể chạm vào được, cái này chính là thứ người ta hay gọi là số phận hay sao? Luru Ly vẫn mở to đôi mắt trong veo mà nhìn anh.

- Cậu khiến con bé trở nên như vậy còn thấy chưa hài lòng sao? Hoa Thiên tức giận xô cậu ra.

- Luru Ly! Em sao rồi? Sao lại nồng nặc mùi rượu thế này? Em đã uống rượu sao?

Linh Lan đi đến đỡ Luru Ly, cô bé lập tức đổ ập vào người cô, nhưng rồi lại gượng dậy nhìn cô cười ngu ngốc.

- Em đâu có say, em có thể uống nữa mà...

- Luru Ly! Em say rồi. Mau về nhà thôi! Linh Lan quàng tay qua ôm lấy cô, để cô dựa vào người mình đi, Luru Ly vẫn vừa cười vừa lắc nhai:

- Chị ơi...mẫu vẽ của em vừa chạy mất rồi, chị đi bắt lại cho em đi.

- Ủ! Chị sẽ bắt nó cho em, giờ thì về nhà đã.

- Chị ơi...khi này em nhìn thấy một hồn ma, không hiểu sao nó làm em đau lắm, ngực em đau đến chết mất, may mà có chị tới.

Luru Ly và Linh Lan đi rồi, Hoa Thiên cũng quay đi.

Chỉ còn một mình Hồ Phách đứng đó nhìn theo bóng hình bé nhỏ đang xa dần. Trái tim cậu cũng đau thắt lại, bóng đèn vàng trên cao rọi xuống càng khiến bóng dáng cậu trở nên cô độc hơn.

Luru Ly về nhà, dường như rượu là chất kích thích thay đổi toàn bộ con người ta, cô cười rất nhiều, nói rất nhiều, nhưng chủ yếu là những lời làm nhảm vô nghĩa. Đám người giúp việc trong nhà bị cô hù cho một phen đứng tim khi cô nổi hứng lấy súng của mấy tay vệ sĩ tập bắn. Cả đám xô nhau chạy loạn lên, ai cũng cố tìm cho mình một chỗ trốn thật an toàn để tránh bị Luru Ly đem ra làm bia ngắm.

Không có ai chơi cùng mình, Luru Ly chán nản ngấm vào mấy chiếc đĩa men xanh đồ cổ của Thành Phong mà bắn. Cô bắn rất chính xác, mỗi viên đạn bay ra là một món đồ trị giá mấy tỉ đồng của ông ta vỡ nát. Nhưng cũng chẳng ai dám đến gần cản cô lại. Luru Ly cứ thế cười sảng sặc tự tán dương tài thiện xạ của mình, nhưng chơi chưa được bao lâu thì khẩu súng hết đạn, đang định đi tìm vài ổ đạn lắp vào chơi tiếp thì cô bị Linh Lan giành mất khẩu súng, cô nhóc khóc toáng lên ăn vạ, nhưng Linh Lan nhất định không trả lại cho cô. Đúng là ý lớn ăn hiếp nhỏ mà. Cô nhìn chị oán trách.

Thành Phong thấy con gái mình như vậy thì cau mày, ông không giận cô vì đã phá gần hết bộ sưu tập đồ cổ của ông, ông biết Luru Ly đang rất buồn, cô bé đã chịu một vết thương trong tâm hồn rất lớn, mà Luru Ly như vậy đều hoàn toàn là lỗi tại ông. Ông nhìn cô đau xót, rồi chậm chậm đi lại ôm cô vào lòng dỗ dành.

- Luru Ly ngoan! Con gái của ba, nín đi nào!

- Tôi không phải con của ông. Tránh ra!

Luru Ly nhìn ông căm ghét. Cô cố xô ông ra, nhưng sức cô quá yếu, lại đang say xỉn nên không làm gì được. Thành Phong vẫn ôm cô cố dỗ dành.

- Luru Ly ngoan! Con mau về phòng ngủ đi! Đã khuya lắm rồi. Ba đưa con về phòng nhé?

- Tôi nói ông tránh ra!!! Ông không phải ba tôi.

Luru Ly gào lên rồi vùng ra, cô tuột ra khỏi tay Thành Phong và va mạnh vào chiếc tủ phía sau. Trên tủ có để mấy chiếc lục bình khá lớn, chiếc tủ bị va trúng lung lay rồi đổ ụp xuống.

- Ba, Luru Ly!!! Linh Lan hét lên sợ hãi.

Chiếc tủ đổ xuống. Thành Phong đã kịp lao tới ôm chặt lấy Luru Ly che chắn cho cô, kệ tủ đổ lên người ông, không đau lắm, nhưng chiếc lục bình rơi từ trên cao xuống đầu ông vỡ nát, vài mảnh vỡ cửa vào trán ông, máu chảy ra khắp mặt, nhuộm đỏ cả chiếc áo ông đang mặc trên người. Hoa Thiên vội lao đến lật chiếc tủ lại và xem xét tình hình của hai người, mấy người giúp việc cũng xông vào đi lấy hộp cứu thương.

- Ba, ba sao rồi? Linh Lan gọi ông lo lắng.

Thành Phong gạt một giọt máu vương trên mắt mình xuống rồi buông Luru Ly ra.

- Ba không sao, con xem Luru Ly có bị thương chỗ nào không?

Mọi người quay sang. Luru Ly không bị thương, cô đang ngồi cười ngu ngốc một mình, khuôn mặt vẫn đỏ bừng bừng vì men rượu. Thành Phong nhìn cô bé nhắm mắt thờ dài. Tội lỗi ông gây ra bao nhiêu năm qua, bây giờ thì con gái ông phải gánh chịu. Đây đúng là một sự trừng phạt đau đớn dành cho ông.

Mùi máu tanh nồng xộc vào mũi khiến Luru Ly khó chịu, cô không cười nữa, quay sang Thành Phong nhìn những giọt máu đỏ tươi đang nhuộm đỏ áo ông, đôi mắt trong veo mờ hồ. Rồi những hình ảnh kỉ niệm lại quay cuồng trong đầu cô, ánh mắt lạnh lẽo ấy, nụ cười tàn nhẫn ấy, bóng ma cô độc ấy...

Một giọt nước mắt trong veo rơi xuống sàn. Mọi người quay sang nhìn cô bé ngạc nhiên.

- Hồ...Phách...

Đó là tất cả những gì cô còn nhớ được. Nước mắt lại thi nhau tuôn rơi. Cô không biết mình sẽ đau như vậy cho đến khi nào nữa. Tại sao bao nhiêu thứ cô không nhớ? Bao nhiêu người đã lướt qua đời cô, cô không nhớ, sao lại nhớ người này? Tại sao cô đã quên đi tất cả mà vẫn nhớ lại người này?

Đêm hôm đó.

- Cậu chủ, xin tha cho tôi!!!

Tiếng la hét đau đớn vang lên trong đêm tối. Trong sân tòa lâu đài cổ kính, ba người thanh niên đang nằm la liệt dưới đất hấp hối, máu mũi, máu miệng chúng nhuộm đỏ mặt, hai tay bị đánh cho dập nát, cả người đầy thương tích.

Người thanh niên trẻ vẫn lạnh lùng giáng những cú đá vào chúng một cách tàn nhẫn. Cậu đánh chúng, đến khi thấy tay chân mình mỏi rã rời mới chịu dừng lại, lúc này ba tên xấu số chỉ như những cái xác chết, nằm bẹp dưới đất rên rỉ đau đớn. Đây chính là ba con đười ươi, mẫu về hiếm hoi của Luru Ly.

- Hồ Phách! Tại nó đã làm gì chọc giận em vậy? Sao lại nặng tay thế?

Dương Vỹ ở trong nhà đi ra nhìn cậu thắc mắc. Hồ Phách không trả lời, liếc đôi mắt đen thăm sắc lẹm về chúng vẫn chưa hết tức giận.

- Em trai à! Anh không biết bọn chúng đã làm gì khiến em bức mình, nhưng nông trại của chúng ta đang thiếu nhân công, vì vậy đừng tùy tiện giết thuộc hạ của anh chứ. Dương Vỹ đến và vắt một chiếc khăn lên đầu cho cậu lau mồ hôi.-Khuya lắm rồi. Vào nhà tắm rồi đi ngủ đi.

Hồ Phách vẫn không trả lời, đưa tay kéo chiếc khăn xuống vắt ngang cổ rồi đi vào nhà. Lúc này ba con đười ươi mới thở phào nhẹ nhõm vì biết mình đã được tha chết. Dương Vỹ nhìn theo bóng dáng cô độc của cậu, ánh mắt đen thẫm thoáng buồn.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lời xin lỗi muộn màng

Ánh trăng vàng vạc trên cao, gió nhẹ nhàng thổi tung chiếc rèm trắng tinh mang theo mùi hoa cúc đại vào căn phòng, bên ngoài vườn hoa, những tiếng đé rich rich kêu đêm làm ồn ả không gian tĩnh lặng. Luru Ly chậm chạp mở mắt ra, cô thấy đầu mình đau buốt.

- Tỉnh rồi sao?

Linh Lan và Hoa Thiên mở cửa đi vào, thấy Luru Ly đã ngồi dậy anh đi đến thờ dài.

- Luru Ly ngốc! Rốt cuộc em đã uống hết bao nhiêu rượu trong quầy rồi? Không biết uống thì đừng có bắt chước người ta uống chứ.

Luru Ly đưa tay lên vỗ đầu, đầu cô đau muốn nổ tung ra, cảm giác men rượu khiến cô bây giờ còn cảm thấy buồn nôn, cổ họng cô khô rát. Linh Lan đưa cho cô một ly nước chanh nóng, cô vội cầm lên uống cạn, lúc này mới thấy cơ thể dễ chịu hơn một chút.

- Em ngủ lâu chưa? Cô bé đưa lại cho Linh Lan chiếc ly hơi nhỏ.

- Một ngày một đêm rồi. Linh Lan thở dài. Cô còn tưởng con bé ngốc không tỉnh lại được nữa.

- Một ngày một đêm luôn sao? Luru Ly cười cười, không ngờ tử lượng của cô lại kém vậy. Cô chỉ mới uống có hai chai.

Luru Ly bước xuống giường đi vào nhà tắm rửa mặt, dòng nước lạnh ngắt khiến cô tỉnh táo hơn. Cô nhìn vào gương và không còn nhận ra mình nữa, dường như cô đã biến thành một con người hoàn toàn khác, nhợt nhạt, buồn bã, không một chút sức sống, giống như con búp bê cũ kỹ người ta mới lôi ra từ trong nhà kho vậy. Cô cười, không quan tâm.

Cô đi đến chiếc sofa ngồi phịch xuống phóng tầm mắt nhìn ra ánh trăng lạnh trên cửa sổ. Gió ùa vào phòng mát rượi. Bầu trời đêm nay không có sao, chỉ có một mảnh trăng cô độc và lạnh lẽo trên bầu trời bao la đen tối. Cô gác tay lên trán, nhớ lại hình ảnh của Hồ Phách cứ thấy tim mình nhói nhói lên. Hình ảnh của anh trong tâm trí cô rất mờ nhạt, trắng trắng ảo ảo hư không. Mỗi lần nghĩ về Hồ Phách là mỗi lần cô nhớ đến những chuyện đã diễn ra trong quán bar đêm đó, cô nhớ cái ánh mắt lạnh lẽo như ánh trăng trên cao kia. Nụ cười tuyệt đẹp nhưng tàn độc đến đau lòng kia. Sao nó cứ mãi ám ảnh cô? Những lúc như vậy tim cô lại đau lên từng hồi.

Hồ Phách đã trở về đây rồi, có phải anh và Dương Vỹ đã lên kế hoạch đối phó với gia đình cô một lần nữa? Luru Ly cười thầm, không biết lần này họ sẽ làm gì? Họ sẽ giết ba ruột của cô, giết hai chị em cô? Cô không thấy sợ, dù cho bây giờ họ có làm gì cô thì cô cũng không sợ nữa rồi, vì điều đáng sợ nhất đối với cô, Hồ Phách yêu thương của cô đã làm rồi.

Nếu có một điều khiến cô bận tâm, có lẽ là Linh Lan.

Cô đưa ánh mắt khẽ nhìn về phía chị. Linh Lan là một cô gái lương thiện, chị ấy đối xử với cô rất tốt, yêu thương cô rất nhiều, cô không muốn chị ấy phải chịu đựng số phận giống như cô, không muốn chị ấy cũng bị tổn thương như cô. Nếu Linh Lan rời khỏi đây đến một nơi thật xa, có lẽ Dương Vy và Hồ Phách sẽ buông tha cho chị. Còn cô, cô không bận tâm chuyện gì sẽ xảy ra với mình nữa. Cô chết ở đây, điều này cũng không quá tệ.

Cô cười thầm. Sao cái chết đối với cô bây giờ tầm thường quá. Cô không lo, không sợ, không tiếc nuối. Nếu nó đến. Cô sẽ rất bình thản mà đón nhận.

- Con tỉnh dậy rồi sao Luru Ly? Thấy trong người thế nào?

Thành Phong ở ngoài đi vào mang cho cô một ly sữa nóng. Luru Ly không trả lời, không thèm quay lại, ngồi lặng im trên sofa nhìn ánh trăng lạnh lẽo trên cao.

Linh Lan và Hoa Thiên nhìn cô hơi ái ngại. Từ tối qua đến giờ Thành Phong dường như chưa ngủ chút nào, đôi mắt ông thâm quầng lên, khuôn mặt nhợt nhạt. Ông không an tâm với tình trạng của Luru Ly nên cứ chốc chốc lại sang phòng canh chừng cô bé, lại dặn mấy người giúp việc phải chuẩn bị sẵn đồ ăn để nếu cô tỉnh dậy có thể đói bụng. Ông cố quan tâm chăm sóc cô, cố gắng gọi chuyện để cải thiện mối quan hệ với cô. Nhưng đáp lại sự quan tâm lo lắng đó Luru Ly luôn nhìn ông ta với vẻ căm ghét và lãnh đạm, cô thậm chí chưa bao giờ gọi ông một tiếng “ba”.

- Luru Ly! Con có đói không? Ba nói chị Noong đem đồ ăn vào cho con nhé? Ông nhìn cô mỉm cười dịu dàng.

Luru Ly vẫn lặng yên, coi như sự tồn tại của ông là không hề có. Thành Phong thở dài, không biết từ lúc về đây cô đã nói được với ông bao nhiêu câu. Ông buồn bã đứng bên cạnh cô im lặng. Luru Ly nhìn ra cửa sổ, trong đầu trống rỗng, chỉ có hình ảnh của một chàng trai rất đối yêu thương mà cũng vô cùng tàn nhẫn luôn ẩn hiện. Ngoài điều này ra thì cô không còn quan tâm đến những thứ khác.

Thành Phong không còn biết phải làm sao với Luru Ly nữa. Ông nhìn cô, muốn đi tới ôm cô vào lòng, muốn được cô gọi ông một tiếng ba. Nhưng không được, mỗi lần ông chạm vào cô bé lại gào lên xua đuổi ông và nhìn ông với đôi mắt căm thù. Mà cả đời này có lẽ cô sẽ không tha thứ cho ông nữa. Ông không dám trách cô, chỉ trách bản thân ông trước kia đã quá độc ác. Có lẽ đây chính là quả báo của ông. Khi biết mình sai, khi đã nhận ra lỗi lầm thì ông không thể quay đầu lại nữa rồi.

Phải làm sao thì Luru Ly mới chịu tha thứ cho ông? Phải làm sao mới chuộc được lại lỗi lầm với cô? Ông nhìn cô bé đau đớn, chỉ cần Luru Ly chịu tha thứ cho ông dù bất ông trả giá đắt thế nào được. Nhưng ông phải làm sao?

- Luru Ly! Ông cất tiếng gọi, biết rằng cô bé sẽ chẳng thèm trả lời.

Linh Lan nhìn khuôn mặt đau khổ của ông thở dài, rồi cô khẽ nói.

- Ba à! Ba cũng mệt rồi, ba về ngủ trước đi. Con ở lại trông chừng em được rồi.

Thành Phong không nghe. Ông đi đến trước mặt Luru Ly. Cô bé vẫn ngồi trên sofa, lãnh đạm nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ. Ánh mắt trong veo vô hồn.

- Luru Ly...

Thành Phong đứng trước mặt Luru Ly, đau đớn nhìn cô và quỳ sụp xuống dưới chân cô. Luru Ly hơi bất ngờ, cô quay lại khẽ nhủ mày.

- Ba! Linh Lan nhìn ông giật mình.

Thành Phong xưa nay là người lạnh lùng kiêu ngạo, ông chưa bao giờ nhượng bộ bất kì ai, chưa bao giờ hạ mình trước bất kì ai, dù cho kẻ đó yếu hay mạnh, người thân hay kẻ thù. Nhưng lần đầu tiên trong đời ông đã quỳ xuống, quỳ xuống dưới chân của một cô gái bé nhỏ.

- Ba xin lỗi, Luru Ly.

Ông cất tiếng, giọng khô khốc. Đôi mắt xám tro nhìn cô đau đớn. Luru Ly nhủ mày nhìn ông, không động đậy, không lên tiếng.

- Ba biết con rất hận ba, ba biết ba không xứng đáng làm ba của con. Ba chỉ là một gã đàn ông khốn nạn, một tên rác rưởi không đáng sống trên thế gian này.

Luru Ly không trả lời. Linh Lan và Hoa Thiên đứng gần đó cũng không dám lên tiếng. Thành Phong vẫn quỳ dưới chân Luru Ly, đôi tay run run khẽ nắm chặt.

- Luru Ly! Trước đây là ba đã sai, ba đã lừa dối mẹ con, ba đã khiến cô ấy đau khổ, ba không nhận ra chính sự ích kỉ của mình đã hại chết mẹ con. Ông Hạ là bạn của ba, nhưng ba cũng đã phản bội ông ấy. Ba là người không biết trân trọng tình cảm. Sau khi mẹ con chết, ba chỉ biết lao vào trả thù chứ không nhận ra lỗi lầm của bản thân mình. Chính ba đã hại con, cướp đi cuộc sống yên bình hạnh phúc của con, bây giờ lại vì những hành động tàn ác trong quá khứ của ba khiến con bị tổn thương. Ba hối hận lắm, giá như trước đây ba không chọn đi con đường này, giá như trước đây ba không giết người, có lẽ giờ con đã rất hạnh phúc.

Giá như? Luru Ly khẽ cử động đôi mắt trong veo nhìn xa xăm về phía trước. Nếu cuộc đời mọi điều “giá như” đều có thể trở thành hiện thực thì sẽ không có định nghĩa của từ “tuyệt vọng”.

- Ba đã làm tổn thương con, còn bắt con phải chịu trừng phạt thay cho ba, ba biết ba là kẻ đáng chết, ba hối hận lắm Luru Ly, ba rất hối hận. Thành Phong vẫn nhìn cô bằng đôi mắt xám đau khổ, cả người ông cũng bắt đầu run run lên.

Hối hận? Luru Ly cười buồn, bây giờ hối hận thì làm được gì? Hối hận có thay đổi được điều gì không? Nó có làm cho mẹ cô sống lại được không? Có làm cho pappy sống lại không? Có khiến cho Dương Vỹ và Hồ Phách tha thứ cho ông được không? Tất cả mọi thứ sau khi làm rồi thấy hối hận thì sẽ được tha thứ sao? Luru Ly không phải là một cô gái quá lạnh lùng, nhưng những gì mà ông làm với cô quá tàn nhẫn, cô không thể tha thứ được. Rồi cô chợt sực tỉnh. Trước đây ông ta cũng đã làm những hành động tàn ác đó với gia đình Hồ Phách, chính Hồ Phách và Dương Vỹ đã chứng kiến, làm sao họ có thể tha thứ cho ông ta được?

Luru Ly thấy mình ngu ngốc và nông cạn. Cô chỉ biết đem con mắt màu hồng soi ra thế giới bên ngoài chứ không chịu nhìn nhận hiện thực. Hồ Phách đã kể với cô cha mẹ anh ấy đã chết thảm như thế nào, đứa em gái tội nghiệp của anh ấy chết thảm như thế nào, anh ấy còn phải tận mắt chứng kiến. Qua bao lần ba cô hành xử cô, dồn cô vào đường cùng, cô căm hận đến mức muốn giết ông ta. Cô là con gái ruột của ông ta, chảy trong huyết quản một nửa dòng máu của ông ta, cô còn không thể tha thứ, vậy sao cô có thể bắt Dương Vỹ và Hồ Phách tha thứ cho ông được?

Dương Vỹ căm hận cô. Hồ Phách căm hận cô. Dù đối với cô họ quá tàn nhẫn, nhưng cô đâu có quyền oán trách họ, vì ba cô là người có lỗi trước, chính ba cô đã khiến họ trở thành như vậy. Nếu có gì phải oán trách thì Luru Ly chỉ trách tại sao cô sinh ra lại là con gái của ông ta. Nếu cô không phải con gái của ông ta, cô có thể có được cuộc sống yên bình, cô có thể được Hồ Phách yêu thương.

- Luru Ly, có phải con đang mong ước con sinh ra không phải con gái của ba không? Thành Phong nhìn cô buồn bã, đôi mắt trong veo của Luru Ly sụp xuống, ông hiểu cô bé muốn nói là phải. Ông cười, nụ cười thật buồn bã. - Con có quyền ước như vậy. Con không phải áy náy vì điều này. Từ khi con sinh ra ba chưa làm gì được cho con. Khi gặp lại con, ba lại cướp đi hạnh phúc của con. Con cứ việc oán hận ba, căm thù ba, ba không trách con, ba cũng không có quyền trách con.

Luru Ly im lặng, cô khẽ khép chặt đôi mắt đang nặng trĩu.

- Nhưng Luru Ly... ba vẫn muốn con biết trong sâu thẳm trái tim mình ba rất thương con. Khi biết con là con gái ruột của ba, ba đã hạnh phúc lắm, nhưng cũng đau đớn lắm. Ba hạnh phúc vì con gái của mình thật xinh đẹp và lương thiện. Nhưng ba cũng đau đớn vì những gì đã làm với con, ba biết thời gian không thể quay ngược lại nên bây giờ có hối hận thì cũng muộn màng rồi. Con sẽ không tha thứ cho ba nữa, có lẽ suốt đời này con sẽ không tha thứ cho ba. Ba không dám trách con, nhưng ba vẫn muốn con ở lại với ba, ba muốn dùng quãng thời gian còn lại để bù đắp cho con, ba muốn dành hết tất cả thời gian còn lại của mình để tạo ra một cuộc sống hạnh phúc cho hai chị em con. Vì vậy Luru Ly. Xin con đừng rời khỏi ba.

Ông nhìn cô, đôi mắt xám nhạt nước, ánh mắt đau đớn của ông không có chút gì là giả tạo cả, nó không lạnh lùng tàn ác như trước đây ông đã từng nhìn cô. Luru Ly chợt thấy nhói trong lòng, đầu cô trống rỗng rồi mọi thứ trở nên quay cuồng, cô không biết mình nên làm gì trong hoàn cảnh này nữa.

- Luru Ly! Mọi tội lỗi đều do ba gây nên, con muốn oán hận ba thì cứ việc, chỉ xin con... xin con đừng làm tổn thương bản thân mình nữa. Con còn là một đứa trẻ, tương lai của con còn dài, dù đã xảy ra chuyện gì thì con cũng phải sống thật hạnh phúc. Đó là mong muốn cuối cùng của một kẻ không đáng làm ba con. Con không tha thứ cho ba cũng được, nhưng hãy vì chút thương xót dành cho ba, cố gắng sống thật tốt đi. Ba muốn nhìn thấy con cười, muốn nhìn thấy con được hạnh phúc.

Hạnh phúc? Luru Ly mơ hồ. Làm sao để tìm lại hạnh phúc đây? Hình ảnh của Hồ Phách hiện lên trong tâm trí cô, cô nhớ lại bàn tay của anh đã lướt qua cô khi anh biết cô là con gái kẻ thù, từ giây phút đó hạnh phúc đã vụt qua cô rồi, dù cô có cố gắng chạy theo, mãi mãi không lấy lại được.

- Về chuyện của Dương Vỹ và Hồ Phách... ba sẽ không đối đầu với họ. Ba biết con không muốn ba làm hại hai đứa nó, ba sẽ theo ý con, chỉ cần con và Linh Lan được an toàn là đủ rồi.

Luru Ly thấy nghẹn trong lòng. Cô nhìn ông, đôi mắt trong veo buồn thê lương. Ba ruột của cô, ông đã hối hận rồi sao? Ông ấy muốn được tha thứ sao? Thậm chí ông đã quỳ xuống dưới chân cô như thế này, cô phải làm gì đây? Đầu óc cô rối bời. Nhưng rồi cũng nhanh chóng trở nên trống rỗng.

Cô mệt mỏi. Cô chán ngán tất cả mọi thứ. Cô không muốn suy nghĩ gì nữa. Cô thấy mình không cần phải nói tha thứ làm gì. Ông ta đáng bị như vậy. Ông ta trước đây đã gây ra quá nhiều tội ác rồi, vậy bây giờ hãy tự trả giá đi.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Giác mơ trong chiều hoàng hôn rực nắng.

Mặt trời trên cao phủ bóng xuống mặt đất tạo thành thứ màu sắc huyền ảo tuyệt đẹp, nhưng u buồn và ám ảnh. Luru Ly bước đi trên con đường mòn nhỏ. Lâu lắm rồi cô mới ra khỏi nhà. Mọi thứ trong thị trấn dường như đã thay đổi, bây giờ là tháng sáu. Trời quang và trong xanh, thi thoảng có một vài gợn mây trắng lang thang theo con gió nhẹ. Nơi Luru Ly đang đứng là một cánh đồng hoang tàn, ngồn ngộn dưới đất là những cây bắp vàng ạch mới bị nhổ bỏ, đất cũng bị cây xới tung lên và bị hong khô dưới ánh mặt trời gay gắt. Bên dưới những tảng đất to bấp bênh đó có vô vàn những tổ đê, mấy con

để nhỏ ban ngày đều ở trong hang, tối đến mới kéo ra hội họp ngắm trăng và thi nhau kéo vĩ.

Lưu Ly bước đi, mơ hồ nhìn mọi thứ xung quanh, bộ váy trắng mỏng manh của cô khẽ bay theo con gió nhẹ. Thời tiết dạo này hơi khó chịu, mây đám cỏ ven đường đã héo úa vì cái nắng gay gắt mùa hè. Mọi thứ đều nhuộm một màu vàng.

Nhưng sao...

Thật lạnh lẽo.

Cánh đồng hoang trải dài ra tít tắp. Lưu Ly có thể thấy đường chân trời từ đây, nhưng nó không xanh mà mang một màu úa vàng buồn bã. Một vài cánh chim nhỏ chao đảo trên bầu trời rồi theo đàn bay vút về phương xa. Bên cạnh cánh đồng hoang mà Lưu Ly đang đứng có một đường ray xe lửa cắt ngang qua con đường mòn nhỏ, chia tách cánh đồng với hồ nước trong veo bên kia đường.

Cô ngồi xuống một gốc cây mục gần đó, bờ hồ dốc thoải xuống mặt nước và được trải xanh bởi đám cỏ và hoa dại đủ màu sắc, có lẽ đây là nơi duy nhất Lưu Ly thấy có sự sống. Những bông hoa dại mỏng manh khẽ lay động theo làn gió nhẹ, từ đám cỏ xanh trượt xuống có một bãi đá sỏi trắng tinh, mặt nước xâm xấp những viên sỏi. Một vài chú cá tung tăng bơi dạo liêu lỉnh lại gần bờ.

Lưu Ly ngồi lặng im thả ánh mắt ra xa xa mặt hồ. Cô thấy buồn và cô độc. Nhiều lúc cô không biết mình sống trên đời này để làm gì? Cô đã mất rất nhiều thứ, cô đã chịu rất nhiều nỗi đau, cô không thể gượng dậy nổi. Cô khẽ gục đầu trên cánh tay mình.

Cô thật sự cảm thấy bế tắc.

Cô khẽ nhắc tay mình lên, vết sẹo nhỏ trên cổ tay vẫn còn. Nó là bằng chứng cho sự tồn tại của người đó, nó là thứ mà mỗi lần Lưu Ly nhìn vào cô đều tự nhủ bản thân phải sống thật mạnh mẽ. Nếu không còn vết sẹo đó thì sao? Lưu Ly khẽ nhủ thầm. Nếu không còn vết sẹo này liệu cô có quên đi được người đó? Nếu không còn vết sẹo liệu cô có quên đi được nỗi đau? Cô nhìn vết sẹo trên cổ tay, tay kia chậm chậm rút ra một con dao nhỏ. Cô ngắm nhìn nó, lưỡi dao sắc lẹm lẹm sáng dưới ánh mặt trời, cái màu trắng sắc lạnh này thật đẹp, nó như mê hoặc Lưu Ly, nó làm Lưu Ly nhớ đến ánh mắt của một ai đó.

Tìm cô lại đâu...

Cô xoay nhẹ con dao trước mặt, nó thật đẹp. Nếu bây giờ đem cửa lên cổ tay thì sẽ như thế nào? Đau ư? Có lẽ! Nhưng liệu nỗi đau đó có át đi được nỗi đau trong tim cô không? Cô thấy tò mò, có gì đó thôi thúc khiến cô muốn thử. Lưu Ly mỉm cười rồi đưa lên cổ tay...

- Lưu Ly, em đang làm gì đó?

Một giọng nói ấm áp vang lên. Rồi con dao nhỏ bị giành mất. Lưu Ly chậm chậm quay lại nhìn người đang ở phía sau mình.

- Em mất trí rồi sao?

Hồ Phách ném vèo con dao xuống mặt hồ và nhìn cô nổi giận, đôi mắt đen thẫm u tối. Cậu không ngờ đi lang thang trong nông trại một lúc lại bắt gặp Lưu Ly ở đây, nhưng cô bé đang định làm một điều hết sức điên cuồng. Nếu là bình thường cậu đã mắng cho cô một trận té tát rồi, nhưng lúc này Hồ Phách biết mình không thể, cậu đâu có quyền gì, cậu nhìn cô bé mà thấy tim mình đau nhói.

Lưu Ly thật ngốc.

Lưu Ly vẫn mở to đôi mắt trong veo nhìn Hồ Phách khó hiểu. Hồ Phách đang giận? Tại sao anh giận? Hồ Phách nhìn cô, hàng chân mày khẽ nhíu lại. Lưu Ly thấy ánh mắt đen thẫm của anh thật ấm áp. Không hề lạnh lẽo tàn độc như hôm nào.

- Sao lại tức giận?

Lưu Ly khẽ hỏi. Hồ Phách hơi sững lại, rồi quay lại về lạnh lẽo thường ngày, đôi mắt đen thẫm nhìn ra xa xa về con đường mòn mờ ảo. Lưu Ly cười buồn.

- Anh và Dương Vũ vẫn luôn muốn em như thế này. Anh nên vui mới phải.

Hồ Phách không trả lời, đôi mắt đen thẫm như vũ trụ vẫn thả về một nơi xa xăm. Lưu Ly đưa tay lên ngực. Trái tim cô đang đập mạnh từng hồi, nhưng nó không đau đớn nữa, dường như nó đang bồi hồi, không phải, hay nó đang hạnh phúc? Cô đang vui sao? Cô không hiểu tại sao cô lại vui? Lẽ ra cô phải giận anh mới đúng, lẽ ra phải oán hận khi nhìn thấy anh mới đúng. Nhưng sao giờ đây cô lại hạnh phúc khi nhìn thấy anh? Có phải cô đã điên rồi hay không? Lưu Ly muốn nói gì đó, nhưng cô không thể cất lời, trong đầu cô trống rỗng, đôi mắt trong veo tràn đầy hình ảnh của người con trai tuyệt đẹp trước mặt.

Lưu Ly thấy khóe mắt mình hơi cay. Liệu đây có phải là giấc mơ của cô? Nếu là một giấc mơ thì đây là một giấc mộng đẹp hay là ác mộng. Hồ Phách làm cô tổn thương, anh đã tạo ra cho cô một chuỗi ngày như sống trong địa ngục, cho đến lúc này thôi cô còn không muốn sống. Nhưng trong những ngày qua cô chỉ biết cam chịu nỗi đau đang cào xé tim mình chứ không hề oán hận Hồ Phách, bởi cô biết mình không bao giờ có thể oán hận được anh, vì cô quá yêu anh, yêu anh nhiều hơn chính bản thân mình.

Những ngày qua cô nhớ anh da diết, cô mong gặp anh, mong được thấy anh cười, dù cho anh đã làm cô đau. Cô đã từng nghĩ gặp lại anh cô sẽ cảm hận anh rất nhiều, nhưng không đúng. Hồ Phách đang ở đây, nhưng cô không thể hận anh. Tất cả những gì anh đã làm với cô, cô đều quên hết. Bây giờ cô

chỉ thấy trong tim mình tràn ngập tình yêu thương với anh thôi. Cô nhìn anh, cô muốn lao đến ôm chặt anh, nhưng như vậy có được hay không? Cô còn có thể làm vậy hay không?

Trước đây vì yêu anh nên cô đã bị anh làm cho tổn thương, bây giờ cô có nên phạm tiếp sai lầm đó hay không? Cô yêu anh, yêu đến phát điên, yêu đến mất trí. Nhưng anh liệu có yêu cô? Có còn dành cho cô một chút tình cảm nhỏ nhoi nào không, dù chỉ là sự thương hại?

Hồ Phách vẫn lặng im thả đôi mắt đen thẳm ra xa xa. Lulu Ly không biết anh bây giờ đang nghĩ gì trong đầu. Cô chỉ cảm thấy dường như anh buồn. Và dường như anh cô độc. Có phải Hồ Phách đang đau khổ vì những gì anh đã làm với cô? Lulu Ly thấy nhói lòng, lẽ ra người đau là cô mới đúng. Sao Hồ Phách phải đau?

Đầu óc Lulu Ly rối tung lên. Yêu thương và hờn tủi cứ len lỏi trong trái tim bé nhỏ mong manh của cô. Nó khiến cô không biết bản thân mình phải làm gì lúc này. Cô ngược lên nhìn anh, khuôn mặt thanh tú đó, sự yêu thương âm ập đó, cô không thể nào quên đi được. Cô vừa muốn tránh xa anh ra nhưng lại vừa muốn ôm chặt lấy anh. Rốt cuộc thì cô phải làm gì mới được?

- Về nhà đi!

Hồ Phách lạnh lùng nói, đứng im nhìn cô một chút rồi quay lưng đi. Lulu Ly vẫn ngồi đó với bao nhiêu giằng xé trong trái tim. Cô không biết mình phải quyết định như thế nào? Hồ Phách đã bước đi xa dần, anh đi qua đường ray tàu đến cánh đồng hoang tàn trước mặt. Tim Lulu Ly đau nhói, một giọt nước mắt trong veo vô thức lăn ra. Cô nhìn theo anh, run rẩy.

Để anh đi. Và cô cũng đi. Hai người sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Rồi sau đó cô sẽ cố chữa lành vết thương trong trái tim mình. Rồi sau đó cô sẽ quên anh đi. Hay giữ anh lại, ở bên anh, dù cho anh sẽ tiếp tục tổn thương cô?

Hồ Phách vẫn bước đi xa dần. Mờ ảo như sương khói...

Cứ như thế này sao? Cô sẽ để anh ấy đi như thế này sao? Mãi mãi không thuộc về nhau nữa sao?

- Hồ Phách!

Lulu Ly chạy lại ôm chặt lấy anh từ phía sau. Hai bàn tay bé nhỏ run rẩy cố siết chặt lấy anh. Hồ Phách là lí do duy nhất mà cô còn sống trên đời. Nếu anh đi rồi, cuộc sống của cô sẽ trở nên vô nghĩa.

- Hồ Phách! Em yêu anh.

Hồ Phách lặng im, những giọt nước mắt nóng hổi trên khóe mắt Lulu Ly nhòe ra ướt đầm áo sơ mi của cậu, cô bé cứ ôm chặt lấy cậu, run rẩy.

- Hồ Phách! Em sẽ quên đi tất cả những gì anh đã làm với em, em sẽ quên đi những nỗi đau mà mình phải chịu. Hồ Phách, chúng ta rời khỏi đây đi. Đừng trả thù nữa, hãy bỏ lại sau lưng tất cả rồi đi khỏi đây cùng em.

Hồ Phách lặng im, tim cậu nhói lên như bị một mảnh thủy tinh cứa nát. Cậu thấy dường như mình hơi run, cậu muốn quay lại đưa tay lau khô những giọt lệ đang nhòe ra trên áo cậu. Cậu muốn ôm chặt lấy cơ thể bé nhỏ đang run rẩy bên cạnh cậu. Nhưng có được hay không? Những gì cậu trải qua, những gì cậu đã làm, không thể quay lại, không thể dừng lại nữa rồi. Hồ Phách nhắm chặt mắt đau đớn, đôi tay run rẩy chậm chậm đưa lên phủ phàng gạt tay Lulu Ly ra. Rồi tiếp tục bước đi.

Lulu Ly đứng một chỗ, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, cô không quan tâm đến lòng tự trọng của mình có bị tổn thương, cô lao theo mong giữ lại người con trai đó.

- Hồ Phách, khoan đã...

Nhưng rồi Lulu Ly khựng lại, vì một khẩu súng lạnh lẽo đang nhắm thẳng vào mặt cô. Hồ Phách cầm nó, nhìn cô lạnh lẽo.

- Đứng...có...đi theo tôi.

Lulu Ly lặng người nhìn anh, đôi mắt trong veo trống rỗng.

Hồ Phách nhắm súng vào cô? Anh muốn bắn cô?

Tim cô đau nhói.

Trong đời Lulu Ly có ba người đàn ông quan trọng. Một người là pappy. Người yêu thương cô nhất. Hai năm trước ông đã nhắm súng định bắn cô.

Người cô tin tưởng nhất, cũng nhắm súng bắn cô.

Và Hồ Phách, người cô yêu thương nhất, bây giờ cũng nhắm súng vào cô.

Tại sao lại yêu thương cô? Tại sao lại tổn thương cô? Tại sao lại cho cô tất cả rồi lại cướp đi của cô tất cả? Lulu Ly không biết có phải mình ngu ngốc? Cô cố gắng để làm gì? Cố gắng để được gì? Để rồi nhận lại những nỗi đau không bao giờ dứt như thế này sao?

Thôi...

Vậy là đủ rồi.

Hồ Phách lặng im nhìn thái độ kì lạ của cô bé. Luru Ly không khóc nữa, không dùng đôi mắt đau thương nhìn cậu nữa, mà đứng im, vô hồn như một con búp bê không thể cử động. Cậu không biết lúc này cô bé đang nghĩ gì, cậu không thấy cô bé có biểu hiện gì. Cô bé sợ sao? Hay là tức giận? Cậu cứ nghĩ rằng cô sẽ đau. Nhưng nhìn cô bây giờ thì cậu không biết.

Thời gian trôi qua, mọi thứ dường như ngưng đọng, vạn vật dường như ngưng đọng. Ánh nắng chiều đã trở nên đỏ rực mờ ảo phủ khắp mặt đất, xa xa đâu đó có tiếng còi xe lửa vang lên. Luru Ly vẫn lặng im đứng nhìn Hồ Phách, mọi thứ xung quanh cô giờ đây trở nên thật vô nghĩa. Hồ Phách có hơi hối hận vì mình đã làm hành động này. Cậu nhìn Luru Ly, cô bé thật mờ ảo dưới ánh nắng chiều, giống như một hạt bụi nhỏ vương trong hoàng hôn chỉ cần cậu nhắm mắt là sẽ vụt tan biến.

Rồi cậu thu lại khẩu súng, quay lưng bỏ đi.

Luru Ly đứng im, không cố đuổi theo nữa.

Đôi mắt trong veo không hề chớp, mọi thứ thật nhạt nhòa. Luru Ly không hiểu là vì ánh nắng hay vì nước mắt cô đang nhòe ra, cô chậm chậm lùi lại phía sau. Ánh mắt trong veo vẫn không rời khỏi Hồ Phách. Cứ như vậy, Hồ Phách bước đi, còn cô thì lùi lại, khoảng cách của hai người lúc càng xa. Tiếng còi tàu hỏa đã vang lên rất gần. Luru Ly bình thần bước lên đường ray mỉm cười.

Cô đã thấy điều này trong những giấc mơ hằng đêm. Trên cánh đồng hoang tàn đầy ánh nắng, một chàng trai đã bước đi trước mặt cô, xa dần, xa dần về con đường ngập chìm trong ánh sáng rực rỡ.

Và biến mất.

Tìm cô đau nhói.

Giờ thì Luru Ly đã biết...

Người đó chính là Hồ Phách...

Người yêu thương nhất của cô...

Bóng dáng anh ấy thật đẹp, thật mờ ảo trong nắng chiều. Luru Ly mỉm cười, cố khắc sâu hình ảnh này trong tâm trí mình.

“Luru Ly...anh thích cái tên này.

Forget me not...

Xin đừng quên anh...”

Luru Ly khẽ nhắm mắt.

Xin lỗi Hồ Phách, em không thể làm như lời anh nói nữa...

Em đau quá...

Xin hãy để em quên anh.

Tiếng còi xe lửa vang lên bên tai Luru Ly. Đoàn tàu chở hàng đang lao vụt đi trên đường ray tạo ra những âm thanh ồn ả và không ngừng thét còi.

Hồ Phách sau khi đi được một đoạn cảm thấy không yên tâm, cậu dừng lại một chút, do dự không biết có nên quay lại? Rồi cậu thấy tim mình nhói đau, dường như cậu không thể làm chủ được nó nữa. Cậu nhíu mày, từ từ quay đầu...

Và cậu thấy Luru Ly đang đứng lặng im trên đường ray, mờ ảo trong ánh nắng chiều. Và đoàn xe lửa đang lao vào cô bé.

- Không!!!

Hồ Phách gào lên rồi lao lại. Nhưng tiếng hét của cậu đã bị nuốt chửng bởi âm thanh ồn ả của đoàn tàu chở hàng. Luru Ly vẫn đứng lặng, mờ ảo.

- Đừng mà!!! Luru Ly!!!

Cậu gào lên, cô bé không nghe thấy. Khoảng cách giữa hai người quá xa. Ngay từ đầu đã rất xa rồi. Hồ Phách đau đớn cố lao lại. Nhưng không thể

được, đoàn tàu đã đến rất gần Luru Ly rồi, chỉ một giây nữa thôi.

Hồ Phách nghiêng chặt răng, đôi mắt cậu trợn trừng kinh hoàng...

Hạt bụi mong manh...

Hạt bụi nhỏ bé...

Biến mất ngay khi cậu chớp mắt...

Luru Ly sẽ chết ?

Cậu không muốn như thế. Nhưng đã trễ rồi...

- Luru Ly!!!

Một bóng trắng lao ra ôm lấy Luru Ly. Cả hai ngã nhào xuống hồ nước trong veo gần đó.

Đoàn tàu xinh xịch lao qua, Hồ Phách khựng lại, lồng ngực cậu không ngừng đập vang lên những âm thanh sợ hãi và đau đớn. Cậu cố gắng chờ cho đoàn tàu lao qua rồi mới chạy đến bên bờ hồ.

- Con bé không sao.

Dương Vỹ thờ dốc lồi Luru Ly bước lên từ hồ nước, mái tóc của anh ướt rượt nước nhỏ tong tong xuống mặt. Luru Ly được đặt nằm trên bãi cỏ xanh, đôi mắt nhắm nghiền, cả người cũng ướt sũng nước. Thật may là trong lúc nguy hiểm nhất Dương Vỹ đã lao ra cứu cô bé.

Hồ Phách ngồi xuống đỡ Luru Ly dậy, cô bé đã ngất lịm, nhưng trên khóe mắt cậu vẫn cảm nhận được hơi ấm của những giọt lệ. Cậu ôm cô vào lòng, siết chặt.

- Anh xin lỗi...Luru Ly...anh xin lỗi...

- Hồ Phách...

Dương Vỹ nhìn cậu ngạc nhiên. Lần đầu tiên anh thấy em trai mình khóc.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chút tự trọng cuối cùng

Rất lâu sau đó Luru Ly mới tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái, cô chậm chậm quay ra nhìn xung quanh, cô đang ở trong một căn phòng quen thuộc, là căn phòng của cô ở nhà họ Luru. Cô chống tay ngồi dậy. Đầu cô hơi choáng. Bây giờ đã là nửa đêm, Luru Ly nghe thấy tiếng dế kêu ran ngoài vườn hoa, mặt trăng trên cao rọi sáng căn phòng của cô qua khung cửa sổ, gió ùa qua mát rượi.

- Em tỉnh rồi? Thấy trong người thế nào?

Một giọng nói ấm áp vang lên, Luru Ly quay sang, một người con trai xinh đẹp đang ngồi bên cửa sổ sáng rực ánh trăng, bóng dáng anh đổ dài vào căn phòng. Là Dương Vỹ? Luru Ly thấy hơi mơ hồ, cô đưa tay lên trán, rồi cô cũng nhớ lại chuyện xảy ra lúc chiều.

- Sao anh lại cứu em?

Dương Vỹ lúc này mới từ từ bước xuống khỏi cửa sổ, anh không trả lời cô, đi đến bàn rót một ly sữa nóng đem đến cho cô.

- Uống đi! Dương Vỹ dịu dàng đặt vào tay cô.

Luru Ly để nguyên ly sữa trong bàn tay hờ hững của mình, rồi bỏ mặc nó rơi xuống sàn vỡ nát, đôi mắt trong veo hờ hững. Cô không cần gì nữa, không cần thứ gì từ Dương Vỹ nữa, sự quan tâm thật lòng hay thương hại, tất cả đều không quan trọng nữa, tất cả với cô giờ không cần nữa rồi. Dương Vỹ cũng không tỏ ra tức giận vì thái độ ương bướng của cô. Anh thờ dãi và gọi một người giúp việc vào ra lệnh.

- Dọn dẹp đi. Mang đồ ăn lên cho con bé, chăm sóc nó cẩn thận.

Người giúp việc rầm rập vâng dạ rồi bắt tay vào việc. Luru Ly không nhìn anh nữa, cô ngồi dựa lưng vào thành giường nhìn ra khung cửa sổ, đôi mắt trong veo vô cảm. Dương Vỹ thấy bộ dạng của cô lúc này có vẻ đau lòng, nhưng anh cũng không muốn tỏ ra quan tâm cô, thấy cô đã ổn thì đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài hành lang, Hồ Phách cũng đang đứng lặng im, dựa lưng vào tường như người mất hồn, đôi mắt đen thẫm đau đớn.

Luru Ly ở lại ngôi nhà cũ của mình. Cô không biết Dương Vỹ và Hồ Phách định làm gì, họ nhốt cô, không cho cô ra ngoài nửa bước, nhưng vẫn cho người chăm sóc cô cẩn thận. Luru Ly không quan tâm, dửng dưng với tất cả sự chăm sóc của họ.....

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tuyệt Vọng

Rất lâu sau đó Luru Ly mới tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái, cô chậm chậm quay ra nhìn xung quanh, cô đang ở trong một căn phòng quen thuộc, là căn phòng của cô ở nhà họ Luru. Cô chống tay ngồi dậy. Đầu cô hơi choáng. Bây giờ đã là nửa đêm, Luru Ly nghe thấy tiếng dế kêu ran ngoài vườn hoa, mặt trăng trên cao rọi sáng căn phòng của cô qua khung cửa sổ, gió ulla qua mát rượi.

- Em tỉnh rồi? Thấy trong người thế nào?

Một giọng nói ấm áp vang lên, Luru Ly quay sang, một người con trai xinh đẹp đang ngồi bên cửa sổ sáng rực ánh trăng, bóng dáng anh đổ dài vào căn phòng. Là Dương Vỹ? Luru Ly thấy hơi mơ hồ, cô đưa tay lên trán, rồi cô cũng nhớ lại chuyện xảy ra lúc chiều.

- Sao anh lại cứu em?

Dương Vỹ từ từ bước xuống khỏi cửa sổ, anh không trả lời cô, đi đến bàn rót một ly sữa nóng đem đến cho cô.

- Uống đi! Dương Vỹ dịu dàng đặt vào tay cô.

Luru Ly để nguyên ly sữa trong bàn tay hờ hững của mình, rồi bỏ mặc nó rơi xuống sàn vỡ nát, đôi mắt trong veo hờ hững. Cô không cần gì nữa, không cần thứ gì từ Dương Vỹ nữa, sự quan tâm thật lòng hay thương hại, tất cả đều không quan trọng nữa, tất cả với cô giờ không cần nữa rồi. Dương Vỹ không tỏ ra tức giận vì thái độ ương bướng của cô, anh thờ dài và gọi một người giúp việc vào ra lệnh.

- Dọn dẹp đi, mang đồ ăn lên cho con bé, chăm sóc nó cẩn thận!

Người giúp việc rầm rập vâng dạ rồi bắt tay vào việc. Luru Ly không nhìn anh nữa, cô ngồi dựa lưng vào thành giường nhìn ra khung cửa sổ, đôi mắt trong veo vô cảm. Dương Vỹ thấy bộ dạng của cô lúc này có vẻ đau lòng, nhưng anh cũng không muốn tỏ ra quan tâm cô, thấy cô đã ổn thì đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài hành lang, Hồ Phách cũng đang đứng lặng im, dựa lưng vào tường như người mất hồn, đôi mắt đen thẫm đau đớn.

Luru Ly ở lại ngôi nhà cũ của mình. Cô không biết Dương Vỹ và Hồ Phách định làm gì, họ nhốt cô, không cho cô ra ngoài nửa bước, nhưng vẫn cho người chăm sóc cô cẩn thận. Luru Ly không quan tâm, dửng dưng với tất cả sự chăm sóc của họ.

Từ lúc đem cô về đến giờ chỉ có Dương Vỹ và mấy người giúp việc đến phòng cô, Hồ Phách thì chưa một lần đặt chân đến. Luru Ly tự nhủ mình không được chờ đợi, vì cô biết mình có chờ đợi cũng vô ích. Đối với Hồ Phách cô đã không là gì nữa rồi, anh đã nhắm súng vào đầu cô, vậy thì lần sau Hồ Phách chắc chắn sẽ rất bình thản mà bắn cô. Luru Ly cười, đây là số phận của cô. Cô không biết tại sao lúc đó Dương Vỹ không để cô chết đi? Tại sao lúc đó anh lại lao ra cứu cô? Không phải mục đích của hai người họ trước giờ là muốn cô tuyệt vọng để tự mình tìm đến cái chết hay sao? Cô đã làm theo ý họ rồi, sao lại cứu cô? Họ thấy chưa hài lòng điều gì? Có phải vì cảm thấy trả thù chưa đủ nên muốn giữ cô ở lại thế giới này để tiếp tục dày vò cô không? Luru Ly không nghĩ bây giờ họ còn làm được gì khiến cô đau hơn. Hay là họ muốn đem cô ra uy hiếp đối phó với ba và chị gái cô? Nhưng dù họ muốn gì thì bây giờ cô cũng chẳng quan tâm nữa. Cô đã quá đau, đã quá mệt mỏi với trò trả thù của họ. Bây giờ cô muốn bỏ mặc tất cả, buông xuôi mọi thứ cho số phận định đoạt.

Điều duy nhất cô mong muốn bây giờ là mình nhanh chóng được biến mất.

Mỗi ngày trôi qua với cô thật nặng nề, mỗi giây trôi qua với cô thật đau khổ. Cô chỉ chờ đợi cái chết, cô mong muốn được giải thoát.

Thế là những ngày sau cô không ăn uống, tất cả thức ăn đưa đến đều còn nguyên. Dương Vỹ tưởng rằng cô bị bệnh nên gọi bác sĩ tới khám cho cô, cô mặc kệ cho ông ta chẩn đoán. Ông ta không bao giờ đo được nỗi đau của cô. Luru Ly cứ thế, suốt ngày thần thờ nhìn qua khung cửa sổ.

Một ngày...

Thời gian trôi qua thật chậm. Vẫn chỉ mình Luru Ly cô đơn trong căn phòng vắng, lặng yên nghe tiếng dế kêu đêm và ngắm bầu trời. Cô thấy buồn, thấy đau và thấy nhớ một ai đó. Nhưng người mà cô mong nhớ không đến bên cô, chỉ có thời gian đi qua cô cùng nỗi cô đơn dằn dãi.

Hai ngày...

Vẫn chỉ mình Luru Ly lặng yên với bầu trời xanh bên khung cửa sổ, cô bâng khuâng chống tay lên cằm nhìn cánh chim nhỏ đang chao đảo trên trời xa thẳm, nó giống cô, nó cũng lẻ loi, cũng cô độc, nhưng ít ra nó được tự do, nó có thể cất cánh bay vút lên trời cao, nó có thể tìm đàn cùng đi tìm đến phương trời ấm áp, nó có thể tự định đoạt được số phận của mình. Còn Luru Ly thì không, cô chỉ là con búp bê nhỏ bé, con rối tội nghiệp để người ta trút giận và điều khiển theo ý muốn.

Không ai yêu thương, không ai trân trọng cô. Mà cô cũng không mong sẽ có ai đó yêu thương trân trọng mình, duy chỉ có một người, nhưng người đó không bao giờ thuộc về cô, người đó không bao giờ ở bên cô, dù cô có thương nhớ, dù cô có chờ đợi, dù cô có yêu anh đến phát điên, nhớ anh đến phát điên thì anh vẫn lạnh lùng đứng đưng với cô.

Đến ngày thứ ba thì cơ thể cô không thể chịu nổi, cô gục ngã.

Nằm im trên giường, Luru Ly thấy mình thật cô độc, chỉ có những tiếng chim kêu chirp chirp hay tiếng dế kéo vĩ dưới khu vườn, hiem hơi lấm mới nghe thấy tiếng của Dương Vỹ hay người giúp việc hỏi chuyện mình. Cô chờ đợi, cố gắng chờ đợi Hồ Phách sẽ đến với cô. Dù cô biết điều đó là vô vọng. Nhưng không hiểu sao cô vẫn chờ đợi.

Hi vọng có thể nhìn thấy anh lần cuối cùng.

Cô bất tỉnh, dường như cô bị sốt, trong giấc ngủ mê chợt chờn cô nghe thấy ai đó gọi mình, rất thân thương...

- Luru Ly! Em sao vậy, Luru Ly?

Hồ Phách đỡ cô lên, Luru Ly vẫn nằm im một chỗ bất động, khuôn mặt xanh xao, môi khô lại. Cậu vội lấy ly nước đưa lên miệng rồi mớm cho cô. Cơ thể của Luru Ly có dấu hiệu mất nước, cô bé không chịu ăn gì suốt ba ngày nay nên đói lả đi rồi. Luru Ly muốn tìm đến cái chết? Hồ Phách ôm lấy cô vào lòng, bàn tay run run vuốt nhẹ mái tóc mát lạnh của cô.

- Luru Ly... Anh xin lỗi... Chúng ta cùng đi khỏi đây nhé... anh sẽ đưa em đi khỏi đây...

Hồ phách lăm bầm rồi bế cô lên đi ra, cậu thấy hối hận vì quá nhiều lần khiến Luru Ly thất vọng, quá nhiều lần khiến cô bị tổn thương. Thực ra cậu muốn đưa Luru Ly đi khỏi đây từ lâu rồi, nhưng không hiểu sao cậu lại do dự, không hiểu sao cậu cứ luôn làm những hành động ngu ngốc khiến cô đau lòng. Bây giờ thì cậu không muốn thế nữa, cậu không muốn vì bất cứ lí do gì mà bỏ rơi cô nữa, không cần biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì. Cậu muốn cùng Luru Ly bỏ lại tất cả và rời khỏi đây.

Cậu bước đi, những bước chân thật vội vã. Nhưng vừa ra đến hành lang thì chợt khựng lại.

- Em muốn đi khỏi đây à? Dương Vỹ đứng trước mặt cậu và rút ra khẩu súng nhắm vào Luru Ly. - Vậy cũng được, nhưng để Luru Ly ở lại. Anh còn việc phải làm với nó.

Hồ Phách nhìn anh tức giận.

- Anh muốn giết cô ấy thật sao? Nếu anh muốn làm vậy... giết cả em luôn đi!

Dương Vỹ nhìn cậu nhú mày, rồi cất giọng đều đều.

- Để Luru Ly ở lại, anh sẽ tha cho nó. Nhưng một khi em đưa nó đi, anh sẽ chính tay giết nó.

Hồ Phách nhú mày đau đớn.- Cô ấy chịu đựng như vậy còn chưa đủ hay sao? Luru Ly đâu phải kẻ đã hại gia đình chúng ta, cô ấy không phải kẻ thù của chúng ta, đừng làm cô ấy tổn thương nữa!

- Hồ Phách! Con bé là con của kẻ đã giết cả nhà chúng ta. Em là em trai anh, anh không muốn em ở bên cạnh đứa con của kẻ thù.

- Anh...

- Để con bé lại, hay em muốn anh giết nó?

Dương Vỹ nhìn cậu, ánh mắt sắc lẹm, ngón tay lạnh lẽo siết chặt khẩu súng. Hồ Phách không còn cách nào khác đành đưa Luru Ly quay trở lại phòng.

Luru Ly vẫn nằm ngủ mê man. Dương Vỹ đã gọi bác sĩ tới truyền dịch cho cô, cơ thể cô cũng dần bình phục. Trong khoảng thời gian cô ngủ mê trên giường, Hồ Phách vẫn ngồi yên bên cạnh cô, nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô buồn bã.

Cậu ngắm nhìn khuôn mặt bé nhỏ của Luru Ly, dưới ánh trăng, cô bé thật đẹp, nhưng sao mờ ảo quá, cô nằm lặng im như một nàng công chúa say ngủ.

Hồ Phách cảm thấy sợ hãi và cô đơn. Cậu sợ rằng Luru Ly sẽ không tỉnh dậy nữa, nếu thật sự Luru Ly không tỉnh dậy, cô bé không còn trên đời này thì cậu sẽ thế nào? Hồ Phách thấy đau lòng và tuyệt vọng.

Nhưng bây giờ cậu phải đối mặt với Luru Ly như thế nào? Sau tất cả những gì cậu làm với Luru Ly, liệu cô bé có hận cậu hay không? Có lẽ có, nhưng cậu biết chỉ cần cậu đến với cô, Luru Ly chắc chắn sẽ quên hết tất cả mà ở bên cạnh cậu. Nhưng cậu có thể làm thế hay không? Dường như mọi chuyện bây giờ đã không thể quay lại được nữa rồi. Bỗng nhiên trả thù mà cậu và Dương Vỹ khởi động đã bắt đầu quay và không bao giờ quay ngược nó lại được, nếu cậu đem Luru Ly rời khỏi đây, Dương Vỹ sẽ giết cô bé. Cậu không thể để Luru Ly chết được, dù Luru Ly có hận cậu đến thấu xương thì cậu vẫn muốn Luru Ly được sống và hạnh phúc.

Nhưng điều cậu muốn liệu có được không? Luru Ly thậm chí không còn quan tâm đến mạng sống của mình nữa, cậu phải làm sao để cô bé quên đi mọi thứ? Làm sao để cô bé ở lại thế giới này?

Bàn tay Hồ Phách nhẹ nhàng vuốt tóc Luru Ly. Cô nằm ngủ, khuôn mặt nhỏ bé trông thật yên bình, nhưng cũng xa xôi quá, cậu có cảm giác chỉ cần cậu chớp mắt một cái thôi là Luru Ly cũng sẽ biến mất. Cậu cúi xuống hôn lên trán Luru Ly, nụ hôn thật nhẹ, nhưng cũng đủ khiến cô bé thấy ấm áp.

Luru Ly đã ngủ một giấc khá dài, một giấc ngủ ngon không có những cơn ác mộng dày vò, có lẽ vì có ai đó đã ở bên cạnh cô, có ai đó đã sưởi ấm cho bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt của cô, và ai đó đã hôn cô. Luru Ly mở mắt ra mơ hồ, cô không biết có phải là mình nằm mơ không? Dường như Hồ Phách đã ở bên cạnh cô, cô chậm chạp ngồi dậy giờ bàn tay nhỏ của mình lên, hơi ấm vẫn còn đọng lại. Liệu có phải Hồ Phách không? Hay đây chỉ là một giấc mộng đẹp mà cô luôn mơ ước?

Cô chậm chậm bước khỏi giường, cảm thấy cơ thể mình dường như không còn một chút sức sống nào. Căn phòng vẫn tĩnh lặng như tờ, Luru Ly không biết rằng Hồ Phách chỉ mới rời khỏi đây được vài phút thôi. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, rồi lại nhìn xa xôi lên bầu trời đen tối tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sự Trả Thù Cuối Cùng

Một chị giúp việc đem thức ăn vào cho Luru Ly, dường như chị ta nói gì đó, Luru Ly không trả lời, không quay lại, lặng im ngắm nhìn mặt trăng trên cao, ngắm những vì sao lấp lánh xa xôi, và chờ đợi đến khi mình cũng trở thành một vì sao trên bầu trời tuyệt đẹp đó. Hi vọng lúc đó cô sẽ gặp lại Pappy, gặp lại mẹ, cô sẽ không cô độc nữa.

- Luru Ly, sao không chịu ăn cơm?

Dương Vỹ đi vào phòng cô, anh nhìn khay thức ăn để trên bàn đã nguội lạnh rồi nhìn cô khẽ nhíu mày. Luru Ly không trả lời, không quay lại, chỉ lặng lẽ đưa đôi mắt trong veo nhìn trời. Cô chán ghét tất cả mọi thứ, chán ghét những người đã đi qua đời mình, chán ghét thế giới này, cô chỉ muốn mình lập tức biến thành một vì sao trên bầu trời đêm tuyệt đẹp kia.

- Quay lại đây, Luru Ly!

Dương Vỹ đến gần cô ra lệnh. Luru Ly phớt lờ, mặc kệ anh nói, cô vẫn bình thản nhìn lên bầu trời. Dương Vỹ cau mày, rồi anh nắm vai cô xoay lại trước mặt mình. Luru Ly nhìn anh, bình thản.

Một cú tát được giáng thẳng vào mặt Luru Ly khiến cô nhào sang một bên, máu từ khóe miệng cô nhòe ra. Một bên khuôn mặt bé nhỏ của cô đỏ ửng lên hằn in mấy ngón tay. Cô ngước lên ngỡ ngàng.

Dương Vỹ đang nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lên thành nụ cười nửa miệng, còn ánh mắt thì sắc lẹm như dao. Rồi anh đi lại, nắm cổ áo cô dựng dậy.

- Em mong Hồ Phách sẽ đến với em sao? Em mong nó sẽ đưa em đi khỏi đây sao?

Luru Ly nhìn anh, đôi mắt trong veo hơi nhói lại, rồi cô nhìn thấy sau lưng anh, chị giúp việc đang cầm một chiếc máy quay phim.

- Thái độ ngang bướng của em làm anh thấy bức mình! Em nghĩ làm như vậy thì anh và Hồ Phách sẽ đau lòng sao? Em nghĩ cứ làm vậy thì Hồ Phách sẽ quay lại với em sao? Em thật ngu ngốc, Luru Ly!

Luru Ly nhìn anh căm giận, cô thấy khóe mắt mình hơi cay, dường như cô thấy tủi thân, dường như cô thấy chạnh lòng, và cô thất vọng, cô biết đối với hai anh em họ cô không là gì cả, nhưng nghe Dương Vỹ nói ra điều này cô lại càng thấy thất vọng hơn.

Một cú tát lại được giáng vào mặt Luru Ly, cô ngã lộn xuống sàn, chiếc máy quay lúc này quay cận cảnh khuôn mặt đau đớn của cô. Không để cô đứng

lên. Dương Vỹ đi lại tàn nhẫn đá vào mặt cô, Lulu Ly lại bị hất sang một bên, trán cô bị trầy rướm máu. Rồi chân Dương Vỹ dẫm lên ngực cô, đè mạnh.

- Đối với anh và Hồ Phách, em chẳng khác gì một con búp bê cũ nát, anh giữ em lại thế giới này chỉ để đối phó với lão khốn Thành Phong. Tại sao em không biết thân biết phận? Muốn khơi gợi lòng thương xót từ anh sao? Muốn nhận được sự thương hại từ Hồ Phách sao? Lulu Ly, em đúng là một con bé ngu ngốc! Anh cứ nghĩ con gái cưng của lão đại thì lòng tự trọng sẽ cao lắm. Đối với anh, em chẳng khác gì một thứ rác rưởi. Nếu em ngoan ngoãn anh còn giữ em lại chơi đùa một chút, nhưng bây giờ thì em làm anh bức mình rồi. Anh không cần đến em nữa.

Dương Vỹ vừa nói vừa đá vào mặt Lulu Ly một cách phũ phàng, mặt cô đỏ ửng, máu trên miệng nhoe ra nhiều hơn, thời điểm đó, chiếc máy quay được chỉnh cho hình ảnh cận cảnh. Lulu Ly cắn chặt môi, đôi mắt mở to giận dữ.

- Muốn người ta tội nghiệp mình sao? Em nghĩ ai sẽ tội nghiệp cho em? Muốn chết sao? Nếu vậy anh sẽ giúp em! Dương Vỹ vừa nói vừa giơ chân đá vào bụng cô.- Bây giờ với anh, em chẳng còn tác dụng gì nữa, anh chỉ cần những hình ảnh này để gửi cho Thành Phong và dụ hắn vào bẫy của anh, anh sẽ giết chết hắn và đưa con gái kia của hắn. Còn em, cứ việc chết theo cách mà em mong muốn đi. Rác rưởi!

Dương Vỹ đập mạnh vào ngực cô và dùng chân xoay người cô ngược lên nhìn anh. Miệng Lulu Ly nhoe máu, hai cánh tay cô tím bầm. Cơ thể cô đau nhói, ba ngày không ăn uống đã khiến cô kiệt sức, bây giờ lại phải hứng chịu một trận đòn dã man như vậy thì Lulu Ly không chịu nổi nữa, cả người cô run run, cô thở dốc từng hơi nặng nhọc. Cô nhìn Dương Vỹ, ánh mắt trong veo sắc lém, lần đầu tiên Lulu Ly biết căm hận một người. Dương Vỹ thấy ánh mắt muốn giết người này của Lulu Ly thì rất hài lòng, nhếch một nụ cười lạnh lẽo và nói cho cô nghe một câu cuối cùng.

- Đối với anh, em chỉ là rác rưởi!

Cú đập giáng thẳng vào bụng Lulu Ly, máu miệng cô nhoe ra, và cô ngất lịm. Dương Vỹ thấy cô bất tỉnh rồi thì thôi không đánh nữa, anh đứng lặng im nhìn cô, đôi mắt đen thẫm mờ mịt.

- Lulu Ly!!!

Hồ Phách bên ngoài lao vào, cậu ném vội ly sữa sang một bên hoảng hốt cúi xuống đỡ cô dậy. Lulu Ly đã bất tỉnh, nhưng vết thương trên người không nặng lắm, chủ yếu là bị mấy vết bầm tím trên tay. Hồ Phách nhìn cô, nghiến răng tức giận rồi đứng dậy giơ tay nắm thẳng vào mặt Dương Vỹ, anh loạng choạng lùi ra sau. Hồ Phách vẫn chưa hả giận tiếp tục lao vào đâm tới tấp vào mặt, vào bụng anh. Dương Vỹ không đánh lại. Đám thuộc hạ của Dương Vỹ thấy cảnh tượng này vội xô ra giữ chặt lấy cậu. Hồ Phách vẫn cố vùng ra lao vào đánh Dương Vỹ.

- Đồ khốn kiếp!!! Sao anh dám đánh con bé ra nông nổi này? Nó mà có mệnh hệ gì, tôi sẽ giết anh!!!

Hồ Phách dường như đã nổi điên, đám thuộc hạ của Dương Vỹ khó khăn lắm mới ngăn cậu lại được. Dương Vỹ nhìn về mặt giận dữ của cậu, đưa tay quệt nhẹ một vệt máu trên khóe miệng.

- Hồ Phách! Nếu em không muốn con bé chết... thì đây là cách duy nhất để giữ nó lại thế giới này.

Nói rồi anh quay lại người giúp việc, đưa tay lấy chiếc máy quay phim và nhẹ bước đi ra.

Con đau nhói lên dưới bụng. Lulu Ly nhủ mảy mò mất tỉnh dậy, cô đang nằm trên giường, trên tay cô có một sợi dây chuyền dịch, cô khẽ nhấc tay, đau nhói, hai tay cô bị đánh bầm tím lên cả. Cô ngồi dậy, hung hăng giật phăng sợi dây trên tay mình ném sang một bên. Rồi cô cười thầm.

Đối với Dương Vỹ và Hồ Phách cô là rác rưởi sao?

Tất cả những gì cô nghĩ về họ, giành cho họ đều là vô ích sao? Đến cuối cùng thì cô lại là rác rưởi? Cô đưa mắt nhìn ra xa. Dương Vỹ đánh cô, thật tàn nhẫn. Trước đây cô cứ nghĩ có lẽ vì anh thương cô, có một chút tình cảm giành cho cô nên không nỡ ra tay giết cô, vậy là cô đã lầm, anh ấy không ra tay giết cô chỉ vì sợ cô làm bẩn tay mình thôi, vì cô là rác rưởi.

Lulu Ly nín chặt môi. Bao nhiêu tình cảm cô giành cho hai anh em họ, bao nhiêu sự tin tưởng cô giành cho anh em họ, cuối cùng thứ cô nhận lại chỉ là nỗi đau và sự khinh thường?

Lulu Ly thấy mình ngu ngốc, cho đến tận bây giờ cô còn thấy đau vì Hồ Phách, cô còn hi vọng vào Hồ Phách mà không biết rằng những gì mình cố gắng cho đến bây giờ chỉ là vô nghĩa. Hồ Phách đâu có quan tâm cô. Cô sống hay chết đối với anh không phải chuyện gì to tát cả. Anh ấy có thể ném cô cho đàn ông chơi đùa, giương súng nhắm vào đầu cô, mặc kệ cô tìm cái chết. Vậy mà giờ đây cô còn chờ đợi điều gì? Chờ đợi sự thương hại của anh sao? Chờ đợi thứ tình cảm hồi hột của anh giành cho một con búp bê cũ nát sao? Làm gì có chuyện anh sẽ khóc thương cho cô, làm gì có chuyện anh sẽ hối hận vì mất cô.

Cô thầm cười cho sự ngu ngốc của mình và không ngừng tự hỏi. Tình cảm mà cô giành cho Hồ Phách, có đáng hay không? Nỗi đau mà cô phải chịu đựng, có đáng hay không? Cô yêu thương Hồ Phách và Dương Vỹ, nhưng cuối cùng thì cô nhận được gì? Sự lạnh lùng hắt hủi, những hành động trả thù, hay những trận đòn dã man như khi nãy? Trong lòng cô giờ đây đã nhen nhóm lên một thứ cảm xúc khác. Không phải là đau đớn tuyệt vọng mà là sự tức giận và thất vọng, cô không muốn bản thân mình bị tổn thương vì bất kì người nào nữa, lòng tự trọng nhỏ bé mà cô đã ném mất giờ đây đã quay trở lại, đơn giản vì cô thấy bản thân mình không phải là rác rưởi.

- Thật... không đáng.

Lưu Ly ngồi lặng im trong căn phòng, đôi mắt trong veo nhìn xa xa ra khung cửa sổ, nhưng giờ nó không vô hồn nữa, mà bình thần đến mức lạnh lùng. Cũng trong thời điểm này, bên ngoài cửa phòng của cô đã xảy ra vô số biến động. Kế hoạch trả thù của Dương Vỹ và Hồ Phách bây giờ mới bắt đầu.

Thời gian trôi qua. Ánh sáng rực rỡ của mặt trời thay thế cho màn đêm đen u tối. Lưu Ly ngồi bên cửa sổ uống ly sữa nóng chị giúp việc mới đem vào. Cô đã chịu đựng đến đồ ăn của mấy người giúp việc đem tới, nhưng cô ăn rất ít, còn lại chỉ uống sữa. Từ trên khung cửa sổ nhìn xuống dưới sân, cô thấy đám thuộc hạ của Dương Vỹ tập trung rất đông, cả bọn đều được trang bị vũ khí. Lưu Ly lặng im quan sát nhất cử nhất động của họ, dường như đám người này đang được phân công nhiệm vụ. Dương Vỹ và Hồ Phách cũng xuất hiện.

Vậy là sắp kết thúc. Trận chiến giữa hai ông trùm quyền lực nhất trong thị trấn.

Lưu Ly ngồi im trên khung cửa sổ, mặc kệ những gì đang diễn ra, mặc kệ những tiếng huân báo bên tai, đôi mắt lơ đãng nhìn chăm chú vào mạng nhện mới giăng. Có một con bọ ngựa đang mon men lại gần đó, con nhện không xuất hiện trên lưới, nó nấp dưới một chiếc lá non và chờ đợi. Con nhện béo ú, những chiếc chân duỗi duỗi trông thật uyển chuyển. Ngược lại con bọ ngựa thì rất ngây ngô, nó không ý thức được nguy hiểm ngay trước mặt mình. Cứ thế lò dò đi lại. Rồi như một sự hiển nhiên nó vướng ngay vào chiếc bẫy của con nhện, hai chân nó dính chặt, nó sải cánh ra cố gắng đẩy dụa, nhưng như vậy càng làm cho lưới nhện dính chặt lấy nó hơn. Thấy con mồi sa lưới, con nhện lập tức lao đến, dùng những chiếc chân di động giữ chặt con mồi, cắn những chiếc răng chứa đầy nọc độc vào bụng con mồi. Con bọ ngựa đẩy dụa trong đau đớn. Và giây phút tuyệt vọng cuối cùng, hai chiếc dao sắc nhọn của nó cắm sâu vào bụng con nhện. Con nhện bị bắt nên lãnh trọn.

Lưu Ly cười, vung tay ném chiếc ly về cái bẫy nhện, hai con vật nhỏ rơi xuống đất cùng những mảnh thủy tinh lấp lánh. Đây là kết thúc cho một trận chiến.

Một tiếng súng chất chứa vang lên khiến cô chú ý, nó rất gần, trái tim cô bị lệch một nhịp.

- Hoan nghênh cô đến đây, nữ cao bồi xinh đẹp!

Dương Vỹ ngồi trên sofa nhìn người con gái mới bước vào nhà khẽ nhếch môi cười. Linh Lan nhìn xung quanh, không thấy Lưu Ly thì lạnh lùng hỏi.

- Con bé đâu rồi?

Hồ Phách ở bên cạnh hơi nhíu mày. Hôm qua sau khi đánh Lưu Ly và cho người giúp việc ghi hình lại, Dương Vỹ đã gửi nó cho Linh Lan kèm theo lời mời cô đến nhà anh nếu muốn Lưu Ly được an toàn trở về. Đương nhiên là đi một mình. Sau khi xem xong đoạn phim Dương Vỹ gửi, Linh Lan lập tức nổi điên lên lao đến đây. Nhưng cô đâu biết cô đã sập bẫy Dương Vỹ, Thành Phong mất đi người bảo vệ. Dương Vỹ lại gửi cho ông ta đoạn phim cũ và yêu cầu đến một nơi gấp gáp. Đương nhiên đó là nơi đó đã được đặt bẫy.

- Con bé đang hấp hối trên phòng. Dương Vỹ cười nhạt.

- Nếu con bé chết... Linh Lan nhìn anh, ánh mắt sắc lẹm.- Mày cũng sẽ chết!

Dương Vỹ cười nhạt rồi đứng dậy.

- Để xem cô làm được gì?

Đám thuộc hạ của Dương Vỹ vây lấy cô. Linh Lan cười nhạt, đưa tay rút ra hai con dao găm trên thắt lưng.

- Tôi bây giờ phải đi đón tiếp ba cô, không còn hứng thú để chơi đùa với hai chị em cô nữa. Có điều đám thuộc hạ của tôi dường như rất ái mộ cô, vì vậy cô hãy đùa giỡn với chúng một chút nhé, nếu cô thắng được chúng, cứ việc đem Lưu Ly rời khỏi đây, còn nếu thua, dù có bị chúng xé xác ra hay làm trò vui gì đó thì cũng ráng chịu nhé!

Dương Vỹ nói rồi cùng Hồ Phách ung dung đi ra ngoài. Trong căn phòng khách sang trọng, đám thuộc hạ của anh bắt đầu lao vào tấn công Linh Lan. Nhưng Linh Lan không phải một cô gái bình thường, cô rất giỏi võ, đánh thù hạ của Dương Vỹ không dễ gì khống chế được cô, cuộc hỗn chiến diễn ra, những tiếng đấm đá, những âm thanh la hét vang lên.

Ra đến ngoài cổng, Dương Vỹ bước vào một chiếc limo mui trần chờ sẵn và quay lại nói với Hồ Phách.

- Ở lại đây đi, khi nào bọn kia xong việc thì đem xác Linh Lan đến chỗ anh. Chúng ta sẽ tặng nó cho Thành Phong trước khi giết hẳn.

Hồ Phách đứng im, không nói gì, đôi mắt đen thẳm phức tạp. Dương Vỹ không dặn gì thêm nữa, ra lệnh cho xe chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đi Một Mình

Một tiếng súng vang lên, ổ khóa phòng nhốt Lưu Ly gãy tan, rồi cánh cửa cũng được mở ra.

- Thiên Dã!!! Lưu Ly nhìn anh mừng rỡ.

- Đề em chờ lâu rồi, công chúa nhỏ!

Thiên Dã mỉm cười đi đến nắm tay Lưu Ly kéo cô ra khỏi phòng. Trên hành lang la liệt những tên thù hạ của Dương Vỹ bị thương đang nằm rên rỉ dưới đất. Lưu Ly biết Thiên Dã sẽ tới tìm mình như lời anh từng hứa, anh là người duy nhất sẽ không bỏ rơi cô, và cô đã quyết định sẽ cùng anh rời khỏi thị trấn.

Thiên Dã nhanh chóng đưa cô ra khỏi hành lang chạy dài và đi xuống tầng trệt. Bên trong căn nhà có rất nhiều tay súng ẩn nấp, nhưng đối với Thiên Dã thì những thứ này chỉ là trò mèo không đáng để ý. Lưu Ly đi theo anh, đôi mắt trong veo bình thản. Dương Vỹ và Hồ Phách đã ra khỏi nhà, tình hình trong thị trấn đang hỗn loạn, đây là lúc tốt nhất để rời khỏi đây.

Ở ngoài cổng, dường như cũng có ai đó đang xông vào nhà, Lưu Ly nghe thấy tiếng huyên náo ngoài đó.

Tên cuối cùng trong phòng khách bị Linh Lan đá bay ra sau. Cả đám to xác vô dụng đã nằm gục dưới sàn đầy dụa. Cô gạt mạnh hai con dao găm cho máu rũ xuống sàn rồi lạnh lùng đi lên cầu thang. Nhưng Linh Lan không chú ý đến những cái bẫy Dương Vỹ gài lại trong nhà, có một tên nấp trong góc cầu thang đang nhắm súng vào người cô. Lưu Ly ở trên hành lang đã phát hiện ra, cô bé vội lao đến gào lớn.

- Linh Lan, coi chừng!!!

Nghe tiếng em gái gọi mình, Linh Lan giật mình ngược lên. Và một bóng trắng lao ra ôm chặt lấy cô. Tiếng súng vang lên chát chúa, viên đạn xé gió bay thẳng vào vai cái bóng trắng trước mặt Linh Lan, máu nhòe ra.

Tên cầm súng cũng nhanh chóng bị Linh Lan bắn hạ. Rồi cô cúi xuống đỡ lấy người vừa mới che chắn bảo vệ cho mình.

- Hoa Thiên, cậu có sao không ?

- Anh Thiên!!! Lưu Ly cũng vội lao xuống.

Hoa Thiên đã bị viên đạn đâm sâu vào vai trái, máu nhuộm ra đỏ rực chiếc sơ mi trắng, vết thương khá nặng, cậu đưa tay lên ôm chặt lấy nó, run run, khuôn mặt tái nhợt vì đau, trán cậu đầm mồ hôi, ngược khuôn mặt tái nhợt lên nhìn Lưu Ly và Linh Lan, Hoa Thiên cố gượng cười.

- Anh không sao, mau đi khỏi đây!

- Vết thương nặng quá, phải cầm máu ngay. Linh Lan nói và lấy tay bịt chặt vết thương đang rỉ máu cho Hoa Thiên. Đúng lúc này Thiên Dã trên cầu thang hét lớn.

- Nằm xuống mau, Lưu Ly!!!

Có hai tên ở ngoài cửa lao vào định xả súng vào ba người. Thiên Dã giương súng định bắn chúng. Nhưng cả hai tên đã bị một vật gì đó giáng mạnh vào sau gáy gục xuống bất tỉnh. Hồ Phách từ ngoài cửa đi vào, trên tay là khẩu súng ngắn đen ngòm. Thiên Dã thấy cậu vội lao xuống đứng chắn trước mặt Lưu Ly, khẩu súng bạc của anh nhắm vào cậu, cảnh cáo.

Hồ Phách đứng ở cửa, lặng lẽ nhìn Lưu Ly một chút rồi quay bước đi. Thiên Dã nhìn theo hơi khó hiểu, nhưng anh cũng thấy nhẹ nhõm vì không phải đối đầu với Hồ Phách. Lưu Ly cũng dõi theo bóng hình của anh cho đến khi khuất hẳn.

Hồ Phách đã đi. Có phải đến đây là kết thúc? Khóe mắt cô chột cay.

- Hoa Thiên, cố lên, tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện ngay...

Tiếng nói hoảng hốt của Linh Lan đưa cô về hiện tại. Lưu Ly quay sang. Hoa Thiên đang nằm một chỗ thở dốc, máu loang ra nhuộm đỏ chiếc sơ mi trắng của cậu và bàn tay run run đang cố bịt chặt vết thương của Linh Lan. Thiên Dã cúi xuống đỡ cậu lên rồi diu ra ngoài. Hoa Thiên đã bị thương nặng, cần phải đưa cậu nhóc đến bệnh viện ngay lập tức.

Bên ngoài khá yên tĩnh. Đám thuộc hạ của Dương Vỹ để lại đã bị Linh Lan và Hoa Thiên hạ gục hết cả, những tên còn sót thì bị Hồ Phách đánh ngất. Hồ Phách cũng đã đi đến chỗ Dương Vỹ rồi, đó cũng là nơi Thành Phong và thuộc hạ của ông ta đang tới. Thiên Dã đưa hai chị em Lưu Ly tới một chiếc limo mui trần trước cổng. Hoa Thiên có lẽ quá đau, mặt tái nhợt lắm lắm mồ hôi, anh nghỉ ngơi một chút rồi chạy đi tới vườn thuốc ở nhà họ Lưu, lát sau đem đến cho Lưu Ly mấy bông hoa tươi.

- Đưa cho cậu nhóc nhai đi, một ít thôi.

- Đây là hoa anh túc sao?

Lưu Ly biết nó, trong vườn thuốc nhà cô trước đây có trồng một ít, nó được coi là loại thuốc giảm đau tốt nhất mà Dương Vỹ và Thiên Dã sử dụng khi bất cẩn bị thương. Tuy vậy nó cũng rất nguy hiểm nên chỉ có Thiên Dã và Dương Vỹ được sử dụng, Lưu Ly thì bị cấm tuyệt đối nghịch ngợm nó.

- Hoa Thiên! Nhai cái này đi, nó sẽ khiến anh bớt đau.

Lưu Ly bứt vài cánh hoa, cuộn tròn lại rồi đút vào miệng Hoa Thiên. Anh đang đau, khuôn mặt tái nhợt lấm tấm mồ hôi, không biết được Lưu Ly đưa gì cho mình, nhưng anh vẫn cố nhai nó một cách khó khăn.

Linh Lan ngồi bên cạnh đỡ Hoa Thiên gối đầu lên đùi mình, đôi mắt đen thắm nhìn anh tha thiết buồn, hai bàn tay cô cố nắm chặt lấy tay anh như muốn tiếp cho anh sức mạnh. Đây là lần thứ hai anh lao ra đỡ đạn cho cô, lần thứ hai anh dùng mạng mình để bảo vệ cho cô. Linh Lan thấy hối hận vì trước đây mình đã thờ ơ với anh, hối hận vì mãi đến bây giờ mới thấy yêu thương anh, mới biết trân trọng tình cảm của anh, mới biết anh quan trọng. Nhưng giờ này có trễ quá hay không? Nước mắt cô rơi ra, nhoe trên mặt anh. Hoa Thiên ngạc nhiên ngược lên nhìn cô, bàn tay run run đưa lên gạt nhẹ.

- Tôi không sao... đừng khóc... Linh Lan.

Vết thương của Hoa Thiên đã đỡ đau hơn một chút, có lẽ lá anh túc đã bắt đầu có tác dụng, cậu thấy cơ thể mình dường như nhẹ bẫng đi, nhưng vẫn không còn chút sức lực nào cả, đôi mắt mờ nhạt với những hình ảnh chập chờn.

Lưu Ly ngồi bên cạnh Linh Lan hơi run, cô nhìn Hoa Thiên với chiếc sơ mi đầm máu. Những hình ảnh đen trắng quay cuồng trong đầu cô, cô cảm thấy lo sợ, cô lắc đầu, cố không nghĩ đến trận chiến kết thúc giữa anh em Hồ Phách và ba mình.

- Hoa Thiên... xin lỗi anh... em xin lỗi...

Linh Lan cúi xuống áp chặt lấy đầu Hoa Thiên vào mặt mình, đôi môi run run khẽ nói, khuôn mặt cô trắng nhợt đau đớn đến tội nghiệp. Hoa Thiên đã mê man, có lẽ vì anh mất máu quá nhiều, nếu bây giờ không đến bệnh viện kịp Hoa Thiên sẽ chết. Lưu Ly rụt rè chạm nhẹ vào tay Linh Lan trấn an.

- Chị hai... chị đừng lo... chúng ta sẽ đến bệnh viện ngay. Anh ấy sẽ không sao đâu.

Linh Lan lặng im, rồi cô ngồi dậy, nhìn qua Lưu Ly mỉm cười trêu mếu, bàn tay nhuộm máu chậm chậm đưa ra khoác lấy vai Lưu Ly vào lòng mình, Linh Lan ôm cô dịu dàng nói.

- Ừ... Hoa Thiên sẽ không sao... Em cũng sẽ được an toàn... Hãy rời khỏi đây đi nhé!

Lưu Ly nhìn cô bất an, cô vội nắm chặt lấy tay chị khẽ nói.

- Chúng ta sẽ cùng đi... Chị phải cùng em rời khỏi đây!!!

Linh Lan mỉm cười, cô vuốt nhẹ mái tóc của Lưu Ly rồi nhìn xuống khuôn mặt Hoa Thiên thật dịu dàng.

- Xin lỗi em, Lưu Ly! Nhưng người đó là ba của chúng ta, dù ông ấy có độc ác thế nào, ông ấy vẫn là người chị yêu thương kính trọng nhất, chị không thể bỏ mặc ông ấy chết ở đây được.

- Chị... Lưu Ly nhìn cô lo lắng, tim cô đập mạnh trong lồng ngực.

- Chị cũng không muốn Hoa Thiên vì chị mà gặp nguy hiểm. Mối thù trong lòng Dương Vỹ và Hồ Phách quá lớn, họ sẽ không buông tha cho chị dù chị có chạy trốn đến tận chân trời nào. Chị không muốn đến lúc đó Hoa Thiên lại lấy mạng mình ra bảo vệ chị nữa. Chị đã hại anh ấy, hai lần là đủ rồi. Nhưng em khác chị, Lưu Ly! Chị biết đối với Dương Vỹ và Hồ Phách em là một người rất đặc biệt, họ sẽ không giết em vì họ yêu em, vì vậy em hãy chạy trốn khỏi đây đi!

- Chị... em không muốn thế... chị hãy đi với em...

Lưu Ly nhìn cô khần khoản, hai bàn tay bé nhỏ cố nắm chặt lấy tay chị mình. Lần đầu tiên cô thấy sợ Linh Lan sẽ biến mất, có lẽ đến bây giờ cô mới hiểu Linh Lan quan trọng với mình thế nào.

- Lưu Ly! Ba chúng ta... ông ấy có lẽ không phải là người cha tốt, ông ấy đã từng làm nhiều chuyện có lỗi với em. Nhưng ông ấy thật sự rất yêu thương em. Vì vậy... hãy tha thứ cho ông ấy đi!

Nói rồi, Linh Lan gỡ tay Lưu Ly ra, đặt Hoa Thiên nằm gối xuống chiếc áo khoác trên ghế và mở cửa xe lao ra ngoài. Cô hành động quá nhanh, Lưu Ly không thể cản lại được. Thiên Dã đang lái xe nhìn qua kính chiếu hậu nhủ thầm. Vậy là Linh Lan chọn quay lại.

- Chị hai!!! Lưu Ly gào lên.

Linh Lan sau khi nhảy xuống lăn tròn bên vệ đường thì từ từ đứng dậy, nhìn theo chiếc limo đang chạy xa dần khẽ cười buồn.

- Tạm biệt...

- Chị hai!!! Chị hai!!!

Lưu Ly quay ra sau gào lớn. Thiên Dã vội lên tiếng.

- Ngồi im đi Lưu Ly. Đừng gọi nữa!

- Thiên Dã...

- Đây là lựa chọn của cô ấy, chúng ta không còn cách nào khác. Thiên Dã nhủ mày, vẫn không có ý định dừng lại.

Lưu Ly dựa thẳng lưng ra sau ghế thần thờ. Dù biết kết quả này là điều hiển nhiên nhưng sao cô lại thấy hụt hẫng như vậy? Sao lại thấy cô đơn như vậy?

Cô thần thờ đưa mắt nhìn ra bên đường, rẫy bắp xanh mướt trải dài xa tít tắp, một làn gió nhẹ ủa qua khiến hoa bắp lay động khẽ đong đưa gieo những hạt phấn, đã không còn thấy bóng dáng Linh Lan đâu nữa rồi. Lưu Ly lặng im tự hỏi: Liệu cô đi một mình như vậy có được hay không?

Đầu cô rối như tơ vò, cô căm ghét Thành Phong vì những gì ông đã làm. Nhưng cô muốn bảo vệ Linh Lan. Vậy mà Linh Lan đã chọn ở lại cứu ông ta, còn cô một mình rời khỏi đây, một mình đi tìm con đường sống. Cô sẽ thoát và sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Chắc chắn Thiên Dã có thể đảm bảo cho cô điều này.

Nhưng sao...

Cô cảm thấy mình cô độc quá.

Chiếc xe vẫn cứ vùn vụt lao qua rẫy bắp xanh trải dài. Lưu Ly ngồi lặng im. Những hình ảnh về hai người thân cứ quay cuồng trong đầu cô. Cô cố gạt đi. Nhưng từng câu, từng lời họ đã nói cứ vang vọng bên tai cô.

Cô nhớ đến những ngày sống với ba ruột và chị gái, ngày nào cô cũng ủ dột nhốt mình trong phòng. Ngày nào ba cô và Linh Lan cũng tới với cô, ba cô đã cố làm lành với cô, ông tự tay nướng bánh đem đến cho cô, mua những bộ váy đẹp nhất cho cô, chăm sóc cho cô từng li từng tí. Nhưng đáp trả lại sự quan tâm của ông, cô chỉ luôn giận dữ quát mắng và xua đuổi ông. Đã có nhiều lúc cô nhận ra ông rất buồn, ông nhìn cô bằng đôi mắt đau đớn thê lương, cô thấy hơi chạnh lòng, nhưng rồi cô cũng lạnh lùng quay đi, mặc kệ ông ở đó với nỗi đau đớn cắn rứt.

Bây giờ thì sao? Ông vì muốn cứu cô mà gặp nguy hiểm, cô lạnh lùng bỏ mặc ông để đi tìm cuộc sống mới cho mình. Có phải cô là đứa con bất hiếu nhất trên đời này không? Đã là con người thì ai chẳng có lúc sai lầm, chính cô cũng từng sai lầm hại Pappy phải chết, thế mà Pappy vẫn tha lỗi cho cô, cố tìm lời an ủi để cô được thanh thản. Nhưng đến khi ba ruột của cô gặp sai lầm cô lại hận ông chứ không hề tha lỗi cho ông. Lưu Ly thấy rốt cuộc cô cũng là một kẻ ích kỉ. Ba cô tàn ác có một phần xuất phát từ nỗi đau khi mẹ cô bị Pappy giết, nhưng ba cô đã xin lỗi cô, ông ấy đã hối hận, ông ấy thậm chí đã quỳ xuống dưới chân cô xin được cô tha thứ, tại sao cô không thể tha lỗi cho ông?

Cô đã quá ích kỉ, chỉ biết lo nghĩ cho bản thân mà không hề nhớ rằng tại ai mà bây giờ ông gặp nguy hiểm. Nếu không để cứu cô thì Linh Lan đã chẳng một mình lao vào gặp Dương Vỹ, nếu không để cứu cô thì Hoa Thiên đã không bị thương đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng. Và nếu không để cứu cô, ba cô bây giờ sẽ không gặp nguy hiểm. Vậy mà từ trước đến giờ cô đã không màng đến an nguy của họ. Lưu Ly thấy mình cũng thật tàn nhẫn vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sự Cố Gắng Cuối Cùng Của Lưu Ly

Lưu Ly cúi xuống mỉm cười. Rồi cô cất tiếng:

- Thiên Dã!

- Chuyện gì thế? Thiên Dã hỏi, vẫn chăm chú lái xe để nhanh đến bệnh viện.

- Cảm ơn anh vì đã đến cứu em!

- Ngủ ngoan, anh sẽ luôn làm như vậy. Sao lại phải cảm ơn?

Anh mỉm cười, nhưng Lưu Ly biết anh đang vui. Cô cảm ơn anh vì cô không muốn mình lại mắc sai lầm, không muốn mình cứ mãi vô tâm trước lòng tốt của người khác.

- Anh còn nhớ cuốn kinh Tân ước bọc bì đen chứ? Cuốn sách đó hồi trước là em làm hư của anh.

- Hà?

- Hôm đó em đang ăn mì thì nghe anh và Dương Vỹ cãi nhau, em thấy tò mò muốn biết hai anh đang tranh luận cái gì nên nghiêng đầu ngó ra xem, ai ngờ làm đổ nước mì lên đó. Em sợ anh biết sẽ giận em nên em phải cố tìm cách sửa chữa sai lầm của mình. Hên là lúc đó chị Noong đang làm món thịt rừng nướng, em vội đem cuốn sách tới lò than hồng hong khô, nhưng bản cần thế nào cuốn sách lại bắt lửa, không biết giấy đó người ta làm bằng chất liệu gì mà cháy rất mãnh liệt, em ngờ ngác một chút là nó đã thành tro rồi, thế là em đành giấu nhem coi như nó đã mất tích.

Thiên Dã cười khò nhìn cô bé qua chiếc kính chiếu hậu. Ba năm rồi giờ mới dám thú tội sao?

- Còn chiếc thánh giá bạch kim có đính viên hồng ngọc anh tặng cho em nữa. Nó đẹp lắm! Em rất thích. Dương Vỹ cũng nói với em nó rất có giá trị. Nhưng khi lên thành phố có một ông chủ tiệm cầm đồ rất thích nó. Lúc đó em mới một thân một mình đi xa nên tài khoản eo hẹp, em đã để ở chỗ ông ta để lấy một ít tiền trang trải đỡ. Nhưng đến bây giờ mới nhớ là chưa có tiền chuộc về mà... đã hết hạn nên chắc hết lấy lại được rồi anh à.

Thiên Dã tím mặt. Chiếc thánh giá đó ngài Hồng y đã tặng anh. Báu vật mà anh trân trọng nhất trong số những thứ anh có. Vì nhận thấy Luru Ly thích nó anh mới tặng cho cô, thế mà con bé ngu ngốc lại đem đi cầm đồ?

- Cái lần nhà thờ của anh loạn lên vì đám răn là do em và Anh Thảo thử nghiệm cho gà ấp trứng răn, nhưng không ngờ lũ đó sau khi chui từ trong trứng ra lại quậy phá tung bùng như vậy. Thật may là anh chỉ bị trễ buổi lễ rửa tội cho mọi người có hai tuần..

Lại còn thế nữa?

Luru Ly lại tiếp tục nói, rất nhiều, rất nhiều, đều là những tội lỗi mà cô cố giấu anh bấy lâu nay. Càng nói càng không có điểm dừng vì tội lỗi chồng chất.

- Luru Ly, đây không phải là nhà thờ, nếu em muốn xưng tội với anh thì chờ vài ngày nữa đi. Thiên Dã nhú mày, đã thấy Luru Ly trở nên kì quặc.

- Thiên Dã, anh là người đẹp trai nhất trong thị trấn, em rất tự hào vì có một người anh như anh. Em biết anh trước giờ không muốn làm việc trong thế giới ngầm, anh chỉ vì em và Pappy mà tự ép mình làm việc mình không thích. Giờ đây Pappy đã mất rồi, anh hãy sống một cuộc sống như anh hằng mong muốn đi!

- Luru Ly, em sao vậy? Thiên Dã hơi khó hiểu trước thái độ ngày càng lạ của cô.

Nhìn qua gương chiếu hậu, Luru Ly mỉm cười. Rồi cô nhào người lên phía trước, bàn tay bé nhỏ nhanh nhẹn đưa vào túi áo khoác của Thiên Dã rút ra khẩu súng bạc. Thiên Dã giật mình, anh vội đạp thắng dừng xe lại, nhưng chưa kịp phản ứng gì, Luru Ly đã nhảy ra khỏi xe.

- Tạm biệt anh, Thiên Dã!

- Luru Ly!!!!!!

Thiên Dã gào lên. Luru Ly lao xuống bên vệ đường, hai bên là rẫy bắp xanh tít tắp. Thiên Dã định nhảy xuống giữ cô lại. Nhưng Luru Ly đã lao vào rẫy bắp. Thiên Dã thấy những cây bắp lay động thành một đường dài xa dần. Anh nhìn theo thần thờ. Luru Ly đã cướp súng của anh, cô bé sẽ đi tới tìm Dương Vỹ và Thành Phong. Cô bé biết mình có thể sẽ chết nên mới nói với anh những lời đó. Anh thấy tim mình đau thắt lại. Thiên Dã muốn xuống xe đuổi theo, nhưng Hoa Thiên đang bị thương nặng, nếu chậm một chút nữa cậu nhóc chắc chắn sẽ chết.

Thiên Dã nhú mày, nhìn qua Hoa Thiên rồi nhìn về cánh đồng xanh thẳm trong vài giây, nhắm mắt đau đớn rồi khởi động máy lao đi tiếp.

Luru Ly chạy thật nhanh ra khỏi rẫy bắp xanh mướt, những chiếc lá sắc cứa vào đôi tay trần của cô khiến cô hơi rát, nhưng Luru Ly vẫn không để ý. Cô nắm chặt khẩu súng bạc lao về phía trước.

Trước đây cô vì sai lầm của bản thân nên đã hại chết Pappy, hại chết người yêu thương cô nhất. Bây giờ đến lượt ba ruột của cô, cô cũng lạnh nhạt hắt hủi ông, bỏ mặc ông gặp nguy hiểm. Luru Ly cười thầm, thì ra cuộc đời cô chỉ làm sai lầm liên tiếp những sai lầm. Cô chỉ suốt đời biết ân hận.

Cô cảm thấy mình quá ích kỉ, cô đã từng nghĩ mặc kệ những gì đã diễn ra, mặc kệ những ai muốn trả thù chém giết. Nhưng bây giờ thì cô không muốn ai trong số họ phải chết, dù là Dương Vỹ, Hồ Phách hay gia đình cô, cô biết đối với cô, ai cũng quan trọng.

Có cách nào để kết thúc chuyện này mà không ai phải chết hay không?

Luru Ly chạy như điên về phía phát ra tiếng súng. Trước mặt cô có một đám người đang ẩu đả. Cô dừng lại quan sát, họ là thuộc hạ của ba cô và Dương Vỹ. Bên Dương Vỹ số lượng có vẻ áp đảo, mấy tên thuộc hạ của ba cô đang bị khống chế. Chỉ đạo cuộc ẩu đả này là Thanh Tùng, thuộc hạ đắc lực của Dương Vỹ, vậy nơi đây chính là con đường đi vào địa điểm nóng của hai ông trùm.

Đám thuộc hạ của Thanh Tùng sau khi khống chế được mấy người ít ỏi bên kia thì lạnh lùng nhắm súng vào đầu kẻ bại trận.

- Kiếp sau nếu được làm người nhớ chọn nghề cho cẩn thận nhé!

Viên đạn từ khẩu súng bạc xé toạc gió bay ra trúng vào khẩu súng của Thanh Tùng, khẩu súng văng xuống đất, anh ta và đám thuộc hạ giật mình ngước lên. Luru Ly bình thản đi lại gần, khẩu súng hướng về phía trước.

- Còn quý trọng mạng sống của mình... Bỏ súng xuống, biến khỏi đây!

Thanh Tùng cau mày.- Tại sao cô lại ở đây?

- Bỏ súng xuống rồi biến đi, hay là muốn ăn kẹo đồng? Luru Ly gần giọng.

Thanh Tùng nhìn cô cười nhạt, những khẩu súng khác nhắm vào cô bóp cò. Luru Ly giật mình lao vội vào một gốc cây bên cạnh thờ dài. Mới nói được hai câu đã giương súng bắn cô. Mấy tên này thật khó thương lượng.

- Thò đầu ra đây, con nhãi! Khi nãy mạnh mẽ lắm mà?

Một gã đồ con lên tiếng, tay cầm khẩu súng lăm lăm đi lại gần Luru Ly. Luru Ly không hé mắt ra vì sợ bị bắn trúng, nhưng dựa vào âm thanh cô có thể đoán được kẻ đang nói đứng ở vị trí nào. Cô không quay lại, chỉ giờ tay ra sau đưa khẩu súng về hướng đó.

Viên đạn xé gió găm vào vai tên đang đi đến gần, gã gục xuống. Những kẻ khác thấy vậy tái mặt, chúng vội nã súng tới tấp vào nơi Luru Ly đang nấp. Những viên đạn xé gió từ khẩu súng bạc bay ra, những kẻ đang bắn lần lượt gục xuống với những viên đạn găm sâu vào vai. Thanh Tùng nhíu mày giờ khẩu súng ra nhắm vào hướng gốc cây, bàn tay chuyển động nhẹ chỉnh hướng đường đạn cho chính xác và siết cò.

Viên đạn xé gió bay đến găm vào thân cây sát cánh tay Luru Ly, cô vội rút tay mình về. Cánh tay trắng muốt bị xước một đường nhưng không nặng. Thanh Tùng mỉm cười hài lòng tiếp tục nhắm hòng súng vào nơi Luru Ly đứng nấp.

- Nếu cô đi khỏi đây, tôi sẽ không truy đuổi cô. Dù sao từ trước đến giờ cô cũng là người mà tôi vô cùng ái mộ nên tôi không muốn giết cô. Hãy biết quý trọng mạng sống của mình đi, cô chủ nhỏ!

Luru Ly cười nhạt.- Tôi không có thời gian đấu súng với anh... Nếu không muốn chết, để tôi qua đó!

Hai bên tiếp tục ẩn nấp chờ thời cơ. Luru Ly không liều lĩnh lao ra, vì biết Thanh Tùng cũng là một tay súng thiện xạ và hơn hẳn cô về kinh nghiệm chiến đấu. Ai xuất hiện trước kẻ đó sẽ bị hạ. Luru Ly thấy thật đau đầu.

Tiếng súng ở khu rừng gần đó càng lúc càng rõ lên inh ỏi. Tiếp sau là một tiếng nổ khá lớn. Luru Ly thấy trong lòng bất an. Nếu cứ tiếp tục nấn ná ở đây e rằng cô sẽ tới trễ. Nhưng phải làm sao? Nếu lao ra bây giờ cô sẽ thành bia cho Thanh Tùng bắn.

Lại một tiếng nổ lớn vang lên. Lúc này thì Luru Ly không còn kiên nhẫn nữa. Thân hình bé nhỏ lập tức lao vụt ra. Thanh Tùng cười nhạt bóp cò.

Luru Ly khựng người. Cô loạng choạng lùi ra sau dựa lưng vào gốc cây, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên che kín vết thương trên bụng, đau nhói, máu rỉ ra ướt bộ váy trắng và nhỏ tong tong xuống mặt đất bên dưới. Khóe miệng cô cũng nhoe máu.

- Vậy là... hòa.

Trước mặt cô, Thanh Tùng mấp máy đôi môi rồi gục xuống, một viên đạn rất chuẩn cắm sâu vào vai anh ta đủ để loại anh ta khỏi cuộc chiến.

- Có nhất thiết... chọn cách này hay không?

Luru Ly nhăn mặt vì đau, bàn tay run run nhuộm máu, viên đạn không làm tổn thương đến nội tạng của cô, nó chỉ găm vào phần mềm nhưng vẫn khiến cô đau nhói.

- Biết sao được? Nếu thất bại... anh Dương sẽ trừng phạt tôi, dù sao thì đây cũng là con đường mà tôi đã chọn. Thanh Tùng lấp bắp môi, bất lực nằm dài dưới đất đưa tay che vết thương.

Luru Ly đi đến cúi xuống nhặt lấy một cây súng dưới đất rồi tiếp tục đi. Nhưng vết thương đau quá. Đi được vài bước cô lại phải dừng lại vì đau, máu đang nhỏ xuống tí tách theo từng bước chân loạng choạng của cô. Luru Ly ngược nhìn lên phía trước thờ dốc, tình hình này muốn đi đến nơi đó còn khó, huống hồ gì là ngăn cản mọi người lại.

Mồ hôi rịn ra trên trán, Luru Ly nhắm chặt mắt cố kìm chế cơn đau. Nhưng không được, cơn đau càng lúc càng dâng lên, nó khiến cả người cô lạnh toát. Cô thờ dốc, thấy hơi thở nhẹ cũng khiến vết thương bị đau. Cô gục xuống bên một gốc cây, bàn tay run run cố bịt chặt vết thương đã nhuộm đỏ máu. Nếu bây giờ cô đứng dậy chắc cơn đau sẽ khiến cô ngất xỉu. Nhưng cô phải tới được nơi đó. Cô thờ dốc. Phải làm sao?

Rồi như sức nhớ ra điều gì, cô xọc tay vào túi và lấy ra vài bông hoa anh túc còn sót lại. Luru Ly cười mỉa mai. Không ngờ có một lúc cô phải dùng đến thứ này...

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kết Thúc Một Bi Kịch

Ở một cánh rừng gần đó. Thành Phong đã bị trúng đạn, thuốc hạ của ông cũng nằm la liệt, máu nhuộm đỏ khắp nơi.

Khi tới đây ông ta không lường trước được Dương Vỹ đã gài rất nhiều bẫy. Một khối thuốc nổ lớn bị châm ngòi nổ tung khi ông đứng gần, ông bị một vết thương lớn trên đùi, khắp người loang lổ máu. Thuốc hạ của ông đã bị người của Dương Vỹ dồn sát tới mép vực hạ gần hết. Dương Vỹ rất khôn ngoan khi lựa chọn địa hình quyết đấu ở nơi hiểm trở này, một bên là con đường chạy dài ra khu rừng trước mặt. Một bên là mép vực dốc thoải, nếu ngã xuống không chết cũng chỉ còn cách làm bia cho đối thủ bắn.

Thành Phong nép vào một gốc cây lớn, trước mặt là kẻ thù, sau lưng là vực dốc, cả hai đều là con đường chết. Ông thở dốc đưa tay nắm chặt lấy khẩu súng ngắn. Kết cục này ông đã đoán ra từ đầu rồi, ông không thấy sợ hãi hay hối tiếc. Cuộc đời ông đã gây ra quá nhiều tội ác, đây chính là cái giá mà ông phải trả. Duy nhất có một điều ông vẫn còn trân trọng là an nguy của hai đứa con gái. Không biết bây giờ Linh Lan và Lưu Ly thế nào? Đã an toàn rồi khỏi đây hay bị Dương Vỹ và Hồ Phách giết rồi?

Tiếng súng vang lên chất chứa từ tất cả mọi hướng, thuốc hạ của Thành Phong đã bị hạ hết, giờ thì tất cả kẻ thù đều nhắm vào ông nã súng. Thành Phong nhủ thầm, cố thủ sau gốc cây lớn. Kết thúc của một ông trùm trong thế giới ngầm như ông thế này thật thảm hại.

- Ra đây, Thành Phong!!!!!!

Hồ Phách gào lên, cậu chậm chậm đi lại, trên tay là cây súng ngắn nạp đầy đạn. Thành Phong vẫn cố nấp trong đó, ông ta hiểu nếu ra ngoài bây giờ chỉ có con đường chết. Ông chưa muốn chết trước khi biết tình hình của hai đứa con gái, ông hi vọng hai đứa con mình được an toàn, và hi vọng được gặp chúng lần cuối cùng. Nhưng làm sao để thoát khỏi nơi này?

Dương Vỹ và Hồ Phách nhìn tình cảnh của ông ta bây giờ rất hài lòng. Mỗi hận thù hơn mười năm qua bây giờ hai người đã có thể trả. Những tiếng súng chất chứa không ngừng vang lên, làn mưa đạn lao vút đến xối tung mặt đất gần đó, máu từ vết thương của Thành Phong cũng nhoe ra mặt đất nhiều hơn. Có lẽ đến đây là kết thúc rồi.

Bất ngờ...

- Ba!!!

Linh Lan lao đến nã súng loạn xạ vào kẻ thù giải vây cho ông, trên người cô cũng có vài vết thương nhỏ khi giao đấu với đám thuốc hạ của Dương Vỹ trước khi lao vào đây.

- Linh Lan...

Thành Phong cố nén đau hé mắt ra quan sát. Linh Lan đang đấu súng với đám thuốc hạ của Dương Vỹ để cứu ông. Ông muốn nói cô bỏ chạy đi, nhưng có lẽ không được. Linh Lan sẽ không nghe lời ông, ông biết cô con gái hiếu thảo ngốc nghếch này sẽ không bao giờ bỏ mặc ông chết ở đây.

Dương Vỹ nhìn thấy Linh Lan xuất hiện chỉ nhếch môi thành một nụ cười nhàn nhạt. Đám thuốc hạ của anh lập tức nhắm vào cô bắn xối xả. Hồ Phách nhìn theo hơi nhủ thầm, sau đó tiếp tục bước lại gần nơi ẩn nấp của Thành Phong.

- Cẩn thận đó...

Dương Vỹ nhìn cậu khệ nhấc nhổ, Hồ Phách không nói gì, bàn tay siết chặt lấy khẩu súng lạnh lùng bước đi. Linh Lan thấy vậy lại càng hốt hoảng hơn, cô đang nấp sau một gốc cây gần đó vội giương súng ra bắn theo.

Viên đạn xé gió bay vút qua trước mặt Hồ Phách, cậu vẫn mặc kệ. Dương Vỹ nhìn vào nơi Linh Lan ẩn nấp, cười nhạt và nhắm vào chiếc xe hơi ở gần cô bắn liên tiếp. Linh Lan giật mình. Chiếc xe bị Dương Vỹ bắn vào thùng xăng lập tức bốc cháy. Rồi một tiếng nổ lớn vang lên, trước khi đó Linh Lan đã kịp lao ra chỗ khác.

Nhưng viên đạn từ khẩu súng của Dương Vỹ đã bay ra găm vào ngực phải của cô. Linh Lan loạng choạng gục xuống, máu trên khóe miệng nhoe ra.

- Linh Lan!!!

Thành Phong vội vàng lao ra khỏi chỗ nấp. Đúng lúc này viên đạn từ khẩu súng của Hồ Phách găm trúng vào vai ông ta, khẩu súng trên tay Thành Phong rơi xuống đất. Hồ Phách nhắm vào đầu ông ta tiếp tục bóp cò, viên đạn thứ hai bay ra trúng vào mắt trái của Thành Phong. Ông ta gục xuống đất, máu từ vết thương nhuộm đỏ đám cỏ úa vàng bên dưới. Nhưng ông ta vẫn đưa đôi mắt đau đớn nhìn về đứa con gái đang hấp hối của mình.

Linh Lan nằm dưới đất, vẫn cố nhìn ba mình, cô thở dốc, cả người lạnh toát, mồ hôi rịn ra trên trán, máu trên vết thương cũng nhoe ra nhuộm đỏ mặt đất bên dưới. Dương Vỹ nhìn cảnh tượng này thì mỉm cười hết sức hài lòng, đôi mắt đen thẳm lạnh lẽo đến tàn khốc. Đây là kết quả mà anh mong chờ đã lâu, sự cố gắng trong hơn mười năm của anh giờ đây đã được đền đáp. Hồ Phách đi đến nhắm súng vào đầu ông ta. Ngón tay siết chặt dần cò súng.

- Hồ Phách... xin cậu... xin cậu... hãy tha mạng cho Linh Lan...

Ông ta nhìn Hồ Phách, đôi môi mấp máy cố van xin. Cảnh tượng này thật giống với cảnh tượng mười hai năm trước, khi đó mẹ cậu cũng van xin ông ta tha cho hai anh em cậu, rồi cuộc ông ta vẫn giết hết. Hồ Phách không trả lời, ánh mắt đen thẫm như mặt nước hồ đông, bình thản và lạnh lẽo.

Dương Vỹ nhìn ông ta cười nhạt, rồi chậm chậm đi đến chìa súng vào Linh Lan.

- Đừng lo, tôi sẽ đưa nó theo ông ngay bây giờ.

Nhưng chưa kịp siết cò thì khẩu súng của anh đã bị bắn văng đi mất. Dương Vỹ và Hồ Phách đều giật mình quay sang. Một loạt đạn chất chứa lao ra hạ gục một toán thuộc hạ của Dương Vỹ và mở ra con đường tới nơi hai người. Dương Vỹ nhíu mày. Luru Ly lao đến chắn trước mặt anh, hay cánh tay giương hai khẩu súng nhắm về hai hướng.

- Dừng lại ngay, Hồ Phách, Dương Vỹ!

Cả Hồ Phách và Dương Vỹ đều bất ngờ. Lẽ ra Luru Ly đã cùng Thiên Dã rời khỏi thị trấn mới đúng. Tại sao bây giờ cô lại ở đây? Đã thế còn bị thương nữa. Nhưng Luru Ly không bị vết thương làm đau. Dương Vỹ cau mày, anh biết cô đã sử dụng cây thương anh túc.

- Luru Ly... sao em lại ở đây?

Hồ Phách nhìn cô bối rối, đôi mắt đen thẫm hoang mang. Cậu không muốn Luru Ly thấy cảnh này. Cậu không sợ sau đó Luru Ly sẽ hận mình, cậu chỉ không muốn Luru Ly đau lòng hơn khi chứng kiến cảnh người thân của mình bị giết.

Luru Ly thờ dõc. Trên tay cô là hai khẩu súng với hai viên đạn còn sót lại, một đang nhắm vào Dương Vỹ, một đang nhắm vào Hồ Phách, và nếu Luru Ly muốn, cô có thể lấy mạng cả hai chỉ trong một giây.

Đám thuộc hạ của Dương Vỹ vội nhắm vào cô chuẩn bị bóp cò.

- Không được bắn! Dương Vỹ nhíu mày ra lệnh cho đám thuộc hạ. Rồi anh quay lại Luru Ly dịu giọng.- Luru Ly, ngoạn ngoạn bỏ súng xuống rồi đi khỏi đây đi!

- Không!

Cô nhìn anh cương quyết, hai khẩu súng vẫn nằm im trên tay nhắm về hai hướng. Máu ở vết thương của cô nhỏ tong tong xuống đất. Dương Vỹ hơi nhíu mày, cánh tay Luru Ly khẽ chuyển động nhẹ, khẩu súng nhắm vào đầu anh ở góc độ chính xác hơn.

- Dương Vỹ, Hồ Phách, như vậy đủ rồi, dừng tay lại đi!

- Bọn anh chỉ dừng lại khi nào giết được hai người này. Dương Vỹ bình thản nhìn khẩu súng bạc trước mặt mình.

- Nếu anh giết họ... Luru Ly cau mày, thanh âm trong trẻo vang lên thành những lời lạnh lẽo khiến người nghe đau lòng.- Em- sẽ- giết- anh.

Luru Ly không có vẻ nói đùa, đôi mắt trong veo và bình thản đến rợn người. Xung quanh cô những ngọn lửa đang bốc lên hùng hực...

- Bỏ súng xuống, Luru Ly!!!

Hồ Phách thấy Luru Ly định bắn anh trai mình vội nhắm súng vào cô, cánh tay cậu run run. Điều mà cậu lo lắng nhất đã xảy ra, Luru Ly vì bảo vệ cho ba và chị gái sẽ nhắm súng vào anh trai cậu, rồi một trong hai người sẽ bị bên kia giết chết.

Luru Ly có hơi nhói lòng khi Hồ Phách nhắm súng vào mình, nhưng cô vẫn không có ý định nhượng bộ. Ở dưới đất, Thành Phong ngước lên cô, đôi môi mấp máy.

- Luru Ly... chạy đi...

Cô nghe thấy, nhíu mày, đôi mắt trong veo vẫn không động. Vết thương của ông và Linh Lan quá nặng, nếu cứ dùng đẳng thế này họ sẽ chết. Cô nắm chặt khẩu súng nhìn Dương Vỹ khản khoản.

- Hồ Phách, Dương Vỹ! Em không muốn phải kết thúc mọi chuyện như thế này, xin hai người hãy tha mạng cho ba em và Linh Lan đi!

- Em nghĩ em sẽ giết được anh sao, công chúa nhỏ? Dương Vỹ nhìn Luru Ly khẽ cười. Luru Ly cũng khẽ cười.

Viên đạn xé gió xọt qua mặt Dương Vỹ để lại một vết xước nhỏ.

Hồ Phách giật mình. Đám thuộc hạ của Dương Vỹ lập tức nhắm súng vào cô, những đôi mắt hoang mang nhìn cô đầy vẻ kích động. Luru Ly vẫn bình thản đối mặt với anh.

- Dựa vào đâu mà anh cho rằng em không thể giết anh?

- Bỏ súng xuống ngay, Luru Ly!!!

Hồ Phách gào lên với cô. Luru Ly vẫn đứng im với hai khẩu súng trên tay. Dương Vỹ nhìn vẻ hoảng hốt của Hồ Phách thì mỉm cười trấn an.

- Hồ Phách, bỏ súng xuống đi!

- Anh...

Hồ Phách cau mày nhìn hai người, bàn tay vẫn siết chặt khẩu súng nhắm vào Luru Ly.

- Em không thắng được Luru Ly đâu, nếu muốn, cô bé có thể lấy mạng cả hai ta chỉ trong một giây thôi.

Hồ Phách nhủ thầm, cậu vẫn không buông cây súng xuống, nòng súng run run đang nhắm vào ngực Luru Ly. Có một tiếng rên khẽ vang lên, Luru Ly hơi nhíu mày, cô liếc qua chị gái mình. Linh Lan bị thương nặng quá.

- Luru Ly, em không thể làm gì nữa đâu, anh biết em bắn súng rất giỏi. Nhưng em nghĩ mình có thể thắng được gần một trăm khẩu súng không nếu tất cả cùng bóp cò?

- Cùng lắm thì... tất cả cùng chết... Luru Ly thấy tay mình đang run rẩy, cô siết chặt khẩu súng bạc hơn.

Dương Vỹ cười thành tiếng:- Em đủ can đảm xuống tay giết người sao? Đừng cố gắng nữa Luru Ly, anh biết em đang sợ hãi!

Câu nói của Dương Vỹ đã đánh trúng vào tim đen của cô. Luru Ly khẽ nhíu mày. Quả thật cô không có ý định sẽ giết ai ở đây, cô chỉ muốn cứu ba và chị gái mình. Nhưng... cô làm được sao. Trước bao nhiêu người như vậy cô chỉ đơn độc một mình. Ba và chị gái cô thì đang hấp hối, phải làm sao để đưa họ đi?

- Dương Vỹ, bây giờ anh có giết ba và chị gái em thì ba mẹ anh cũng đâu thể sống lại, chỉ một lần này thôi, xin hãy vì em mà cho họ một con đường sống được không?

Luru Ly nhìn Dương Vỹ tha thiết cầu xin. Nhưng đáp lại mong muốn tội nghiệp của cô là ánh mắt lạnh lùng đến vô cảm của Dương Vỹ.

- Anh sẽ không tha cho ai cả!

- Vậy- em- sẽ- giết- anh- trước!!! Luru Ly nghiêng rặng, ánh mắt đen thẫm sắc lém nhìn kẻ trước mặt.

Dương Vỹ cười nhàn nhạt.- Vậy bắn đi!

- Anh hai...

Hồ Phách nhìn hai người hoang mang. Luru Ly lặng im nhìn anh thất vọng. Tại sao? Tại sao Dương Vỹ phải cố chấp như vậy?

- Kết thúc chuyện này đi Luru Ly! Dương Vỹ nhìn xoáy sâu vào đôi mắt trong veo bất an của cô.- Cứ việc giết anh để trả thù cho ba và chị gái em. Sau đó rời khỏi đây. Đừng mất công nghĩ đến việc cứu hai kẻ đó nữa. Vì họ sắp chết rồi, bây giờ có làm gì cũng trễ rồi.

Cô đưa mắt nhìn về phía Thành Phong, một bên mắt ba cô bị trúng đạn, máu nhòe ra khắp mặt đất, cơ thể ông cũng nhuốm máu vì những vết thương do trúng đạn. Ông đang hấp hối. Ở bên cạnh cô, Linh Lan cũng đang trút những hơi thở thoi thóp một cách nặng nhọc. Luru Ly lặng người. Bây giờ cô có làm gì thì cũng trễ rồi?

Cánh tay cầm súng nhắm vào Hồ Phách buông thõng xuống, khẩu súng đen cũng rơi xuống mặt đất, khô khốc.

Nhưng khẩu súng bạc vẫn giữ nguyên nhắm vào ngực Dương Vỹ...

Giết Dương Vỹ trả thù? Sau đó Hồ Phách sẽ giết cô trả thù cho anh trai mình, rồi anh sẽ mang mối bên đời nỗi đau khổ dần vật khi đã ra tay giết cô sao? Luru Ly cười, nếu cô làm vậy thì cô có khác gì hai anh em họ.

- Hãy kết thúc mọi chuyện theo ý em. Bắn đi!

Dương Vỹ lạnh lẽo nhìn hòng súng bạc trước mặt mình. Luru Ly sẽ bắn anh, cô bé sẽ kết thúc mọi chuyện.

Dương Vỹ muốn như vậy?

Được thôi.

Cô sẽ kết thúc.

Nhưng không phải giống cách mà anh đã làm.

Luru Ly từ từ quay khẩu súng bạc nhắm vào đầu mình. Dương Vỹ và Hồ Phách giật mình.

- Luru Ly, dừng lại!!!!!! Hồ Phách gào lên.

- Buông súng xuống, Luru Ly! Dương Vỹ cũng nhìn cô cau mày.

Luru Ly cười, nhìn hai người bằng đôi mắt đau đớn xen lẫn thất vọng. Tưởng rằng quay lại đây có thể dừng cuộc đấu súng lại hay chí ít cũng cứu được ba và chị gái mình, nhưng xem ra cô thất bại rồi. Cô là kẻ ngu ngốc suốt đời chỉ bỏ lỡ đi những cơ hội cuối cùng để ở bên người thân của mình. Cuối cùng thì cô vẫn không thể làm được gì cả, cô không thể cứu được ai cả, vậy thì cô phải làm được công việc cuối cùng. Kết thúc câu chuyện bi kịch này. Ngón tay cô run run giữ chặt cò súng.

- Luru Ly!!! Dừng lại!!! Dương Vỹ nhìn cô tức giận. Hồ Phách cũng cố gắng trấn an cô.

- Luru Ly, dừng lại đi... em bình tĩnh lại... bỏ súng xuống đi... Anh và anh hai sẽ không giết ba và chị gái em... Anh sẽ không hại họ nữa đâu, mau bỏ súng xuống trước đi!!!

Giờ anh có quyết định như vậy thì cũng muộn rồi, họ sắp chết rồi, những gì mà cô cố gắng làm khi quay trở lại đã trở nên vô ích.

Hồ Phách nhói đau, khẩu súng trên tay cậu đang nhắm vào Luru Ly run run.

Luru Ly cười, nước mắt mặn chát nhòe xuống mặt, cô không cố kìm chế nó lại nữa, vì có lẽ đây là lần cuối cùng cô có thể khóc vì hai người.

- Từ khi sinh ra em là công chúa nhỏ. Ai cũng ghen tị vì em được sống trong một thế giới đầy màu hồng hạnh phúc. Nhưng có ai biết cuộc sống của em thật sự như thế nào. Mẹ không hề yêu Pappy, bà cũng ghét em, bà không nói ra nhưng em biết vì mỗi lần nhìn thấy em bà đều tỏ ra buồn bã và chán ghét. Nếu không có em có lẽ bà ấy đã bỏ đi tìm người yêu cũ, bà ấy coi em là một gánh nặng và từng hối hận rất nhiều khi sinh em ra. Em biết, nhưng có nhắm mắt làm như mình không biết.

Pappy thương em, nhưng khi biết em không phải là con gái ông, ông đã định giết em. Em không trách ông. Nhưng em đau lòng. Hai năm qua em rời xa gia đình không phải vì em muốn trở thành họa sĩ. Lí do em không dám ở nhà vì em không dám đối diện với Pappy, vì mỗi lần thấy ông ấy em đều nhớ lại cảnh tượng đêm nào khiến em đau đớn.

Dương Vỹ, anh là người em tin tưởng nhất, em đã nghĩ rằng dù cho cả thế giới này có phản bội lại em, anh cũng sẽ mãi ở bên em, nhưng em đã nhầm, em tin tưởng anh, cuối cùng anh lại phản bội em, lợi dụng em hại chết Pappy, khiến em cả đời sống trong dằn vặt. Anh có biết anh đã khiến em đau lòng và thất vọng đến mức nào không?

Hồ Phách, em yêu anh, anh cho em lí do để sống, nhưng sau đó lại quay lưng với em vì những tội lỗi em không hề làm, em cố đi tìm anh, vất bỏ lòng tự trọng vì anh, đền đáp lại sự cố gắng của em là anh ném em cho kẻ khác chơi đùa, anh có biết khi đó em đã đau đến thế nào không? Anh có biết những ngày sau đó em đã sống như thế nào không?

Ngày trước Pappy yêu thương em, nhưng em lại vô tâm hại chết ông, bây giờ ba ruột và chị hai yêu thương em, nhưng em chưa có cơ hội nói với họ một lần là em cũng thương họ, em ko trách họ nữa. Hai người đã cho em tất cả, nhưng rồi cuộc cũng cướp đi của em tất cả. Bây giờ thì em chẳng còn gì hết. Có chăng chỉ là nỗi đau đớn tiếc nuối ko bao giờ vơi đi được.

Thế giới của em đó. Tuyệt vời không? Hạnh phúc không? Có đáng để cho người ta ghen tị không? Bây giờ thì hai anh hài lòng rồi chứ? Hai người đã trả thù được rồi, có vui không? Có thấy thỏa mãn không?

- Luru Ly...

Dương Vỹ nhìn cô đau đớn. Hồ Phách lặng im, khẩu súng trên tay cậu run run.

Luru Ly cười, nụ cười khô khốc, đôi mắt trong veo bình thản nhìn về phía trước, ngón tay nhỏ siết chặt cò súng...

- Dừng mà, Luru Ly!!! Dương Vỹ giật mình vội lao đến.

Viên đạn xé gió lao ra, nhưng không phải từ khẩu súng bạc của Luru Ly mà từ khẩu súng trên tay Hồ Phách. Viên đạn trúng vào vai cô, khẩu súng bạc rơi xuống đất, chiếc váy trắng của cô nhuộm đỏ máu. Luru Ly loạng choạng rồi từ ngã về sau. Trong cơn đau nhức nhối cô nhìn về Hồ Phách bằng đôi mắt bàng hoàng.

Hồ Phách bắn cô? Vậy là cuối cùng anh cũng bắn cô? Hồ Phách muốn chính tay giết cô sao? Luru Ly nhìn anh, đôi mắt trong veo mờ dần, cô thấy Hồ Phách đang lao về phía cô, dường như anh đang gọi tên cô. Một giọt nước trong veo nhòe ra trên khóe mắt Luru Ly, cô muốn đưa bàn tay nhỏ bé về phía trước, hi vọng sẽ chạm được vào anh lần cuối cùng. Nhưng không được, cơ thể cô không thể cử động được nữa, đôi mắt cô cũng nặng trĩu. Buồn ngủ quá. Cô dần khép chặt mí.

Mệt mỏi quá... Cứ như vậy mà ngủ một giấc thật dài đi.

- Luru Ly!!!!!!!

Hồ Phách lao đến ôm chặt lấy cô, cả hai mắt đã nhắm hẳn xuống vực dốc sau lưng.

Bệnh viện.

Hồ Phách ngồi chờ bên ngoài phòng cấp cứu. Khuôn mặt cậu thần thờ, hai tay run run, đến bây giờ cậu vẫn còn chưa quên cái thời khắc giương súng bắn Luru Ly, cả người cậu lem nhem bụi đất vì lao theo Luru Ly xuống vực dốc, trên mặt cũng có vài vết trầy xước.

Bên trong phòng cấp cứu, Luru Ly đang nguy kịch, vết thương trên bụng cộng với vết thương trên vai khiến cô mất quá nhiều máu, nhưng quan trọng nhất là khi lao xuống vực sâu cô đã đập phải đá bị chấn thương khá nặng. Các bác sĩ đã cố gắng chữa trị nhưng tình hình dường như không được khả quan.

Hành lang bệnh viện chìm vào yên ắng, tưởng chừng một giây trôi qua kéo dài hàng thế kỉ. Hồ Phách ngồi lặng trên ghế thần thờ, dường như cậu vẫn run rẩy. Thiên Dã ngồi bên cậu, lặng im nắm chặt khẩu súng bạc vương máu. Nếu lúc đó anh chịu dừng lại đi tìm Luru Ly có lẽ cô bé sẽ không thể này, anh không biết những gì mình làm là sai hay đúng, anh chỉ biết rằng anh đang đau đớn.

Dương Vỹ đứng nhìn chăm chăm vào phòng cấp cứu, không một chút tin tức. Đôi mắt đen thẫm tuyệt vọng. Đây là tất cả những gì mà anh mong muốn sao? Anh đã làm tất cả để trả thù, nhưng khi mạng sống của kẻ thù đã ở trong tay anh rồi anh lại buông ra một cách quá dễ dàng. Dương Vỹ không suy nghĩ là mình có điên hay không, anh chỉ biết giây phút Luru Ly nhuộm máu và ngã xuống trước mặt anh, mọi thứ đối với anh thật vô nghĩa. Thế giới dường như sụp đổ dưới chân anh, không cần trả thù nữa, không cần làm ai tổn thương nữa, anh chỉ muốn Luru Ly ở lại thế giới này, chỉ cần cô bé chịu ở lại, anh sẽ bỏ hết mọi thứ.

Nhưng giờ này... có trễ quá rồi không?

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, rồi một y tá bước ra nhìn khắp lượt mọi người trên hành lang và một môi lác đầu thay cho một lời thông báo khó cất lời. Trái tim mọi người dừng lại, Luru Ly vẫn chưa thoát khỏi tình trạng nguy kịch.

Hồ Phách nhìn chăm chăm vào phòng cấp cứu, hai bàn tay cậu siết chặt vào nhau cổ trấn tĩnh. Còn Dương Vỹ đã bỏ đi rồi, anh không muốn ở lại một giây nào nữa, anh không đủ can đảm để ở lại đó nữa.

Chiều tà...

Ánh hoàng hôn phủ lên khắp mọi nơi một màu đỏ rực mờ ảo, màu đỏ như cào xé nỗi đau khiến người ta càng thêm nhức nhối. Dương Vỹ chậm chậm bước đi lên ngọn đồi vắng, cây ngô đồng đứng sừng sững trước mặt anh, giờ những cành khô xơ xác khẽ đong đưa trong cơn gió chiều. Anh chậm chậm bước qua nó, ánh mắt đen thẫm lơ đãng nhìn xung quanh, những vật hoa Luru Ly ở đây đã úa tàn, tất cả khoác lên một màu trắng xám tang tóc thay thế cho màu xanh ngắt đầy hi vọng trước kia.

Nơi xa xa có hai ngôi mộ liền kề, anh đi lại, đôi môi khẽ run rẩy.

- Ba... nuôi...

Ngôi mộ trước mặt anh lặng ngắt, xung quanh giờ đây vắng tanh, thi thoảng chỉ có vài tiếng quạ kêu ồm ộp hiện trên những cành ngô đồng xơ xác. Anh nhìn tấm bia đá mới đắp đau đớn.

- Có phải bây giờ ông đang rất vui không? Có phải ông đã gặp Luru Ly rồi? Ông đã đưa con bé đi rồi... phải không?

Vẫn không có tiếng trả lời, chỉ có những tiếng gió rít qua những cành cây khô và tiếng quạ kêu chiều nghe thật thê lương. Dương Vỹ đưa đôi mắt đen thẫm nhìn ngôi mộ, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ trong đôi mắt anh. Người đã giết hại gia đình anh, cũng là người đã từng cứu mạng anh, ông ta giết gia đình anh là không cố ý, nhưng trong thời gian chung sống ông thực sự yêu thương và coi anh như con trai mình. Dương Vỹ giết ông, nhưng trong sâu thẳm lòng mình anh không quá oán hận ông.

Dương Vỹ cũng không hiểu được tại sao mối hận trong lòng anh lại lớn đến vậy. Cứ tưởng rằng sau khi trả thù anh sẽ sống thanh thản trong quãng đời còn lại. Nhưng anh đã nhầm rồi. Khi anh làm tổn thương Luru Ly thì anh cũng đã tự làm tổn thương chính bản thân mình, anh luôn lừa dối bản thân phải cố tỏ ra lạnh lùng tàn khốc, nhưng anh cũng hiểu rõ nhất anh yêu Luru Ly đến thế nào, có lẽ là yêu cô bé đến phát điên, nhưng lại ngu ngốc đẩy cô vào chỗ chết, đến bây giờ hối hận có lẽ đã muộn rồi.

- Con sai rồi... ba nuôi... con sai rồi...

Dương Vỹ lăm bắm và đặt một khẩu súng lên thái dương, ngón tay anh chậm chậm siết chặt cò súng...

Thời gian trôi qua rồi sẽ không thể quay lại được nữa, dù bây giờ hối hận anh cũng không thể thay đổi được gì nữa, nhưng nếu bây giờ anh biến mất, anh hi vọng mình sẽ được trở lại những ngày hạnh phúc xa xôi, khi mà anh chưa trả thù, khi mà nàng công chúa nhỏ còn ở bên cạnh anh phá phách và mỉm cười với anh thật hồn nhiên. Dù chỉ là một khoảnh khắc thôi cũng được, sau đó có bị ném xuống địa ngục anh cũng cam lòng.

Một cánh tay giáng mạnh vào bụng anh. Dương Vỹ khụy người xuống, khẩu súng của anh bị tước mất. Thiên Dã nắm cổ áo anh kéo lên gần giọng.

- Muốn chết à?

Dương Vỹ nhìn anh, không đáp trả, đôi mắt đen thẫm nhói đau, cơ thể anh dường như đã bị rút cạn sức lực không thể chống trả được nữa.

- Mày đã dày vò con bé khiến nó phải đau đớn trong một khoảng thời gian dài như vậy, còn không để nó chết, bây giờ chỉ mới ném có một chút tổn thương đã vội tìm đường chạy trốn rồi sao? Thật không công bằng!!!

Thiên Dã nhìn anh rít qua kẽ răng, đôi mắt lạnh lẽo như muốn nuốt chửng lấy Dương Vỹ.

- Dương Vỹ, tao cũng muốn giết mày lắm, nhưng nghĩ lại như vậy thì dễ dàng cho mày quá. Mày đã hại chết Luru Ly, hãy sống với nỗi đau đớn và cắn rứt trong suốt quãng đời còn lại đi, tao sẽ không để mày ra đi dễ dàng như vậy đâu. Mày mà dám tự sát... tao sẽ chính tay giết chết Hồ Phách.

Cánh tay Thiên Dã siết chặt cổ áo Dương Vỹ rồi lạnh lùng hất xuống. Dương Vỹ thẫn thờ như một xác chết, ngổn bệt trên vạt cỏ úa, đôi mắt đen thẫm mờ mịt. Thiên Dã nhìn anh, cổ nén con tức giận rồi quay đi sau khi nói một câu cuối cùng.

- Mày không xứng đáng sống tiếp trên đời này. Nhưng tao không thể để mày chết. Vì một khi Luru Ly tỉnh lại, nếu không thấy mày nữa... con bé sẽ lại đau.

Hai người quay về bệnh viện, những người khác đã qua con nguy hiểm, chỉ duy nhất có Luru Ly là vẫn đang vật lộn với lưỡi hái của tử thần. Hồ Phách vẫn ngồi lặng im trên hành lang vắng, đôi mắt đen thẫm u tối. Không biết đã bao lâu rồi, thời gian như ngưng đọng lại khiến nỗi lo lắng bồn chồn của cậu như nhân lên gấp đôi. Tiếng kim đồn hồ tích tắc vẫn vang lên đều đều trên tường, nhích những khoảng thời gian trôi đi chậm chạp...

Cuối cùng thì cánh cửa phòng bệnh cũng mở ra sau ca cấp cứu kéo dài hơn chín tiếng.

- Tạm thời đã ổn! Ông bác sĩ già tháo chiếc mũ trên đầu ra thở dài mệt mỏi. - Chúng tôi đã giữ được tính mạng của cô bé lại. Nhưng tạm thời cô ấy vẫn chưa tỉnh được.

- Khi nào thì cô bé tỉnh lại?

Hồ Phách nhìn ông ta hồi hộp. Vị bác sĩ già nhàu mày nói một cách khó khăn.

- Cái này còn tùy vào may mắn của cô bé. Đầu cô bé bị chấn thương khá nặng, máu bầm tích tụ trong não không thể xử lý được, tôi không đảm bảo cô bé có thể tỉnh dậy khi nào. Có thể... cô bé sẽ phải sống cuộc sống thực vật suốt đời.

Mọi người nhìn ông thẫn thờ.

Một tuần trôi qua, Luru Ly không tỉnh dậy, nằm im say sưa trong mộng mị. Mọi người đã dần chấp nhận sự thật rằng cô sẽ phải sống cuộc sống thực vật đến cuối đời.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Hồ Phách chầm chậm đi đến bên giường bệnh của Luru Ly. Luru Ly đang say ngủ, trên tay là sợi dây truyền dịch đang nhỏ từng giọt nước chậm chạp, khuôn mặt cô đã hồng hào trở lại, hai hàng mi khép chặt, đôi môi nhỏ hồng hồng. Cậu khẽ vuốt nhẹ mái tóc cô mỉm cười dịu dàng.

- Luru Ly, anh sẽ chờ đến ngày em tỉnh lại.

Nhất định...

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Giấc Mơ Dài Của Công Chúa

Bốn năm sau.

- Laura, nghe nói cậu đã tỏ tình với chàng Romeo châu Á rồi? Kết quả thế nào?

Một cô gái tóc màu hung mỉm cười vỗ vai cô bạn gái tóc vàng.

- Tôi bị từ chối rồi. Cô bạn kia thờ dài. Rồi cả hai quay lại nhìn chàng trai mới bước vào từ cổng.

Mái tóc đen hơi dài khẽ tung lên theo làn gió nhẹ, thân hình tuyệt mỹ trong bộ đồ màu trắng càng làm tăng thêm vẻ chín chắn và cuốn hút của mình. Hồ

Phách sãi những bước chân tự tin trên sân trường đại học y danh tiếng nhất nước Anh. Đôi mắt đen thẳm như vũ trụ thu nhỏ hờ hững với tất cả mọi thứ xung quanh. Cậu bây giờ là sinh viên xuất sắc nhất trong trường với danh hiệu” Romeo châu Á”, không những được nữ sinh ái mộ vì vẻ ngoài đẹp trai gọi cảm mà còn vì thành tích quá xuất sắc vượt xa tất cả sinh viên trong trường.

Thời gian bốn năm qua có nhiều thay đổi, đám bạn cũ của cậu cũng đã được vào những trường đại học như ý. Riêng Hồ Phách từ sau vụ xung đột xảy ra trong thị trấn đã phải vật lộn với đồng sách vở hàng tháng trời để có cơ hội thi đậu vào đây.

Tiết học cuối cùng kết thúc, Hồ Phách thu dọn sách vở tài liệu để chuẩn bị ra về, chợt một đám nữ sinh tóc vàng đi đến trước mặt cậu tươi cười.

- Hồ Phách!

Hồ Phách ngước lên, là cô bạn Laura hôm trước đã tỏ tình với cậu, cô ta đang đi cùng đám bạn gái. Hồ Phách mỉm cười lịch sự.

- Có chuyện gì thế?

- Tối nay anh họ tớ tổ chức sinh nhật, anh ấy mời tớ đến, cậu đi cùng tớ nhé!

- Xin lỗi Laura! Hồ Phách mỉm cười lịch sự.- Tối nay tôi phải bay về nước rồi, hẹn cậu khi khác nhé!

Nói rồi cậu đứng dậy đi ra ngoài trước vẻ mặt thất vọng của cô bạn tóc vàng. Đám con trai trong lớp nhao nhao vây lấy Laura, ai cũng cảm thấy ghen tị với Hồ Phách vì được cô nữ hoàng có thân hình bốc lửa này để ý, dường như trong trường không có một đứa con trai nào không mơ ước đến Laura, duy chỉ có Hồ Phách là vẫn hững hờ.

- Laura, sao cậu phải cố chấp vậy? Anh chàng Romeo đó rất tuyệt, nhưng đâu phải trên thế giới chỉ có mình cậu ta là con trai.

Một anh chàng tóc hung lên tiếng. Laura chỉ thờ dãi.

- Xem ra tin đồn thằng nhóc đó là gay chính xác rồi, thế mà mấy đứa cùng phòng tôi cứ khẳng khẳng phủ nhận, nếu không phải gay sao nó lại từ chối một cô gái bốc lửa như Laura?

- Các cậu im đi! Laura nhủ mày.- Cậu ấy không để ý đến tôi là có lý do...

Hành lang bệnh viện vắng tanh, Hồ Phách bước vào căn phòng quen thuộc, cánh cửa mở ra, bên trong chiếc giường trắng tinh là nàng công chúa nhỏ đang say sưa ngủ, xung quanh có vô số những dây rợ, máy móc hỗ trợ. Hồ Phách đi lại ngồi xuống bên cạnh Lulu Ly. Mới hơn hai tháng không gặp mà cậu cứ ngỡ đã trải qua hàng thế kỉ. Cậu vuốt nhẹ mái tóc của cô, khuôn mặt búp bê vẫn bất động, Lulu Ly đã ngủ say như thế này suốt từ ngày đó.

Khuôn mặt cô bé lúc này thật yên bình hạnh phúc. Cậu không biết bây giờ Lulu Ly đang lang thang tận đâu trong mê lộ thời gian, cậu cảm thấy thật cô đơn, Lulu Ly ngủ say như vậy không biết cho đến khi nào?

- Lulu Ly...

Hồ Phách cất tiếng, biết rằng sẽ không nghe trả lời, đôi mắt đen thẳm bình lặng nhìn cô thật triu mến. Giá như được mãi mãi ngồi bên cô như thế này, để mặc cho thời gian trôi qua. Cậu nắm chặt lấy tay Lulu Ly, nó thật nhỏ bé và yếu ớt, cậu sợ đến một ngày ngay cả điều nhỏ nhoi này cậu cũng không thể làm nữa. Bàn tay cậu chậm rãi đưa lên vuốt nhẹ trên gương mặt bé nhỏ đáng yêu của Lulu Ly, cậu cảm nhận được một chút hơi ấm nhỏ nhoi của cô từ những ngón tay của mình, lúc đó Hồ Phách mới thấy an tâm là cô chưa biến mất.

- Hồ Phách, em không cần về nhà thường xuyên như vậy đâu. Bọn anh có thể trông chừng Lulu Ly được, em hãy tập trung học đi! Dương Vỹ nhìn cậu có vẻ lo lắng.

Trên hành lang rộng thênh thang trong bệnh viện, hai chàng trai đẹp tuyệt đang bước đi chậm rãi, sự xuất hiện của họ khiến bao trái tim cháy bỏng của mấy cô y tá nhảy loạn lên trong ngực, nhưng thất vọng là hai người này chưa bao giờ dành cho họ dù chỉ là một cái liếc mắt.

- Em có thể sắp xếp được, anh đừng lo! Hồ Phách nói, mắt vẫn dán chặt vào tập hồ sơ bệnh án của Lulu Ly.

- Đã bốn năm trôi qua rồi, em nghĩ... Lulu Ly sẽ tỉnh dậy sao? Dương Vỹ hỏi, trong lòng cảm thấy đau đốn.

- Em chắc chắn sẽ thức tỉnh được Lulu Ly. Hồ Phách nói và bước đi nhanh hơn.

- Hồ Phách, Dương Vỹ!

Có tiếng gọi vui theo đằng sau, hai người quay lại. Linh Lan và Hoa Thiên đang đi đến.

- Vẫn khỏe chứ, Hồ Phách? Hoa Thiên vỗ vai cậu mỉm cười.

Bốn năm trôi qua đã có nhiều thay đổi. Hoa Thiên đã thi đậu vào trường đại học mình mong muốn, tương lai sẽ trở thành một kĩ sư nông nghiệp và về làm việc tại nông trại nhà Linh Lan. Hai người cũng đã giải tỏa mọi hiểu lầm trước đây. Hồ Phách mỉm cười.

- Tớ khỏe! Đám ngốc kia thế nào rồi?

- Kiến Văn và Gia Huy hả? Lẽ ra hôm nay tụi nó cũng cùng tớ tới đây thăm Lư Ly, nhưng Gia Huy hôm nay có cuộc thi đột xuất, còn Kiến Văn mới cãi nhau với Anh Thảo nên tên ngốc đó đang đau đầu nghĩ cách làm hòa.

Hồ Phách cười, chuyện Kiến Văn và Anh Thảo thành một cặp cậu mới biết gần đây thôi.

Bên vườn hoa hồng trắng. Một người đàn ông với khuôn mặt điển trai có vẻ như trẻ hơn tuổi đang ngồi trầm ngâm, một bên mắt giờ đây đã không còn nhìn được gì, nhưng cũng không ảnh hưởng lắm đến vẻ ngoài của ông. Ông cầm tách trà nóng đưa lên miệng, ánh mắt buồn bã nhìn xa xa có vẻ suy tư, nghe có tiếng bước chân ở phía sau, ông đặt chiếc tách xuống bàn lên tiếng.

- Con về rồi sao, Linh Lan? Con bé ổn chứ?

- Vẫn ổn.

Tiếng nói cất lên, nhưng không phải của con gái ông. Thành Phong ngược lên ngạc nhiên, Dương Vỹ đã ngồi xuống trước mặt ông, bình thần rót cho mình một tách trà đưa lên miệng.

- Cậu cũng vừa mới ở bệnh viện về sao?

- Ồ. Dương Vỹ nhìn ra vườn hoa rực nắng, vẻ lơ đãng.

Thời gian trôi qua, không biết đã bao lâu, hai người vẫn ngồi lặng im không nói câu gì, không biết là vì không có gì để nói hay cả hai không biết bắt đầu từ đâu. Từ sau vụ xung đột bốn năm về trước, Dương Vỹ và Thành Phong cũng giải tán hai bang hội vẫn đôi đầu nhau trong thị trấn, người dân nơi đây giờ đã có một cuộc sống yên bình thật sự. Dương Vỹ cùng Thành Phong góp tiền mua hẳn bệnh viện đang điều trị cho Lư Ly để thuận tiện cho việc chăm sóc cô. Lặng im một lúc thấy không khí hơi gượng gạo, Thành Phong đành mở lời.

- Dương Vỹ, tôi có điều muốn hỏi cậu từ lâu.

- Chuyện gì? Dương Vỹ nhàn nhã đưa tách trà nóng lên miệng.

- Tại sao ngày đó cậu lại tha mạng cho tôi?

Thành Phong ngược lên nhìn cậu, một con mắt xám tro, một con mắt màu trắng đục. Dương Vỹ nhìn ông ta lạnh lẽo.

- Tội lỗi của ông... Lư Ly đã phải thay ông gánh lấy. Như vậy là đủ rồi. Tôi không muốn giết ai nữa.

Thành Phong không nói gì, đưa đôi mắt nhạt nhòa cay xè nhìn vào màu vàng óng của tách trà trên bàn. Dương Vỹ sau một lúc im lặng lại cất tiếng.

- Còn một điều tôi muốn khi tha mạng cho ông. Thành Phong nhìn cậu chờ đợi nói tiếp.- Nếu có một ngày Lư Ly tỉnh lại... tôi sẽ đón con bé về nhà sống với tôi và Hồ Phách.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lư Ly Ngụy Kịch

- Hồ Phách, cậu lại buồn chuyện gì thế?

Cô nàng tóc vàng cúi sát xuống nhìn Hồ Phách, chiếc áo phong xám khiêu gợi trưng bày vòng một bức lửa trước mặt cậu.

Hồ Phách không cảm thấy hứng thú, cậu gấp tập tài liệu lại rồi thở dài. Thư viện đã vắng người, đã đến giờ đóng cửa rồi, cậu nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi đứng dậy. Chuyện về loại thuốc cậu điều chế trong suốt bốn năm qua không có cơ hội thử nghiệm khiến cậu hơi phiền lòng. Cô bạn tóc vàng này lại suốt ngày bám lấy cậu càng khiến cậu cảm thấy đau đầu.

- Hồ Phách! Cậu cứ lạnh lùng như vậy người ta sẽ hiểu nhầm cậu thuộc thế giới thứ ba đó. Laura đi theo cậu cảm rằm.

Laura là cô gái xinh đẹp nổi tiếng nhất trong học viện, nam sinh trong trường theo đuổi cô không biết đếm đến bao giờ mới hết, khi gặp Hồ Phách cô

không ấn tượng lắm với cậu vì cậu trầm tính và ít giao thiệp với mọi người, cho đến hai năm trước Hồ Phách cứu cô khỏi bọn côn đồ khi cô một mình đi bộ trên con đường vắng về kí túc xá. Có lẽ từ đó mà cô đã ngưỡng mộ và theo đuổi cậu không biết mệt mỏi, cô cũng là người duy nhất biết được về quá khứ của Hồ Phách, về năng công chúa nhỏ vẫn đang say ngủ của cậu.

- Hồ Phách, hôm nay làm bạn nhảy của tớ nhé!

Laura nắm tay cậu nhúng nhoe, lời mời của cô bạn này làm Hồ Phách nhớ đến buổi tiệc giáng sinh đêm nay của trường. Đạo này cậu làm việc quên cả thời gian. Hồ Phách thờ dài, còn chưa biết phải nói thế nào thì thấy cô bạn kia đang rất háo hức. Nghĩ lại thì từ khi sang đất nước xa xôi này chỉ có Laura là người bạn thân thiết của cậu, cô ấy cũng đã giúp cậu rất nhiều, nếu cứ mãi từ chối người ta thì có hơi quá đáng. Dù sao chỉ là một bữa tiệc. Hồ Phách mỉm cười lịch sự.

- Được rồi, nữ hoàng! Nhưng nói trước tớ nhảy không giỏi đâu!

Nghe Hồ Phách nhận lời, Laura vui mừng nhảy cẫng lên ôm chặt lấy cậu phấn khích.

- Không sao! Tớ có thể chỉ thêm cho cậu!

Đêm giáng sinh náo nhiệt, từ trên cửa sổ nhìn xuống đường có thể thấy những bông tuyết trắng tinh rơi nhẹ nhàng trên mặt đường, ở khắp phố, nhà nhà đều sáng rực ánh điện và có những cây thông lồng lẩy. Hồ Phách đứng khoanh tay trước ngực nhìn xa xăm ra ngoài trời, những cơn gió lạnh thổi thốc vào cổ khiến cậu hơi rât. Cậu nhìn những bông hoa tuyết trắng rơi, mơ hồ nhớ lại một bóng hình ai đó, một cô bé đáng yêu có tiếng cười trong veo lơ mơ trước mặt cậu. Hồ Phách thờ dài. Không biết Lưu Ly bây giờ thế nào? Thời tiết lúc này ở nơi cô ấy ở không lạnh lẽo quá như ở Anh, nhưng cậu vẫn thấy không yên tâm, sáng nay cậu đã gọi điện về nhắc nhở Linh Lan và anh trai phải luôn để ý đến máy điều hòa nhiệt độ trong phòng Lưu Ly, không biết họ đã kiểm tra chưa? Lưu Ly bây giờ đang say ngủ, dù có lạnh hay nóng cô bé cũng không thể nói cho ai biết được, cậu rất muốn bay về nhà để hằng ngày tự tay mình chăm sóc cho cô bé.

- Hồ Phách, để cậu chờ lâu rồi!

Laura bước vào phòng trong bộ váy màu huyết dụ gọi cảm, cổ áo được xẻ một đường ngắn lộ ra một khe hở có thể khiến bất cứ người đàn ông nào cũng phải chết sững khi nhìn thấy, nhưng Hồ Phách không nằm trong số đó. Tóc cô để xoã, những cọng lơ xoăn vàng óng như mật ong xòa xuống vai càng khiến cô trở nên lộng lẫy rạng ngời hơn. Đôi guốc cao kết hợp với trang phục cũng vô cùng trang nhã. Lúc đi đến gần Hồ Phách, cô sợ y vấp ngã, thế là cả thân hình bốc lửa loạng choạng đổ ập về phía trước. Hồ Phách vội đỡ lấy cô.

Hành động này của cậu khiến mọi người trong phòng “ồ” lên kinh ngạc. Hồ Phách không để ý đến những lời bàn tán xung quanh, cậu nhẹ nhàng đỡ cô gái trong lòng mình đứng thẳng dậy, mỉm cười lịch sự.

- Cậu không sao chứ?

- Cảm ơn, tớ không sao! Laura nói và kiễng chân lên hôn nhẹ vào má Hồ Phách.

Lại một hành động khiến đám đông rộ lên. Trong đám con gái không ít người cảm thấy ghen tị với cô nàng tóc vàng.

Nhưng đúng vào lúc Hồ Phách đang định cùng đám bạn đi đến nơi tổ chức tiệc thì chuông điện thoại của cậu vang lên. Cậu mở ra xem, một cuộc gọi từ nước ngoài, là của Linh Lan. Hồ Phách linh tính có điều gì đó không lành, mới sáng nay cậu gọi về rồi sao bây giờ Linh Lan lại gọi đến, không thể có chuyện cô ấy gọi chỉ để chúc cậu giáng sinh vui vẻ được. Chiếc điện thoại được đưa lên vung về.

- Linh Lan, tôi nghe đây.

“Hồ Phách, mau trở về ngay. Lưu Ly... con bé đang nguy kịch...”

Dường như có một con dao được cứa sâu vào tim cậu. Hồ Phách tối sầm mặt, hai tay cậu run run cầm chiếc điện thoại. Laura nhìn thấy vẻ mặt kì lạ của cậu thì có hơi ngạc nhiên, cô ngước lên hỏi.

- Hồ Phách, xảy ra chuyện gì thế? Cậu thấy không được khỏe sao?

- Xin lỗi Laura... Hồ Phách nhìn cô ấy náy.- Tớ không thể cùng cậu đến bữa tiệc được. Tớ phải về nhà gấp.

Đám đông nghe Hồ Phách nói thì tỏ ra khá bất ngờ, những tiếng ồn ào lại rộ lên, rồi những lời bàn tán chầm chọc giành cho cô bạn tóc vàng cũng bắt đầu. Laura nghe Hồ Phách nói thì rất thất vọng.

- Cô bé đó... xảy ra chuyện gì sao? Cô hỏi nhỏ. Thấy Hồ Phách gật đầu.

Laura lặng người, đôi mắt xanh lơ hơi nhú lại, rồi cô mím chặt môi, hai bàn tay vươn ra giữ chặt lấy cậu kéo về phía mình. Trong khoảnh khắc mà tất cả mọi người còn đang ngạc nhiên đó, cô kiễng chân hôn lên môi Hồ Phách, nụ hôn ngọt ngào và đầy đam mê, mọi người xung quanh sững sờ trong vài giây, rồi những tiếng xì xầm nổi lên. Cuối cùng cô gái cũng rời khỏi Hồ Phách nói bằng giọng mong chờ.

- Đừng đi! Hãy ở lại với em... chỉ đêm nay thôi.

Hồ Phách cau mày, cậu cảm thấy bối rối, cô gái này dường như sắp khóc, cậu đã nhận ra những giọt nước trong veo đang chực tuôn ra trên khóe mi,

cậu sốt ruột, lo lắng muốn về với Luru Ly, nhưng nghĩ lại thì cũng cảm thấy không phải nếu bây giờ để mặc cô bạn thân ở đây.

- Đưa thôi! Laura bắt ngờ mỉm cười.- Tớ sẽ nhờ bố tớ giúp cậu lên chuyến bay sớm nhất để về nhà.

Laura mỉm cười khiến mọi người bất ngờ. Hồ Phách cũng cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng rồi cậu nhìn Laura, ánh mắt đen thẳm trừu mến rồi gật đầu quay vội đi.

- Cảm ơn cậu!

Nhìn theo bóng dáng Hồ Phách đã khuất rồi, mấy cô bạn gái quanh đó ái ngại.

- Anh chàng đó đúng là không biết điều, sao lại bỏ rơi một cô gái bốc lửa như cậu trước buổi tiệc được nhỉ? Thôi đừng buồn, tớ sẽ giúp cậu quen với mấy anh khác đẹp trai hơn.

Trước lời an ủi của đám bạn, Laura chỉ mỉm cười buồn.

- Tớ cảm thấy ngưỡng mộ người đó lắm. Cô gái đã khiến cậu ấy yêu say đắm như vậy...

Hồ Phách lao như bay đến phòng bệnh. Mọi người đã ở đó từ sớm, ai cũng mang một vẻ mặt ủ dột bất an. Theo chẩn đoán của các bác sĩ trong bốn năm trước thì Luru Ly đã qua cơn nguy hiểm, cô bé chỉ ngủ say cho đến cuối đời. Nhưng cách đây vài hôm thì cô có những biểu hiện lạ. Nhịp tim đo được biến động liên tục, huyết áp cũng tăng giảm bất thường. Sau khi các bác sĩ họp mặt và kiểm tra mới phát hiện ra số máu bầm tích tụ trong não đã gây ảnh hưởng xấu đến cơ thể của cô.

- Tình hình Luru Ly thế nào? Hồ Phách hỏi ông bác sĩ già qua hơi thở gấp.

- Không tốt lắm. Ông bác sĩ nhíu mày.- Số máu bầm tích tụ ở não sau bốn năm đã bắt đầu biến chứng, nhưng chúng ta không thể làm phẫu thuật lấy nó ra được, lại không có một loại thuốc nào có thể làm tan nó đi.

- Thật sự không còn cách nào sao? Dương Vỹ cau mày. Rồi anh nhìn vào phòng bệnh qua cửa kính, Luru Ly đang nằm yên ở đó, xung quanh là vô số máy móc hỗ trợ đang hoạt động.

- Có thể cô bé sẽ không gặp may nữa rồi. Xin lỗi... nhưng chúng tôi đã cố gắng hết sức. Mọi người... hãy chuẩn bị tâm lý đi.

Cả hành lang lặng im, mọi người đều sững sờ. Anh Thảo và Linh Lan sau khi nghe thấy đã ngã khụy xuống vì sốc. Chuẩn bị tâm lý, vậy là Luru Ly không còn cứu được nữa, vậy là sau bốn năm say ngủ bây giờ cô sẽ ngủ một giấc mãi mãi luôn sao? Hồ Phách loạng choạng mở cửa đi vào phòng bệnh của Luru Ly. Cô bé nằm lặng im, chiếc máy đo điện tim vẫn phát ra những âm thanh khó chịu.

Cậu ngồi xuống bên giường, hai tay nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô run run. Mọi người bên ngoài nhìn vào ái ngại. Họ thương cho Luru Ly, nhưng họ cũng đau xót cho Hồ Phách. Suốt bốn năm trời cậu đã cố gắng biết bao nhiêu, nhưng cậu vẫn chưa kịp làm gì Luru Ly đã vội vã muốn rời bỏ thế giới này rồi.

Hồ Phách thần thờ ngồi bên cạnh cô, trong đầu cậu không ngừng giằng xé. Cậu nhìn vào hộp thuốc được bảo quản cẩn thận đem từ Anh trở về. Đó là thành quả cố gắng suốt bốn năm trời của cậu. Nhưng số thuốc đó còn chưa được thử nghiệm. Cậu không biết sử dụng nó có giúp tan đi khối máu bầm quái ác không hay sẽ khiến Luru Ly đi đến cái chết nhanh hơn? Không lẽ bây giờ cậu lại đem nó thử nghiệm lên Luru Ly? Như vậy quá nguy hiểm.

Nhưng nhìn lại Luru Ly đang hấp hối trên giường. Cậu thấy đau đớn. Cô ấy sắp chết rồi. Không còn thời gian để cậu do dự nữa.

Có thể đây chỉ là 1% cơ hội nhỏ nhoi nhưng cậu cũng không thể dễ dàng bỏ qua được.

- Hồ Phách, cậu định thử nghiệm loại thuốc này lên Luru Ly thật sao? Hoa Thiên nhìn cậu lo lắng.- Như thế nguy hiểm quá!

Linh Lan thở dài.- Dù sao chúng ta cũng không còn lựa chọn. Hãy để cậu ấy thử đi!

Dương Vỹ và Thành Phong cũng gật đầu. Và ai cũng trông đợi vào tia hi vọng cuối cùng này.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lời Vĩnh Biệt

Ba ngày trôi qua.

Loại thuốc được Hồ Phách nghiên cứu trong suốt bốn năm đã được các bác sĩ trong bệnh viện đưa vào cơ thể Luru Ly. Vì không biết tác dụng của nó thế nào nên mọi người vẫn hồi hộp chờ đợi. Trong suốt hai ngày này Hồ Phách giống như cái bóng lặng lẽ bên cạnh cô bé.

Những cơn gió ngày đông ulla qua rét buốt, những người đi ngoài đường vội vã về nhà để cơ thể mình không bị cái giá lạnh làm run lên cầm cập. Nhưng mặt trời đã lộ dạng dần khiến cho vạn vật ấm áp hơn. Hồ Phách giật mình tỉnh dậy sau một giấc ngủ khá dài. Cậu với tay lấy chiếc đồng hồ. Đã hơn 6h00 sáng. Hai đêm qua cậu dường như thức trắng, cơ thể mệt mỏi của cậu sau giấc ngủ đã khá hơn một chút, cậu chống tay lên trán dựa vào thành giường. Luru Ly đang nằm im bên cạnh cậu, lặng lẽ như một nàng búp bê tuyệt đẹp được cất giữ cẩn thận trong tủ kiếng.

Hồ Phách đứng dậy đi rửa mặt cho tỉnh táo rồi quay trở lại. Tuy trong phòng có máy điều hòa nhiệt độ nên cậu không thấy lạnh, nhưng cả ngày ở trong phòng kín cũng khiến cậu bức bối, cậu đi đến mở toang cửa sổ rồi kéo hai mảnh rèm trắng tinh ra hai bên. Một cơn gió nhẹ ulla vào mang theo mùi hương hoa hồng bên khu vườn phía dưới. Hồ Phách mỉm cười, quay lại ngồi xuống bên Luru Ly. Luru Ly rất thích gió lạnh, nhưng Linh Lan và Dương Vỹ không biết nên suốt ngày đóng kín cửa, không biết cô bé có thấy ngột ngạt hay không?

Một dải nắng ấm áp bên từ ngoài rơi nhẹ trên vai Luru Ly, căn phòng nhận được ánh sáng trở nên ấm áp hơn. Cậu đưa tay lên vuốt nhẹ một vạt tóc trên trán của cô bé. Luru Ly thật đáng yêu. Hai năm trôi qua cơ thể cô dường như không có một chút thay đổi gì cả, chỉ có mái tóc là dài ra hơn một chút.

Hồ Phách cảm tay cô lên áp nhẹ vào mặt mình, tay Luru Ly thật ấm áp, những ngón tay thon nhỏ mịn màng như những cánh hoa hồng trắng mới hé nở. Đã ba ngày trôi qua, có lẽ thuốc cũng đã có tác dụng lên cơ thể cô bé, những ngày vừa rồi cậu không còn phải chứng kiến cảnh các bác sĩ hoảng loạn một ngày năm sáu lần vào sơ cứu cho cô nữa. Liệu thuốc cuối cùng được sử dụng vào tối qua. Có lẽ hôm nay sẽ cho kết quả chính xác nhất.

Hồ Phách cứ ngồi lặng yên bên giường, đưa đôi mắt đen thẳm ngắm nhìn Luru Ly không thấy chán. Khi sáng Linh Lan và Dương Vỹ có vào đề nghị đổi ca trực cho cậu để cậu về nghỉ ngơi nhưng cậu đã từ chối. Bây giờ là thời khắc quan trọng nhất của Luru Ly, cậu muốn ở bên cạnh cô bé. Trước đây cậu ngu ngốc không biết trân trọng cô nên Luru Ly mới bỏ cậu tìm một giấc ngủ say sưa như thế này. Bây giờ cậu không muốn vì bất cứ lý do gì mà rời xa cô nữa.

Luru Ly nằm im, Hồ Phách không biết bây giờ linh hồn bé nhỏ của cô đang lang thang ở đâu. Bốn năm trôi qua rồi, không biết sau khi tỉnh dậy Luru Ly có chịu tha thứ cho cậu hay không? Hồ Phách hơi nhủu mày, vẫn giữ chặt lấy tay cô áp vào mặt mình. Cậu đã làm Luru Ly tổn thương, dù cho Luru Ly có căm ghét cậu cả đời cậu cũng không dám trách cô. Điều duy nhất bây giờ cậu mong muốn là Luru Ly sẽ tỉnh dậy. Chỉ cần cô bé tỉnh dậy, dù bất cậu trả cái giá đắt thế nào cậu cũng đồng ý.

Nhưng liệu có được hay không?

Trước đây Luru Ly đã chờ đợi cậu trong khắc khoải tuyệt vọng, nhưng cậu lạnh lùng không đến với cô, bây giờ đến lượt cậu đợi chờ. Cuộc đời này có lẽ rất công bằng khi ban phát nỗi đau cho từng người. Nhưng lại không công bằng khi chia phần hạnh phúc. Luru Ly từ khi sinh ra đã là một thiên thần có trái tim thánh thiện và nhân hậu. Thế mà cô bé không thể có được một cuộc sống hạnh phúc. Suốt cuộc đời cô bé chỉ có thể gánh chịu nỗi đau thôi. Ông trời thật quá bất công với cô bé.

Bất chợt những tiếng kêu inh ỏi vang lên từ chiếc máy đo nhịp tim, Hồ Phách giật mình quay sang. Nhịp tim của Luru Ly trở nên hỗn loạn, huyết áp cũng giảm xuống mức thấp nhất. Luru Ly đã đi đến giới hạn. Vậy là thuốc của cậu không có tác dụng?

- Luru Ly!!!

Hồ Phách nhìn cô hoảng loạn. Hai tay cậu vẫn nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô. Bên cạnh cậu, những tiếng báo động của máy móc vẫn vang lên inh ỏi. Hồ Phách thấy tim mình đập mạnh hơn. Trên tay cậu, mạch đập từ cổ tay Luru Ly cũng đang yếu dần đi, rồi dường như đã biến mất.

- Luru Ly!!! Đừng đi mà... xin em đừng đi mà...

Hồ Phách lâm bầm, đôi mắt cậu vẫn dán chặt vào khuôn mặt yên bình của cô bé. Luru Ly vẫn lặng im, không trả lời, không cử động. Những tia nắng yếu ớt vương trên người Luru Ly càng khiến cô trở nên lung linh huyền ảo hơn, Hồ Phách lại thấy cô giống như một ảo ảnh hơn. Cậu vội nắm chặt lấy tay cô bé, nắm thật chặt như sợ buông ra cô bé sẽ biến mất hoàn toàn trước mắt cậu. Cậu sợ hãi, trái tim đập loạn lên trong lồng ngực. Mỗi giây trôi qua với cậu lúc này thật quý giá, cậu như muốn níu giữ thời gian, làm cho thời gian ngưng đọng ở ngay đây để Luru Ly không rời xa cậu.

Nhưng không được...

Chiếc máy đo nhịp tim đã trở hiện lên một đường thẳng tắp. Trái tim cậu đập lỡ một nhịp.

Luru Ly đã trút hơi thở cuối cùng rồi.

Hồ Phách ngồi gục xuống đất, đôi mắt đen thẳm thẫn thờ, tim cậu càng lúc càng cào xé dữ dội hơn rồi đột nhiên trở nên trống rỗng. Cậu nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Luru Ly áp vào mặt mình, vài giọt nước nóng hổi rơi nhẹ trên tay cô, càng lúc càng nhiều hơn.

Người con gái quan trọng nhất đã mãi mãi rời xa cậu rồi.

Cậu chờ Luru Ly tỉnh lại để nói cho cô bé biết cậu yêu cô bé đến chừng nào, cô bé đối với cậu quan trọng đến chừng nào. Cậu muốn xin lỗi Luru Ly vì

đã lạnh lùng với cô, xin lỗi vì đã ngu ngốc làm tổn thương cô. Cậu muốn nói cho cô biết cậu sẽ giành cả cuộc đời mình để bù đắp cho cô, để chăm sóc bảo vệ và làm cho cô trở thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới. Nhưng không được rồi. Những điều này Luru Ly sẽ mãi mãi không nghe được nữa.

- Luru Ly, em đừng sợ... anh sẽ không rời xa em nữa... anh sẽ không để em phải cô đơn một lần nữa đâu...

Hồ Phách lặng nhìn cô, đôi mắt đen thẫm nhạt nhòa nước. Rồi cậu cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô. Khẩu súng bạc đặt lên thái dương, lạnh lẽo, đôi mắt đen thẫm vẫn nhìn chăm chăm vào nàng công chúa nhỏ trước mặt, ngón tay siết nhẹ cò súng...

“Đoàng”

- Hồ Phách!!!

Viên đạn lệnh hướng về lại một vết xước nhỏ trên trán cậu.

- Hồ Phách!!! Em bị điên rồi sao???

Thiên Dã nắm chặt lấy cổ tay cậu cố giành lấy khẩu súng. Mọi người bên ngoài cũng lao vào không chế cậu. Hồ Phách bị Dương Vỹ đè chặt dưới sàn. Cuối cùng không thể vùng vẫy nữa, cậu lặng im, cất giọng khô khốc qua tiếng nấc nghẹn lòng:

- Buông em ra!

- Hồ Phách, em bị điên rồi sao??? Dương Vỹ cố ghì chặt cậu xuống sàn quát lớn.

- Luru Ly chết rồi.

Mọi người giật mình nhìn lại cô bé nằm trên giường, rồi cùng thẫn thờ. Hồ Phách vùng ra cướp lại khẩu súng trên tay Thiên Dã. Dương Vỹ vội khóa chặt tay cậu ra sau, Thiên Dã cũng nắm đầu cậu đè chặt xuống sàn để cậu không liều lĩnh tự sát. Hồ Phách gào lên bất lực.

- Thả em ra mau!!!

- Hồ Phách, bình tĩnh lại!

- Im đi!!! Luru Ly chết rồi, mọi thứ với tôi kết thúc rồi!!!

Hồ Phách lại cố vùng dậy, lần này thì Thiên Dã và Dương Vỹ không không chế được cậu nữa. Thiên Dã bị đẩy ra va trúng vào bàn, chiếc bình nước thủy tinh và ly tách rơi xuống loảng xoảng, căn phòng chẳng mấy chốc mà loạn cả lên.

- Ôn ào quá!

Một giọng nói trong trẻo vang lên khiến mọi thứ im bật. Rồi tất cả từ từ quay lại chiếc giường Luru Ly đang nằm.

- Luru... Ly?

Dài nắng nhạt màu xuyên qua khung cửa sổ rọi vào căn phòng xưa tan đi cái giá lạnh ngày đông. Nàng công chúa bé nhỏ từ từ mở mắt ra sau một giấc ngủ dài đằng đẵng. Mọi người đều dán mắt vào cô, tất cả đều sững sờ không cất lên lời.

- Đây... là đâu?

Luru Ly chớp chớp đôi mắt trong veo của mình, cô thấy hơi choáng. Trước mắt cô mọi thứ đều nhập nhòa như có một màn sương mù che phủ, Luru Ly không thể nhìn thấy gì cả, chỉ có những cái bóng trắng nhập nhòa. Rồi một bàn tay ấm áp dịu dàng đỡ cô ngồi dậy. Luru Ly cảm nhận được hơi ấm quen thuộc ở sau lưng mình, cả nhịp tim mạnh mẽ trong lồng ngực của người đó.

- Luru Ly, em đã tỉnh lại rồi!!!

Linh Lan lao đến ôm lấy cô bé, nước mắt nhạt nhòa, mọi người cũng ứa lại, mỗi người một câu.

- Luru Ly, con thấy trong người thế nào rồi?

Luru Ly nhìn khắp một lượt những người đang hỏi thăm mình, rồi cô đưa tay khẽ dụi mắt, vẫn không rõ, trước mặt cô mọi thứ cứ mờ ảo như phủ một màn sương mù vậy.

- Tôi đang ở đâu? Và... các người... là ai vậy? Tôi có quen với mọi người sao?

Một câu hỏi ngây ngô của Luru Ly khiến mọi người chết sững. Thiên Dã vội cúi xuống nắm lấy tay cô bé.

- Luru Ly, em sao vậy? Em có nhận ra anh không? Anh là Thiên Dã đây!

Đáp lại câu hỏi đầy lo lắng của Thiên Dã là cái nghiêng đầu khó hiểu của Luru Ly, và một câu hỏi mang tầm sát thương không kém.

- Tôi... là ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tác Dụng Phụ Của Thuốc

- Tại sao lúc đó máy đo nhịp tim lại cho biết Luru Ly đã ngừng thở? Thiên Dã nhìn mấy vị bác sĩ già khó hiểu.- Không lẽ máy hư?

- Không thể đâu, lúc đó em đã bắt mạch trên tay Luru Ly, quả thật mạch đập của cô ấy đã biến mất. Hồ Phách khẽ nhíu mày nhìn lại bệnh án của Luru Ly.

- Chúng tôi lại cho rằng đó là một tác dụng phụ của thuốc, vì thuốc này chưa từng được đem thử nghiệm nên chúng ta chưa thể biết được hết tác dụng cũng như những tác dụng phụ của nó. Có thể nó khiến bệnh nhân rơi vào trạng thái chết giả trước khi người đó tỉnh lại. Nhưng điều đáng mừng nhất là khối máu bầm trong não cô bé gần như hoàn toàn biến mất rồi. Vị bác sĩ già khẳng định.

Hồ Phách cầm lấy tấm phim siêu âm của Luru Ly lên xem và mỉm cười nhẹ nhõm. Thứ thuốc cậu ngày đêm nghiên cứu đã thành công, nó đã thật sự cứu được Luru Ly rồi.

- Sức khỏe cô bé khi nào thì bình phục hoàn toàn?

- Có lẽ cô bé sẽ sớm khỏe thôi, đôi mắt cô bé chúng tôi đảm bảo có thể chữa khỏi, duy có việc lấy lại trí nhớ thì chúng tôi không chắc. Bây giờ chỉ còn cách là mọi người gần gũi cô bé, kể lại cho nó nghe những kỉ ức khó quên trước kia, có thể như vậy sẽ từ từ giúp cô bé nhớ lại được.

Hồ Phách đi vào phòng bệnh của Luru Ly, cô bé đang ngồi nói chuyện với Linh Lan và Hoa Thiên, bên ngoài ánh nắng sớm vàng nhẹ đậu trên cửa sổ khiến căn phòng sáng rực hơn. Cậu ngắm nhìn cô bé thật triu mến, khuôn mặt búp bê xinh xắn, đôi môi nhỏ phớt hồng, đôi mắt trong veo mờ ảo trước tất cả mọi thứ. Cậu đi đến, chậm chậm đưa tay lên vuốt nhẹ khuôn mặt bé nhỏ của cô.

Luru Ly giật mình khi có người chạm vào cô, nhưng rồi bàn tay ấm áp đem lại cho cô cảm giác quen thuộc, cô bé ngoan ngoãn ngồi im, ngược khuôn mặt bé bỏng nhìn lên người trước mặt.

- Luru Ly, suốt thời gian em nằm ngủ say sưa như vậy, em có mơ thấy giấc mơ nào đẹp không? Hoa Thiên xoa đầu cô vui vẻ.

Luru Ly nghiêng đầu nhớ lại.- Em có một giấc mơ rất lạ, em ngồi bên một bờ sông phủ hoa trắng muốt rất lâu, nhưng không có ai ở đó cả, đang lúc không biết phải làm sao thì em lại nhìn thấy một chiếc cầu rất đẹp vắt sang bên kia sông, có hai người đang đứng bên đó vẫy tay với em, bóng dáng của họ rất quen, nhưng khi em đi qua cầu thì nghe có tiếng sấm nổ, em giật mình ngã xuống và tỉnh dậy.

- Đó là tất cả những gì em mơ thấy trong khi ngủ say sao? Linh Lan hỏi nhỏ.

- Đó là tất cả.

Hồ Phách thấy nghen lòng, cậu đưa tay dịu dàng ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ lên mái tóc mát lạnh như làn gió của cô. Luru Ly hơi lúng túng, từ lúc cô tỉnh lại đã có rất nhiều người ôm cô, nhưng người này... có gì đó rất khác. Cô cất giọng lí nhí.

- Anh... là... ai vậy?

Qua nhân ảnh mờ nhạt như sương khói, cô chỉ đoán anh còn rất trẻ, nhưng cũng không biết anh có quan hệ như thế nào với cô, anh cũng chưa từng nói với cô một lời nào.

Hồ Phách thấy Luru Ly có vẻ bối rối trong lòng mình, cậu chỉ mỉm cười dịu dàng cúi xuống hôn lên trán cô. Luru Ly có hơi bất ngờ, nhưng vẫn không có phản ứng lại, phần vì cô không biết phải phản ứng thế nào, phần vì cô hơi mệt, dường như cơ thể cô sau khi tỉnh lại đã trở nên rất yếu ớt.

Hồ Phách cũng biết cô cảm thấy khó chịu nên yêu cầu tất cả mọi người ra ngoài để cô nghỉ ngơi. Ngồi bên cạnh lắng nghe nhịp thở nhẹ nhàng của Luru Ly, cậu khẽ chạm lên đôi môi bé nhỏ phớt hồng của cô rồi lại tự mỉm cười với chính mình. Luru Ly của cậu đã quay trở lại thật rồi.

Một tháng trôi qua, sức khỏe của Luru Ly đã tốt hơn rất nhiều. Đôi mắt của cô nhờ có sự điều trị tận tình của các bác sĩ cũng đã dần hồi phục. Trong thời gian này Hồ Phách phải sang Anh để nghiên cứu thêm về loại thuốc cậu đã sử dụng cho Luru Ly, các vị giáo sư, tiến sĩ ở trường cậu theo học đã tỏ ra chú ý đến loại thuốc mà cậu điều chế, đã có ý kiến cho phép đem vào sử dụng trong việc điều trị cho những bệnh nhân giống như Luru Ly.

- Chúc mừng cậu, Hồ Phách! Cuối cùng thì công trình nghiên cứu của cậu đã có cơ hội ứng dụng rồi.

Laura đứng tựa lưng vào cửa mỉm cười. Thân hình nóng bỏng trở nên quyến rũ trong ánh nắng vàng nhạt buổi sáng. Hồ Phách cũng mỉm cười và đặt một tập tài liệu xuống bàn. Công trình nghiên cứu của cậu được đề cử là nhờ vào sự giúp đỡ rất lớn của ngài viện trưởng- ba của cô bạn thân Laura này.

- Tớ nợ cậu rất nhiều, Laura! Hồ Phách nhìn cô bạn tóc vàng với vẻ biết ơn.

- Bạn bè sao lại nói thế? Nàng công chúa nhỏ bé của cậu đã khỏe rồi chứ?

- Cô ấy ổn rồi.

- Hôm nay cậu về nước sao?

- Ồ... Hồ Phách mỉm cười gật đầu.

Đã một tháng trôi qua, Dương Vỹ mới cho cậu biết Luru Ly đã khỏe hoàn toàn rồi, đôi mắt cô bé đã nhìn thấy rõ mọi thứ, có lẽ vài ngày nữa cô sẽ được xuất viện. Cậu muốn về để đón Luru Ly về nhà. Từ sáng đến giờ Hồ Phách vừa dọn dẹp vừa vui vẻ huyết sáo, cậu không biết bộ dạng của mình kì quặc đến mức ngay cả cô bạn thân cũng tưởng đầu cậu có vấn đề.

- Nếu có dịp, tớ nhất định sẽ đến nhà cậu chơi!

Laura mỉm cười rồi quay đi, mái tóc vàng có vài cọng xòa qua vai, bay nhẹ theo làn gió. Hồ Phách vẫn đứng nhìn theo, khẽ mỉm cười.

Chuyến bay cuối cùng cũng đưa cậu về đến nơi. Hồ Phách vội vẫy một chiếc taxi đi thẳng đến bệnh viện. Hôm nay mọi người ập trung ở đó rất đông. Hành lang phòng bệnh của Luru Ly khá ồn ào. Hồ Phách bước những bước vội vã, cậu cảm thấy dường như có gì đó không ổn.

- Anh hai, ở đây có chuyện gì xảy ra vậy?

Hồ Phách rẽ đám đông đi vào, Dương Vỹ đang nói chuyện với đám thuộc hạ, anh có vẻ rất tức giận. Ở bên cạnh, Thiên Dã và Thành Phong cũng đang đồ mịt tía tai, cậu không biết ai cả gan chọc giận họ. Nhưng dẫn cả thuộc hạ vào bệnh viện thì sự việc có lẽ khá nghiêm trọng.

- Em về rồi à? Dương Vỹ quay sang, vẫn chưa hết tức giận, nhưng khuôn mặt anh có chút gì lo lắng, anh nhìn Hồ Phách khẽ nhủ mày thông báo.- Con bé Luru Ly biến mất rồi.

- Anh nói sao? Chiếc ba lô rơi xuống đất, Hồ Phách vội lao đến có vẻ kích động.- Anh nói Luru Ly làm sao cơ?

- Sáng nay khi y tá đến tiêm thuốc thì đã thấy phòng trống trơn. Con bé đã biến mất.

- Biến mất là thế nào??? Tại sao các người không chịu trông chừng cô bé? Cô bé còn chưa khỏe hẳn có thể đi đâu được chứ???

Hồ Phách gào lên, mọi người đều nhìn cậu ái ngại. Rồi một người đàn ông dường như là bảo vệ ở bệnh viện nhìn cậu giải thích.

- Sau khi phát hiện cô bé mất tích, chúng tôi đã cho người đi tìm kiếm khắp nơi, có vài người cho biết họ nhìn thấy cô bé đi cùng một người thanh niên lạ mặt.

Ở vườn hoa trong bệnh viện.

- Anh à! Có chắc ở đây ba và các anh của em không tìm ra không?

Luru Ly đứng trên chiếc xích đu có vượn người cho nó đong đưa thật mạnh, bên cạnh là gã thanh niên tuổi gần ba mươi, khuôn mặt vuông, cằm chẻ, nụ cười thân thiện giả tạo. Thực ra gã đã nhắm đến Luru Ly từ lâu lắm rồi. Quan sát những người đi đến thăm cô bé hàng ngày, gã nhận thấy Luru Ly là một vị tiểu thư con nhà giàu có. Nếu có thể bắt cóc cô bé và đòi một món tiền chuộc lớn thì sẽ hời hơn nhiều so với việc đi lừa gạt hàng ngày của gã. Mà gã cũng không thể ngồi là bắt cóc Luru Ly lại dễ dàng như vậy.

Thực ra chính Luru Ly đã tình nguyện đi theo gã.

Suốt hơn một tháng tinh dầy vì mắt cô không thể nhìn rõ nên cô phải ở suốt trong phòng, nếu không nghe nhạc thì cũng chỉ ngồi nghe mọi người nói chuyện, không ai cho cô đi đâu nữa bước, thậm chí ăn uống cũng có người đưa đến tận tay đứt cho cô ăn. Luru Ly không thích cuộc sống nhàm chán như thế, mấy lần định trốn đi chơi đều thất bại. Dương Vỹ ngày nào cũng cho người đến với cô từ sáng sớm. Mà người đó không phải là Linh Lan, Hoa Thiên, hay Thiên Dã thì cũng là ba cô thay phiên nhau ở đó canh chừng cô.

Luru Ly cảm thấy mệt mỏi với họ. Mà cái cách họ quan tâm cô cũng khiến cô thấy phiền, cô có cảm giác chỉ một cơn gió ulla qua họ cũng sợ nó làm tổn thương cô. Chẳng hạn như mới hôm kia. Cô đang ăn bò viên chiên Anh Thảo mua đến thì bị Linh Lan giành mất, lí do là chị ấy sợ thức ăn cay quá sẽ ảnh hưởng không tốt cho sức khỏe của cô. Rồi hôm qua cô uống sữa bị sặc, ba cô lập tức làm loạn lên vội vã lao đi gọi y tá và bác sĩ đến, kết quả là cô bị họ 데 ra khám tổng quát từ trong ra ngoài suốt cả buổi sáng. Cô thờ dài, nếu cứ như thế vài ngày nữa cô sẽ chết vì buồn chán.

Thật may là sáng nay có một anh chàng tốt bụng rủ cô trốn ra ngoài chơi. Đương nhiên là cô đồng ý liền, cô cảm thấy trên đời này người tốt như anh ta rất hiếm.

Gã bắt cóc nhìn Luru Ly chăm chăm, cô bé đang vô tư đóng đưa trên xích đu, bộ váy trắng tung bay chạm vào nắng sớm, gã nuốt nước miếng, cô bé này đẹp như một thiên thần, dù cho không đòi được tiền chuộc thì đem đi bán cho bọn buôn người gã cũng sẽ kiếm được một món tiền khổng lồ.

- Hết giờ chơi rồi, cô bé! Gã cất tiếng, trung ra nụ cười hiền lành giả tạo.

- Sao??? Luru Ly quay lại với vẻ thất vọng.- Em chỉ mới ra đây có một tiếng thôi mà, em muốn ở lại đây một chút, em không muốn về phòng!

- Anh đâu có nói là em phải về phòng, gã mỉm cười.- Anh sẽ đưa em đến một nơi rất thú vị!

- Thú vị hơn ở đây? Luru Ly nhảy tót khỏi chiếc xích đu xuống đất, đôi mắt trong veo nhìn người trước mặt long lanh.- Vậy chúng ta đi liền đi! Ở đây một lúc không chừng Dương Vỹ sẽ tìm bắt em về phòng nữa.

- Được rồi!

Tên này nhìn Luru Ly với vẻ say sưa, gã chưa từng nhìn thấy một cô gái nào xinh đẹp như Luru Ly, ánh mắt gian ác của gã nheo lại, gã nghĩ rằng nếu cứ để cô thế này mà giao lại cho người nhà cô thì thật uổng phí, gã nghĩ đến một căn phòng tối tăm sẽ nhốt Luru Ly, và gã sẽ thưởng thức cô trước khi đem đi đòi tiền chuộc.

- Cô bé! Gã thanh niên lấy ra chiếc khăn ướt tẩm thuốc mê cẩn thận đưa lên mặt Luru Ly.- Trên mặt em có dính bụi kia, để anh lau cho em!

Luru Ly ngậy ngốc ngược lên, cô đâu biết “người tốt” này đang định chụp thuốc mê cô và đem cô đi để đòi tiền chuộc.

Tên này có vẻ rất hài lòng vì mọi chuyện diễn ra suôn sẻ. Chợt cánh tay của gã bị giữ chặt, gã giật mình quay sang, bên cạnh gã là một chàng trai thanh tú, đôi mắt đen thẳm tuyệt đẹp đang nhìn gã đờ đờ sát khí. Gã lo lắng vội gỡ tay cậu ra.

- Làm gì đó, thằng nhóc?

Luru Ly cũng nhìn người con trai trước mặt với vẻ khó hiểu. Và cô chợt thấy có gì đó thoáng qua trong đầu mình, cô chớp mắt, người con trai này nếu nhìn nghiêng thì giống Dương Vỹ y hệt.

- Tao bảo mày bỏ tay tao ra!!! Nghe không thằng nhãi? Tên bắt cóc kia cảm thấy có gì đó bất an, gã vội gỡ tay mình ra.

Một cú đấm được giáng thẳng vào mặt gã khiến mặt gã biến dạng, máu miệng nhoe ra. Luru Ly nhìn thấy vậy thì giật mình. Tên bắt cóc vội gào lên kêu cứu.

Hồ Phách nổi điên bẻ gãy luôn cánh tay cầm tờ khăn ướt tẩm thuốc mê của gã. Luru Ly của cậu mới tỉnh dậy sau hơn bốn năm ngủ say. Cơ thể cô bé nhạy cảm với tất cả loại thuốc, các bác sĩ cũng phải hết sức cẩn thận để không làm ảnh hưởng đến sức khỏe của cô bé, vậy mà tên bắt cóc khốn kiếp này lại định hạ thuốc mê với cô, nó chán sống thật rồi.

- Dừng lại... dừng lại mau!!!

Luru Ly thấy “người tốt” giúp mình bị đánh đập dã man thì vội lao vào đẩy người con trai kia ra, nhưng sức lực cô quá yếu. Khuôn mặt của “người tốt” đã bị đánh cho biến dạng, còn người con trai kia vẫn thẳng chân đạp túi bụi vào anh ta. Luru Ly nghiêng rằng, cô chưa bao giờ thấy một hành động bạo lực dã man như thế.

- Dừng... lại... ngay.

Luru Ly lao đến ngọam một phát thật mạnh vào tay Hồ Phách. Sau bốn năm ngủ vui bộ răng của cô đã được mài sắc hơn rất nhiều. Hồ Phách bất ngờ bị đau nhói vội dừng lại, rồi cúi khuôn mặt ai oán nhìn cô bé. Luru Ly vẫn không nhả tay cậu ra, nhìn cô bé bây giờ y như con chó con cổ gặm lấy cái giò rách để thử độ sắc của những chiếc nanh.

Nhưng sau một lúc thấy người bị cắn không cử động gì nữa. Luru Ly thấy lạ nhả tay cậu ra ngược đôi mắt trong veo lên kiểm tra tình hình, rồi bất giác giật mình. Khuôn mặt của tên con trai kia lạnh như băng, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười nguy hiểm. Cô nhóc tái mặt cố lùi ra sau.

- Anh trai à... anh bình tĩnh đi! Bạo lực không thể giải quyết được vấn đề, chúng ta... chúng ta từ từ nói chuyện nhé!

Hồ Phách nhếch môi cười nhạt, cậu sải bước lại gần Luru Ly hơn. Cô bé kia giật mình vội quay lưng chạy vụt đi, nhưng chưa được hai bước đã bị Hồ Phách tóm lấy, rồi cậu vác cô bé trên vai đi thẳng phăng vào bệnh viện mặc cho cô gào thét gấy dụa.

Dương Vỹ lúc này mới đến nơi, nhìn theo hai người thờ dài. Xem ra Luru Ly sau khi tỉnh dậy cũng không khác gì trước đây, vẫn suốt ngày gây chuyện khiến anh phải đau đầu. Cảnh sát cũng nhanh chóng đi đến công tay tên bắt cóc lại lời đi.

- Thả tôi ra!!! Anh định làm gì tôi??? Luru Ly vừa giãy dụa vừa ra sức đấm vào vai Hồ Phách.

Hồ Phách ném bịch cô lên chiếc giường trải nệm trắng tinh trong phòng bệnh, rồi đi lại lấy thuốc vào ống tiêm. Đã đến giờ chích thuốc cho Luru Ly, đây là mũi thuốc cuối cùng trước khi cho cô xuất viện về nhà. Hồ Phách có thể thay các bác sĩ làm công việc này.

Luru Ly thấy Hồ Phách cầm ống tiêm đi đến bên giường thì giật mình.

- Anh... anh định làm gì vậy?

- Chích thuốc!

Hồ Phách nhìn cô với vẻ bình thản, nhưng thực chất là đang cố nén cười trước bộ mặt ngu ngốc của Luru Ly.

Luru Ly nghe xong vội vàng lao ra ngoài. Nhưng Hồ Phách đã đoán trước được nên đưa tay chặn ngang lấy bụng cô, đè chặt xuống giường và đưa mũi kim lên tay Luru Ly. Cô bé giật mình, cảm thấy hơi nhói một chút, nhìn lại thì thấy thuốc trong ống tiêm đã đi hết vào cánh tay mình.

Hồ Phách rút mũi kim ra, Luru Ly vẫn giữ nét mặt tái mét nhìn cậu, vì quá sợ mà cô không nhận ra rằng Hồ Phách tiêm cho cô rất nhẹ nhàng, dễ chịu hơn hẳn mấy cô ý tá vẫn thường tiêm cho cô hàng ngày.

- Anh đã tiêm cái gì vào người tôi vậy?

Luru Ly nhìn cậu căm ghét. Hồ Phách vắt ống tiêm vào thùng rác, rồi liếc qua cô, khẽ mỉm cười.

- Thuốc ngừa bệnh dại!

Luru Ly giận dữ vơ lấy chiếc cốc trên bàn ném thẳng vào mặt Hồ Phách, nhưng cậu nhóc kia lách người qua né tránh rất dễ dàng. Chiếc cốc cũng bị chụp lại. Dương Vỹ mỉm cười bước vào phòng đặt lại chiếc cốc lên bàn. Suýt nữa thì mặt anh hứng trọn chiếc cốc.

- Em lại giận dữ chuyện gì thế, Luru Ly?

Nhìn thấy Dương Vỹ, cô nhóc nhảy tót xuống đất chạy lại ôm lấy anh bức xúc.

- Dương Vỹ, tên khốn kiếp kia bắt cóc em, anh giúp em đánh cho nó một trận đi!!!

Hồ Phách nhún vai ra vẻ bó tay với con bé ngốc nghếch. Dương Vỹ nhìn lên cậu mỉm cười, rồi đưa tay vuốt tóc cô bé dịu dàng.

- Luru Ly à! Cái thằng “khốn kiếp” này là em trai của anh. Và cậu nhóc đó mới cứu em khỏi tên bắt cóc chính hiệu đó.

- Hề ?

Luru Ly nhìn anh, nghệt mặt.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chàng Giám Hộ Khó Uả

- Luru Ly, sao con lại bất cần như thế được hả? Thành Phong nhìn cô thờ dài. Linh Lan cũng xen vào với vẻ chán nản.

- Sao em có thể dễ dàng đi theo một kẻ thậm chí cả tên cũng không biết được hả?

- Xem một tên bắt cóc là người tốt rồi tự nguyện đi theo nó à?

- Trên đời này đúng là chỉ có một kẻ ngu ngốc như em thôi!

Dương Vỹ và Thiên Dã thi nhau gõ cốc cốc lên trán cô. Luru Ly ngồi thu lu một góc nghe mọi người la mắng.

- Mấy hôm nay em có đánh răng đều đặn không? Liệu anh có phải đi chích ngừa để khỏi lây bệnh ngốc của em không?

Hồ Phách thổi phồng lên vết thương trên cánh tay mình rồi lấy một miếng băng cá nhân dán lại, sau đó nhìn cô với vẻ trách móc. Cậu nhóc ngốc nghếch này còn chưa xin lỗi cậu, này giờ nó vẫn mãi nhìn cậu với ánh mắt căm ghét thôi.

Lưu Ly ngồi im nghe mọi người than phiền, đến lúc không thể chịu nổi nữa cô mới bùng nổ.

- Đủ rồi nha!!! Tất cả cũng tại mọi người!!! Các anh chị có biết em ở trong phòng buồn bức thế nào không??? Mắt em đã nhìn thấy rồi, vậy mà mọi người không chịu cho em ra ngoài nữa bước, em chán, em chán, em chán lắm!!!

- Lưu Ly... Dương Vỹ vừa mở lời, cô nhóc lại hét toáng lên.

- Em không muốn ở mãi trong phòng nữa!!! Em chịu hết nổi rồi!!! Em muốn ra ngoài chơi, em muốn đi chơi, đi chơi, đi chơi!!!

Mọi người thờ dãi, không ai muốn nhìn thấy khuôn mặt phụng phịu giận dỗi của cô nhóc nữa. Dương Vỹ vuốt tóc cô bé mỉm cười dịu dàng.

- Được rồi, không cần gào lên như thế nữa! Chiều ý em, hôm nay anh sẽ để em xuất viện, chúng ta về nhà!

Chiếc xe hơi đen sang trọng rời khỏi bệnh viện trong tâm trạng vui mừng lâng lâng của Lưu Ly, cô ngồi giữa Linh Lan và Hồ Phách không ngừng hót líu lo bên tai hai người. Mặc dù rất đau đầu, nhưng cả hai vẫn vui vẻ ngồi nghe.

Ở đằng sau, chiếc xe hơi màu bạc của ba cô cũng đi theo sát nút. Hai chiếc xe đi qua cánh đồng bắp xanh bạt ngàn. Lưu Ly trườn ra ghế ngoài dành chỗ gần cửa kính của Hồ Phách để nhìn cho rõ phong cảnh xung quanh. Chiếc xe đang đi trên một bờ hồ tuyệt đẹp, hai bên vệ đường mọc đầy những loài hoa đại đủ màu sắc, phấn hoa bắp theo gió tán mát khắp nơi. Một đàn bướm trắng tung tăng bay lượn rồi đậu trên những cánh hoa sắc đỏ ven bờ hồ, vài chú thỏ ngọc đang gặm cỏ nghe tiếng động cũng vội nhảy về hang.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước một tòa lâu đài cổ kính nhưng không kém phần tráng lệ, Lưu Ly bước xuống nhìn xung quanh, khuôn viên khá rộng, mọi thứ ở đây đem lại cho cô một cảm giác gì đó băng khuâng. Nó vừa xa lạ mà cũng vừa thân quen, tự dưng Lưu Ly cảm thấy mắt mình hơi cay, cô cũng không hiểu tại sao cô lại có phản ứng như thế, dường như cơ thể cô không nghe theo lời cô nữa, bàn chân cô như có ai điều khiển từ từ bước vào trong, nước mắt cô như muốn trào ra.

Lưu Ly đi vào sâu hơn, nhìn thấy một giàn nho trĩu quả chín đỏ trước mặt lập tức mọi cảm xúc băng khuâng kì lạ biến mất, cô nhóc cười toe toét nhảy tót đến với tay hái chúng. Mọi người nhìn cô mỉm cười lắc đầu. Lưu Ly đúng là một đứa trẻ, chỉ cần nhìn thấy đồ ăn là quên ngay mọi thứ.

Nhưng chùm nho quá cao, Lưu Ly cố nhảy lên mấy lần mà vẫn không với tới được. Dương Vỹ đã cùng mọi người đi vào nhà uống trà, ngoài vườn hoa lúc này chỉ còn lại Hồ Phách, cậu đang ngồi trên ghế đá, bình thần ngược nhìn trời và chơi đùa với con rùa của Lưu Ly. Cô nhóc lò dò đi lại gần cậu, liếc đôi mắt trong veo như hồ nước nhìn cậu nhỏ giọng.

- Hồ Phách, anh hái giúp em chùm nho kia đi!

Hồ Phách nhìn theo cánh tay của cô bé, rồi quay lại mỉm cười.

- Hôn anh đi, anh sẽ hái cho em!

Hồ Phách vừa nói vừa ghé sát mặt lại gần Lưu Ly, chờ cô ngước lên hôn vào má cậu. Nhưng Lưu Ly lại lùi ra xa nhìn cậu cảnh giác, khuôn mặt búp bê nhăn nhó tỏ vẻ bức bối. Thằng cha này là đồ háu sắc chắc rồi, cô nhóc phụng phịu đứng dậy chạy lại gần nho, Hồ Phách nhìn theo bật cười.

Máy mắn thế nào cô nhặt được một trái bóng tennis gần đó. Tung hứng trái bóng trên tay, Lưu Ly nhìn chăm chăm vào chùm nho ngấm góc độ. Và... ném... .

Trái bóng bay thẳng vào mặt Hồ Phách. Lưu Ly đưa hai bàn tay nhỏ lên che miệng sợ hãi. Khuôn mặt Hồ Phách lúc này hằn rõ đường cắt khúc trên trái tennis. Hồ Phách nhặt lấy trái bóng rồi từ từ đứng dậy, cô nhóc kia vội chạy vụt vào nhà.

- Đứng lại, con nhóc kia!!!

Hồ Phách đuổi theo cô hỏi tội. Lưu Ly biết Hồ Phách nổi giận nên ba chân bốn cẳng chạy tót vào nhà. Đúng lúc ba và chị gái cô đang ở trong đi ra, cô nhóc vội lao đến núp sau lưng Linh Lan. Hồ Phách thấy vậy đành phải dừng lại. Mọi người nhìn cô bé rồi nhìn lên khuôn mặt đẹp trai in hình xăm bóng tennis mỉm cười.

- Lưu Ly, con lại vừa bày trò gì nữa rồi? Thành Phong đưa tay xoa xoa đầu cô.

- Lưu Ly, bây giờ chị và ba phải về nhà rồi, em ở lại đây ngoan ngoãn nhé!

Lưu Ly giật mình ngược lên nhìn Linh Lan lấp bắp.

- Sao lại về nhà? Đây không phải nhà chúng ta sao, chị hai?

Linh Lan lắc đầu: - Đây là nhà của Dương Vỹ và Hồ Phách, bây giờ em sẽ ở lại đây, nhớ phải nghe lời hai anh ấy nhé!

Nghe những lời Linh Lan nói mà Lưu Ly có cảm giác mới nghe thấy tiếng sét đánh ngang tai. Cô nhìn lên ba mình, ông không tỏ vẻ gì là đang đùa với cô,

cô nhìn qua Hồ Phách, gã đó đang cười rất gian xảo. Luru Ly ôm chặt Linh Lan bù lu bù loa lên ăn vạ.

- Em không ở đây đâu!!! Tại sao em có nhà mà lại phải ở đây với Dương Vỹ và kẻ đáng ghét đó? Em muốn về nhà với chị và ba!!!

Luru Ly nhìn hai người phụng phịu, khuôn mặt trẻ con rom róm nước mắt trông thật đáng yêu. Thành Phong thở dài, ông cũng muốn tóm lấy cô đưa lên xe chở thẳng về nhà lắm, nhưng ông đã hứa với Dương Vỹ là để cô ở lại, hướng hồ gì mạng sống của Luru Ly là do Hồ Phách cứu.

- Luru Ly ngoan! Sức khỏe của con chưa hoàn toàn bình phục, con cần phải ở lại đây để Hồ Phách theo dõi, khi nào con khỏe hẳn ba sẽ đưa con về nhà chơi. Thành Phong cúi xuống xoa đầu cô dỗ dành.

Luru Ly vẫn chưa hết phụng phịu, ở lại để cho tên lang băm kia theo dõi bệnh tình? Rõ ràng cơ thể cô đã hoàn toàn bình phục rồi kia mà. Mà sao ba cô lại nói đón cô về nhà chơi? Sao không phải là đón về nhà luôn? Luru Ly nắm chặt lấy tay ông mím môi.

- Ba! Con đã khỏe hẳn rồi, ba đưa con về nhà với ba đi, con không ở lại đây đâu!

Nhưng mặc cho Luru Ly năn nỉ thế nào, ba cô và Linh Lan vẫn ra xe đi về, cô cố lao theo họ, nhưng đã bị Hồ Phách giữ lại, chiếc xe bạc lặn bánh đi trong trời chiều, ba cô vẫn ngoái lại mỉm cười vẫy tay chào cô có vẻ lưu luyến.

- Ba!!! Khoan đi đã!!! Chị hai!!! Đừng bỏ lại em ở đây...

Luru Ly cố vói tay theo gào lớn, nhưng chiếc xe vẫn lao đi rồi mất hút. Cô nhìn theo thất vọng. Vậy mà họ dám nói thương cô nhất, rút cuộc bây giờ đem con bỏ chợ.

- Đừng sợ, bé con! Hồ Phách bế cô lên mỉm cười.- Bọn anh không ăn thịt em đâu!

Tôi hôm đó.

Hồ Phách ở trong phòng làm việc, bên cạnh là những bản báo cáo và bệnh án của Luru Ly, khối máu bầm trong não của cô đã biến mất hoàn toàn, cậu có thể yên tâm, nhưng còn chứng mất trí nhớ của Luru Ly thì cậu vẫn chưa tìm ra cách giải quyết. Hồ Phách tựa thẳng lưng ra sau ghế mơ màng. Thực ra cậu cũng không biết mình có nên giúp Luru Ly lấy lại trí nhớ hay không? Quá khứ mà Luru Ly đã quên mất có những thời khắc thật đẹp của hai người, nhưng trải dài trong đó vẫn là nỗi đau cào xé trái tim. Để cô bé nhớ lại tất cả liệu Luru Ly có thể vui vẻ như bây giờ? Liệu cô bé có quên được những lỗi lầm anh em cậu đã gây ra cho cô hay không? Và cô bé có chịu tha thứ cho cậu hay không?

Cây bút bi quay vòng tròn liên hồi trên tay cậu. Nhớ lại những gì đã xảy ra chính cậu cũng cảm thấy khó chịu, làm sao có thể bắt Luru Ly phải đối mặt với quá khứ nữa. Quá khứ không phải là tất cả, hiện tại và tương lai mới là quan trọng, tốt nhất là không nên khơi lên đồng tro tàn của quá khứ, cậu sẽ giành hết thời gian và sức lực để đem lại cho Luru Ly cuộc sống hạnh phúc nhất.

- Hồ Phách!!! Hồ Phách!!! Hồ Phách!!!

Mãi suy nghĩ mà cậu không biết Luru Ly đã vào phòng và đang hét dựng lên bên tai cậu. Cậu ngược lên thở dài.

- Anh nghe rồi, đừng gào lên nữa! Ôn ào quá!

- Anh gọi em vào đây làm gì? Luru Ly nhăn nhó nhìn anh.

- Để kiểm tra sức khỏe cho em!

Hồ Phách quay sang mỉm cười. Rồi anh nhìn cô từ trên xuống dưới chăm chăm khiến Luru Ly thấy lạnh sống lưng. Luru Ly mới tắm xong, khoác bên ngoài chiếc áo khoác mỏng để giữ ấm cơ thể. Hồ Phách chống tay lên bàn dựa cằm mỉm cười.

- Cởi áo khoác ra!

Luru Ly nhìn cậu lúng túng, cô nhớ lúc mấy ông bác sĩ khám bệnh đâu có yêu cầu cô như vậy. Chiếc áo khoác mỏng cởi ra vắt lên ghế, trên người Luru Ly lúc này là bộ đầm trắng cộc tay, dài đến gối, vài sợi mềm mại ôm lấy những đường cong trên cơ thể còn đang phát triển. Nhìn Luru Ly lúc này đáng yêu như một con búp bê Nhật, Hồ Phách mỉm cười.

- Xoay một vòng đi!

Sao lại phải xoay? Luru Ly nhìn cậu khó hiểu. Cô bé nhẹ nhàng xoay một vòng. Hồ Phách ngồi trên ghế mỉm cười.

- Được rồi, ngồi xuống ghế đi!

Hồ Phách chỉ chiếc ghế xoay đối diện mình cho Luru Ly. Cô ngồi xuống, cứ tưởng Hồ Phách sẽ đo nhịp tim hay huyết áp gì đó cho cô thì lại nghe anh ta nói.

- Mỉm cười đi!

Luru Ly vô thức làm theo.

- Nghiêng đầu sang trái!

Lưu Ly cũng làm theo.

- Nhắm mắt lại!

Hồ Phách kéo chiếc ghế xoay lại gần mình và hôn chụt lên má Lưu Ly. Cô nhóc kia giật mình mở mắt ra, rồi ra sức lấy tay lau má, mặt đỏ phừng phừng.

- Sao... sao anh hôn em???

Hồ Phách nhìn cô cố nhịn cười, vẻ mặt ngốc nghếch của Lưu Ly khiến cậu chỉ muốn bắt nạt. Nhưng cậu sợ Lưu Ly tức quá sẽ bỏ về nhà với ba và Linh Lan nên thôi không trêu chọc cô nữa. Cậu quay lại với đồng tài liệu trên bàn.

- Em ra ngoài được rồi!

- Ra ngoài? Lưu Ly nhìn cậu khó hiểu.- Nhưng anh chưa khám cho em mà?

Hồ Phách quay lại nhìn cô bình thản.

- Anh đã kiểm tra rồi. Anh bảo em cởi áo, em cởi. Em có thể nghe thấy anh nói gì, suy ra tại em không điếc. Anh bảo em xoay, em cũng làm theo. Điều đó chứng tỏ cơ thể em không bị bại liệt, anh chỉ chiếc ghế bảo em ngồi xuống, em nhìn thấy và ngồi. Điều đó cho thấy em không bị cận thị. Cơ thể em hoàn toàn bình thường, em có thể ra ngoài rồi!

Lưu Ly nhìn cậu tức tối.- Nãy giờ anh đang trêu chọc em đó hả?

- Ô... Em có thể hiểu những gì anh làm sao? Xem ra não em cũng còn tí chất xám. Hồ Phách mỉm cười nhẹ nhàng.

Lưu Ly tức tối cảm tập hồ sơ trên bàn giáng vào đầu cậu rồi đá văng cánh cửa đi ra ngoài. Thằng cha này đúng là “lang băm”, càng lúc cô càng thấy ghét Hồ Phách. Ban đầu cô định ngoan ngoãn ở lại để anh ta theo dõi sức khỏe cho đến khi bình phục hoàn toàn. Nhưng bây giờ cô đã nghĩ lại, cô sẽ tìm cách gây rắc rối để anh ta tự nguyện đuổi cô đi.

Sáng hôm sau.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, Lưu Ly lò dò đi xuống nhà bếp. Chị Noong đã dọn đồ ăn sáng ra cho mọi người. Thực đơn sáng nay khá đơn giản, mỗi phần ăn của một người chỉ có ba món: súp nấm tuyết, bánh bột bắp và cánh gà nướng mật ong. Lưu Ly mắt hau háu. Mặc dù bà chị Noong kia có bộ dạng không giống ai nhưng tay nghề nấu nướng đúng là không chê vào đâu được.

Ngay khi Dương Vỹ bước vào bếp, Lưu Ly đã lon ton chạy đến kéo anh lại chỗ mình ngồi. Dương Vỹ nhận ra cô nhóc đã giờ trò, nhưng vẫn lẳng lặng ngồi ăn sáng như không biết chuyện gì xảy ra.

- Có chuyện gì vui sao, Lưu Ly? Sao hôm nay cười nhiều thế? Hồ Phách mới đi vào nhìn cô cảnh giác.

Lưu Ly không nói gì, cúi xuống tập trung gặm chiếc cánh gà thơm phức, đôi mắt trong veo liếc qua hồ Phách một cách kín đáo theo dõi tình hình. Và đúng như sự mong đợi của cô, Hồ Phách vừa đưa một thìa súp lên miệng đã tái mặt, vội vã bật dậy lao đến tủ lạnh dốc hết mấy chai nước lạnh vào bụng. Lưu Ly chỉ chờ có thể cướp luôn chiếc cánh gà và mấy cái bánh bột bắp trong phần ăn của Hồ Phách.

Hồ Phách biết Lưu Ly đã rắc hết lọ ớt bột vào thức ăn của mình nhưng chỉ biết liếc đôi mắt oán hận nhìn cô. Sau đó nặng nề vác cái bụng ọc ọc nước ra ngoài phòng khách.

Lúc Lưu Ly và Dương Vỹ ăn sáng xong thì Anh Thảo và đám bạn của Hồ Phách đến chơi, cô nhóc nhảy tót ra vườn hoa lủi thủi nói chuyện với họ. Chỉ còn lại hai người trong phòng khách. Dương Vỹ nhìn bộ mặt thê thảm của em trai thờ dài.

- Tội nghiệp em quá!

Hồ Phách nằm bẹp trên bàn cười nhạt.

- Đừng giả vờ! Anh biết con bé bày trò mà vẫn để em bị chơi xỏ.

Bốn năm trôi qua đã có nhiều thay đổi. Anh Thảo và Kiến Văn bây giờ đang học ở một trường đại học ngành báo chí nổi tiếng trong thành phố. Đức Duy và Gia Huy thì học chung trường đại học y trong nước.

Lưu Ly nghỉ học khá lâu nên bây giờ sẽ học lại lớp 10, nhưng cô không thấy lo lắng khi bị bạn bè bỏ lại phía sau, bộ dạng của cô không hề thay đổi trong bốn năm qua, bây giờ nhìn cô và Anh Thảo cứ như hai chị em vậy.

- Lưu Ly, ngày mai lên thành phố với anh nhé! Anh sẽ đưa em đến mấy khu vui chơi! Đức Duy nhìn cô triu mến.

- Các cậu đừng có dụ dỗ con bé nữa! Hồ Phách từ trong nhà đi ra lên tiếng.

- Hồ Phách, lại phá đám tôi nữa? Đức Duy nhìn cậu cười cười.

Hồ Phách nói chuyện với họ một lúc khá lâu, từ sau khi tốt nghiệp mọi người ít khi gặp nhau, hiểu lầm ngày trước đã được tháo gỡ, rút cuộc Hồ Phách và họ vẫn là bạn tốt. Luru Ly kéo tay Đức Duy háo hức nghĩ đến cuộc vui.

- Đức Duy, chúng ta lên thành phố đi! Đi ngay bây giờ luôn đi!!!

- Không đi đâu hết!

Hồ Phách quàng tay qua eo Luru Ly xách lên đem vào nhà mặc cho cô nhóc la hét gấy dựa. Đám bạn vẫn nhìn theo hai người mỉm cười.

Ném Luru Ly vào phòng, Hồ Phách giao cho cô một đồng bài tập rồi ra lệnh.

- Làm hết chỗ bài tập này đi, sau đó anh sẽ cho em đi chơi!

- Làm hết?

Luru Ly nhìn đồng sách bài tập chất cao ngất ngưỡng rom róm nước mắt, làm hết chỗ này có lẽ phải mất một tháng, bây giờ cô chỉ muốn đi chơi thôi. Cô nhìn Hồ Phách bằng ánh mắt nịnh nọt.

- Hồ Phách, để em đi chơi trước được không? Khi nào về em sẽ làm!

- Không được!

Nói xong Hồ Phách vui vẻ đi ra, không quên khóa phòng nhốt Luru Ly lại. Luru Ly ngồi trong đó, khóc không ra nước mắt. Nhưng cô biết nếu tỏ ra cứng đầu với Hồ Phách chỉ rước họa vào thân. Thế là cô đành lấy bút và vở ra bắt đầu làm. Không biết từ lúc cô làm bài đã bẻ gãy bao nhiêu cây bút chì rồi.

Mọi người sau khi ăn chơi quậy phá xong, đến xế chiều cũng ghé qua phòng chào cô trước khi về nhà:

- Cố lên nhé Luru Ly! Khi nào em làm bài tập xong bọn anh sẽ về đây đi chơi với em!

Luru Ly cắm đầu vào đồng bài tập, không thèm nhìn mặt họ. Đúng là những kẻ hèn nhát. Rõ ràng thấy cô bị bắt nạt mà không dám lên tiếng bênh vực cho cô, bạn bè kiểu đó cô không cần.

Kết quả là những đáp số ngày hôm đó sai gần hết.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Gài Bẫy

Hai tuần trôi qua. Không ngày nào là Hồ Phách không đến phòng phụ đạo cho Luru Ly, buổi sáng thì cho cô thời gian tập vẽ. Luru Ly thường cố tình kéo dài thời gian vẽ để khỏi phải làm bài tập, Hồ Phách biết nhưng vẫn cho cô nhiều thời gian vẽ tranh hơn.

Tối nay cô làm bài tập trong phòng của Hồ Phách. Luru Ly không biết mấy ngày nay anh đã dạy cho cô chương trình của lớp 12 rồi.

Lúc Hồ Phách quay về đã thấy Luru Ly nằm ngủ gật trên bàn. Cậu lấy cuốn tập lên xem. Đáp án chính xác, Hồ Phách mỉm cười hài lòng, rồi cậu thấy mấy tờ giấy nháp trên bàn chỉ chút những hình vẽ. Hồ Phách cầm lên xem, tờ thứ nhất vẽ một con rùa bị ném dưới đất và có một cô gái đang ra sức đạp lên nó. Hình thứ hai cũng là con rùa đó nhưng bị thả vào nồi nước đang đun sôi sùng sục. Cả hai con rùa trên mai đều ghi tên Hồ Phách. Hồ Phách nhếch môi cười rồi nhìn xuống khuôn mặt trẻ con phúng phính của cô nhóc. Xem ra Luru Ly rất ghét cậu.

- Luru Ly!

Cậu vỗ vỗ vào má Luru Ly, cô bé vẫn không động đậy, cậu cúi xuống bế cô lên định đưa về phòng. Nhưng đi ra đến cửa thì cậu dừng lại, nhìn khuôn mặt trẻ con phúng phính đáng yêu của Luru Ly, Hồ Phách nở một nụ cười gian xảo. Đưa cô bé về phòng sao? Từ bao giờ cậu đã trở nên hiền lành thật thà như vậy? Đây là một dịp tốt, cần nhân cơ hội này trói chặt Luru Ly vào cuộc đời cậu để tránh sau này đêm dài lắm mộng.

Sáng hôm sau.

Chiếc đồng hồ báo thức đổ chuông vào lúc 6h00. Hồ Phách chậm chạp mở mắt ra. Lư Ly trong lòng cậu cũng lăn ra mép giường, co chân lên nhắm chiếc đồng hồ đã vắng đi. Sau đó lại lăn vào trong giường, ôm chặt lấy cậu ngủ tiếp.

Hồ Phách liếc chiếc đồng hồ đã nát thành từng mảnh vụn dưới đất, rồi nhìn Lư Ly, khóe miệng giật giật.

Lư Ly sau khi không còn nghe thấy những âm thanh ồn ào thì hài lòng mỉm cười, đôi môi nhỏ mềm mại áp sát vào ngực Hồ Phách khẽ mấp máy. Hồ Phách hơi sững người. Cậu nhìn xuống khuôn mặt phúng phính của Lư Ly nhớ, cái này có được tính là cô nhóc đang khiêu khích cậu hay không? Lư Ly không biết là Hồ Phách đang nằm bên cạnh mình nên vô tư ôm chặt lấy cậu. Cô tưởng mình đang ôm con thỏ bông, theo thói quen lần tay lên đầu nó, gãi gãi những ngón tay nhỏ nhắn vào cái tai ấm áp của nó, dụi mặt vào bộ lông mềm mại áp áp của nó.

Nhưng rồi sau đó cô cũng nhận ra điều kì lạ. Bộ lông của con thỏ trở nên nhẵn mịn từ khi nào? Nó còn có một mùi hương dễ chịu nữa. Hai cái tai dài ấm áp của chú thỏ cũng không thấy đâu, thay vào đó là mõ lông dài rậm rạp và mát rượi. Cô nhóc chậm chậm hé mắt ra nhìn.

Và chết sững.

Bên cạnh cô không phải là con thỏ bông, mà là Hồ Phách chết tiệt. Một tay anh chống lên đầu nhìn cô mỉm cười, chiếc sơ mi trắng hở ra vài chiếc cúc để lộ bộ ngực gợi cảm. Lư Ly gào lên rồi lùi ra sau, rút bịch xuống đất. Hồ Phách bật cười vội bước xuống đỡ cô lên. Lư Ly vẫn chưa hết sốc, cô nhìn Hồ Phách lắp bắp:

- Sao... sao... sao anh ở đây?

- Đây là phòng anh! Hồ Phách nhìn cô tỉnh bơ.

Lư Ly như người mất trí, cô nhìn quanh căn phòng rồi lại nhìn anh lắp bắp.- Sao em lại... ở đây?

- Tôi qua làm bài tập xong thì em nhảy lên giường anh ngủ, anh gọi mãi em cũng không thèm dậy, hết cách, anh đành để em ngủ chung với anh. Hồ Phách che miệng ngáp ngáp.

- Vậy... anh không làm gì kì cục chứ? Lư Ly vẫn nhìn anh lo lắng.

Hồ Phách nhìn bộ dạng mèo con ngơ ngác của cô, cố nhịn cười và thật thà kể lại.

- Anh thì không! Em thì có!

- Em đã làm gì? Lư Ly lí nhí hỏi, mặt đỏ bừng bừng vì xấu hổ.

- Làm gì hả? Hồ Phách nhìn cô làm ra vẻ đau khổ, hai tay nắm chặt lấy cổ áo sơ mi của mình như thể cậu là người bị hại tội nghiệp. - Em ôm chặt lấy anh... cuồng nhiệt hôn lên ngực anh... chân em khóa chặt lấy người anh... bàn tay em cũng sờ soạng khắp cơ thể của anh... blap...blap...

Hồ Phách nói đến đâu là mặt Lư Ly đỏ bừng đến đó, cô run run, hết nhìn anh rồi lại nhìn xuống tay mình như kẻ mất trí, ai ngờ được trong lúc không ý thức cô lại làm ra những hành động đáng xấu hổ như vậy. Hồ Phách kể lể một hồi rồi nhìn cô kết luận một câu xanh rờn.

- Lư Ly, sự trong trắng của anh đã bị hủy hoại trong tay em rồi. Quảng đời còn lại của anh... em hãy chịu trách nhiệm đi!

Trách nhiệm?

Đầu óc Lư Ly quay cuồng, cô để nguyên bộ dạng léch thếch của mình mà bước ra khỏi phòng Hồ Phách. Cậu nhóc kia sau đó mới ôm bụng cười như điên.

- Trách nhiệm... chịu bằng cách nào?

Lư Ly vừa đi vừa lẩm bẩm. Dương Vỹ đã ngồi dưới phòng khách đang uống cà phê đọc báo, thấy cô nhóc léch thếch vừa đi vừa lẩm bẩm như người mất hồn thì hơi ngạc nhiên.

- Công chúa nhỏ, sao mặt mũi em tái mét thế kia?

Lư Ly nhìn anh, mặt trắng bệch hơn. Dương Vỹ khẽ cười rồi đưa tách cà phê lên miệng, khi nãy anh nghe tiếng cô nhóc gào thét rất lớn, chắc chắn mới gây chuyện gì rồi, mà anh cũng quá quen với bản tính phá phách của cô nhóc nên cũng không ngạc nhiên nữa. Tập trung vào tách cà phê nóng đang bốc khói, Dương Vỹ nhui mày nhìn mục tin tức mới nhất trên tờ báo an ninh. Có một vụ cưỡng hiếp mới diễn ra ngày hôm qua, một cô gái người gốc Hà Lan đã dụ dỗ một cậu bé mới lớn về nhà và giờ trở cường bức, anh vừa nhắm nháp tách cà phê vừa nhui mày: phụ nữ thời nay đã nản thật!

- Lư Ly, em mới chọc giận Hồ Phách à? Chị Noong hỏi Lư Ly bằng giọng quan tâm.

Lư Ly ngược khuôn mặt hoang mang lên, rồi nắm chặt hai bàn tay nhỏ đang run run vào với nhau, cất giọng lí nhí.

- Em đã... em đã... cướp mất sự trong trắng của Hồ Phách rồi, anh ấy bắt em phải chịu trách nhiệm.

Chiếc đĩa trên tay chị Noong rơi xuống đất. Ngụm cà phê Dương Vỹ vừa mới uống cũng bị anh phun ra bàn, anh vuốt ngực, ho sặc sụa.

- Công chúa nhỏ! Em nói em đã cướp mất cái gì của Hồ Phách?

- Em... Luru Ly nhìn anh méo máo.- Em đã cướp mất sự trong trắng của Hồ Phách rồi.

Thế rồi Luru Ly òa khóc vì xấu hổ và sợ hãi. Tại sao Hồ Phách lại để cô ngủ trong phòng anh ấy? Lại còn cho cô ngủ cùng anh trên giường, bây giờ thì bắt cô phải chịu trách nhiệm. Cô phải chịu trách nhiệm thế nào?

Dương Vỹ nhìn cô bé ngồi khóc thờ dài. Thắng em trai quý quýet của anh lại giờ trò. Anh đi đến ôm lấy Luru Ly đặt vào lòng mình, vuốt tóc cô an ủi.

- Công chúa nhỏ! Nín đi nào, chuyện này không phức tạp như em nghĩ đâu, em chỉ cần chịu trách nhiệm với Hồ Phách thôi mà.

Luru Ly ngược lên, mắt rom rớm nước.- Em phải chịu trách nhiệm thế nào?

- Em chỉ cần kết hôn với Hồ Phách thôi!

Luru Ly ngừng khóc. Kết hôn với Hồ Phách?

- Ngoài kết hôn ra còn cách nào khác không anh? Luru Ly nhìn anh chờ đợi. Nhưng đáp lại sự mong chờ đó, Dương Vỹ mỉm cười lắc đầu.

Chị Noong còn góp phần kịch tính cho câu chuyện bằng lời nhắc nhở.

- Luru Ly, sự trong trắng rất quan trọng với một người đàn ông, nếu không còn trong trắng họ sẽ không thể... cưới vợ. Hồ Phách bây giờ chắc đang rất sốc, mà lâu vậy vẫn không thấy cậu ấy đi xuống, có khi nào... cậu ấy đau buồn quá mà nghĩ quẩn hay không?

Luru Ly nhìn chị, rồi lại nhìn lên lầu, không cảm lòng được mà chạy lên kiểm tra.

Hồ Phách sau khi làm vệ sinh cá nhân xong thì phát hiện ra trên cửa sổ có một con bọ cánh cứng màu lam rất đẹp, cậu nghĩ đến bộ sưu tập côn trùng của mình vẫn còn dang dở nên lò dò đi lại gần, con bọ thấy người lập tức bay vụt ra ngoài và bám vào bức tường bên dưới. Hồ Phách ra ngoài cửa sổ, cố với tay ra tóm lấy nó. Đúng lúc đó Luru Ly mở cửa đi vào, thấy vậy giật mình vội vàng lao đến ôm chặt lấy cậu.

- Hồ Phách, anh làm gì vậy??? Mau dừng lại!!!

- Buông anh ra, Luru Ly!

Hồ Phách cố rướn người ra ngoài với tay bắt con bọ, chỉ một chút nữa thôi là được rồi. Nhưng Luru Ly lại càng ôm chặt lấy cậu hơn, cố kéo vào phòng và bù lu bù loa lên.

- Hồ Phách, anh mau dừng lại đi!!! Dừng như vậy mà!!! Chuyện đâu còn có đó, chúng ta từ từ nói, anh đừng làm bậy mà!!!

Hồ Phách ngạc nhiên một chút, rồi cậu mỉm cười, biết là Luru Ly đang hiểu lầm nhưng vẫn mặc kệ, đã diễn kịch thì phải diễn làm sao cho đạt. Nghĩ vậy cậu cố vuron người ra bên ngoài bắt con bọ màu lam, đồng thời nói với Luru Ly bằng giọng đau đớn tuyệt vọng.

- Luru Ly, em đã cướp đi thứ quý giá nhất của anh, em lại không có ý định chịu trách nhiệm với anh, làm sao anh có thể tiếp tục sống nữa? Không còn gì để nói nữa rồi. Em buông anh ra đi!

Nghe giọng đau khổ của Hồ Phách, lại thấy cậu cố vuron người ra, Luru Ly càng hoảng loạn hơn, vội vàng ôm chặt lấy cậu hét lên.

- Dừng mà, dừng mà!!! Anh đừng nhảy xuống!!! Chỉ cần em chịu trách nhiệm với anh là được chứ gì? Em sẽ chịu trách nhiệm với anh!!! Em sẽ kết hôn với anh!!!

Hồ Phách cuối cùng cũng bắt được con bọ, nhưng nghe Luru Ly nói xong cậu sững người, đôi mắt đen thẫm ngơ ngác, bàn tay mở ra, con bọ bay vèo đi mất. Cậu không để ý đến nó nữa, chậm chậm quay lại căn phòng bế thốc Luru Ly lên mỉm cười hạnh phúc.

- Em mới nói gì, Luru Ly? Mau nhắc lại cho anh nghe!

- Em sẽ kết hôn với anh! Luru Ly khẳng định.- Khi nào anh tốt nghiệp đại học em sẽ kết hôn với anh.

Tốt nghiệp đại học? Hồ Phách mỉm cười hạnh phúc hôn lên trán cô bé, chỉ còn một năm nữa là cậu tốt nghiệp. Không ngờ trò đùa quỷ quái của cậu lại gài bẫy được Luru Ly. Không hiểu sao Luru Ly có thể tin rằng cô bé cướp được thứ gì đó của cậu? Cô bé này đúng là ngây thơ quá mức! Nhưng như vậy cũng tốt, chỉ cần Luru Ly chịu kết hôn và ở lại đây với cậu là đủ rồi. Còn cô bé ngốc thế nào cậu không cần quan tâm.

Nhưng cũng có vài vấn đề khiến cậu hơi khó nghĩ một chút. Cậu ngắm nhìn Luru Ly từ trên xuống dưới hơi đắm chiêu. Dù đã hai mươi tuổi nhưng Luru Ly vẫn không khác gì một cô nhóc mười bốn, mười lăm tuổi, không biết khi mặc váy cưới sẽ như thế nào?

Bữa ăn tối.

- Vậy là em đồng ý kết hôn với Hồ Phách sao? Dương Vỹ kéo Lư Ly đến, để cô bé ngồi trên đùi mình hỏi thăm.

Lư Ly gật đầu buồn buồn. Hết cách rồi, cô đã lỡ cướp mất sự trong trắng của người ta thì phải chịu trách nhiệm thôi.

Lư Ly với tay lấy chiếc bánh nướng trên bàn ăn ngon lành. Dương Vỹ vẫn để cô ngồi trên đùi mình, dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc xõa của cô. Ánh mắt anh nhìn cô thật triu mến. Mãi đến bây giờ anh vẫn không tin là cô đã tỉnh lại, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng ông trời cho anh để anh chuộc lại lỗi lầm của mình. Những gì anh đã gây ra cho Lư Ly, những đau khổ mà cô phải chịu đựng, anh đang cố gắng bù đắp cho cô, anh sẽ làm tất cả để cô được hạnh phúc, để cô lại vui vẻ cười đùa như trước kia.

- Lư Ly, em đã làm hết bài tập Hồ Phách giao chưa? Có bài nào khó không?

- Em làm hết rồi! Máy bài đó dễ ợt! Cô bé gật đầu, vẫn không ngừng ngấu nghiến chiếc bánh thơm phức, khoe miệng có dính vài vụn bánh nhỏ.

Dương Vỹ mỉm cười lấy khăn lau đi cho cô, Lư Ly vẫn không phản ứng gì. Cô đã quen với những hành động ân cần này của anh rồi. Nhưng Hồ Phách mới từ cầu thang đi xuống thì thấy khó chịu. Cậu lập tức lôi cô nhóc xuống, ôm chặt lấy eo và xách lên lầu.

- Ăn đủ chưa? Mau về phòng làm bài nào!

- Chưa đủ... em còn muốn ăn nữa!!!

Lư Ly giãy loan lên la hét. Hồ Phách nhủ mảy, cậu quay lại cầm luôn đĩa bánh trước mặt Dương Vỹ đi lên lầu. Chỉ còn lại Dương Vỹ ngồi trước cái bàn trống, anh cầm tách cà phê đưa lên miệng, mỉm cười.

- Cũng biết ghen rồi sao?

- Ăn từ từ thôi, anh không giành mất của em đâu mà sợ!

Trong phòng Hồ Phách. Lư Ly đang ngồi trong lòng cậu ăn ngấu nghiến mấy chiếc bánh cuối cùng. Hồ Phách nhìn cô nhóc tham ăn một chút rồi nhủ mảy nhắc nhở.

- Lư Ly, em lớn rồi, đừng tùy tiện ngồi lên đùi người khác nữa, đặc biệt là con trai.

Lư Ly nghe cậu nói xong, ngược đời mắt trong veo như thỏ ngọc ngậy ngốc nhìn cậu, nuốt gọn miếng bánh trong miệng rồi lo Choi bước xuống. Nhưng Hồ Phách ôm chặt lấy cô vào lòng.

- Ngồi im đi!

- Anh mới dặn em không được tùy tiện ngồi lên đùi người khác mà. Lư Ly nhìn anh khó hiểu.- Em đang ngồi trên đùi anh.

- Với anh thì không sao. Vì anh là chồng sắp cưới của em

- Nhưng Dương Vỹ là anh trai của chúng ta mà. Lư Ly vẫn nhìn cậu khó hiểu.

- Anh trai hay ba ruột cũng đều không được. Hồ Phách thở dài. –Từ nay chỉ được ngồi trên đùi anh thôi!

Lư Ly : O_0

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chạm Tay Vào Kí Ức

- Anh Thảo!!!

Mới thấy bóng dáng người bạn thân, Lư Ly vội lao đến kéo cô chạy phăng phăng ra ngoài. Kinh nghiệm lần trước cho biết nếu cứ nán nà ở lại chắc chắn sẽ bị Hồ Phách bắt làm bài tập.

Thế là hai cô bé đi dạo khắp nơi trong nông trại. Nơi đầu tiên mà hai người dừng lại là ngọn đồi lộng gió và xanh rợp những cánh hoa mỏng manh. Cô

bước những bước chậm chạp trên con đường mòn nhỏ rồi dừng lại trước cây ngô đồng già cỗi, những cơn gió vi vu thổi qua những cành khô khảnh khiêu rồi ủa xuống mặt đất mát rượi, gió như khai thông toàn bộ huyết quản trong cơ thể cô, nó như mở ra một cánh cửa kì lạ trong tâm trí cô. Có gì đó xa xôi nhưng cũng rất quen thuộc ủa về khi cô chạm tay vào con ngọn gió.

- Lulu Ly, lại đây đi!

Anh Thảo ở phía xa vẫy tay gọi cô, Lulu Ly vội đi đến đó. Bạn cô đưa cho cô một bó hoa xanh ngắt và bảo cô đặt lên hai ngôi mộ ở đó. Lulu Ly nhìn nó, thấy hơi mơ hồ. Một ngôi mộ có lẽ đã khá lâu, ngôi mộ còn lại dường như vừa mới đắp, hai tấm bia mang hai màu khác nhau cho cô biết điều đó. Cô không hiểu đây là mộ của ai, nhưng trong tâm trí của cô thì chúng rất quen thuộc, có cái gì đó nhói lên trong tim cô.

- Anh Thảo, đây là mộ của ai vậy?

- Đây là mộ mẹ cậu. Anh Thảo chỉ tay vào ngôi mộ cũ rồi đưa mắt nhìn sang ngôi mộ bên cạnh. - Và đây là mộ của ba nuôi cậu.

- Ba nuôi? Lulu Ly nhìn bạn mình khó hiểu. - Người đã mất trong vụ tai nạn xe trên núi với tớ bốn năm trước sao?

Anh Thảo khẽ gật đầu. Lulu Ly đặt hai bó hoa xuống. Vụ xe bị lật trên núi bốn năm trước Dương Vỹ đã kể lại cho cô nghe, lúc đó cô bị thương rất nặng đến nỗi ngủ vùi suốt bốn năm, còn ba nuôi của cô kém may mắn hơn nên đã không qua khỏi. Nhưng Dương Vỹ và mọi người rất ít khi nhắc đến ba nuôi của cô. Cô thờ dài, có lẽ Dương Vỹ vì không muốn cô đau lòng hay nghĩ ngợi nhiều nên anh đã không nhắc. Bàn tay nhỏ bé chạm nhẹ lên tấm bia đá mát lạnh. Dù không thể nhớ ra người ba nuôi này là ai, nhưng nhìn hai ngôi mộ này cô cảm giác mình thấy rất buồn, có lẽ trước kia ông đã rất yêu thương cô.

Từ trên đồi nhìn xuống nông trại bắp. Lulu Ly chỉ thấy một màu xanh bạt ngàn trải dài đến tận chân trời, hoa bắp lay lay khiến những hạt phấn theo gió tán mát khắp nơi. Sau một ngày rong ruổi thì Lulu Ly và Anh Thảo cũng đi đến bia rừng. Anh Thảo tìm được mấy bụi hoa lan tuyệt đẹp, còn Lulu Ly vẫn mãi mê bắt bướm tìm ve.

Nhưng không để ý một chút Lulu Ly đã đi lạc vào rừng.

Xế chiều, trời bắt đầu trút xuống những hạt mưa lạnh buốt. Lulu Ly lo lắng nhìn ra bờ suối, dòng nước trong veo đang nhảy loạn lên vì những hạt mưa dội xuống, rồi cô nhớ lại bờ hồ gần nông trại bắp, nếu con suối này ăn thông với cái hồ đó cô chỉ cần đi men theo nó là về đến nhà.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, đám cỏ xanh mướt dưới chân Lulu Ly ướt đầm nước và lạnh ngắt. Lulu Ly hơi run run. Cảm giác cô độc và sợ hãi bao trùm lấy cô. Mọi thứ xung quanh cô im lặng như tờ, chỉ có những tiếng mưa tí tách và tiếng ếch nhái vọng lên từ trong những bụi cỏ rậm rạp. Chợt một tia chớp rạch ngang bầu trời vang lên ỳnh ỳnh. Lulu Ly giật mình ngã phịch xuống một bụi rậm. Nhưng thật không may bụi rậm mà cô ngã vào lại là cái ổ ấm áp của một con lợn rừng to lớn. Con vật từ từ đứng dậy nhìn Lulu Ly hẩn học, ánh mắt nó sắc lém.

Lulu Ly hét toáng lên rồi lùi ra xa, con thú hoang lùi lùi tiến lại gần hơn, cái mũi phập phồng thờ phỉ phò, hai chiếc răng nanh nhe ra sắc lém. Rồi con thú hoang cũng không để cô chờ lâu, nó lao đến nhắm vào lồng ngực bé nhỏ của cô mà cắn ngập vào hai cái răng sắc lém. Lulu Ly sợ hãi vội co rúm người lại, nhắm chặt mắt.

Máu tứa ra, tanh nồng. Nhưng Lulu Ly không cảm thấy đau, cô từ từ mở mắt ra. Hồ Phách từ lúc nào đã đứng trước mặt cô, cánh tay trái của cậu đã hứng gọn hai chiếc nanh của con lợn rừng thay Lulu Ly. Rồi cũng bằng cánh tay đó, cậu lập tức siết chặt lấy cổ nó, tay kia rút ra con dao găm đâm mạnh vào cổ nó, máu tứa ra, con thú hoang nổi điên lên lồng lộn vật cậu ra một bên. Hồ Phách nhảy lên lưng nó siết chặt và đâm những mũi dao liên tiếp vào ngực nó, con vật giãy dụa trong vũng máu rồi ngã vật xuống.

Hồ Phách loạng choạng đứng dậy thở dốc, cánh tay cậu ướt đầm máu. Một bên sườn của cậu cũng bị răng nanh của con lợn rừng sọt qua, chiếc sơ mi trắng lem nhem bùn đất và nhuộm đỏ máu. Lulu Ly thấy vậy hoảng hốt lao đến bên cậu.

- Hồ Phách. . .

Hồ Phách quay lại nhìn cô bé, tức giận gờ tay tát cô. Lulu Ly loạng choạng ngã xuống đất.

- Em bị điên sao??? Trời mưa tầm tã mà lao vào rừng? Có biết khi này anh chỉ chạm một giây thôi là con lợn rừng đã xé nát cổ họng em ra rồi không? Cho đến khi nào em mới biết quý trọng tính mạng của mình? Em cứ như vậy thì dù anh có một trăm cái mạng cũng không đủ để bảo vệ cho em đâu.

Hồ Phách tức giận?

Lần đầu tiên cô thấy anh tức giận,

lần đầu tiên anh đánh cô.

Lulu Ly ngơ ngác nhìn đôi mắt đen thẳm nhói đau của anh, dường như có cái gì đó nhói lên trong tim cô.

Dường như trước đây cô đã nhìn thấy anh như vậy rồi. . .

Sự giận dữ lo lắng đó. . .

Lulu Ly cảm thấy rất quen thuộc, nhưng cô không thể nhớ ra được gì cả.

Chợt nước mắt cô nhòe ra, rơi xuống má, nóng hổi. Hồ Phách nhìn thấy, cậu khựng lại, bây giờ cậu mới lấy lại được chút tỉnh táo. Cậu nhìn Luru Ly rồi nhìn bàn tay mình, cảm thấy hối hận vì đã đánh cô.

- Luru Ly... anh xin lỗi... em có sao không?

Hồ Phách chậm chậm đi lại. Luru Ly ngược lên nhìn cậu, nước mắt lại rơi ra, nóng hổi. Luru Ly không hiểu được lý do vì sao ngực mình cứ nhói đau như vậy và tại sao nước mắt cô cứ mãi tuôn rơi trong vô thức.

- Hồ Phách... Luru Ly... hai đứa không sao chứ?

Dương Vỹ và một toán vệ sĩ ở đâu chạy đến, Luru Ly thấy anh vội nhào đến ôm chặt anh, òa khóc. Dương Vỹ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn Hồ Phách đang bị thương thì anh hiểu chút vấn đề.

Hồ Phách vẫn đứng đó, cảm thấy ân hận và hơi nhói trong lòng.

Hồ Phách ngồi trên ghế cho chị Noong băng bó vết thương. Luru Ly vẫn ngồi gọn trong lòng Dương Vỹ khóc lóc ăn vạ từ khi ở rừng về nhà.

- Luru Ly, em có muốn khóc thì cũng đừng lấy áo anh làm khăn lau nước mắt chứ!

Dương Vỹ vỗ vỗ lưng cô dỗ dành, hai tai anh lúng búng cả lên vì tiếng khóc của cô nhóc, chiếc sơ mi đen của anh cũng ướt nhẹp nước mắt nước mũi của cô bé, thế mà Luru Ly vẫn không chịu nín.

Thêm ba mươi phút khóc òi.

Hồ Phách ngồi nhăn nhó...

Dương Vỹ thở dài...

Luru Ly rút cuộc cũng chịu nín vì khóc mệt quá, cô nhóc hé mắt ra nhìn trộm Hồ Phách. Anh đang ngồi trên ghế, mặt bàn la liệt băng băng nhuộm đỏ máu, vết thương trên tay anh dường như rất nặng, Luru Ly thấy anh hơi nhíu mày, có lẽ là rất đau, lúc này thì cô nhóc bắt đầu thấy hối hận, những vết thương đó là do anh đỡ thay cho cô. Cô nhóc muốn lại gần hỏi thăm anh, nhưng có lẽ vì tự ái quá cao nên cứ mãi ngồi nhìn mà không chịu lên tiếng.

- Luru Ly, em lên phòng tắm đi rồi xuống ăn tối nào!

Dương Vỹ đặt cô xuống đất rồi đẩy cô lên lầu. Luru Ly nhìn trộm người bên kia một chút rồi cũng ngoan ngoãn đi lên. Giờ anh mới đi gần Hồ Phách, chị Noong vì sợ máu nên vừa băng bó vừa run lập cập.

- Để em tự làm, chị vào bếp chuẩn bị bữa tối đi. Cậu cầm lấy cuộn băng trên tay chị Noong thở dài.

Chị Noong vội gật gật đầu quay đi, không quên đưa tay gạt mấy giọt mồ hôi lấm tấm rịn ra trên trán. Hồ Phách ngậm chặt dải băng trên cách tay, tay kia cố siết chặt dải băng che kín vết thương. Dương Vỹ đi lại gần lên tiếng.

- Không sao chứ?

- Chỉ là vết thương nhỏ thôi.

Hồ Phách vẫn chăm chú vào việc cố định dải băng không ngược lên nhìn anh. Dương Vỹ khẽ cười, rồi đưa tay nắm chặt lấy cánh tay cậu kéo lên.

- Anh hai... đau em... anh muốn giết em à?

Hồ Phách nhìn anh nhăn nhó. Dương Vỹ chỉ mỉm cười cầm cuộn băng khéo léo băng lại cho cậu.

- Chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, là hết cái gì?

Em trai anh đúng là kẻ sĩ diện. Hồ Phách không nói gì nữa, để im cho Dương Vỹ băng bó. Sau đó chỉ lí nhí nói trong cổ họng.

- Cảm ơn anh, anh hai!

Anh mỉm cười đưa tay xoa đầu cậu, mái tóc đen mát lạnh trượt qua những ngón tay thon dài của anh.

Dương Vỹ đi vào bếp rồi Hồ Phách vẫn ngồi đó nhìn theo, không hiểu sao lúc nào cậu cũng có cảm giác Dương Vỹ đang buồn, và nếu chịu quan sát thì rất dễ dàng nhận ra anh rất cô độc, đây chính là lý do mà cậu không thể làm gì khiến anh buồn hơn nữa, có lẽ vì cậu quá yêu thương anh trai mình và cũng vì cậu nợ anh ấy quá nhiều.

Luru Ly vừa đi xuống bếp đã thấy hai người kia ngồi bên bàn ăn, bữa tối nay có món mì xào hải sản mà cô thích ăn nhất, trên bàn cũng la liệt những món thịt nướng thơm phức. Cô đi lại thật nhẹ ngồi xuống bên cạnh Hồ Phách, ánh mắt trong veo khẽ liếc trộm qua cánh tay anh, nó được băng bó cẩn thận

rồi. Hồ Phách biết Luru Ly đang thấy áy náy, nhưng cậu vẫn không nói gì. Mọi người lặng lẽ ăn tối.

Đôi đũa trên tay Hồ Phách rơi xuống đất, cậu cúi xuống nhặt lên, máu trên tay cậu rỉ ra, có lẽ vết thương bị rách ra khi cậu cử động cánh tay. Luru Ly ở bên cạnh hơi tái mặt nhưng vẫn cố giữ im lặng. Hồ Phách thở dài rồi đứng dậy đi lên phòng.

- Chị Noong, lát nữa đem cho em một ly sữa lên phòng!

Hồ Phách đi rồi Luru Ly cũng không muốn ăn nữa, cô nhìn theo anh, cảm thấy lo lắng và ân hận. Dương Vỹ không nhìn cô, nhưng anh biết cô nghĩ gì. Chờ đến khi Luru Ly ăn xong bữa tối anh mới sai chị Noong đưa cho cô khay thức ăn có đĩa mì xào và ly sữa.

- Em mang lên cho Hồ Phách đi, chắc bây giờ nó đói lắm rồi. Nếu tay nó đau quá không ăn được thì em dứt cho nó nhé!

Luru Ly nhìn anh, đắn đo suy nghĩ một chút. Dương Vỹ vẫn mỉm cười khích lệ cô. Cuối cùng cô nhóc cũng bê khay thức ăn vào phòng cho Hồ Phách. Hồ Phách đang ngồi trước laptop đọc một vài tài liệu y học bạn cậu mới gửi từ Anh qua. Luru Ly đi lại gần khẽ cất tiếng.

- Hồ Phách!

Hồ Phách nghe tiếng cô bé gọi, cậu ngược lên mỉm cười. Luru Ly thấy hơi ngạc nhiên, dường như Hồ Phách không giận cô, cô lúng túng đặt khay thức ăn xuống bàn lí nhí nói.

- Dương Vỹ nói em mang lên cho anh.

- Cảm ơn em!

Hồ Phách cầm đôi đũa lên, nhưng cánh tay cậu run run, đôi đũa rơi xuống khay, máu lại rỉ ra qua những dải băng trắng. Cuối cùng cậu đành thở dài ngồi nhìn nó với vẻ bất lực. Luru Ly đứng khép nép phía sau lúc này mới vội ngồi xuống bên cạnh cậu, cầm đôi đũa lên gấp một ít thức ăn dứt cho cậu. Cô bé không dám nói gì, chỉ ngược đôi mắt trong veo nhìn cậu với vẻ tội lỗi. Hồ Phách cũng không nói gì nữa, lặng im để cô bé dứt cho mình ăn, vẻ mặt rất bình thản nhưng thực chất trong lòng đang mừng thầm.

Coi như trong cái rủi cũng có cái may!

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Kẻ Đánh Cắp Trái Tim

Học kì mới bắt đầu, Hồ Phách phải sang Anh. Chỉ còn Dương Vỹ ở nhà chịu đựng mấy trò phá phách của Luru Ly. Mới sáng sớm cô nhóc đã vào phòng anh hót líu lo suốt cả tiếng bên tai anh khiến anh vô cùng nhức đầu. Bữa ăn sáng giành mất chiếc đùi gà nướng của anh, anh cũng không chấp, đã thế cô nhóc còn vừa ăn vừa coi phim hành động, hứng chí đập bàn làm đổ tách cà phê của anh, anh không nói gì, chỉ gọi chị Noong đem ra cho anh ly khác, nhưng đến khi hết trò để nghịch phá cô lại mò vào phòng anh nghịch ngợm bộ sưu tập súng của anh thì anh không thể im lặng được nữa.

- Dương Vỹ keo kiệt, mau buông em ra!!! Em chỉ muốn mượn mấy khẩu súng đó chơi một chút thôi mà!!! Cô nhóc bị kéo đi vẫn cố gào thét.

- Không được! Em muốn chơi thứ gì anh cũng không cấm, nhưng tuyệt đối không được nghịch súng của anh.

Dương Vỹ thở dài kéo cô ra ngoài ném lên xe chở đi. Luru Ly uất ức lắm, rõ ràng cô đâu có làm gì quá đáng, cô chỉ đang nhắm súng vào chiếc lục bình men xanh đồ cổ của Dương Vỹ, chuẩn bị bắn thôi mà.

Chiếc xe chạy một mạch đến thẳng nhà thờ. Thiên Dã ra đón cô và đưa vào phòng xưng tội, Luru Ly vùng vằng đi theo nhưng luôn nhìn tất cả mọi người với ánh mắt tóe lửa, dân chúng đi tới xưng tội hôm đó cảm thấy bất an vội bỏ về hết. Thiên Dã chỉ biết nhìn theo họ thở dài, nhờ Luru Ly mà công việc của anh hôm nay được giảm đi một nửa.

Một tháng sau...

- Hồ Phách... em xong việc chưa? Mau về nhà đi!!! Thiên Dã nói qua tiếng thờ dài.

“Ồ nhà có chuyện gì sao? Luru Ly lại gây chuyện gì nữa à?”

- Nó phá tan cái nhà thờ của anh rồi.

“Sao ?”

- Sau khi em sang Anh, con bé lúc nào cũng tìm trò phá phách. Dương Vỹ không muốn rắc rối nên đã đem nó đến nhà thờ giao cho anh trông coi, anh nghĩ rằng con bé đang buồn nên để nó ở đó nghịch phá vài ngày là ổn. Ai ngờ chưa được một tuần nó đã biến nơi đây thành một đồng đồ nát.

“Cô bé lại bày trò gì vậy anh?” Hồ Phách tò mò hỏi lại. Thiên Dã vẫn không thôi thờ dài.

- Anh vì bận rộn công việc của giáo hội không thể suốt ngày để mắt đến con bé được, nó nhân cơ hội đó lên vào nhà kho lấy một đồng thuốc nổ còn thừa lại từ hồi trước của anh ra nghịch phá. Và con bé rất thông minh trong việc sử dụng những thứ đó, chỉ với một lần nổ thử là nó thổi bay luôn một góc nhà thờ của anh, hiện anh phải cho tu sửa lại và dọn về nhà Dương Vỹ ở, nhưng không có ngày nào được yên bình với con bé cả. Tất cả đều vì em. Vì vậy Hồ Phách... năn nỉ em hãy mau về nhà đi. Bọn anh chịu hết nổi rồi.

Trên cầu thang ngập tràn ánh hoàng hôn đỏ rực. Luru Ly ngồi lặng im như một con búp bê nhỏ, đôi mắt trong veo nhìn chăm chú vào những hạt bụi trắng tinh đang quay cuồng trong ánh nắng chiều. Không biết cô ngồi đây đã bao lâu rồi, nhưng cô vẫn không muốn rời đi, có gì đó khiến cô buồn chán không còn muốn vận động nữa. Không hiểu sao cô thấy nhớ Hồ Phách kinh khủng, bình thường anh ở nhà cô rất ghét anh, nhưng bây giờ Hồ Phách đi rồi cô lại muốn gặp anh, lại cảm thấy buồn khi không có anh, cô đơn khi phải xa anh. Luru Ly thờ dài nghĩ thầm, có lẽ mình bị điên rồi.

- Sao lại thờ dài? Có chuyện gì buồn sao?

Dương Vỹ đi đến ngồi bên cạnh cô, Luru Ly ngước lên nhìn anh và hỏi bằng giọng buồn hiu:

- Dương Vỹ, khi nào Hồ Phách về vậy anh?

Dương Vỹ mỉm cười, vuốt ve mái tóc xõa mát lạnh của cô bé dịu dàng: Em nhớ Hồ Phách lắm sao?

Luru Ly không trả lời, ngồi im đưa ánh mắt buồn hiu nhìn chăm chăm về phía trước, Dương Vỹ không hỏi nữa, anh đưa tay xoa xoa đầu cô, an ủi:

- Được rồi, đừng buồn nữa, ngày mai Hồ Phách về rồi.

- Ngày mai? Luru Ly ngước lên đầy bất ngờ.

Dương Vỹ mỉm cười gật đầu. Luru Ly nhảy dựng lên cười toe toét. Rồi cô nhóc vui vẻ chạy ra ngoài chơi đùa. Dương Vỹ nhìn bộ dạng hí hửng của Luru Ly chỉ biết thờ dài lắc đầu. Rồi anh cũng theo cô bé đi ra ngoài.

Anh thấy Luru Ly đang nói chuyện với Thiên Dã, rồi Thiên Dã đi lấy xe, Luru Ly nhìn Dương Vỹ vẫy vẫy.

- Dương Vỹ, tới nhà em chơi đi, hôm nay có Hoa Thiên tới!

Anh nhìn Luru Ly lưỡng lự một chút. Anh không muốn đưa Luru Ly về nhà Thành Phong, ông ta rất thương Luru Ly, anh sợ đem cô bé tới đó nhiều quá ông ta sẽ thuyết phục cô bé ở lại nhà ông ta. Nhưng anh cũng không muốn cảm đoán gì Luru Ly, dù sao Thành Phong cũng là ba ruột của Luru Ly. Anh mỉm cười, rồi cũng lên xe đi theo hai người.

Cách tốt nhất để giữ Luru Ly ở lại với mình là đi theo kiểm soát cô bé như thế này. Khi nào Luru Ly và Hồ Phách kết hôn, anh có thể danh chính ngôn thuận giữ cô bé lại, chỉ hi vọng là từ giờ đến lúc đó sẽ không có chuyện gì xảy ra, gần đây anh có linh tính bất an, đặc biệt là lúc Hồ Phách đi xa lâu như vậy.

Thiên Dã lái xe, hơi liếc qua khuôn mặt trầm tư của Dương Vỹ.

- Ba, chị hai!!!

Chiếc xe dừng lại ở sân biệt thự sang trọng, Luru Ly nhảy tót xuống lon ton chạy ra vườn hoa. Ba và chị gái cô đang ngồi uống trà với Hoa Thiên, nghe tiếng cô, mọi người đều ngạc nhiên quay lại, rồi tất cả cùng mỉm cười.

- Con gái cưng của ba! Lại đây với ba nào!

Thành Phong kéo chiếc ghế mây gần chỗ mình cho Luru Ly ngồi xuống rồi gọi một chị giúp việc trong nhà đem thêm bánh và trà ra. Dương Vỹ và Thiên Dã cũng bình thần đi lại ngồi xuống uống trà.

- Hai em chuẩn bị đám cưới đến đâu rồi?

Thiên Dã đưa tách trà thơm lên miệng khẽ liếc mắt qua cặp vợ chồng sắp cưới bên cạnh.

- Tụi em đã thử váy cưới và phát thiệp mời xong rồi, đến đầu tháng sẽ tổ chức lễ cưới. Hoa Thiên mỉm cười hạnh phúc.

Thiên Dã gật gù và liếc qua Luru Ly.- Đến lúc đó chắc nhà thờ của anh cũng được sửa xong rồi.

Cô bé kia giả vờ như không nghe thấy gì, chăm chú vào cốc sữa nóng của mình.

Thành Phong gặp con gái thì vui lắm, ông đẩy đĩa bánh nướng thơm phức tới trước mặt cô bé mỉm cười, bàn tay dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc của cô. Không biết ông đã hạnh phúc đến chừng nào khi cô tỉnh dậy, và lần đầu tiên được cô gọi ông một tiếng ba, lúc đó tim ông như vỡ òa vì hạnh phúc.

- Lulu Ly, đây là bánh nướng con thích nhất đó, mau ăn đi!

Lulu Ly gật đầu cười toe toét. Rồi cô hơi nghiêng nghiêng đầu, mở đôi mắt trong veo chăm chú nhìn ông.

- Ba ơi! Sao mắt ba thâm quầng thế kia? Tối qua ba mất ngủ hả?

- À... Tối qua ba có hơi khó ngủ một chút.

Thành Phong nhìn cô bé mỉm cười hạnh phúc, từ sau khi tỉnh dậy Lulu Ly đã thay đổi hoàn toàn, cô bé không còn nhìn ông với đôi mắt căm ghét như trước kia nữa, ngược lại cô rất quan tâm đến ông.

- Nếu ba thấy khó ngủ thì bảo anh Thiên Dã cho ba mượn một cuốn kinh thánh đi, rồi trước khi đi ngủ bảo chị hai đọc cho ba nghe, đảm bảo chưa đầy năm phút ba sẽ lăn ra ngủ say ngay, ngày nào con cũng bảo Dương Vỹ đọc kinh cho con nghe trước khi ngủ đó, quả thật rất dễ ngủ!

- Vậy sao? Thành Phong bật cười xoa đầu cô bé.- Ba sẽ thử, ba sẽ thử!

Thiên Dã nhìn Lulu Ly và Dương Vỹ tức giận, hôm trước Dương Vỹ tới phòng anh mượn cuốn kinh thánh, anh nghĩ Dương Vỹ muốn sám hối tội lỗi trước kia nên mới đọc kinh, anh cũng vui vẻ cho mượn, ai mà ngờ Dương Vỹ lại dám đem ra đọc ru ngủ cho Lulu Ly.

Lulu Ly nói chuyện một chút với mọi người rồi cùng con rùa tung tăng chạy khắp vườn hoa bắt bướm, cô nhóc nghịch ngợm không thể ngồi yên một chỗ quá lâu, mọi người cũng hiểu rõ tính cách của cô nên cũng vui vẻ để cô nghịch phá, nhưng ánh mắt họ không lúc nào rời khỏi cô quá hai phút.

Nghịch ngợm chán thấy mệt, Lulu Ly nằm vật trên thảm cỏ xanh mướt ngược nhìn trời rồi ngủ gật lúc nào không biết.

Lulu Ly ngủ say. Trong giấc mơ chợt chòn cô thấy một cảnh tượng kì lạ...

Lửa cháy hừng hực xung quanh. Lulu Ly giật mình mở mắt ra, cô đang ở một nơi thật kì lạ, lửa bốc cháy bùng bùng khắp nơi, rồi những khuôn mặt thoáng qua, rất quen thuộc mà cô không nhớ nổi đang nhìn cô, họ đang cầm những khẩu súng đen ngòm chĩa vào cô. Lulu Ly giật mình vội lùi ra sau, rồi cô nhận ra trên tay mình cũng có một khẩu súng bạc, cô đưa nó lên trước mặt ngạc nhiên, khẩu súng này là của Thiên Dã, cô đã từng nhìn thấy nó, nhưng sao nó lại nằm trong tay cô?

“Lulu Ly... mau chạy đi...”

Một giọng nói yếu ớt vang lên, rất quen, Lulu Ly vội quay lại, cô thấy ba mình đang nằm dưới đất, một bên mắt ông nhoe máu, cả người cũng nhuộm đỏ máu vì vô số vết thương, nằm gần đó là chị hai cô, chị ấy bị một viên đạn gim trúng ngực và đang thoi thóp. Lulu Ly giật mình vội lao đến.

- Ba, chị hai!!!

“Dừng lại, Lulu Ly...”

Có một bóng đen đứng chắn trước mặt cô, cô giật mình ngược lên. Dương Vỹ đang nhìn cô, lạnh lẽo và đau đớn.

“Em không thể cứu hai kẻ đó nữa, nếu muốn kết thúc chuyện này thì bắn anh rồi rời khỏi đây đi”

Lulu Ly đứng ngơ ngác, cô không hiểu sao Dương Vỹ lại nói như vậy? Sao ba và chị hai cô lại bị thương? Sao Dương Vỹ không giúp họ? Sao không cho cô cứu họ?

“Lulu Ly, bỏ súng xuống mau...”

Một giọng nói giận dữ vang lên, Hồ Phách xuất hiện và nhắm súng vào ngực cô siết cò. Viên đạn xé gió lao vào người cô...

Lulu Ly bật dậy, mặt mũi tái mét, tim đập loạn lên trong lồng ngực. Cô thờ dốt thất thần nhìn về phía trước. Chợt một bàn tay dịu dàng đưa lên vuốt tóc cô trấn an.

- Lulu Ly, em sao thế? Gặp ác mộng sao?

Lulu Ly vẫn giữ khuôn mặt tái mét quay sang. Dương Vỹ đang nhìn cô lo lắng, Lulu Ly giờ mới nhận ra mình đang ở trên xe hơi của anh, Thiên Dã đang lái xe, còn anh thì làm gối cho cô ngủ. Cô ngơ ngẩn một chút rồi cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Hóa ra chỉ là một giấc mơ.

- Em không sao chứ, Lulu Ly? Sao mặt em tái mét vậy? Dương Vỹ rút chiếc khăn tay ra nhẹ nhàng lau mồ hôi lấm tấm trên trán cho cô.

Thiên Dã cũng nhìn qua gương chiếu hậu lo lắng:- Luru Ly, em không bị bệnh chứ? Có thấy khó chịu ở đâu không?

- Em không sao! Luru Ly cười nhẹ khẽ lắc đầu.- Em mới gặp ác mộng thôi.

- Em mơ thấy gì? Dương Vỹ nhìn cô tò mò.

- Em nằm mơ thấy một khu rừng... có rất nhiều người bắn giết lẫn nhau, ba và chị hai đang bị thương, anh và Hồ Phách cũng có ở đó, nhưng hai người nói với em những điều rất lạ. Rồi... Hồ Phách bắn em, em sợ quá nên giật mình tỉnh dậy. Thật may đó chỉ là cơn ác mộng.

Dương Vỹ không nói gì, anh thấy tim mình đập mạnh, những gì anh lo sợ đang dần trở thành hiện thực rồi sao? Luru Ly đang dần lấy lại trí nhớ của mình sao? Những gì cô bé kể không phải là một giấc mơ, đó là những gì đã diễn ra bốn năm về trước, bàn tay anh run run nắm chặt. Chợt Luru Ly dựa hẳn người vào lòng anh, thở thê.

- Giấc mơ đó thật ngớ ngẩn, làm gì có chuyện Hồ Phách bắn em được, hai anh là người yêu thương em nhất.

Dương Vỹ hơi sững người, anh thấy ngực mình nhói đau, rồi anh cũng mỉm cười dịu dàng ôm lấy cô.

- Ủ! Em đừng bận tâm về giấc mơ đó nữa. Nó chỉ là một cơn ác mộng thôi... một cơn ác mộng.

Chiếc xe vẫn chạy đều đều trên đường, Luru Ly lại nằm gối đầu lên người Dương Vỹ lần ra ngủ, bây giờ Dương Vỹ có nhiều điều phiền muộn phải suy nghĩ, ánh mắt đen thẫm của anh bắt gặp ngược lên và nhìn thấy Thiên Dã trong tấm gương chiếu hậu, cũng nhìn mình có vẻ ưu tư.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Kì Ức Bị Lãng Quên

Từng cơn gió nhẹ ulla qua cửa sổ mang theo mùi hương ngọt ngào của hoa hồng. Luru Ly lười biếng quay ra ngoài ôm chặt con thỏ bông vui mừng vì mặt mình vào bộ lông ấm áp của nó ngủ nướng. Trên những tán cây dẻ bên ngoài cửa sổ, những chú chim đang riu rít chuyền cành tạo ra những âm thanh vui nhộn. Bàn tay bé nhỏ theo thói quen lại lần lên hai chiếc tai êm ái của con thỏ bông gầy nhẹ. Nhưng rồi cô cũng nhận thấy sự khác biệt, nó không mềm mại như thường ngày. Cô dụi mặt vào ngực nó, cảm thấy mịn màng và có mùi thơm nhẹ, như một hành động vô thức, cô vội mở mắt ra.

- Chào buổi sáng! Em đang khiêu khích anh đấy à?

Hồ Phách mỉm cười, anh chống một tay lên đầu nhìn cô, chiếc sơ mi trắng bị cô làm bung mấy chiếc cúc hở ra bộ ngực gợi cảm, chiếc chăn mỏng đang choàng lên hai người, con thỏ bông thì bị đá lăn lóc xuống đất từ khi nào rồi.

- Hồ Phách... Luru Ly nhìn anh khoe miệng giật giật.- Sao anh lại nằm trên giường em?

Luru Ly quát và hung hăng xô Hồ Phách ngã lăn xuống đất, kéo theo cả chiếc chăn trên người.

Hồ Phách ngồi dậy, tức giận lao lên giường ôm chặt lấy cô khiến cô gần nghẹt thở.

- Em đúng là độc ác! Sao nỡ xô anh xuống đất như vậy? Lỡ mặt anh va vào bàn bị thương rồi hết đẹp trai thì làm sao lấy vợ đây?

Luru Ly cố đẩy cậu ra, nhưng Hồ Phách lại càng ôm chặt lấy cô hơn, cô nhóc nhăn nhó khua tay chân loạn xạ.

- Da mặt anh dày như vậy thì bị thương thế quái nào được??? Buông em ra! Anh làm em đau!!!

Hồ Phách bật cười cúi xuống hôn chụt lên má cô rồi mới chịu buông cô ra. Luru Ly lúc này cũng ngoan ngoãn ngồi im trong lòng cậu.

- Hồ Phách, anh về nhà lúc nào vậy? Luru Ly ngược đôi mắt thỏ ngọc tròn xoe lên nhìn cậu.

- Anh về tối qua. Hồ Phách xếp lại chiếc chăn cho gọn gàng.- Tối qua 02h00 sáng anh mới về đến nơi, mệt quá nên vào phòng ngủ luôn, nhưng vì hoa mắt nên mới đến nhầm phòng em.

- Nhầm phòng à? Luru Ly nhìn anh nghi ngờ, phòng cô ở đầu hành lang, phòng anh ở cuối, nhầm thế quái nào được?- Anh cố tình vào nhầm phải ko?

Hồ Phách đã lấy được bằng tốt nghiệp hạng xuất sắc ở trường, trường hợp một người trẻ tuổi, tốt nghiệp sớm hơn bạn bè một năm, lại có công trình nghiên cứu được đem ra ứng dụng như Hồ Phách rất hiếm, các bệnh viện ở Anh đã nhiều lần ngỏ lời mời cậu đến làm việc, nhưng cậu đều từ chối, cậu

không muốn ở lại nơi đất khách quê người đó, dù cho nơi đó thật sự giàu sang hoa lệ. Cậu nhìn cô gái bé nhỏ đang chạy nhảy đùa giỡn ngoài vườn hoa mỉm cười. Cậu chỉ muốn trở về bên cạnh nàng công chúa bé nhỏ này thôi.

Đám cưới của Linh Lan và Hoa Thiên diễn ra rất náo nhiệt, nó là sự kiện đình đám nhất trong thị trấn kể từ hai mươi năm qua. Linh Lan được xem là cô dâu xinh đẹp nhất từ trước đến giờ trong thị trấn, nhưng có nhiều lời tiên đoán khi cô con gái thứ hai của Thành Phong trở thành cô dâu sẽ xinh đẹp hơn chị gái mình rất nhiều. Thành Phong trước lời khen ngợi của dân làng về hai đứa con gái của mình thì vui lắm.

Một ngày sau khi đám cưới diễn ra. Linh Lan và Hoa Thiên sẽ có một chuyến đi hưởng tuần trăng mật trên biển. Mới sáng sớm, Luru Ly đã đi vào rừng định hái mấy nhánh hoa lan tím thật đẹp tặng cho chị gái mình trước khi hai người đi chơi.

- Luru Ly, em đang tìm gì vậy? Hồ Phách đi theo cô thắc mắc.

- Hoa lan tím!

Nhưng tìm cả buổi không thấy, chán nản cô đi lại một dòng suối nghịch nước. Dòng nước trong veo mát lạnh khiến Luru Ly thấy dễ chịu, cô tháo giày ra, thả hai bàn chân trần dong đưa dưới nước, mấy con cá nhỏ ở đâu đó tung tăng bơi đến đùa giỡn quanh hai bàn chân nhỏ bé trắng muốt của cô. Luru Ly bật cười khúc khích, mấy con cá khiến bàn chân cô nhột nhột.

Hồ Phách ngồi dựa vào gốc cây lặng nhìn Luru Ly, đôi mắt đen thăm thẳm ẩn chứa bao nhiêu yêu thương. Không biết từ bao giờ Luru Ly đã là tất cả đối với cậu rồi, nếu ngày đó cô bé không tỉnh lại, có lẽ cậu cũng đã rời khỏi thế giới này, thật may là ông trời đã cho cậu một cơ hội cuối cùng.

- Hồ Phách!!! Nhìn kia... nhìn kia!!!

Luru Ly reo lên và chạy đến chỉ cậu nhìn về phía cành cây bên bờ suối, nơi đó có một nhánh lan rừng màu tím dịu mới hé nở, cánh hoa mỏng manh khẽ rung rinh trong cơn gió nhẹ. Luru Ly lấy một nhánh cây nhỏ khều khều một hồi không được thì hết kiên nhẫn, cô nhóc men theo cành cây định bò ra mép vực hái nhánh hoa. Hồ Phách vội kéo cô lại.

- Nguy hiểm lắm! Dưới đó hình như là vực dốc, đừng đi ra đó!

- Nhưng em muốn hái cành hoa đó. Luru Ly nhìn cậu phụng phịu, đôi mắt trong veo khẽ chớp nhẹ.

Hồ Phách thở dài xoa đầu cô rồi lò dò đi ra: - Đứng im trong đó, anh sẽ hái cho em!

Luru Ly háo hức nhìn theo. Hồ Phách tỏ ra khá khéo léo trong việc này, cậu bám vào cành cây khô đi lần ra mép vực, bàn tay thon dài với ra sắp chạm được vào nhánh hoa tím. Hồ Phách thận trọng nhích một chân ra phía trước, nhưng vì xung quanh mọc những bụi cỏ lau rậm rạp nên tầm nhìn bị che khuất, cậu không biết dưới chân mình không phải là mặt đất mà là khoảng không được che lấp bởi đám cỏ rậm. Cậu hụt chân rơi xuống dưới. Luru Ly hoảng hốt vội lao đến nắm lấy tay cậu.

- Luru Ly, mau buông anh ra!!!

Hồ Phách gào lên, nhưng đã trễ, Luru Ly mất đà ngã nhào xuống vực cùng cậu.

Luru Ly thấy đau nhói trong ngực, đầu cô cũng đau nhói, cô đang rơi xuống vực, Hồ Phách đang ôm chặt lấy cô. Cảm giác này dường như cô đã trải qua rồi. Những hình ảnh đen tối tràn về trong đầu Luru Ly, đầu cô đau như muốn nổ tung ra. Cô muốn đưa tay lên ôm chặt lấy nó, nhưng cả người cô đã bị Hồ Phách ôm chặt lấy rồi.

“Luru Ly... con là lẽ sống duy nhất của ba...”

Một khuôn mặt hiện lên trong đầu cô, rất hiền lành, rất nhân hậu, khóe mắt cô cay xè, lồng ngực đau nhói.

Tiếp theo hình ảnh thân thương đó là những gam màu đen trắng đáng sợ quay cuồng trong đầu cô.

Phản bội...

Trả thù...

Tồn thương...

Tìm cô càng lúc càng đau, Luru Ly muốn gào lên, đầu cô muốn nổ tung ra, cô nhớ lại ánh mắt lạnh lẽo của ai đó, sự giận dữ đau đớn của ai đó, và cánh tay ai đó đã nhắm vào cô siết cổ sừng...

Không biết đã bao lâu trôi qua...

Luru Ly cảm thấy có người đang lay gọi mình, đầu cô vẫn đau, khóe mắt cô hơi cay và nhòe ra một giọt lệ trong veo.

- Luru Ly!!! Em sao rồi??? Luru Ly!!!

Trán Hồ Phách bị thương đang chảy máu. Luru Ly thì nằm im bất tỉnh, cậu bắt mạch trên cổ tay cho cô, Luru Ly vẫn ổn, trên người cô bé cũng không có

vết thương nào. Thật may mắn là nơi hai người ngã xuống là một bụi dây leo sát mặt đất. Luru Ly đã nghe thấy tiếng Hồ Phách gọi mình, cô khẽ mở mắt ra chậm rãi nhìn lên.

- Hồ... Phách...

Đôi môi nhỏ mấp máy. Hồ Phách thấy cô đã tỉnh thì vui mừng ôm chặt lấy cô.

- Luru Ly, em không bị đau ở đâu chứ?

Luru Ly vẫn lặng im, đôi mắt trong veo mơ hồ. Hồ Phách nhìn thấy nó chợt đau lòng, cậu rất ít khi thấy Luru Ly như thế này, đôi mắt trong veo kia bỗng chốc chứa bao nhiêu đau đớn buồn bã, nó làm trái tim cậu như muốn ngừng đập.

Những hình ảnh trong quá khứ vẫn đang quay cuồng trong đầu Luru Ly, một giọt nước mắt rơi nhẹ trên khóe, cô chậm chậm đưa cánh tay nhỏ bé trắng muốt lên mặt Hồ Phách chạm nhẹ, thật âm áp.

- Hồ Phách, là anh sao?

- Luru Ly, em sao vậy? Hồ Phách nhìn cô bé lo lắng.

- Anh ở đây... em vẫn còn sống? Hay anh cũng đã đến chỗ em rồi?

Luru Ly cất giọng thật nhỏ, đôi mắt trong veo nhìn cậu thật buồn. Hồ Phách thấy đau nhói trong lòng, cậu nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Luru Ly không trả lời. Luru Ly hỏi cậu những lời như thế này, cô bé đã nhớ lại quá khứ rồi. Đôi mắt buồn thê lương đó, cậu biết Luru Ly chỉ nhìn cậu vào những ngày đó, bốn năm về trước khi cậu đã làm tổn thương cô.

Rồi Luru Ly khẽ cười yếu ớt.

- Em nhớ ra rồi, em đã ngủ một giấc ngủ thật dài... và em đã tỉnh lại... rồi em quên đi hết tất cả mọi thứ.

Hồ Phách vẫn không nói gì, lặng im nhìn cô bằng đôi mắt đen thẳm thật buồn. Mắt cậu hơi hoa lên, dường như vết thương trên trán cậu đang mất máu hơi nhiều. Luru Ly không nói gì nữa, cô đẩy tay Hồ Phách ra từ từ đứng dậy bước đi.

Hồ Phách giật mình, cậu vội đứng dậy định giữ cô lại, nhưng đầu cậu hơi buốt, mắt cậu đang mờ dần đi vì vết thương trên trán. Luru Ly trước mặt cậu vẫn bước đi những bước xa dần, hình ảnh trắng mờ của cô cũng mờ dần...

- Luru... Ly...

Trên ngọn đồi lộng gió.

Luru Ly chậm chạp bước qua cây ngô đồng quen thuộc, mọi thứ vẫn còn y nguyên như ngày nào, những vạt hoa dại đang khoe sắc rực rỡ khẽ đong đưa theo làn gió nhẹ, cô đi đến bên ngôi mộ của ông Hạ, bàn tay bé nhỏ chậm chậm chạm nhẹ vào bia đá mát lạnh, rồi cô khẽ mỉm cười.

- Pappy, con trở lại rồi!

Gió ùa qua, những tán cây ngô đồng khẽ đong đưa, không có ai đáp lại tiếng nói của cô. Luru Ly mơ hồ nhớ lại giấc mơ của mình ngày nào, khi cô đứng trên chiếc cầu trắng vắt qua bên kia bờ sông cô đã thấy Pappy, ông và mẹ đã đứng bên kia chờ cô, nhưng lúc đó cô đã không thể qua với họ.

Cô nhìn ngôi mộ lạnh buồn bã.

- Pappy, nói cho con biết... con phải làm gì bây giờ?

Không có tiếng trả lời lại cô, Luru Ly vẫn ngồi yên lặng lẽ. Cô không muốn ở lại thị trấn này, cô không muốn quay về với những người đã từng làm tổn thương mình, đã từng muốn giết mình. Nhưng phải làm sao? Cô không còn gì nữa, không còn nơi nào để đi nữa rồi.

Nhưng dù vậy cô vẫn phải đi.

Cô sợ mình bị tổn thương một lần nữa. Cô đã chịu đựng những nỗi đau quá lớn như vậy đã đủ lắm rồi.

- Luru Ly!!!

Có tiếng huyên náo phía sau. Dương Vỹ và thuộc hạ của anh sau khi nghe Hồ Phách báo tin đã tẩu đi khắp nơi tìm cô. Ai cũng lo lắng cô sẽ rời khỏi thị trấn này.

Dương Vỹ nhìn cô ngồi lặng lẽ bên mộ ông Hạ hơi nhíu mày, anh chậm chậm đi lại. Hồ Phách cũng đã tới đây, vết thương càng lúc càng khiến cậu khó chịu, nhưng cậu vẫn không an tâm về nhà trước. Thiên Dã và một nhóm thuộc hạ của anh cũng ở đâu chạy lên đồi, rồi anh cũng dừng lại nhìn cô thờ dài.

- Luru Ly, em đang làm gì ở đây? Về nhà thôi!

Hồ Phách chậm chậm đi đến chỗ dành cô. Luru Ly vẫn không quay lại, cô từ từ đứng dậy lạnh lùng nói vọng ra sau.

- Nơi đó không còn là nhà của em nữa. Không còn ai ở đó chờ em nữa. Em sẽ không trở về.

- Nơi đó là nhà của em. Bọn anh vẫn luôn ở đó vì em!

Hồ Phách đi đến dịu dàng đặt tay lên vai cô. Luru Ly quay lại, ánh mắt trong veo nhìn mọi người lạnh lùng.

- Sau tất cả những gì xảy ra vào ngày đó, anh nghĩ rằng chúng ta còn có thể ở chung một nhà sao?

- Luru Ly...

Hồ Phách nhú mồm, mắt cậu hoa lên vì đau. Vết thương trên trán mất máu khiến cậu hơi chóng mặt.

- Luru Ly... Dương Vỹ lúc này mới lên tiếng. Trước đây là lỗi của anh, chính anh đã khiến em bị tổn thương, là anh đã đẩy em vào nguy hiểm, anh biết lỗi lầm của anh gây nên là quá lớn, anh không hi vọng em sẽ tha lỗi cho anh, nhưng anh mong em sẽ cho bọn anh một cơ hội để bù đắp cho em, hãy ở lại đây để anh và Hồ Phách chăm sóc cho em trong quãng đời còn lại, được không?

Đôi mắt đen thẳm của anh nhìn Luru Ly tha thiết, trong đó hiện lên rất rõ nỗi đau đớn và cắn rứt của anh suốt những năm qua. Thiên Dã hơi nhú mồm, anh vẫn im lặng không lên tiếng. Một cơn gió nhẹ ulla qua thổi tung những cánh hoa mỏng manh. Luru Ly sau vài giây im lặng thì bình thản quay bước đi.

- Nếu cảm thấy có lỗi với em... để em đi khỏi đây.

- Luru Ly, em đừng đi...

Hồ Phách bước vội đến nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Luru Ly. Trước đây vì ngu ngốc cậu đã suýt mất đi Luru Ly mãi mãi, bây giờ dù có phải chết cậu cũng phải giữ cô bé ở lại với mình. Nhưng đầu cậu quay cuồng, hình ảnh Luru Ly trước mặt cậu cũng quay cuồng rồi trắng xóa mờ ảo như một vết sáng chợt tan biến.

- Hồ Phách!!!

Dương Vỹ vội chạy đến đỡ cậu dậy. Hồ Phách ngất xỉu ngã xuống đất, nhưng bàn tay cậu vẫn nắm chặt lấy cổ tay bé nhỏ của Luru Ly. Dương Vỹ đỡ em trai dựa vào lòng mình cố lay gọi cậu. Hồ Phách không tỉnh lại, mặt cậu trắng nhợt, máu trên trán rỉ ra ngày càng nhiều ướt đầm mảnh băng trắng. Luru Ly hơi nhú mồm. Hồ Phách bị thương khi ngã xuống vực đã cố che chở cho cô.

- Giúp tôi đưa thằng nhóc về nhà đi! Dương Vỹ ra lệnh cho đám thuộc hạ, sau đó quay sang Thiên Dã. - Thiên Dã, đem Luru Ly về nhà!

Thiên Dã gật đầu rồi đi đến tóm lấy Luru Ly xách đi. Luru Ly nhắm nhó, vừa giẫy dựa loạn xạ vừa cố gỡ tay anh ra la lối ầm ĩ.

- Thiên Dã!!! Buông em ra!!! Anh biết nghe lệnh Dương Vỹ từ bao giờ thế?

Thiên Dã thờ dãi vẫn không thả Luru Ly ra. - Từ khi em quyết định giao chức lão đại cho nó chứ khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bí Mật Bị Chôn Vùi Trong Kí ức

Hai tuần trôi qua.

Không khí trong nhà họ Luru bỗng dưng trở nên nặng nề, mọi người không còn nghe thấy tiếng cười trong trẻo hàng ngày của cô gái bé nhỏ nữa, thay vào đó là Dương Vỹ suốt ngày giam mình trong phòng uống rượu.

Luru Ly vẫn cứ trầm lặng kể từ hôm lấy lại trí nhớ. Hồ Phách luôn ở bên cạnh cô như sợ nếu sợ cô sẽ biến đi mất. Luru Ly không thể bước chân ra khỏi cổng, cô bị Dương Vỹ giam lỏng trong nhà, nhưng cô biết nếu mình quyết tâm muốn đi anh không thể giữ cô lại được, có điều cô không biết nên đi đâu bây giờ.

Trời khuya vắng vẻ, ánh trăng bạc trên cao hắt qua những khung cửa sổ khiến cho tòa lâu đài trở nên mờ ảo. Lưu Ly bước những bước chậm rãi trên hành lang vắng. Giờ này mọi người đã ngủ say rồi, cô đi đến tận tay vào lan can ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Bây giờ cô phải làm gì? Nên làm gì?

Dương Vỹ và Hồ Phách đã từ bỏ ý định trả thù, họ đã tha mạng cho ba và chị gái của cô, có lẽ họ thật sự cần rút vì những gì đã làm trước đây.

Nhưng cô sẽ như vậy mà tha lỗi cho họ ư? Cô không thể biết họ đáng thương hay đáng trách. Chỉ biết những gì cô đã trải qua thật sự quá đáng sợ. Dù cho bây giờ mọi chuyện đã kết thúc cô vẫn không thể cảm thấy thanh thản được. Những trận đòn dưới cơn mưa lạnh lẽo, cảm giác đau đớn khi viên đạn găm vào người, những đêm lạnh lẽo nằm khóc một mình. Cô đã quá mệt mỏi và chán ngán. Giá mà cô không bao giờ phải nhớ lại. Giá mà cô mãi mãi mất trí nhớ hay chết vào lúc bốn năm về trước có lẽ sẽ tốt hơn.

Vậy mà cuộc đời này lại níu giữ cô ở lại, bắt cô phải nhớ ra tất cả những gì đau đớn đã khắc sâu trong tim mình.

Những tiếng dế “ric ric” từ khu vườn vọng lên khiến không gian càng trở nên tĩnh lặng, nơi phía cuối hành lang có vệt ánh sáng hắt ra từ một căn phòng. Là căn phòng của Hồ Phách, anh ấy vẫn còn thức?

Không biết nguyên nhân gì khiến cô bước đến đó. Cô nhẹ nhàng mở cửa bước vào. Hồ Phách đang ngủ gục trên bàn. Trước mặt anh bày la liệt các loại tài liệu chuyên ngành, laptop đang mở một file word mới được bạn anh ở Anh quốc gửi về. Đêm nào Hồ Phách cũng làm việc khuya như vậy, anh cần hoàn thành công trình nghiên cứu của mình để nộp cho đúng thời hạn, công trình đó là thứ thuốc anh đã điều chế trong suốt bốn năm để cứu cô.

Hai tuần qua Hồ Phách luôn ở cạnh trông chừng cô, cố gắng bắt chuyện với cô, cô lạnh lùng nhìn anh như một kẻ xa lạ. Hồ Phách vẫn không bỏ cuộc.

Lưu Ly nhìn anh khẽ nhủ mày, Hồ Phách cố gắng làm gì? Dù cho anh có làm gì cho cô thì cô vẫn không thể quên đi những lỗi lầm của anh ngày trước, người đã nhẫn tâm đập nát tình yêu bé nhỏ của cô, ném cô cho bọn đàn ông cường bức, nhắm súng bắn cô. Anh muốn chuộc lỗi với cô bằng cách này sao? Từ lâu rồi cô đã không cần ai chuộc lỗi với mình nữa.

Cả Hồ Phách, cả Dương Vỹ, dù cho họ làm gì thì cô vẫn không thể tha thứ cho họ được nữa. Cô cũng là con người mà, cô cũng biết đau đớn và tuyệt vọng. Hồ Phách dù có cứu được tính mạng của cô nhưng cũng đâu thể chữa lành vết thương nhức nhối trong tâm hồn cô. Con người ta đâu đơn thuần chỉ cần tồn tại mà không cần đến cảm xúc.

Lưu Ly khẽ thở dài buồn bã, Hồ Phách vẫn mệt mỏi nằm ngủ gục trên bàn, bàn tay anh đè lên một cuốn sổ nhỏ màu đen có vẽ lạc lõng trong đồng tài liệu. Lưu Ly nhìn nó, thấy hơi hiếu kỳ vì sự lạc lõng của nó, rồi cô chậm chạp gỡ tay Hồ Phách ra để xem.

Cuốn sổ thật đơn giản, không có tựa đề, trang đầu tiên bỏ trống và có vài chỗ bị khô cứng như từng bị ướt, trang thứ hai ghi ngày tháng cách đây bốn năm. Lưu Ly nhíu mày, hình như đó là ngày cô bị anh bắn vào vai và ngã xuống vực.

Đây là nhật kí của Hồ Phách?

Những ngón tay nhỏ bé run run lật từng trang, từng trang. Nhật kí rất ngắn, dường như hai tháng mới được viết một lần, những lần đó đều là lần Hồ Phách trở về thăm cô.

Ngày... tháng... năm...

Lưu Ly! Anh lại trở về thăm em rồi. Hai tháng qua không gặp anh, em nhớ anh chứ? Còn anh thì rất nhớ em.

Lưu Ly, xin lỗi em! Chính anh đã hại em ra nông nổi này. Có phải em đang giận anh lắm không? Đừng mãi ngủ như thế này nữa! Tỉnh dậy và trách mắng anh đi, cứ việc đánh anh cho hả giận đi, anh chỉ là một kẻ tệ hại, không xứng đáng để em yêu thương.

Em biết không Lưu Ly? Khi nhìn thấy em, anh đã tưởng mình nhìn thấy một thiên thần, em trong sáng và thánh thiện, luôn nhìn đời bằng đôi mắt màu hồng nên em yêu tất cả mọi thứ. Lần đầu gặp anh, em có nhớ không? Anh đã cứu em thế mà còn bị em đánh oan, em đúng là cô nhóc hậu đậu. Rồi không biết từ lúc nào anh đã ở bên em, từ lúc nào em đã là người con gái quan trọng nhất trong tim anh, rồi anh nhận ra mình đã yêu em, yêu em rất nhiều, yêu em hơn chính bản thân mình.

Ngày... tháng... năm...

Lưu Ly, em vẫn ngủ mãi như thế này sao? Tỉnh lại đi, không có em anh thấy cô đơn lắm, không có em, cuộc sống của anh thật vô nghĩa.

Lưu Ly! Anh đã từng oán hận tại sao số phận của anh và em thật nghiệt ngã? Sao hai chúng ta lại là kẻ thù? Sao em lại là con gái của kẻ đã hại chết cả nhà anh? Nhưng bây giờ anh đã biết mình ngu ngốc. Không có gì là không thể bỏ qua, không có nỗi hận thù nào là không thể hóa giải. Trước đây anh nghĩ rằng những gì Thành Phong đã làm không thể tha thứ, dù anh có trả thù tàn khốc như thế nào thì cũng không thể trách anh được. Nhưng anh đã nhầm. Trước những vết thương đau đớn anh gây ra cho em, em đã dễ dàng bỏ qua cho anh, nhưng anh lại không thể tha thứ cho kẻ thù, có lẽ vì anh quá nóng cạn.

Ngày ... tháng... năm...

Lưu Ly! Giây phút mà anh lướt qua em khi biết em là con của kẻ thù tim anh đau lắm, lúc đó em đã đưa tay ra với anh, nhưng anh đã ngu ngốc không nắm lấy tay em, và giờ đây anh sống mãi trong ân hận.

Lưu Ly! thực ra anh không hề có ý định sẽ trả thù cho bằng được. Trước đây đúng là anh mong muốn điều này, nhưng từ khi biết em là ai, anh đã thay đổi suy nghĩ. Anh đã từng muốn cản anh trai mình lại, anh đã muốn hóa giải mọi ân oán, anh muốn ở bên em...

Nhưng không được.

Anh trai anh, anh ấy đã vì anh mà hi sinh tất cả. Nếu khi còn nhỏ anh ấy không đỡ viên đạn của ba em bắn anh, có lẽ anh đã chết. Nếu không vì anh, Dương Vỹ có thể sẽ được gia đình Tử Minh nhận nuôi, có thể anh ấy sẽ có tất cả, một cuộc sống mới, một tương lai mới, hạnh phúc hơn bây giờ gấp trăm lần. Nhưng vì anh mà anh ấy không có được những thứ đó, nhiều lúc anh cảm thấy chính anh đã cướp đi mọi thứ của anh ấy nên anh không muốn trái ý Dương Vỹ, anh không muốn anh ấy phải đau.

Nhưng anh lại khiến em phải đau.

Ngày... tháng... năm...

Em biết không, Lưu Ly? Trong một khoảng thời gian dài anh đã từng suy nghĩ dằn vặt bản thân mình rất nhiều. Anh không thể chọn lựa giữa em và anh trai mình. Anh rất yêu em, anh yêu em hơn chính bản thân anh. Nhưng anh thương anh trai anh và anh cũng nợ anh ấy quá nhiều, mãi mãi anh không thể trả hết cho anh ấy được. Nhưng Dương Vỹ không ép anh cùng anh ấy trả thù, Dương Vỹ chỉ yêu cầu anh không được lại gần em và anh có thể sống cuộc sống mà anh mong muốn. Trong thời khắc cuối cùng đó anh đã chọn gia đình của mình. Có lẽ một phần vì anh trai anh, một phần vì anh mù quáng trong hận thù, vì nghĩ rằng anh sẽ mãi mãi không thể chấp nhận em, con gái của kẻ thù.

Lúc đó em đang mắc căn bệnh ung thư tủy ở giai đoạn cuối, mọi người không ai biết, chỉ có anh, nhưng anh không thể ở bên em nữa. Anh muốn làm cho em một điều gì đó, có thể là điều cuối cùng trước khi xa em.

Ngày... tháng... năm...

Lưu Ly, em là cô bé ngốc nghếch! Sao lúc anh đang tức giận nhất em lại đi tìm anh? Sao lại tin tưởng rằng anh sẽ không hại em? Trước đây em tin tưởng Dương Vỹ như vậy, đến khi bị phản bội em vẫn không rút ra được chút kinh nghiệm gì sao?

Cái đêm em đi tìm anh ở quán bar đó anh đã làm những điều tồi tệ với em, chắc lúc đó em sợ hãi lắm, anh có thể thấy điều đó qua đôi mắt trong veo nhạt nước của em. Em có hận anh vì anh đã ném em cho lũ đàn ông đó đùa giỡn không? Lúc đó anh muốn cho em một bài học để em đừng quá nhân từ, đừng quá thánh thiện mà tin tưởng vào kẻ khác, dù kẻ đó có là anh đi nữa. Nhưng không hiểu sao nhìn em sợ hãi đau đớn tìm anh như thất lại, đau đến mức không thở được. Rồi anh mới biết anh làm em đau một thì anh sẽ đau gấp trăm ngàn lần em. Anh thật ngu ngốc.

Lưu Ly! Đêm hôm đó không có chuyện gì xảy ra với em cả. Anh biết em đang mắc căn bệnh gì, chỉ cần em hoảng sợ hay kích động là em sẽ ngất xỉu, anh biết nên cố tình để đám người đó hù dọa cho em ngất xỉu, sau đó anh đã đưa em đến bệnh viện tiến hành phẫu thuật cho em. Thật may mắn là chúng ta có chung nhóm máu, tủy của anh cũng phù hợp để hiến cho em, và cuộc phẫu thuật đã thành công ngoài mong đợi, em đã được cứu sống, anh cũng cảm thấy an tâm phần nào.

Sau hôm đó thì Đức Duy và đám Hoa Thiên đã đến tìm anh, họ tưởng anh đã ném em cho đám yêu râu xanh cưỡng bức nên đã rất tức giận và đánh anh một trận sống dở chết dở. Phải công nhận là lúc đó họ ra tay mạnh thật, khiến anh suốt hai tuần sau đó phải nằm bẹp trong bệnh viện và ăn cháo cầm hơi. Lưu Ly, điều này cho thấy bọn họ rất yêu quý em, anh cũng rất vui.

Ngày... tháng... năm...

Lưu Ly! Có lẽ anh là kẻ ấu trĩ. Đến lúc này anh mới nhận ra anh ngu ngốc, anh không biết rằng có những thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết. Anh đã giữ em lại thế giới này, anh đã cho em cuộc sống, nhưng đó là cuộc sống đau đớn hơn cả cái chết. Anh không biết được rằng sau đó em khổ sở đến vậy. Nhưng sao em không hận anh? Sao cứ ôm lấy nỗi đau cho riêng mình? Sao không trút nó lên anh để khiến em nhẹ nhõm hơn? Sau đó anh mới nhận ra là em không thể, vì em là một thiên thần, vì em trong sáng và thánh thiện, chỉ có thể bị tổn thương chứ không thể làm ai tổn thương.

Khi gặp em ngoài bờ sông, nhìn thấy em cầm con dao nhỏ đưa lên cổ tay anh sợ lắm. Lúc đó anh biết em đã rất tuyệt vọng, anh sợ em sẽ rời bỏ thế giới này, anh đã xuất hiện. Nhưng em lại khiến anh bất ngờ, đến tận lúc đó mà em vẫn không oán hận anh, vẫn tha thứ cho anh và muốn đi cùng anh. Anh thật sự không hiểu nổi. Lưu Ly, em thật sự không biết làm sao để cảm hận một người sao?

Lúc em ôm anh, anh hạnh phúc lắm, anh đã muốn quay lại siết chặt lấy em, bỏ lại hết mọi thứ cùng đi khỏi nơi đó với em. Nhưng không hiểu sao anh vẫn không làm vậy. Em đã cho anh rất nhiều cơ hội nhưng anh vẫn ngu ngốc không hề nắm lấy, và bây giờ anh cảm thấy thật hối hận.

Lưu Ly! Anh thật sự rất hối hận.

Giây phút anh thấy em đứng giữa đường ray anh đã phát điên lên, sao em lại hành động ngu ngốc như vậy? Em không sợ hãi cái chết sao? Không sợ đau đớn sao? Hay vì anh đã làm em đau đến nỗi em không còn muốn sống nữa. Khi nghĩ rằng em sẽ chết, lần đầu tiên anh thấy sợ hãi, lúc đó anh căm thù bản thân mình kinh khủng, thật may là Dương Vỹ đã lao ra cứu em.

Ngày... tháng... năm...

Lưu Ly, em đừng giận anh trai anh nữa nhé! Dương Vỹ không phải kẻ xấu, anh ấy chỉ giống anh, cả hai người bọn anh đều ngu ngốc mà thôi. Dương Vỹ sau đó đã đánh em, nhưng anh ấy không cố ý đâu, Dương Vỹ chỉ muốn khơi dậy chút tự ái trong lòng em để em không làm điều ngu ngốc vì anh, để em có thể bỏ hết mọi thứ mà rời khỏi thị trấn cùng Thiên Dã. Sau đó Dương Vỹ đã hối hận lắm, anh đã nhìn thấy Dương Vỹ ngồi trong phòng khóc một mình. Bất ngờ lắm phải không? Một kẻ kiêu ngạo lạnh lùng như anh ấy mà cũng có lúc phải khóc, nhưng đúng là anh ấy đã khóc, anh ấy khóc vì đã làm em tổn thương, anh ấy khóc vì cắn rứt và ân hận bởi những gì anh ấy đã làm với em.

Và anh ấy thật sự đã muốn em giết anh ấy sau đó.

Ngày... tháng... năm...

Lưu Ly! Em có đau không? Vết thương anh gây ra cho em đau lắm phải không? Em có ghét anh không? Lúc đó anh không muốn bắn em đâu. Nhưng nếu anh không bắn vào vai em, em sẽ tự nã súng vào đầu mình, anh không thể đứng nhìn em chết được, anh không muốn em chết.

Nhưng sự cố gắng của anh không biết có kết quả gì không? Bây giờ em không chết nhưng lại không tỉnh dậy nữa, em cứ mãi nằm mê man như vậy đến khi nào?

Ngày... tháng... năm...

Lưu Ly! Sao em cứ nằm ngủ hoài như vậy? Em không thấy chán ư? Đã năm năm trôi qua rồi.

Em cứ mãi nằm im như vậy khiến anh thấy cô đơn lắm. Cảm giác như thế giới này chỉ còn mình anh tồn tại vậy. Xin em hãy tỉnh lại đi! Trở về với anh đi! Em đã hứa sẽ không bao giờ quên anh mà. Bây giờ anh còn tư cách để bắt em giữ lời hứa đó với anh nữa không?

Ngày... tháng... năm...

Đừng ngủ nữa mà Lưu Ly! Anh cầu xin em, đừng ngủ nữa! Anh phát điên lên mất. Có phải em đang rất hận anh? Có phải em đang đang trừng phạt anh? Vậy thì em đã làm được rồi, vì anh bây giờ đã rất đau, vì vậy Lưu Ly... cầu xin em hãy tha thứ cho anh đi, cầu xin em hãy tỉnh dậy với anh đi.

Ngày... tháng... năm....

Lưu Ly! Gần đây anh có những giấc mơ rất đáng sợ. Anh thấy em đã tỉnh lại trong một đêm trăng sáng mờ ảo, em mở mắt ra, ngơ ngác nhìn xung quanh. Nhưng khi đó mọi người đã mất. Ba em mất, chị gái em mất, bạn bè em, Dương Vỹ và anh... tất cả đều đã mất. Lúc đó anh giật mình tỉnh dậy và anh rất sợ. Anh không biết em sẽ ngủ bao lâu nữa? Nếu khi em tỉnh dậy mọi người đã không còn thì em sẽ thế nào? Lúc đó em sẽ lại cô đơn, lại đau khổ một mình, rồi có thể em sẽ tự tìm một giấc ngủ mãi mãi. Nếu điều này thật sự xảy ra anh biết phải làm sao, Lưu Ly? Vì vậy mong em hãy tỉnh lại đi, tỉnh lại ngay bây giờ đi!

Những giọt nước mắt trong suốt không ngừng nhoe ra trên khóe mắt Lưu Ly, cô đưa tay lau đi, nhưng càng lau nó lại càng nhoe ra nhiều hơn, cuối cùng cô cũng bất lực không thể ngăn nó lại được. Trang cuối cùng của nhật kí viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần điều mà Hồ Phách luôn trăn trở:

Lưu Ly, phải làm sao để em không bỏ đi?

Lưu Ly... xin đừng rời xa anh!

Mãi mãi chỉ có hai câu đó lặp đi lặp lại.

Lưu Ly khóc lên thành tiếng, cô không thể ngăn mình lại được, cuốn sách rơi xuống sàn nhà. Tiếng động khiến Hồ Phách tỉnh giấc. Cậu hét hoảng bật dậy ôm lấy Lưu Ly khi thấy cô đang ôm mặt khóc.

- Lưu Ly, có chuyện gì vậy? Em sao vậy? Em thấy đau ở đâu?

Lưu Ly vẫn không trả lời cậu, cô bé ôm chặt lấy cơ thể ấm áp của cậu vui đầu vào khóc. Điều này càng khiến Hồ Phách thấy hoang mang sợ hãi hơn.

- Lưu Ly, mau nói cho anh biết!!! Em đau ở đâu??? Mau nói cho anh biết...

- Tại sao không nói với em? Tại sao không cho em biết? Cô bé giận dữ vừa khóc vừa dùng hai cánh tay yếu ớt đâm vào ngực cậu.

- Lưu Ly...

Hồ Phách hơi ngạc nhiên, rồi cậu nhìn cuốn sổ nhật kí của mình dưới đất và hiểu ra vấn đề. Không nói gì, cậu lặng lẽ ôm lấy cô bé, siết chặt vào lòng mình.

- Xin lỗi em, Lưu Ly!

- Anh là kẻ ngu ngốc!!! Lưu Ly mắng cậu, nắm tay nhỏ bé vẫn đâm vào ngực cậu.

- Ủ! Anh là kẻ ngu ngốc. Hồ Phách ôm chặt lấy cô hơn.

- Anh là kẻ xấu xa!!!
- Ủ! Anh rất xấu xa.
- Em rất ghét anh!!!
- Ủ! Anh biết anh rất đáng ghét.

Hồ Phách ôm chặt Luru Ly vào lòng mình, cô bé vẫn nức nở khóc, cậu cũng cảm thấy khóe mắt mình có gì đó nhòe ra cay xè. Ánh trắng bạc trên cao xuyên qua khung cửa sổ phủ bóng lên hai người, bên dưới khu vườn để vẫn kêu rìc rìc.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sắc Hoa Chưa Tàn

Bầu trời lập đông, không khí se se lạnh, trên trời những áng mây trắng trôi hững hờ báo hiệu cho những cơn gió mùa rét mướt chuẩn bị ủa qua.

Ly rượu màu đỏ sậm lấp lờ phản chiếu khuôn mặt thanh tú của người đang cầm nó. Dương Vỹ nhìn dòng nước đỏ đang chao đảo rồi hờ hững đưa lên miệng uống cạn.

Không biết những ngày qua anh đã uống bao nhiêu rượu rồi, khắp căn phòng của anh ngổn ngang những chai rượu. Đôi mắt đen thẫm mơ hồ nhìn ra xa xa. Luru Ly đã lấy lại trí nhớ, cô bé sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì những gì anh đã làm. Luru Ly sẽ bỏ đi, Hồ Phách sẽ đi cùng với cô bé, đó là điều anh có muốn cũng không ngăn cản được. Trước đây anh đã cướp đi tất cả mọi thứ của Luru Ly, bây giờ đến lượt cô bé sẽ lấy đi hết mọi thứ của anh, cuộc đời rất công bằng.

Dương Vỹ lại dốc ly rượu đỏ rực vào miệng, dòng nước đắng nghét khiến dạ dày anh cồn cào, đã từ lâu rồi anh không còn biết đến cảm giác say rượu là gì, nhưng dường như bây giờ anh đã say, mắt anh nhòe đi không còn nhìn thấy gì nữa, cơ thể bỗng dưng khó chịu, bụng anh đau quặn lại, anh gục xuống đứng dựa vào cạnh bàn để không ngã xuống đất, nhưng cơ thể càng lúc càng khó chịu.

- Dương Vỹ!

Một giọng nói trong trẻo gọi tên anh, cánh cửa phòng hé mở ra, một bóng dáng bé nhỏ bước vào. Ngược đôi mắt nhật nhòa lên, anh chậm chạp đưa bàn tay run rẩy của mình muốn chạm vào cái bóng trắng đó, nhưng cơn đau khiến anh ngã gục xuống nền nhà, máu trên khóe miệng nhòe ra. Trong mơ hồ, Dương Vỹ cảm thấy có một cơ thể nhỏ bé ấm áp chạy đến ôm lấy anh, rồi người đó gọi tên anh, giọng nói rất trong trẻo và ấm áp.

Sáng...

Từng cơn gió lạnh ủa qua cửa sổ, tấm rèm màu kem khẽ lay động. Trên cành cây dẻ gần đó có vài chú chim sâu đang truyền cành hót líu lo. Dương Vỹ chậm chạp mở mắt và nhận ra có vài tia nắng qua ô cửa sổ rơi trên mặt mình. Tay phải của anh nắm một sợi dây chuyền nước. Anh hờ hững rút nó ra, nhưng cử động của anh khiến cơ thể khó chịu, dạ dày của anh vẫn cồn cào. Anh nhìn khắp phòng, không còn một ly rượu nào nữa, căn phòng bừa bộn những chai rượu cũng đã bị dọn sạch sẽ.

Anh lên tiếng gọi chị Noong, định sai chị ta lấy cho mình một chai rượu mới, nhưng không có người trả lời.

Anh khẽ lặng yên nghe ngóng xung quanh, tòa lâu đài như bị ném vào yên lặng, không còn tiếng cười trong trẻo quen thuộc ngày nào, cũng chẳng có những tiếng căn nhắc của đứa em trai mỗi khi anh thức khuya và uống quá nhiều rượu, chỉ có tiếng chim sâu ríu rít chuyền cành và những tia nắng đậu trên cửa sổ.

Tĩnh lặng...

Vậy là Luru Ly và Hồ Phách đã đi rồi.

Anh đưa tay lên mặt run run, bàn tay lạnh toát không còn chút sức lực, đôi mắt đen thẫm tuyệt vọng nhìn chăm chăm lên chiếc giá súng bên tường, nơi có những khẩu súng ngắn anh đã sưu tập. Một nỗi đau nhức nhối cứ dồn lên trong tim anh. Bốn năm trước lẽ ra anh đã chết, nhưng Thiên Dã muốn anh sống để nhận sự trừng phạt, vì mạng sống của Hồ Phách nên anh phải cố gắng sống. Bây giờ Luru Ly đã tỉnh lại, tội lỗi của anh có lẽ cũng được giảm phần nào, anh đã có thể thanh thản đi sang thế giới bên kia.

Đôi mắt đen thẫm tuyệt vọng vẫn nhìn chăm chăm vào những khẩu súng, nhưng trong một khắc anh định bước đến cầm nó lên thì cánh cửa phòng hé mở.

- Dương Vỹ! Anh tỉnh rồi sao?

Lulu Ly nhìn anh mừng rỡ. Cô bé bước vào đặt chiếc khay có tô cháo nóng đang bốc khói lên chiếc bàn gần đó rồi bước đến bên giường anh, bàn tay nhỏ bé vụng về đặt lên trán anh kiểm tra nhiệt độ.

- Anh vẫn chưa hết sốt. Anh đã ngủ suốt một ngày một đêm rồi.

- Em vẫn chưa đi sao? Dương Vỹ nhìn cô bé như không tin nổi vào mắt mình.

- Đi đâu? Lulu Ly mỉm cười và bưng tô cháo lên trước mặt Dương Vỹ.- Anh bị xuất huyết dạ dày, tạm thời chỉ được ăn cháo loãng thôi, tuyệt đối không được uống rượu nữa, Hồ Phách cũng vất hết rượu của anh đi rồi.

- Lulu Ly...

Anh nhìn cô ngáp ngừng, đôi mắt đen thẫm nhói đau. Căn phòng lại rơi vào im lặng. Một lúc sau vẫn không thấy Dương Vỹ cầm tô cháo lên ăn, Lulu Ly đành ngồi bên cạnh đút cho anh từng thìa. Vị lão đại quyền lực nhất trong thị trấn lúc này cũng ngoan ngoãn ăn hết từng thìa cháo cô bé đút.

Cháo rất loãng, nhưng sao mặn quá...

- Sao anh lại khóc, Dương Vỹ?

Lulu Ly nhìn anh ngạc nhiên. Dương Vỹ đưa tay lên gạt những giọt nước mắt đang thi nhau nhòe ra lạnh lùng trả lời.

- Anh không khóc... là mồ hôi chảy đó.

- Rõ ràng là nước mắt mà.

Lulu Ly khẳng định, người kia vẫn cứng đầu phủ nhận.

- Anh đã bảo là không phải...

Lulu Ly nhìn anh thờ dãi, rồi lại đút những thìa cháo nhỏ cho anh ăn.

- Được rồi, cứ coi như đó là mồ hôi đi, anh ăn cháo đi!

Chợt chiếc thìa nhỏ trên tay Lulu Ly rơi xuống sàn, Dương Vỹ bất ngờ vươn tay ôm chặt lấy cô vào lòng. Lulu Ly chưa kịp phản ứng gì thì thấy trên vai mình có vài giọt nước nóng hổi. Dương Vỹ vẫn ôm chặt cô, run run, bằng giọng nghẹn ngào, anh cố thốt ra lời nói mình luôn giấu kín trong lòng suốt những năm tháng qua:

- Lulu Ly, xin lỗi em...

Lulu Ly hơi lặng người một chút, rồi chậm rãi mỉm cười, nhẹ đưa tay siết chặt qua lưng anh, cất giọng trong trẻo nhẹ tênh.

- Anh quên là em mới bị mất trí nhớ à? Chuyện trước đây... em quên hết rồi!

Ở ngoài cửa phòng, Thiên Dã nở một nụ cười hài lòng rồi quay đi. Một câu chuyện bi kịch kết thúc có hậu, đối với anh đó là điều tốt nhất.

Hồ Phách thì cười nhạt quay sang nói với đám người làm đang xúm xít nghe lén:

- Một tháng tiếp theo chỉ được cho Dương Vỹ ăn cháo, chưa có sự cho phép của tôi, tuyệt đối không được cho ăn thứ khác.

Đám giờ trò thân mật với Lulu Ly của cậu... đáng ghét!

Ngon đôi lồng gió, Lulu Ly ngồi bên cạnh Hồ Phách ngược đôi mắt trong veo lên tán cây ngô đồng trên cao. Gió ủa qua rét buốt, nhưng cô không cảm thấy lạnh nữa, Hồ Phách đang bên cạnh cô, anh đem đến cho cô sự ấm áp và yên bình.

Trước đây Hồ Phách và Dương Vỹ đã làm cô tổn thương, nhưng cô biết những điều họ làm không hề cố ý, không phải họ tàn nhẫn, chỉ là họ quá ngốc, mà con người thì ai cũng vậy, luôn vô tâm với những điều quý giá mình có để khi mất đi rồi mới giật mình hối hận. Mà họ bị trừng phạt trong suốt bốn năm qua như vậy là đủ rồi, trong sâu thẳm tâm hồn mình, Lulu Ly chưa từng cảm hận họ, vì lúc nào cô cũng nhớ là họ rất yêu thương cô.

Tha thứ sẽ khiến cho lòng mình thanh thản và để lại có được những điều quý giá đã từng vụt khỏi tầm tay mình.

Những vạt hoa Lulu Ly xanh biếc nở bung dưới ánh mặt trời ấm áp và ngã mình rung rinh theo con gió nhẹ.

- Hồ Phách, anh có biết hoa Lulu Ly mang ý nghĩa gì không?

Nghe tiếng Lưu Ly hỏi, Hồ Phách mỉm cười hạnh phúc ôm chặt cô vào lòng.

- Đó chính là điều em đã hứa với anh: *Forget me not!*

The end.

Bạn đang đọc truyện *Forget Me Not* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.